

ШЕРИЛИН КЕНИЪН НОЩНА ПРЕГРЪДКА

Част 3 от „Нощни ловци“

Превод от английски: Диана Кутева, 2012

chitanka.info

Ние сме мрак. Ние сме сенки.

Ние сме господарите на нощта.

Ние единствени стоим между хората и тези, които искат да ги унищожат. Ние сме техните пазители.

Тези без души. Тези, които закрилят.

Душите ни бяха отнети, за да не могат демоните, които преследваме, да ни усещат. А когато ни видят, вече е прекалено късно.

Демоните и аполитите ни познават. Те се страхуват от нас. Ние сме смъртта за всички, които преследват хората.

Ние бродим между световете — между Царството на живите и Царството на мъртвите.

Ние сме *Нощни ловци*.

И сме безсмъртни.

Но стига приказки за вечен мрак и проклетия. Искаш да знаеш какви сме? Ние сме откачени и гадни. Ние сме древни воители, които се сражават ожесточено и носим на бой. Ние сме зловеци създания, които взривяват нощта. И това ни харесва. Наслаждаваме се на всяка една минута.

И ако ти се струва, че някой те наблюдава, значи сигурно е така. Въпросът е, това, което те наблюдава, лошо ли е или добро? Дали е някой от тях или е някой от нас...

ПРОЛОГ

558 г. сл. Хр., Глионан

Пламъците на пожара, който бушуваше в селото, се издигаха към нощното небе като змии, виещи се през черно кадифе. Дим пълзеше из мъглите на мрака, натезал от мириса на смърт и разплата.

Тази гледка би трябвало да донесе радост на Талон.

Ала не беше така.

Вече нищо не можеше да му донесе радост.

Нищичко.

Горчива болка сковаваше гърдите му. Спираше дъха му. Парализираше го. Беше по-силна отколкото дори той бе в състояние да понесе. Тази мисъл едва не го накара да избухне в смях.

Или да изругае.

Да, той изруга под смазващото тегло на болката си.

Постепенно бе изгубил всички, които означаваха нещо за него. До един.

Едва седемгодишен остана сирак и изведнъж се оказа натоварен с тежката отговорност за сестричката си. Тъй като нямаше нито къде да отиде, нито как да осигури прехрана за бебето, той се върна при клана, който майка му някога предвождаше.

Клан, изпратил родителите му в изгнание още преди той да се роди.

Чичо му бе крал едва от година, когато Талон се появи във владенията му. Макар и неохотно, чичо му прие и него, и Киара, ала кланът никога не го стори.

Поне докато Талон не ги принуди.

Може и да не уважаваха произхода му, ала Талон ги накара да имат респект от меча и избухливия му нрав. Респект от това, че бе готов да осакати или убие всеки, дръзнал да го обиди.

Докато възмъжее, вече никой не смееше да се подиграва на произхода му или да черни паметта и честта на майка му.

Беше се издигнал във военната йерархия, научавайки всичко, което можеше да научи, за оръжията, битките и водачеството.

В крайна сметка същите хора, които някога му се подиграваха, единодушно го избраха за наследник на чичо му.

Като такъв, Талон беше неотклонно до него, бранейки го неуморно, докато една вражеска засада не ги хвана неподготвени.

Ранен, раздиран от болка, Талон държа Идиаг в ръцете си, докато той издъхваше, покосен от врага.

— Грижи се за жена ми и за Киара, момче — прошепна чичо му, преди да умре. — Не ме карай да съжалявам, че те приех в дома си.

Талон му обеща. Ала не бяха минали и няколко месеца, когато леля му бе изнасилена и убита от враговете им. Осквернено, тялото ѝ бе хвърлено на дивите зверове.

По-малко от година след това Ниния, обичната му съпруга, издъхна в обятията му, оставяйки го сам, завинаги лишен от нежното ѝ, успокояващо докосване.

Тя беше неговият свят.

Неговото сърце.

Неговата душа.

С нея си отиде и волята му за живот.

С дух, така сломен, както и разбитото му сърце, той положи мъртвородения им син в безжизнените ѝ ръце и ги погребва до езерото, където двамата с Ниния бяха играли като деца.

А след това постъпи така, както го бяха научили майка му и чичо му.

Остана жив, за да води своя клан.

Потискайки, доколкото може, болката си, той продължи да живее единствено заради добруването на клана си.

Като техен предводител, той бе пролял достатъчно кръв, за да напълни с нея бурното море и бе понесъл безброй рани заради тях. Водени от него, те бяха надделели над всички нашественици от континента и от Севера, които се бяха опитали да ги покорят. Изгубил почти всичките си близки, той бе отдал на клана си всичко, което имаше. Верността си. Обичта си.

Беше им предложил дори живота си, за да ги защити от боговете.

И в един миг те му бяха отнели едничкото нещо, останало му на този свят.

Киара.

Малката му сестричка, която обичаше толкова горещо, и която бе обещал и на родителите си, и на чичо си, да брани с цената на всичко. Киара, със златната коса и засмените кехлибарени очи. Толкова млада. Толкова добра и всеотдайна.

За да задоволи себичната амбиция на един мъж, кланът му я уби пред очите му, докато той лежеше вързан, неспособен да им попречи.

Тя умря, молейки го да ѝ помогне.

Ужасените ѝ писъци и до днес отекваха в ушите му.

След нейната екзекуция, кланът не пожали и него — той също се прости с живота си. Ала смъртта не му донесе покой. Единственото, което изпитваше, бе чувство на вина. Вина и нужда да поправи злините, причинени на семейството му.

Тази жажда за отмъщение се оказа по-силна от всичко, дори и от смъртта.

— Нека боговете ви прокълнат до един! — изрева Талон към горящото село.

— Не боговете ни проклинат, ние го правим сами с думите и делата си.

При тези думи, разнесли се зад него, Талон се обърна рязко и видя мъж, облечен в черно от глава до пети. Той тъкмо преваляше невисокия хълм и не приличаше на никой човек, който Талон бе виждал някога.

Нощният вятър се вихреше около него и издуваше фино изтъкания му плащ, докато той крачеше, стиснал в лявата си ръка закривена воинска тояга. Върху тъмното дъбово дърво бяха издялани символи, а върхът му бе украсен с пера, привързани с кожена лента.

Лунните лъчи танцуваха върху косата му, толкова наситеночерна, че сякаш не беше от този свят, която той носеше сплетена на три дълги плитки.

Сребристите му, искрящи очи, в които сякаш се вихреха призрачни мъгли, имаха загадъчен, зловещ вид.

Истински исполин, Талон никога досега не бе трябвало да вдига глава, за да погледне някого в очите, ала този непознат му се струваше същинска планина. Едва когато мъжът се приближи, той видя, че всъщност е само с десетина сантиметра по-висок от него и далеч не така престарял, колкото му се бе сторило в началото. Всъщност, това

беше лицето на младеж, току-що достигнал границата между юношеството и зрелостта.

Поне докато човек не се вгледаше по-внимателно. Защото в очите на непознатия се таеше вековна мъдрост. Това не беше неопитен хлапак, а воин, водил тежки битки и преживял много.

— Кой си ти? — попита Талон.

— Аз съм Ахерон Партенопей — отвърна той на безупречен келтски, макар и с непознат акцент. — Изпратен бях от Артемида, за да те подготвя за новия ти живот.

Талон вече знаеше от Артемида, че трябва да очаква този мъж, който бродеше по света от незапомнени времена.

— И на какво ще ме научиш, Магьоснико?

— Ще те науча да убиваш деймоните, които дебнат беззащитните човеци. Ще те науча да се криеш денем, та лъчите на слънцето да не те убият. Ще ти покажа как да говориш, без хората да видят острите ти кучешки зъби, както и всичко останало, от което ще се нуждаеш, за да оцелееш.

Талон се изсмя горчиво, когато отново го връхлетя заслепяваща болка. Раздираше го така жестоко, че той едва си поемаше дъх. Единственото, което искаше, бе покой.

Семейството си.

А те си бяха отишли.

За какво му бе да оцелява без тях! Не, не можеше да живее с тази тежест, която смазваше сърцето му.

Той вдигна поглед към Ахерон.

— Каж ми, Магьоснико, имаш ли заклинание, което да ме избави от тази болка?

Ахерон го изгледа продължително.

— Да, келтски воине. Мога да ти покажа как да погребеш болката толкова дълбоко в себе си, че да не я усещаш повече. Ала знай, че нищо не ни се дава даром и нищо не трае вечно. Един ден ще се появи нещо, което ще пробуди чувствата ти, а с тях и трупаната с векове болка. Всичко, което си потискал, ще излезе на повърхността и това може да погуби не само теб, но и всички около теб.

Талон не обърна внимание на предупреждението му. Единственото, което искаше в този момент, бе един-едничък ден, в

който сърцето му да не е разбито. Един миг, в който да не чувства това мъчение. И бе готов да плати всякаква цена за това.

— Сигурен ли си, че няма да изпитвам нищо?

Ахерон кимна.

— Мога да те науча само ако ме слушаш.

— Тогава научи ме добре, Магьоснико. Научи ме добре.

1

Наши дни, Ню Орлиънс

— Знаеш ли, Талон, да убиеш душесмучещ деймон без една хубава битка, е като да правиш секс без любовна игра. Пълна загуба на време и крайно... незадоволително.

Талон, който се бе настанил на една от масичките пред „Кафе дю Монд“ и чакаше сервитьорката да се върне с поничките му и кафето от цикория без захар, изсумтя при тези думи на Улф. В лявата си ръка държеше древносаксонска монета, с която си играеше, докато оглеждаше тъмната улица пред себе си и хората, както туристи, така и местни жители, които минаваха покрай него.

Пропъдил почти всичките си чувства преди петнайсет века, той си позволяваше да изпитва наслада само от три неща: леки жени, горещо кафе от цикория и телефонни разговори с Улф.

В този ред.

Макар че, ако трябваше да бъде съвсем честен, имаше моменти, в които приятелството на Улф означаваше за него повече от чаша кафе.

Ала тази вечер не беше от тях.

Беше се събудил малко след мръкване, обзет от неистова нужда от кофеин и макар че на теория безсмъртните не страдаха от никакви зависимости, той не би се обзаложил, че наистина е така.

С цялата бързина, на която беше способен, надяна някакъв панталон и коженото си яке, и излезе да търси богинята Кофеина.

Студената нюорлиънска нощ бе необичайно спокойна. По улиците не се виждаха много туристи, което бе странно, при положение че до Марди Гра оставаха броени дни.

Въпреки това в Ню Орлиънс беше сезонът на деймоните.

Много скоро туристите щяха да се превърнат в мишена за вампирите, за които това бе като пиршество, на което всички са поканени.

За момента обаче Талон се радваше на спокойствието, тъй като то му даваше възможност да се занимае с кризата на Улф, както и да

задоволи единствената си потребност, която не можеше да чака.

— Казано като истински викинг — рече той в слушалката. — Това, от което се нуждаеш, братко, е огромна банкетна зала, пълна с млади слугини, и викинги, готови да си пробият път с бой дори до Валхала.

— И още как! — съгласи се Улф. — Липсва ми доброто старо време, когато деймоните бяха истински воители, обучени да водят битки. Тези, които открих тази нощ, изобщо не умееха да се бият, а вече ми е дошло до гуша от типове, според които един пищов решава всички проблеми.

— Пак ли те простреляха?

— Четири пъти. Кълна се... ще ми се да можех да доведа тук някой деймон като Дезидерий. Какво ли не бих дал за една истинска битка, ей така, за разнообразие.

— Внимавай какво си пожелаваш, че току-виж си го получил.

— Да, да, знам. Ама дяволите да го вземат, не могат ли да престанат да бягат и да се научат да се бият, както правеха предшествениците им! Ех, де да беше като едно време!

Талон намести черните си очила „Рей Бан“ и проследи с поглед групичка жени, които минаха по улицата.

Ето това беше предизвикателство, което на драго сърце би ухапал...

Стиснал плътно устни, той прокара език по дългите си кучешки зъби, без да откъсва очи от красива руса жена, облечена в синьо. Тя имаше бавна, съблазнителна походка, която бе в състояние да накара дори един мъж на хиляда и петстотин години да се почувства като непълнолетен хлапак.

Как само искаше парче от тази торта.

Дяволите да го вземат Марди Гра!

Ако сезонът не беше в разгара си, досега да е затворил на Улф и да се е втурнал след нея, за да задоволи първата си потребност.

Задължения. Ама че гадост.

Въздъхвайки, той отново насочи вниманието си към разговора с Улф.

— Казвам ти, най-много от всичко ми липсват Талпините.

— Те пък какво представляват?

Талон хвърли изпълнен с копнеж поглед след жените, които много скоро щяха да се изгубят от очите му.

— А, вярно, че те бяха преди твоето време. Много отдавна, през по-добрата част на Средновековието, имахме клан от скуайъри, чието единствено предназначение бе да задоволяват плътските ни нужди.

Талон издаде одобрителен звук, припомняйки си Талпините и разтухата, с която някога даряваха него и събратята му, нощните ловци.

— Човече, бяха чисто и просто страхотни. Знаеха какви сме и бяха повече от щастливи да си легнат с нас. Къде ти, скуайърите дори ги обучаваха как да ни даряват с наслада.

— Какво стана с тях?

— Стотина години преди да се родиш, един Нощен ловец допусна грешката да се влюби в една от тях. За съжаление на останалите от нас, тя не издържа изпитанието на Артемида. Артемида толкова се разяри, че се намеси, прокуди Талпините далеч от нас и въведе „прекрасното“ правило да можем да спим с тях само по веднъж. В добавка към това, Ахерон пък ни излезе със своя „никога не докосвайте скуайъра си“ закон. Казвам ти, не си живял, докато не си опитал да забършеш нещо за една нощ в Британия от седми век.

Улф изсумтя.

— Това никога не е било проблем за мен.

— Знам, знам. И ти завиждам за това. Докато ние останалите трябва да се откъсваме от любовниците си, за да не издадем случайно истината за нашето съществуване, ти можеш да му отпуснеш края, без изобщо да се притесняваш.

— Повярвай ми, Талон, въобще не е за завиждане. Ти живееш сам по собствен избор. Имаш ли представа колко е неприятно никой да не те помни пет минути след като си тръгнеш?

Дълга, уморена въздишка се откъсна от устните на Улф.

— Само през последната седмица майката на Кристофър се отби три пъти, за да види за кого работи синът ѝ. А я познавам от колко... трийсет години? А да не забравяме, че преди шестнайсет години, когато се прибрах у дома, тя повика ченгетата, защото реши, че съм влязъл с взлом в собствената си къща.

Талон се смръщи при звука на болката в гласа на Улф. Тя му напомни защо вече не си позволяваше да изпитва друго, освен физически наслади.

От чувствата нямаше абсолютно никаква полза и на него му беше много по-добре без тях.

— Съжалявам, малки братко — каза той на Улф. — Поне ние и скуайъра ти те помним.

— Знам, знам. Слава на боговете за съвременните технологии. Без тях да съм полудял.

Талон се намести в сгъваемия стол.

— Не че се опитвам да сменя темата, ама видя ли Артемида кого изпраща в Ню Орлиънс, за да заеме мястото на Кириан?

— Чувам, че бил Валерий — невярващо каза Улф. — Как я мисли тая работа Артемида?

— Идея си нямам.

— Кириан знае ли? — попита Улф.

— По очевидни причини, с Ахерон решихме да не му казваме, че внукът и истинско копие на мъжа, който го разпъна на кръст и унищожил семейството му, не само идва в града, но и ще се премести на същата улица, където живее и той. За съжаление съм сигурен, че рано или късно ще го научи.

— Човече, смъртен или не, ако пътищата им се пресекат, Кириан ще го убие... а това е последното, от което имаш нужда по това време на годината.

— Сякаш не го знам.

— Е, на кого се падна Марди Гра тази година? — попита Улф.

Талон изпусна монетата в ръката си при мисълта за древния гръко-римски роб, който временно щеше да бъде преместен в града, за да им помогне да се справят с нашествието от деймони, което настъпваше всяка година по това време. Всички знаеха, че Зарек се храни с човешка кръв. В най-добрите си моменти той беше нестабилен, в най-лошите — пълен психар. Никой му нямаше доверие.

Страшен късмет да им натресат точно него, няма що, мислеше си Талон, особено след като се бе надявал да изпратят жена. Да се намира в присъствието на друг Нощен ловец може и да изчерпваше силите му, но въпреки това предпочиташе да се наслаждава на прелестите на някоя красива жена, вместо да се оправя с психозите на Зарек.

Пък и за онова, което имаше наум, нито той, нито жената, щяха да се нуждаят от силата си на Нощни ловци...

— Ще ни докарат Зарек.

Улф изруга.

— Не вярвах, че Ахерон някога ще му позволи да напусне Аляска.

— Знам, обаче лично Артемида каза, че го иска тук. Тая седмица май ни предстои събиране на перковците... О, чакай малко, нали е Марди Гра, какво се учудвам!

Улф отново се разсмя.

Най-сетне сервитьорката му донесе кафето и малка чинийка с три понички, щедро поръсени с пудра захар и Талон въздъхна доволно.

— Кафето ли дойде? — попита Улф.

— Аха!

Талон вдъхна аромата на кафето, след което отмести чашата настрана и посегна към една от поничките. Едва я бе докоснал, когато забеляза нещо от другата страна на улицата, в дясната част на „Джаксън Скуеър“, близо до пешеходната зона.

— О, не!

— Какво?

— Банда шибани красавци на хоризонта.

— Е, и ти не си за изхвърляне, блонди.

— Да го духаш, викинге!

Подразнен, че се бяха появили точно в този момент, Талон се загледа в четиримата деймони, дебнещи в нощта. Високи, златисторуси и надарени с неземната красота на своята раса, те стъпваха наперено като пауни, опиянени от собственото си могъщество и оглеждаха туристите, търсейки кого да убият.

По природа деймоните бяха страхливци. Те се опълчваха на Нощните ловци само когато бяха на групички и то единствено ако нямаха възможност да избягат. Тъй като бяха много по-силни от хората, те най-открито ги тероризираха, ала зърнеха ли някой Нощен ловец, хукваха да се скрият.

Някога, преди много години, не беше така, само че младите поколения бяха по-предпазливи от своите предшественици. Не така добре обучени, нито толкова находчиви.

За сметка на това бяха десет пъти по-самонадеяни.

Талон присви очи.

— Знаеш ли, ако бях някой негативен тип, в момента щях да съм адски раздражен.

— На мен ми звучиш достатъчно раздразнен.

— Не, това не е раздразнение. Това е леко недоволство. Пък и само да можеше да ги видиш — тук Талон изостави келтския си акцент, за да пресъздаде измисления разговор на деймоните, и заговори с неестествено висок глас: — Хей, Великолепни Джордж, май надушвам Нощен ловец.

— О, не, Дик — продължи, този път понижавайки глас с поне две октави. — Не ставай глупак. Тук няма никакви Нощни ловци.

И пак с предишния фалцетен глас:

— Не знам...

— Почакай — отново с нисък глас, — надушвам турист. Турист с голяма... силна душа.

— Ще престанеш ли?

— Истински мастилени петна — каза Талон, използвайки презрителния прякор, който Нощните ловци бяха лепнали на деймоните. Той произхождаше от причудливото черно петно, което се появяваше на гърдите на всички деймони, когато от обикновени аполити се превърнеха в убийци. — По дяволите, исках само чаша кафе и една поничка.

Той хвърли печален поглед към чашата си, мъчейки се да реши кое е по-важно.

— Кафе... деймони... кафе... деймони...

— Смятам, че в този случай е по-добре деймоните да надделеят.

— Да, ама това е кафе от цикория.

Улф изцъка неодобрително.

— На Талон май му се иска да бъде направен на пух и прах от Ахерон, задето не е защитил човеците.

— Знам, знам — въздъхна отвратено Талон. — Е, ще ида да им видя сметката. Ще се чуем по-късно.

Той се изправи, прибра телефона в джоба на коженото си яке и се загледа с копнеж в поничките.

О, деймоните щяха да му платят за това.

Набързо отпи глътка кафе, която изгори езика му, след което си запроправя път между масите, към вампирите, които се бяха насочили към музея.

Наострил сетивата си на Нощен ловец, той се отправи към отсрещната страна на площада. Щеше да им пресече пътя и да ги

накара да си платят, задето крадяха душите на хората.
Както и за неизядените си понички.

2

Ама че нощ! От онези, които караха Съншайн Рънингуолф да се чуди защо изобщо си бе дала труда да излезе от таванския си апартамент.

Колко пъти може да се изгубиш в град, в който живееш, откакто си се родила?

Очевидно — безброй.

Разбира се, щеше да ѝ по-лесно да не се губи, ако можеше да се съсредоточи, ала тя се разсейваше по-често и от смахнат професор.

Не, всъщност се разсейваше като човек на изкуството, който рядко се задържа в настоящия миг. Като прашка, която никой не можеше да контролира, мислите ѝ скачаха от тема на тема, само за да се върнат там, откъдето бяха тръгнали. Умът ѝ постоянно блуждаеше и пресяваше нови идеи и техники, красотата на света около нея и как най-добре да я пресъздаде.

За нея красотата бе навсякъде и във всичко. Нейната работа бе да я покаже на другите.

Онази прекрасна сграда, която строяха на две-три, или може би четири пресечки оттам, бе отвлякла вниманието ѝ и я бе накарала да си измисля нови дизайни за керамичните съдове, които изработваше, докато се разхождаше из Френския квартал, на път към любимото си кафене на „Света Ан“.

Не че пиеше тази гадост. Ненавиждаше я. Но по стените на „Кафено петно“, издържано в ретро-битнически стил, имаше хубави картини, а приятелите ѝ явно си падаха по това да се наливат с цели литри от катраноподобната течност.

Тази вечер двете с Трина щяха да отидат...

Мислите ѝ се върнаха обратно на сградата.

Тя извади скицника си, надраска няколко бележки и като сви надясно, пое по тясна уличка.

Едва бе направила и две крачки, когато се блъсна в стена.

Само дето не беше стена, осъзна тя, когато две ръце се обвиха около нея и я задържаха да не падне.

Тя вдигна поглед и се вцепени.

Ай, карамба! Взираше се в лице толкова прекрасно, че надали и някой древногръцки скулптор би могъл да го пресъздаде по достойнство.

Пшениченорусата му коса сякаш грееше в нощта, а лицето му...

Съвършено. Чисто и просто съвършено. Напълно симетрично. Леле!

Без да мисли, Съншайн се пресегна, улови го за брадичката и завъртя лицето му, така че да може да го огледа от всички страни.

Не, не беше оптическа илюзия. Независимо под какъв ъгъл ги гледаше, чертите му си оставаха истинско въплъщение на съвършенството.

Още веднъж — леле! Абсолютно идеален.

Трябваше да го скицира.

Не. Маслени бои. С маслени бои щеше да е по-добре.

Или с пастелни!

— Добре ли си? — попита той.

— Да — отвърна Съншайн. — Съжалявам. Не те видях, както бе застанал там. Ама знаеш ли, че лицето ти притежава съвършена хармония?

Извил плътно стиснатите си устни в тънка усмивка, той я потупа по рамото на червената наметка.

— Да, знам. А ти, Червена шапчице, знаеш ли, че тази нощ Големият лош вълк е излязъл навън и че умира от глад?

Това пък какво беше?

Тя говореше за изкуство, а той...

Мисълта ѝ секна, когато изведнъж осъзна, че непознатият не е сам.

С него имаше още четирима мъже и една жена. Всички до един — безумно красиви. И всички до един я гледаха като особено апетитна хапка.

Ами сега!

Гърлото ѝ пресъхна.

Всичките ѝ сетива ѝ крещяха да бяга и тя направи крачка назад.

Шестимата дойдоха още по-близо, обграждайки я и отрязвайки пътя ѝ за бягство.

— Е, хайде, Червена шапчице — обади се първият. — Нали няма да си тръгнеш толкова скоро?

— Ами да — каза Съншайн, приготвяйки се за битка. Какво ли знаеха те — една жена, която имаше навика да излиза със закоравели рокери, със сигурност бе в състояние да раздаде някой и друг добре премерен ритник, ако се наложеше. — Мисля, че това е страхотна идея.

Той посегна към нея.

Изникнал сякаш от нищото, някакъв кръгъл предмет изсвистя покрай лицето ѝ, бръсвайки протегнатата към нея ръка. Мъжът изруга и притисна кървяща длан към гърдите си. Нещото рикошира като чакрама на Зина и се върна в другия край на уличката, където една сянка го улови.

Съншайн зяпна при вида на тази фигура. Облечен в черно, мъжът стоеше, разкراчил крака в бойна поза, а оръжието му проблясваше зловец в мъждивата светлина.

Макар че Съншайн не можеше да види лицето му, той имаше огромна, непрестанно променяща се аура, от която му придаваше колкото стряскащ, толкова и внушителен вид.

Новодошлият беше опасен.

Гибелен.

Смъртоносна сянка, която само изчакваше, за да се хвърли в нападение.

Той стоеше, без да продумва и без да изпуска от поглед нейните нападатели, като държеше оръжието някак небрежно, ала въпреки това — заплашително.

И тогава онези, които бяха наобиколили Съншайн, се нахвърлиха върху новодошлия и в уличката настана абсолютен хаос...

Талон махна предпазителя на своя срад и сгъна трите остриета, превръщайки ги в една-единствена кама. Опита се да стигне до жената, ала деймоните му се нахвърлиха едновременно. При обикновени обстоятелства с лекота би ги изличил от лицето на земята, ала законите на Нощните ловци му забраняваха да разкрива силите си пред непосветено човешко същество.

По дяволите.

За миг се поколеба дали да не призове мъгла, за да ги скрие, но това щеше да затрудни битката му с деймоните.

Не, нямаше да им даде никакво предимство. Докато жената стоеше там и гледаше, трябваше да се бие като обикновен човек, а като се имаше предвид свръхчовешката сила на деймоните, това не беше никак добре. Без съмнение това бе и причината те да му се нахвърлят.

Като никога, този път имаха някакви шансове да го надвият.

— Бягай — нареди той на човешката жена.

Тя понечи да се подчини, ала в този миг един от деймоните я сграбчи. Един ритник в слабините и удар по гърба, когато той се преви одве, го повалиха на земята и тя побягна.

Талон повдигна вежди при този ход. Добре, много добре. Открай време харесваше жени, които знаят как да се защитят.

Използвайки силите си на Нощен ловец, той издигна стена от мъгла между нея и деймоните, които сега бяха насочили цялото си внимание към него.

— Най-сетне — каза Талон на малката групичка. — Вече сме сами.

Онзи, който изглежда бе предводителят им, се втурна към него. Талон използва телекинетичните си умения, за да го вдигне във въздуха, да го обърне надолу с главата и да го блъсне в една стена.

Още двама се нахвърлиха отгоре му.

Единия Талон посрещна с камата си, а другия изрита с коляно.

Справи се с тях доста лесно и тъкмо щеше да се заеме със следващия, когато видя, че най-високият от тях се втурва след жената.

Това моментно разсейване му струва скъпо, тъй като в този миг получи жесток удар в слънчевия сплит и политна назад, загубил равновесие.

Той се претърколи, поемайки инерцията на удара и скочи на крака.

— Сега! — изкрещя жената деймон.

Преди Талон да успее напълно да си възвърне равновесието, един от деймоните го сграбчи през кръста и го блъсна назад, към улицата зад тях.

Право пред един гигантски автомобил, който се движеше толкова бързо, че Талон дори не можа да го види ясно.

Нещо, което трябва да бе решетката му, го удари в десния крак и начаса го строши, а него запрати във въздуха.

Талон се търкаля около петдесетина метра, преди най-сетне да спре и да остане да лежи по очи под една улична лампа, с буза върху грапавия асфалт и разперени ръце, докато тъмния автомобил се изгуби с бясна скорост.

Цялото му тяло пулсираше от толкова силна болка, че не можеше да помръдне. Още по-лошо бе това как пулсираше главата му, докато той се мъчеше да не изгуби свят.

Кое то не беше никак лесно.

„Припадналият Нощен ловец е мъртъв Нощен ловец.“ — изплува в мислите му петото правило от наръчника на Ахерон. Трябваше да запази съзнание.

С отслабването на силите му заради болката от раните, стената от мъгла започна да се разсейва.

Талон изруга. Всеки път, щом изпиташе някоя отрицателна емоция, силите му намаляваха. Още една причина, поради която трябваше да ги държи под толкова жесток контрол.

Чувствата бяха пагубни за него и то в много отношения.

Бавно и предпазливо, той се изправи на крака, тъкмо навреме, за да види как деймоните потъват на бегом в една уличка. Е, нищо не можеше да направи по този въпрос. Никога нямаше да ги настигне в това състояние, а дори да успееше, единственото, което можеше да стори, бе да кърви върху тях.

Разбира се, кръвта на Нощните ловци беше отровна за деймоните...

По дяволите. Никога досега не се беше провалял.

Стискайки зъби, той се опита да прогони вълната на замайване, която заплашваше да го погълне.

Жената, която бе спасил, се втурна към него. По обърканото изражение на лицето ѝ разбра, че не е много сигурна как да му помогне.

Сега, когато най-сетне видя отблизо лицето ѝ на палаво духче, установи, че то му харесва. В големите ѝ тъмнокафяви очи горяха интелигентност и дързост. Напомняше му на Мориган, богинята на гарвана, на която се бе врекъл във вярност преди много, много векове, когато все още беше човек.

Дългата ѝ права черна коса падаше около лицето ѝ, вързана на плитки с най-различна големина. На едната ѝ буза имаше петънце от въглен за рисуване. Импулсивно, той се пресегна и го изтри.

Кожата ѝ беше толкова мека, толкова топла и ухаеше на пачули и терпентин.

Ама че странна смесица...

— Мили боже, добре ли си? — попита го тя.

— Да — отвърна Талон тихичко.

— Ще повикам линейка — каза тя.

— Nae! — отсече той на родния си език, цялото му тяло се противеше на тази идея. — Никаква линейка — добави, вече на английски.

Жената се свъси.

— Но ти си ранен...

Талон непреклонно срещна погледа ѝ.

— Никаква линейка.

Тя продължи да се взира намръщено в него още малко, ала после в интелигентните ѝ очи нещо проблесна, сякаш бе получила просветление.

— Да не си незаконен имигрант? — прошепна тя.

Талон се хвана за единственото обяснение, което можеше да ѝ даде. С тежкия му, старовремски келтски акцент, подобно предположение бе напълно естествено. Той кимна.

— Добре — прошепна жената и внимателно го потупа по рамото. — Аз ще се погрижа за теб и без линейка.

С усилие Талон се премести встрани от светлината на уличната лампа, която дразнеше чувствителните му очи. Счупеният му крак изпротестира, но той не му обърна внимание.

Куцукайки, той отиде до близката тухлена сграда и се облегна, за да облекчи ранения си крак. Светът отново се олюля около него.

По дяволите. Трябваше да отиде на сигурно място. Все още бе ранна вечер, ала последното, от което се нуждаеше, бе да се окаже хванат навън след изгрев-слънце. Винаги, когато някой Нощен ловец пострадаше, го обземаше неудържима нужда да спи. Нужда, която щеше да го направи опасно уязвим, ако в най-скоро време не се прибереше у дома си.

Той извади телефона си, за да съобщи на Ник Гошей, че е ранен... и бързо установи, че за разлика от него, апаратът не е безсмъртен. Беше станал на парчета.

— Ела — каза жената и се приближи до него. — Нека ти помогна.

Талон я зяпна. Никога досега някой непознат не му беше помагал. Свикнал бе сам да води своите битки и сам да се справя с пораженията от тях.

— Добре съм — рече той. — Можеш да си вървиш и...

— Няма да те оставя — каза тя. — Пострада заради мен.

Талон искаше да възрази, ала тялото му туптеше от болка и той се отказа.

Опита да се отдръпне от жената, ала едва бе направил и две крачки, когато светът отново се завъртя около него.

В следващия миг всичко потъна в мрак.

Съншайн едва успя да улови мъжа, преди да е паднал на земята. Залитна под тежестта на високото му, масивно тяло, ала някак съумя да го задържи.

Толкова внимателно, колкото можа, тя го положи на тротоара.

Точно така, „толкова внимателно, колкото можа“.

Резултатът от това бе, че той почти се сгромоляса на тротоара, от което Съншайн изпита почти физическа болка, виждайки как главата му едва не проби дупка в паважа.

— Съжалявам. — Тя се изправи и го погледна. — Кажи ми, че току-що не ти докарах сътресение на мозъка.

Надяваше се, че в опитите си да му помогне, не беше влошила състоянието му.

А сега какво?

Незаконният имигрант-рокер, облечен изцяло в черно, беше огромен. Не смееше да го остави сам улицата. Ами ако нападателите ѝ се върнеха? Или някой го ограбеше?

Та това беше Ню Орлиънс, където на човек можеше да му се случи почти всичко, дори когато беше в съзнание.

А ако беше в безсъзнание...

Да, невъзможно бе да се каже какво можеше да му сторят съмнителните субекти, от които гъмжеше градът, така че нямаше как да го остави сам.

Тъкмо когато започна да я обзема паника, чу някой да я вика по име.

Огледа се и видя синия додж „Рам“ на Уейн Сантана да спира до бордюра. Уейн бе само на трийсет и две години, ала лицето му, надарено със сурова красота, изглеждаше много по-старо, а в черната му коса имаше доста сиви нишки.

При вида му Съншайн въздъхна от облекчение.

Той свали прозореца до долу и показа глава навън.

— Хей, Съншайн, какво става тук?

— Уейн, ще ми помогнеш ли да кача този мъж в колата ти?

Уейн не изглеждаше особено възхитен от идеята.

— Пиян ли е?

— Не, ранен.

— Тогава трябва да повикаш линейка.

— Не мога. — Съншайн го погледна умолително. — Моля те, Уейн! Трябва да го откарам у дома си.

— Приятел ли ти е? — попита Уейн още по-скептично.

— Ами... не. По-скоро налетяхме един на друг.

— Тогава го остави. Последното, от което се нуждаеш, е да се забъркаш с поредния рокер. Не е наша работа какво ще стане с него.

— Уейн!

— Може да е престъпник, Съншайн.

— Как можеш точно ти да кажеш подобно нещо!

Преди седемнайсет години Уейн бе осъден за непредумишлено убийство. След като излежа присъдата си, прекара няколко месеца, мъчейки се да си намери работа. Останал без пари и покрив над главата, неспособен да си намери работа, защото никой не искаше да назначи бивш престъпник, той бе на ръба да извърши ново престъпление, за да се върне в затвора, когато кандидатства за работа в клуба на баща й.

Въпреки възраженията на баща й, Съншайн го бе наела на работа.

Пет години по-късно, Уейн не бе пропуснал нито един работен ден, нито бе закъснял дори с минута. Той беше най-добрият служител на баща й.

— Моля те, Уейн — повтори Съншайн и го дари с онзи поглед като на малко кутре, който безотказно караше мъжете в живота й да

правят всичко, което поиска от тях.

Докато слизаше от пикапа, за да ѝ помогне, Уейн не криеше недоволството си.

— Някой ден това твое голямо сърце ще те вкара в беля. Знаеш ли каквото и да било за този мъж?

— Не.

Единственото, което знаеше, бе, че е спасил живота ѝ в ситуация, в която надали някой друг би си дал този труд. Естествено, че такъв мъж не би ѝ сторил зло.

Двамата с Уейн се опитаха да го изправят на крака, ала задачата не беше никак лесна.

— По дяволите — измърмори Уейн под носа си, докато залитаха, придържайки го между себе си. — Огромен е и тежи цял шибан тон.

Съншайн бе принудена да се съгласи. Непознатият беше висок поне два метра и изтъкан само от мускули. Дори дебелилото кожено яке не можеше да скрие колко атлетичен и мускулест бе.

Никога досега Съншайн не бе докосвала такова кораво, стоманено тяло.

Макар и с усилие, най-сетне успяха да го вкарат в колата.

Докато пътуваха към клуба на баща ѝ, Съншайн облегна главата на непознатия на рамото си и отметна вълнистата му, руса коса от изваяните черти на лицето му.

От него се излъчваше нещо диво и необуздало, което му придаваше вид на древен воин. Златистата коса докосваше раменете му по един нехаен начин, който говореше, че макар и да се грижи за външния си вид, непознатият не е обсебен от това.

Тъмнокафяви вежди се извиваха над затворените очи. Лицето му, покрито с едnodневна брада, излъчваше сурова, мъжествена красота. Дори и в безсъзнание, той бе неустоим и умопомрачително секси и близостта му пробуди някаква смътна нужда дълбоко в Съншайн.

Ала онова, което най-много ѝ харесваше, бе топлият дъх на мъжественост и кожени дрехи, който се излъчваше от него и я изпълваше с желание да зарови лице в шията му и да се опие от омайващото ухание.

— Е — каза Уейн, докато шофираше. — Какво се е случило с него? Знаеш ли изобщо?

— Блъсна го една карнавална платформа.

Дори в мъждивата светлина на колата, Съншайн видя, че Уейн ѝ хвърля поглед, който сякаш казваше: „Ти да не си луда?“

— Тази вечер няма парад. Откъде се е взела?

— Не знам. Предполагам, че е разсърдил боговете или нещо такова.

— Какво?

Съншайн прокара ръка през разрошената руса коса на непознатия, играейки си с двете тънки плитчици на лявото му слепоочие, докато отговаряше на Уейн.

— Беше платформа, посветена на Бакхус. Тъкмо си мислех, че горкичкият трябва сериозно да е засегнал бога, покровител на разпуснатостта, за да бъде прегазен от него.

— Сигурно е поредната тъпа шега на някоя групичка колежанчета — промърмори Уейн под носа си. — Имам чувството, че всяка година успяват да задигнат някоя платформа, за да я покарат из града. Чудя се къде ли са я зарязали този път?

— Е, опитаха се да я зарежат върху този тип тук. Пак добре, че не го убиха.

— Сигурен съм, че и той ще мисли така, когато се свести.

Без съмнение. Съншайн долепи буза до лицето на непознатия и се заслуша в бавното му, дълбоко дишане.

Какво бе това у него, което намираше така неустойимо?

— Човече — обади се Уейн след малко. — Баща ти няма да остане във възторг. Ще ме изяде с парцалите, когато разбере, че съм откарал някакъв непознат тип в апартамента ти.

— Ами тогава не му казвай.

Уейн я изглежда лошо.

— Не мога да не му кажа. Ако с теб се случи нещо, ще е по моя вина.

Съншайн въздъхна подразнена и проследи с пръст извитите вежди на непознатия. Защо ѝ се струваше така познат? Никога досега не го бе виждала, а въпреки това изпитваше странното усещане за дежавю. Сякаш неизвестно как го познаваше.

Странно. Много, много странно.

Ала за нея странното си беше в реда на нещата. Майка ѝ можеше да напише книга на темата, а Съншайн — продължението.

— Вече съм голямо момиче, Уейн, мога да се грижа за себе си.

— Да, а аз дванайсет години живях с една камара грамадни, космати типове, които изяждаха за закуска момиченца като теб, дете си мислят, че и сами могат да се грижат за себе си.

— Добре де — отстъпи Съншайн. — Ще го сложим в леглото ми, а аз ще спя у нашите. На сутринта ще дойда заедно с майка ми или с някой от братята ми да проверим как е.

— Ами ако се събуди, преди да се върнеш, и те обере до шушка?

— И какво точно ще обере? — попита Съншайн. — Дрехите ми няма да му станат, а аз не притежавам нищо ценно. Освен ако и той не харесва „Питър, Пол и Мери“^[1].

Уейн извъртя очи към тавана.

— Добре тогава, но ми обещавай, че няма да му дадеш възможност да те нарани.

— Обещавам.

Уейн не изглеждаше особено доволен, но не каза нищо повече, поне не и в чисто техническия смисъл на думата, макар че докато караше към апартамента ѝ на „Сентрал Стрийт“ не спря да ругае под носа си.

За щастие Съншайн бе свикнала да не обръща внимание, когато хората го правеха в нейно присъствие.

След като стигнаха до нейния апартамент, който се намираще точно над бара на баща ѝ, им трябваша поне петнайсет минути, докато измъкнат непознатия от колата и го вкарат в дома ѝ.

Съншайн поведе Уейн към онази част, където на една тел бе опънала боядисана на ръка розова памучна завеса, за да отдели спалнята си от останалата част от просторното помещение.

Много внимателно, те поставиха непознатия гост на леглото.

— Е, да вървим — каза Уейн и я улови за ръката.

Съншайн внимателно се освободи.

— Не можем да го оставим така.

— И защо не?

— Целият е в кръв.

Лицето на Уейн придоби онзи израз на безсилно раздражение, който рано или късно се появяваше по лицата на всички около нея... добре де, обикновено беше по-скоро рано, отколкото късно.

— Иди да седнеш на дивана, докато го съблека.

— Съншайн...

— Уейн, аз съм на двацет и девет, разведена художничка, която в колежа изкара курс по скициране на голо тяло, а освен това отраснах с двама по-големи братя. Не е като да не съм виждала голи мъже. Ясно?

Ръмжейки тихо, Уейн излезе от импровизираната спалня и отиде да седне на дивана.

Съншайн си пое дълбоко дъх и се обърна към своя облечен в черно герой. Изглеждаше направо огромен върху леглото ѝ.

И освен това беше в ужасно състояние.

Много внимателно, за да не го нарани, тя разкопча ципа на рокерското му яке. А то бе най-готиното нещо, което бе виждала някога, цялото покрито с плетеница от златни и червени келтски символи. Беше чисто и просто великолепно. Истински шедьовър на древното изкуство, а ако някой бе в състояние да го оцени, това бе тя. Още от съвсем малка имаше слабост към келтската култура.

В мига, в който свали ципа на якето, Съншайн застина, виждайки, че отдолу няма нищо. Нищо, освен прекрасна, златистокафява кожа, от която устата ѝ се напълни със слюнка, а по тялото ѝ премина тръпка. Никога не бе виждала на живо мъж с толкова стегнато, кораво тяло. Всеки мускул бе съвършено очертан, дори така отпуснат, силата му беше очевидна.

Този мъж беше истински бог!

До болка жадуваше да нарисова тези идеални пропорции и да ги увековечи. Едно толкова прекрасно тяло определено трябваше да бъде запазено за поколенията. Тя свали якето му и внимателно го положи на леглото.

След това запали лампата, която стоеше на покритото с шал нощно шкафче и когато го погледна на светлината ѝ, остана като поразена от онова, което видя.

Ка-рам-ба!

Беше дори по-възхитителен от хората, които я бяха нападнали. Вълнистата му руса коса се къдреше по най-прелестния начин на шията му, а две дълги, тънки плитчици се спускаха до голите му гърди. Очите му бяха затворени, ала тъмните му мигли бяха безсрамно дълги. Лицето бе съвършено изваяно, с изящно извити вежди и имаше изтънчен вид, в който обаче се промъкваше намек за нещо неопитомено и волно.

За втори път я обзе усещане за дежавю — стори ѝ се, че го вижда, буден и изправен над нея. Видя го да ѝ се усмихва, докато бавно се плъзгаше в нея — напред, назад, напред, назад...

При този образ, от който тялото ѝ запулсира от болезнена нужда, Съншайн навлажни устните си с език.

Отдавна никой непознат не я бе привличал толкова силно. Ала нещо у този мъж я изпълваше с неудържимо желание да усети вкуса му.

„Момиче, твърде отдавна си без мъж.“

За съжаление, това си беше самата истина.

Съншайн се приближи още малко и изведнъж се намръщи, видяла по-добре традиционната келтска огърлица торква, която той носеше около врата си. Дебела, направена от чисто злато, двата ѝ края представляваха глави на два келтски дракона.

Странното бе, че преди много години, докато още бе в колежа, тя бе нарисувала съвсем същия дизайн и дори се бе опитала да си направи торква, само че опитът ѝ се провали с гръм и трясък. Изискваше се забележителен бижутерски талант, за да се изработи нещо толкова сложно.

Още по-впечатляваща беше племенната татуировка, която покриваше цялата лява половина на тялото, включително и лявата му ръка. Великолепната плетеница от келтски символи ѝ напомняше на Келтската книга^[2] и освен ако Съншайн не грешеше, бе направена в чест на келтската богиня на войната, Мориган.

Без да се замисли, тя прокара ръка по татуировката, проследявайки сложните фигури.

Около бицепса на дясната му ръка имаше сходна татуировка, която го опасваше като лента, дебела три пръста.

Невероятно. Който и да бе направил татуировките, определено познаваше отлично келтската история.

Пръстът ѝ докосна едното му зърно и това я изтръгна от творческото ѝ одобрение.

Начаса жената в нея излезе на преден план и плъзна поглед по плоския му, стегнат корем, с така добре оформени мускули, че би трябвало да бъдат демонстрирани в някое състезание по културизъм.

О, да, това беше един наистина привлекателен мъж.

Въпреки че панталоните бяха пропити с кръв, не личеше да има нараняване, от което да е дошла. Всъщност, като се замислеше, не се виждаха почти никакви рани. Нито дори там, където платформата на Бакхус го беше ударила.

Ама че странно!

С пресъхнало гърло, Съншайн посегна към ципа на панталоните му.

Част от нея нямаше търпение да види какво се крие под тях. Боксерки или слипове?

Ако дотук излъчваше такъв мъжествен сексапил, можеше да стане само още по-неустроим...

„Съншайн!“

Какво толкова, това бе само естествено художническо одобрение при вида на едно толкова съвършено тяло.

Да бе, как ли пък не!

Без да обръща внимание на последната мисъл, тя разкопча панталона му и установи, че отдолу непознатият не носи нищо.

Нищичко!

Лицето ѝ пламна при вида на забележителната му надареност, която почиваше сред тъмнорусите къдрици.

„О, я стига, Съншайн! Не за първи път виждаш гол мъж. Така де! През шестте години в художествената академия си се нагледала на голи мъже. С много от които излизаше на срещи, да не говорим пък че дръвникът Джери не може да се нарече дребосък.“

Да, ама никой от тях не бе изглеждал толкова добре.

Прехапала устни, Съншайн изу тежките, черни ботуши, след което смъкна панталона от дългите му, мускулести крака. Въздухът излезе със свистене между зъбите ѝ, когато ръката ѝ докосна кожата му, покрита с къси, руси косъмчета.

О, да, определено беше невероятно секси.

Докато сгъваше панталоните му, тя не можа да се въздържа и прокара ръка по тях. Бяха направени от най-меката материя, която някога бе докосвала. Почти като велур, ала някак различна. Странна тъкан. Невъзможно бе това да е истинска кожа. Толкова бе мека и...

В този миг погледът ѝ падна върху него и мисълта ѝ секна.

„О, да, бейби!“ Това бе мечтата на всяка жена — страхотен гол мъж, оставен изцяло на нейното благоволение.

Той лежеше върху розовата завивка, едната му загоряла от слънцето ръка почиваше върху корема му, а краката му бяха леко разтворени, сякаш я подканяше да легне до него и да плъзне ръце по стройното му, кораво тяло.

Той бе истинско пиршество за очите.

Съншайн си пое дъх през стиснати зъби. До болка копнееше да се покатери върху това великолепно, мощно тяло и да се излегне отгоре му като одеяло. Да усети големите му, силни ръце върху кожата си, докато прониква в нея и двамата правят див, животински секс до края на нощта.

Мммм!

Устните ѝ горяха от желание да вкусят тази възхитителна, златиста кожа. Кожа, по която не се виждаше нито едно по-бледо петънце.

„Искам го!“

Съншайн поклати глава, за да проясни мислите си. Мили боже, държеше се като истинска глупачка.

И все пак...

У този мъж имаше нещо наистина специално. Нещо, което я примамяваше като песен на морска сирена.

— Съншайн?

Нетърпеливият глас на Уейн я накара да подскочи. Съвсем бе забравила за присъствието му.

— Само минутка — отвърна тя.

„Искам да го погледам още мъничко.“ Всяка жена се нуждае да си оплакне очите от време на време, а колко пъти ѝ се удаваше възможност да го направи с един припаднал, невероятно красив бог?

Устоявайки на изкушението да го докосне, тя покри своя гост с едно одеяло, вдигна якето от леглото и излезе от стаята.

Докато отиваше към дивана, разглеждаше окървавените панталони. Откъде се беше взела кръвта?

Преди да успее да ги разучи както трябва, Уейн ги грабна от ръцете ѝ и извади портфейла от задния им джоб.

— Какво правиш? — попита тя.

— Проверявам го. Искам да знам кой е този тип.

Уейн отвори портфейла и се намръщи.

— Какво?

— Да видим... седемстотин трийсет и три долара в брой и абсолютно никакви документи за самоличност. Нито шофьорска книжка, нито дори кредитна карта. — Уейн извади огромна кама от другия джоб и натисна някакъв предпазител, от което тя изведнъж се разтвори в три смъртоносни на вид остриета, които образуваха кръг. — По дяволите, Съншайн, май си се забъркала с наркотрафикант.

— Не е никакъв наркотрафикант.

— Нима? И откъде знаеш?

„Защото наркотрафикантите не спасяват жени от изнасилвани.“
Не посмя да му го каже обаче, защото това щеше да ѝ докара конско, а на него — пристъп на лошо храносмилане.

— Просто го знам. А сега прибери това нещо обратно.

[1] Американска фолк-рок група, създадена през шейсетте години на двайсети век. — Б.пр. ↑

[2] Украсено с цветни миниатюри Евангелие, датиращо от около IX в., смята се за една от най-красивите книги, създавани някога. — Б.пр. ↑

3

— Е? — попита Камул в мига, в който Дионисий прекрачи прага на хотелската стая.

Гласът му накара Стикс да вдигне поглед от списанието си. Келтският бог, Камул, седеше на дивана насреща му, в очакване на новини.

Откакто Дионисий бе излязъл, древният бог, облечен в черни кожени дънки и сив пуловер, непрекъснато сменяше каналите на телевизора, изпълвайки Стикс с неудържимо желание да изтръгне дистанционното от ръцете му и да го тръсне върху малката масичка, направена от желязо и стъкло.

Ала само някой глупак би взел дистанционното от един бог.

Животът може и да бе дотегнал на Стикс, но той определено нямаше желание да бъде безжалостно измъчван, преди да умре.

Така че, скърцайки със зъби, той бе сторил всичко по силите си, за да не обръща внимание на Камул, докато чакаха Дионисий да се върне.

Камул бе вързал дългата си черна коса на опашка. У него имаше нещо сатанинско и зловещо, но като се имаше предвид, че е бог на войната, това можеше да се очаква.

Дионисий спря до вратата, свали дългото си кашмирено палто, а след това и кафявите кожени ръкавици.

Висок над два метра, богът на виното и плътските наслади би се сторил страховит на повечето хора. Ала Стикс, който бе кралски син и само с няколко сантиметра по-нисък, и на всичкото отгоре копнееше за смъртта, въобще не го намираше страшен.

Какво можеше да му направи Дионисий? Да го изпрати обратно в адската му изолация?

Нямаше да му е за първи път и той носеше следите, които го доказваха.

Дионисий бе облечен в сако от туид, тъмносиньо поло и елегантен кафяв панталон, набран в кръста. В късата му

тъмнокестенява коса имаше руси кичури, а козята му брадичка бе съвършено оформена. Приличаше на преуспяващ магнат милиардер, а и в действителност ръководеше голяма международна корпорация, където си правеше удоволствието да осакатява конкуренцията и да поглъща чужди компании.

Принуден да се оттегли още преди векове, Дионисий поделеше времето си между Олимп и света на смъртните, към който изпитваше почти толкова силна ненавист, колкото и Стикс.

— Отговори ми на въпроса, Бакхус — настоя Камул. — Аз не съм един от твоите скопени гърци, че да ме караш да чакам.

В очите на Дионисий припламна ярост.

— Внимавай какъв тон ми държиш, Кам. Аз пък не съм един от твоите импотентни келти, та да се треса от ужас пред теб. Ако си търсиш боя, само ми кажи.

Камул скочи на крака.

— Хей, я по-кратко — намеси се Стикс в опит да ги успокои. — Да оставим битките за времето, когато двамата превземете света, става ли?

И двамата го изгледаха така, сякаш бе луд, задето се осмеляваше да им се пречка.

Какъвто без съмнение и беше. Ала ако те се убиеха един друг, той никога нямаше да умре.

Кам хвърли свиреп поглед на Дионисий.

— Домашният ти любимец има право — каза той. — Но когато си възвърнем властта на богове, двамата с теб ще си поговорим.

Блясъкът в очите на Дионисий красноречиво говореше, че няма търпение.

Стикс си пое дълбоко дъх.

— Е, Талон с жената ли е? — попита той Дионисий.

Ледена усмивка изви устните на Дионисий.

— Като по часовник — отвърна той и погледна към Камул. — Сигурен ли си, че това ще спре Ахерон?

— Не съм казвал, че ще го спре. Казах, че ще го неутрализира.

— И каква разликата? — попита Стикс.

— Разликата е тази, че Талон е на път да се превърне в още по-голям проблем за Ахерон и да погълне още повече от вниманието му. Още един начин да отслабим Атланта накрая.

Това бе музика за ушите на Стикс.

Сега трябваше само да се погрижат Нощният ловец и жената да останат заедно. Поне до Марди Гра, когато преградата между този свят и Колазис щеше да бъде достатъчно тънка, за да може да бъде премината и те щяха да освободят Унищожителя от пленничеството му.

Бяха минали шестстотин години, откакто това се бе случило за последен път и щяха да минат цели осемстотин преди отново да се случи.

Стикс потръпна само при мисълта да живее още осемстотин години. Още осем века, изпълнени със самотна, безконечна монотонност и болка. Осем века, в които щеше да вижда как пазачите му идват и си отиват, остаряват и умират, изживявайки отредените им дни на смъртни, заобиколени от семействата и приятелите си.

Те дори не подозираха какъв късмет имат.

Като човек, някога той се боеше от смъртта. Ала оттогава бяха минали безброй години.

Сега единственото, от което Стикс се страхуваше, бе, че никога няма да се спаси от ужаса на своето съществуване. Че ще продължи да живее, век след век, докато самата вселена не експлодира.

Искаше всичко да свърши, но допреди трийсет години нямаше и зрънце надежда, че това може да случи.

Сега обаче не беше така.

Дионисий и Камул искаха да си възвърнат своята божественост и за това се нуждаеха от Унищожителя и от кръвта на Ахерон. Жалко, че във вените на Стикс не течеше кръв на Атлант, иначе на драго сърце би се съгласил да принесат него в жертва.

Както стояха нещата обаче, единствено Ахерон държеше ключа към освобождаването на Унищожителя.

А Стикс бе единственото живо същество, което бе в състояние да им достави Ахерон.

Само още няколко дни и всичко щеше да си дойде на мястото. Старите богове щяха да се завърнат, за да властват над земята, а той...

Той най-сетне щеше да бъде свободен.

Въздишка на сладостно предвкушане се откъсна от гърдите на Стикс. Единственото, което трябваше да стори, бе да насъсква

Нощните ловци един срещу друг и да ги разсейва, като в същото време внимава двамата богове да не се убият един друг.

Ако Талон или Ахерон се досетеха какво става, щяха да го спрат. Единствено те бяха способни да го направят.

Или той, или те — всичко се свеждаше до това и този път той най-сетне щеше да довърши онова, което бе започнал преди единайсет хиляди години.

Когато приключеше, Нощните ловци щяха да останат без водач.

Той щеше да бъде свободен, а със света, такъв, какъвто го познаваме, щеше да е свършено.

Стикс се усмихна.

Само още няколко дни...

Талон се събуди и откри, че ръката му гори.

Той изсъска ядосано и я издърпа надалеч от слънчевата светлина, която струеше през прозореца върху яркорозовото легло. Дръпна се назад и се облегна на бялата табла на леглото, за да се предпазва от допира на смъртоносните слънчеви лъчи.

Размаха ръката си, за да я охлади във въздуха, но тя още пламтеше и го болеше.

Къде, по дяволите, бе попаднал?

За пръв път, от много векове, усети как го връхлетя вълна на неувереност.

Талон никога не се бе чувствал сконфузен и не на място. Никога не беше губил самообладание. Целият му живот бе изключително балансиран и уравновесен.

Никога досега през цялото си съществуване като Нощен ловец не се бе чувствал объркан или несигурен.

Но точно сега нямаше представа къде се намираше, кое време на деня е, нито кои са жените, чиито гласове чуваше от другата страна на розовите завеси.

Примижа срещу ярката слънчева светлина, болезнено пробуждаща очите му, преди да огледа странната стая. Едва сега осъзна, че е попаднал в капан между двата отворени прозореца. Сърцето му заблъска като чук в гърдите. Нямаше как да се измъкне безопасно от леглото. Единствената посока за отстъпление беше

наляво към ъгъла, зает от розово нощно шкафче, отрупано с разни джунджурийки.

По дяволите.

Въпреки пулсиращата болка в главата той си спомни удивително ясно за изминалата нощ.

Нападението.

Жената...

И как нещо много голямо се стовари върху него.

Макар цялото тяло да го болеше и всичко да му тежеше, силите му на Нощен ловец го бяха излекували, докато спеше. След няколко часа дори синините и натъртванията щяха да изчезнат.

Но сега трябваше да се измъкне от смъртоносния капан на слънчевите лъчи. Талон затвори очи и призова черен облак да закрие слънцето, така че ярката слънчева светлина да не смуцава зрението му.

Можеше, ако пожелае, да събере достатъчно облаци, за да затъмнят светлото небе в непрогледен мрак, все едно че е нощ. Но това нямаше да му помогне.

Дневната светлина щеше да продължи да го огрява.

Уникалните му способности като Нощен ловец му позволяваха да контролира природните стихии, атмосферните условия и да лекува, ала нямаха власт в царството на бог Аполон. Дали ще е светло или тъмно — това все още си оставаше подвластно единствено на Аполон. И въпреки че гръцкият бог отдавна се беше оттеглил от сцената, той никога не би позволил на един Нощен ловец да се намесва в неговите божествени дела.

Ако можеше бог Аполон да го зърне отвън или близо до прозореца през деня, Талон щеше да заприлича на парче бекон, захвърлено върху тротоара.

Никак не му се щеше да се превърне в опечен до хрупкаво келт.

Сега поне очите престанаха да го болят от светлината. Талон се приготви да стане от леглото, но се спря. Нямаше нищо между него и чаршафите, ухаещи на пачули и терпентин.

„Какво е станало с дрехите ми?“ Беше съвсем сигурен, че миналата нощ не се бе събличал.

Възможно ли бе те да...?

Намръщи се, докато се напрягаше да си спомни. Не, не беше възможно. Ако е бил достатъчно буден, за да прави секс с нея, щеше да

бъде и достатъчно съобразителен, за да напусне това място много преди зазоряване.

— Къде е?

Той надигна глава, щом дочу някакъв непознат глас иззад розовата завеса, висяща като преграда около леглото.

Само след две секунди завесата се плъзна и пред него се появи привлекателна жена, навярно приближаваща четирийсетте. Дългата ѝ черна коса бе стегната в дебела плитка. Беше облечена с блуза и дълга черна пола, падаща на богати дипли.

Удивително му напомняше за жената, с която бе срещнал снощи. И наистина, на пръв поглед, лесно можеше да я сбърка с по-младата ѝ посестрима.

— Хей, Съншайн, твоят приятел се събуди. Как се казва?

— Не зная, Старла. Не съм го питала.

О, ставаше все по-странно.

Без да се смуцава от присъствието му, жената пристъпи навътре в стаята към онази страна на леглото, където се намираще нощното шкафче.

— Ще те наричам Стив — рече тя, като се наведе, за да повдигне розовата покривка. Започна да рови из купчината списания, досега останали скрити под покривката. — Гладен ли си, Стив?

Тя отново заговори, преди той да успее да ѝ отговори:

— Няма го тук.

— Под старите броеве на „Арт Пейпърс“.

— Не е тук.

Съншайн влезе в стаята. Пристъпваше с грациозността на принцеса от приказките, в рокля с дълги ръкави, в толкова яркочерно, че той примижа от гледката. Когато тя се доближи до предния прозорец, той разбра, че роклята ѝ по-скоро беше полупрозрачна, така че му осигуряваше възможност да се любува на пищните ѝ заоблени форми, както и на това, че не носеше нищо отдолу.

Нищо, освен загорилата си кожа.

Гърлото му мигом пресъхна.

Като пристъпваше към нощното шкафче, без дори да погледне към него, младата красавица продължаваше да бърше с кърпа боята от ръцете си.

— Точно тук е — каза тя, измъкна едно списание и го подаде на по-възрастната жена. Накрая Съншайн се обърна към леглото и погледите им се кръстосаха. — Гладен ли си?

— Къде са дрехите ми?

Тя погледна стеснително към Старла.

— Не го ли попита как се казва?

— Името му е Стив.

— Не е Стив.

Съншайн подмина забележката му, а извърна Старла, за да го погледне и тя. Двете жени втренчиха погледи в него, докато той лежеше на леглото, сякаш бе някакъв любопитен неодушевен предмет.

Талон вдигна розовия чаршаф високо над кръста си. И тогава внезапно се осъзна и скри под завивката голия си крак, като сгъна коляно така, че средната част на тялото му да не изпъква толкова очебийно под тънката памучна завивка.

Но двете жени продължаваха да го оглеждат изучаващо.

— Разбираш ли за какво ти говоря? — попита Съншайн. — Не притежава ли той най-невероятната аура, която някога си виждала?

— Несъмнено е древна душа. Във вените му тече кръвта на друидите. Сигурна съм в това.

— Мислиш ли? — попита Съншайн.

— О, да. Трябва да го убедим да ни позволи да го хипнотизираме, за да извикаме спомените за минал живот или прераждания.

Да, и двете бяха откачени.

— Чуйте ме, жени — рече той остро, — искам си дрехите, при това веднага.

— Видя ли? — възкликна Съншайн. — Видя ли как аурата му се промени? Супер наситена.

— Знаеш ли, такова чудо никога досега не бях виждала. Наистина е нещо различно. — С тези думи Старла се изнесе от стаята, като продължаваше да прелиства списанието.

А Съншайн още бършеше боята от ръцете си.

— Гладен ли си?

Как го постигаше? Как можеше толкова лесно да прескача от тема на тема и после пак да се връща към първото, за което го бе заговорила?

— Не — отвърна ѝ той, като се опита да я върне към най-важното. — Искам си дрехите.

Тя буквално се сви.

— Какво се е случило с етикетите на панталоните ти?

Талон се намръщи при този странен въпрос. Стараеше се да не се поддава на раздразнението и темперамента си, но нещо му подсказваше, че с тази жена няма да се разбере лесно.

— Извинявай, не те разбрах.

— Ами, нали помниш, че бяха пропити от кръв...

От лошото предчувствие стомахът му се сви.

— И какво?

— Ами, трябваше да ги изчистя и тогава...

— О, по дяволите, ти си ги изпрала?

— Не пострадаха толкова от изпирането, колкото от сушенето след това.

— Сушила си кожените ми панталони?

— Ами, не знаех, че са кожени — промълви младата жена тихо. — Сториха ми се много меки и странни, затова си помислих, че са от изкуствена кожа или нещо подобно. Постоянно изпирам дрехите си от изкуствена кожа, те никога не се разкъсват и свиват, както стана с твоите панталони.

Талон потърка челото си. Това никак не беше добре. Как, по дяволите, да се измъкне от апартамента ѝ посред бял ден, без дрехи.

— Знаеш ли — продължи тя, — наистина не е трябвало да махаш етикетите от дрехите си.

Доста отдавна не му се бе случвало да изпитва истинско, дълбоко раздразнение, но усети как в момента го обзема.

— Кожените ми панталони са шити по поръчка, ръчна изработка, затова никога не са имали етикети.

— О, така ли? — учуди се тя. Сега изглеждаше още по-объркана. — Тогава трябва да ти купя нови панталони, но понеже старите нямаха етикети, не зная какъв размер да избира.

— Супер. Умирам си да стоя заврян в някакви странни места, при това гол.

Тя понечи да се усмихне, но сетне стисна устни, все едно ѝ хрумна нещо по-добро.

— Имам едни розови панталони, които не са ти точно по мярка, но и да бяха, сигурна съм, че не би ги облякъл, нали?

— Не. И портфейла ми ли си изпрала заедно с панталоните?

— О, не. Извадих го от панталоните.

— Добре. И къде е сега?

Тя отново замълча, а него пак го обзе ужасяващото предчувствие за обреченост.

— Дали не е по-добре да не питам? — поколеба се той.

— Ами... — Вече започваше искрено да намразва тази дума, защото явно вещаеше гибел за него и вещите му. — Оставих го върху пералната машина заедно с ключовете ти, но после се сетих, че нямам дребни, затова отидох до автомата за монети. Отсъствах не повече от секунда, но като се върнах, портфейлът ти беше изчезнал.

Талон стисна устни в недоволна гримаса.

— А ключовете ми?

— Ами, нали знаеш, че когато переш само една дреха, тя разбалансира пералнята. Ключове се подхлъзнаха от капака и паднаха в отводнителния канал.

— Не можа ли да ги измъкнеш?

— Опитах се, но не успях да ги стигна. Помолих още трима души да опитат, но напразно.

Талон седеше в леглото, напълно ошашавен. Беше дори още по-зле — дори не можеше да й се разсърди, защото тя се беше опитвала само да му помогне. Но наистина, наистина му се щеше да се разбеснее.

— И сега какво? Нямам пари, нямам ключове, нямам панталони. Поне имам ли още яке?

— Да, непокътнато е. Освен това спасих от пералнята история диспенсъра ти „Снупи Пез“. Тук са също обувките и ножът ти — додаде тя, като ги вдигна от пода до леглото.

Талон кимна. Усещаше се странно облекчен, като разбра, че тя не е съсипала абсолютно всичко, с което беше снощи. Благодарение на боговете мотоциклетът му бе останал в безопасност в клуба. Потръпна от мисълта какво би могла тя да причини на мотора му.

— Има ли тук телефон?

— В кухнята.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми го донесеш?

— Не е преносим. Вечно губя тези джаджи или ги оставям не където трябва и после се чупят. Последният го изпуснах в тоалетната чиния.

Талон погледна объркано към жената и проникналата в стаята слънчева светлина. Запита се коя от двете заплахи е по-смъртоносна за него.

— Може ли да пуснеш щорите? — помоли я той.

Тя се намръщи.

— Да не би слънчевата светлина да те притеснява?

— Алергичен съм към нея — обясни ѝ той, като прибягна до лъжата, до която Нощните ловци винаги прибягваше в подобни ситуации.

— Наистина ли? Досега не бях срещала някой, който да е алергичен към слънчевата светлина.

— Е, аз съм такъв.

— Значи си като вампирите?

Тя почти бе отгатнала истината.

— Не точно.

Младата жена пристъпи към прозореца, но щората падна, когато я дръпна. Леглото се обля в светлина. Талон изруга и подскочи към ъгъла, където слънчевите лъчи почти не достигаха.

— Съншайн, аз... — Старла млъкна, като влезе в стаята и го видя чисто гол, спотаил се в ъгъла. Изгледа го с един особен, безпристрастен поглед, като че ли беше интересна част от мебелировката.

Скромността винаги е била неприсъща на Талон, само че начинът, по който Старла го огледа, го накара да се почувства дяволски неудобно.

Въпреки силната слънчева светлина, грабна розовото одеяло от леглото и го притисна към слабините си.

— Знаеш ли, Съншайн, трябва да си намериш точно такъв мъж, за когото да се омъжиш. Някой, който е толкова надарен, дори след три или четири деца все още ще е на линия.

Ченето на Талон увисна.

А Съншайн прихна.

— Старла, ти го засрами.

— О, повярвай ми, няма от какво да се срамуваш. Трябва да си горд с надареността си. Да се перчиш с нея. Повярвай ми, млади момко, жените на твоите години ще бъдат на седмото небе, ако ги ощастливиш с нея.

Талон затвори уста. Тези двете се оказаха най-странните от всички жени, на които бе попадал.

„Богове, измъкнете ме по-скоро оттук.“

Старла погледна към Съншайн, която бе застанала до прозореца.

— Какво правиш?

— Той е алергичен към слънцето.

— Навън е толкова облачно, че почти нищо не се вижда.

— Зная, но той каза, че не може да стои на слънчева светлина.

— Така ли? Да не се довела вампир у дома? Супер.

— Не съм вампир — повтори той.

— Той ми каза вече, че не бил точно вампир — обясни Съншайн.
— Какво може да е, ако не е вампир?

— Върколак — осече Старла. — Това обяснява аурата му. Брей, Съни, ти си намерила върколак.

— Не съм върколак.

Старла изглеждаше искрено разочарована от твърдението му.

— Колко жалко. Трябва да знаеш, че щом живееш в Ню Орлиънс, очакваш поне веднъж да срещнеш някой от неживите или прокълнатите. — Обърна се отново към Съншайн. — Мислиш ли, че трябва да се преместим? Може би ако живеем над Ан Райе, ще можем да зърнем някой вампир или върколак.

Съншайн закачи щората.

— Ще бъда щастлива да видя дори някое зомби.

— О, да — съгласи се по-възрастната жена. — Знаеш ли, баща ти разказваше, че видял едно зомби край езерото малко преди да се оженим.

— Сигурно е било халюцинация заради пейота, мамо.

— О. Навярно си права.

Челюстта на Талон отново увисна, докато местеше погледа си между двете жени. Майка и дъщеря? Със сигурност не се държаха като майка и дъщеря, а и Старла не изглеждаше много по-стара от Съншайн. Но приликите в чертите им бяха неоспорими. Както и странностите.

О, да, явно в това семейство лудостта е наследствена.

Съншайн пусна щората на другия прозорец.

Загърнат плътно с одеялото, Талон пристъпи внимателно през стаята. Олекна му, като откри от другата страна на завесата един просторен, оскъдно обзаведен мансарден апартамент.

Отляво имаше още една редица от прозорци, с които Съншайн бе отделила малкото си ателие за рисуване. Но останалата част от апартамента беше божествено тъмна и лишена от всякаква слънчева светлина. Като придържаше одеялото към бедрата си, той се добра до телефона в кухнята.

— Е, Съншайн, когато е буден, съм съгласна с теб, че не представлява заплаха...

При този коментар Талон изви вежди. През целия си живот винаги е бил заплаха за някого! Та той беше Нощен ловец. Дори самото име всяваше ужас в съществата, които бяха по-лоши дори от дявола.

— ... ще сляза до клуба и ще платя няколко сметки, после ще изпълня едни поръчки, преди да се заловя за работа.

— Добре, Старла. Ще се видим по-късно.

Трябваше да се измъкне от това място. На тези жени не само че им липсваше разум, но и явно бяха съвсем откачени.

Старла целуна Съншайн по бузите и си тръгна.

След като продължи да се оглежда още няколко минути, Талон видя телефонния кабел по стената и го проследи до старомодния телефон, скрит в едно кухненско чекмедже, заедно с много засъхнали четки за рисуване и туби с акрилни бои.

Извади телефонния апарат, боядисан в пъстри цветове, и го постави на барплота до розов буркан с формата на прасе, пълен с дребни оризови сладки, ухаещи на канела.

Вдигна слушалката и набра номера на Ник Гошей, който преди беше скуайър или помощник от човешката раса на Кириан Тракийски. Откакто преди няколко месеца Кириан се ожени за Аманда Деверо и престана да бъде Нощен ловец, Ник стана неофициален помощник на Талон, на непълен работен ден. Не че Талон се нуждаеше от помощник. Хората около него имаха отвратителния навик да умират, а Ник нямаше навика да си мълчи, което гарантираше, че един ден това момче ще бъде убито.

Все пак имаше моменти, когато един скуайър можеше да бъде много полезен. И настоящият определено бе един от тях.

Телефонът продължи да звъни, докато не се чу съобщение, че абонатът не може да бъде избран.

По дяволите. Това означаваше, че е по-добре отново да бъде убит, отколкото пак да звъни по телефона. Ако някой друг Нощен ловец някога научи за това, нямаше да доживее, за да чуе края на историята. Скуайърите полагаха клетва да пазят пълна тайна. Беше им забранено да разкриват каквито и да било смущаващи факти за Нощните ловци или нещо, което би могло да бъде заплаха за тях.

За нещастие други помощници на хората, които не бяха скуайъри, не полагаха такава клетва.

О, да, Ник Гошей ще бъде мъртъв, когато се добере до него.

Като се подготви психически за това, което предстоеше, той позвъни на Кириан Тракийски, който му отговори още след първото позвъняване.

— Талон? — заговори Кириан, веднага щом позна гласа му. — Обяд е, какво не е наред?

Талон стрелна поглед към Съншайн, която се беше отправила към кухнята, докато си тананикаше „Да прогониш магическия дракон“.

— Аз... хм... нужна ми е една услуга.

— Каквото кажеш.

— Искам да отидеш в жилището ми, да вземеш резервните ми ключове, друг мобилен телефон и малко пари.

— Да, добре. Да не си зарязал някъде мотора си?

— Да, на паркинга край „Джаксън Бруъри“, затова те моля да ми го докараш довечера.

— Добре, но къде да го докарам?

— Почакай. — Талон отдръпна телефона от ухото си. — Съншайн?

Тя се обърна към него.

— Къде, по дяволите, се намирам? — Съншайн чу смеха на Кириан, въпреки че телефонът беше на рамото на Талон.

— Нали знаеш нощния клуб „Рънингволф“, онзи на „Сентрал Стрийт“?

Той кимна.

— Е, намираме се точно над него.

— Благодаря. — Талон продиктува адреса на Кириан.

— Талон, кълна се, че в някой ден хормоните ти ще те погубят.

Талон подмина без коментар забележката на Кириан. Двамата се познаваха повече от хиляда години и Талон никога досега не бе попадал в такъв капан. Кириан нямаше да повярва, когато му каже как се е озовал в този апартамент. По дяволите, дори самият той не можеше да повярва.

— Освен това трябва да ми донесеш някакви дрехи.

Мълчанието от другия край на линията беше оглушително.

О, да, Ник със сигурност ще бъде мъртъв, когато Талон се добере до него.

— Какво? — попита Кириан неуверено.

— Загубих дрехите си.

Кириан се изсмя. Яко.

— Млъкни, Кириан. Никак не е смешно.

— Ами оттук, където съм сега, звучи дяволски смешно.

Да, добре, само че оттам, където се намираше Талон, с увито около бедрата му розово одеяло, въобще не беше смешно.

— Добре — рече Кириан, вече по-сериозен. — Ще дойдем там, колкото можем по-скоро.

— Ще дойдете?

— Аз и Джулиън.

Талон отново се присви от неудобство. Един бивш Нощен ловец и един оракул. Велико. Просто велико. Те никога няма да го изоставят в беда, но с падането на нощта може със сигурност да се очаква, че някой от тях ще опише всичко това в сайта Dark-Hunter.com, за да му се подиграват всички.

— Добре — съгласи се Талон, като успя да укроти гнева си. — Скоро ще се видим.

— Знаеш ли — поде Съншайн, веднага щом той приключи разговора, — мога просто да изляза и да ти купя някакви дрехи. Дължа ги го.

Талон огледа апартамента. Имаше чувството, че тук е гръмнала бутилка от склонното към избухване лекарство пептобисмол за стомашни смущения или че наскоро тук е върлувала пакостливата котка с шапка от едноименния анимационен сериал. Навсякъде се виждаха само предмети, боядисани в розово. Но най-много го

озадачиха разнебитените мебели на Съншайн и разнородните декорации. Тя явно беше бедна и гладуваща художничка и последното, което можеше да си позволи, бяха панталони за две хиляди долара. По-скоро земята щеше да спре да се върти и щеше да се разбие, преди Талон някога да облече дънки.

— Всичко е наред — увери я той. — Приятелите ми ще се погрижат за това.

Тя му подаде една чиния с кифлички и нещо, приличащо на трева.

— Какво е това?

— Закуска... или по-скоро обяд. — Но той не взе чинията и тя побърза да добави: — Трябва да ядеш. Това ще ти дойде добре. Кифлички с трици и червени боровинки, с ленено семе и кълнове от люцерна.

В тази чиния за него нямаше нищо, което да наподобява храна. Особено за мъж, роден и отгледан за вожд на келтски клан.

„Добре, Талон, можеш да се справиш с това.“

— А имаш ли някакво кафе?

— Уф! Не, то ще те убие. Но имам билкови чайове.

— Билкови чайове? Това не става за пиене, защото е като слама.

— Ооо, явно господин Капризен е станал със задника нагоре.

Никое човешко същество досега не си бе позволявало да се държи толкова безцеремонно с него. Дори и Ник се отнасяше по-добре с него. Чувствайки се напълно объркан, Талон се отказа да се разправя с нея.

— Добре. Къде е банята ти?

Точно тогава му хрумна една мисъл: „Моля те, кажи само, че имаш баня тук вътре, а не отзад на паркинга.“

Тя му посочи към един тъмен ъгъл.

— Ей там е.

Това бе друг ъгъл, отделен с още една висяща завеса. Супер, нали?

А той наивно си въобразяваше, че Средновековието отдавна е минало.

О, само не и онези мили спомени... не.

Талон пристъпи към ъгъла и тъкмо дръпна завесата и пусна одеялото на пода, когато Съншайн се присъедини към него, понесла в

ръка розова кърпа и кесия за търкане, но се закова на място, когато го видя, застанал там чисто гол.

Остави кърпата на умивалника и го заобиколи, докато го оглеждаше от горе до долу.

— Ти просто си съвършен като мъж, знаеш ли това?

Щеше да се почувства поласкан, ако тя не го оглеждаше преценяващо като някой, който си избира кола. В думите ѝ нямаше страст. Говореше съвсем непринудено, както майка ѝ преди малко.

Младата жена прокара топлата си, гладка длан по гърба му, точно върху татуировката му.

— Този, който ти е направил тази татуировка, е бил много талантлив художник.

Тръпки го полазиха, когато ръката ѝ се плъзна надолу от гърба му към бедрото му.

— Направи я чичо ми — призна ѝ той, преди да успее да се спре. На никого от векове не бе говорил за чичо си.

— Наистина ли? Леле! — Тя плъзна ръка по раменете му, до традиционната за нощните ловци татуировка — лък и стрела, на дясната му лопатка. — А това откъде е?

Талон отмести ръката ѝ. Това бе символ, който никога нямаше да обсъжда с непосветени.

— Нищо особено.

Точно тогава погледът ѝ се прикова върху възбудения му член. Лицето ѝ порозовя като кърпата.

— Извинявай — промълви тя забързано. — Имам навика да не се замислям, преди да направя нещо.

— Вече го забелязах. — Но много повече го смути това, че тя не откъсваше поглед от слабините му. Вече трябваше да се е загледала някъде другаде.

— Ти наистина си голям мъж.

За пръв път от хиляда години той усети как лицето му пламва. Сграбчи кърпата и побърза да се загърне с нея.

Едва тогава тя отклони очи.

— Тук някъде има самообръсначка.

Тя се отпусна на колене, като така му осигури възможност да огледа добре дупето ѝ, докато ровеше в розовото шкафче до

умивалника. Докато търсеше самообръсначката, бедрата ѝ се движеха предизвикателно, с което още повече го възбуди.

Той стисна зъби. Тази жена притежаваше най-сексапилното дупе, което някога бе виждал. Толкова съблазнително, че слабините му пламнаха, особено след като си представи как надига полупрозрачната ѝ пола и прониква дълбоко в нея. Или как го плъзга навътре и навън в най-горещото ѝ място, докато и двамата не свършат, изпотени и изтощени.

О, да, тя определено беше жена, която можеше да задоволи един мъж. Той винаги си е падал по жени с такива пищни форми и...

Тя се обърна към него, с розова самообръсначка и четка за зъби в ръка.

Талон изкриви устни при мисълта, че трябва да използва такива момичешки вещи.

— Имаш ли нещо, което да не е розово?

— Ако предпочиташ, имам и пурпурна самообръсначка.

— Моля те, дай ми я.

Тя измъкна една в още по-наситен розов цвят.

— Тази не е пурпурна — възрази Талон. — И тя е розова.

Домакинята му завъртя очи към него.

— Ами, само това имам, освен ако не искаш скалпела ми за моделиране „Екс-Акто“.

Безкрайно изкушен, той взе самообръсначката от ръцете ѝ.

Съншайн не помръдна, докато той не влезе във ваната с крака, оформени като лъвски лапи и спусна завесата около ваната. Чак тогава си позволи да ухапе кокалчетата на пръстите си при страхотната гледка на голото му дупе.

Този мъж беше горещ. Изгарящ. И тя се разтапяше всеки път, когато заговори с този дивно екзотичен акцент. Звучеше ѝ като някаква уникална комбинация от английски и шотландски.

Помаха с ръка, за да охлади лицето си, заповяда си да излезе от банята и се запъти към кухнята. Но умираше от желание да смъкне дрехите си, да се пъхне под душа зад него и да сапунисва и възбужда, да сапунисва и възбужда онова секси, високо, стройно мъжко тяло, докато не започне да я моли за милост.

Да усети цялата онази еластична, но стегната кожа под ръцете ѝ... Рай. Истински рай.

А той дори не се вбеси заради панталоните си! Още не можеше да повярва колко добре прие всичко. Един обикновен мъж досега щеше да ѝ се разкрещи, а тя вече да го бе изгонила от дома си.

Но той просто бе вдигнал рамене. О, това наистина беше готино.

Сега, като се замисли, Съншайн установи, че той не демонстрира много чувства. Беше като олицетворение на търпението, което за нея беше много приятна промяна.

— Хей, Стив? — извика му тя.

— Името ми не е Стив — обади се той от душа. — Казвам се Талон.

— Талон чий?

— Просто Талон.

Тя се усмихна. Талон. Името му подходеше^[1].

— Какво искаш? — извика той.

— Какво?

— Извика ми, все едно искаш да ме питаш нещо. Какво ти трябва?

Съншайн прехапа устни, докато се опитваше да си спомни. Уф.

— Забравих.

Тя наистина го чу как се разсмя. Брей. Това беше жестоко. Досега повечето ѝ познати мъже щяха да се разбеснеят.

Следващите пет минути Съншайн посвети на опитите да си намери скицника. Оказа се, че го беше пъкнала в хладилника. Отново. Седна на стола до барплота, където всеки ден закусваше, и започна да скицира най-новата си находка.

Талон.

Отдели доста време, за да нарисува изсеченото му лице, както и загадъчните му татуировки. Никога не бе виждала мъж с посъвършени пропорции. Неусетно се увлече в щрихите си. Потъна изцяло в мислите си за него, като остави творческото ѝ въображение да се развихри, докато скицираше всичко, което бе намерила за толкова очароващо в мъжа под душа ѝ.

Преди да осъзнае колко време бе изтекло, той спря душа и излезе иззад завесата, увил стройните си бедра с влажна кърпа.

„Ох, майчице.“

На Съншайн отново ѝ се прииска да се ухапе по ръката, за да потисне желанието си. С изключение на двете тънки плитки,

поклащащи се с всяко негово помръдване, златисторусата му коса бе плътно пригладена назад. В пронизващите му черни очи проблясваше интелигентност и мистериозна сила. Никога не бе виждала толкова тъмни очи, особено у русокос мъж.

Той притежаваше толкова властно и завладяващо присъствие, че дъхът ѝ секваше само като го погледнеше. Сякаш въздухът около него се насищаше с енергия и сила. Умираще от желание да улови и запечата всичко това в рисунките си.

Но никой не можеше да пресъздаде или имитира една толкова наситена аура. Имаше нещо в него, което можеше да се долови само в плът и кръв.

С всяка стъпка, с която приближаваше към нея, сърцето ѝ забиваше все по-силно. Този мъж беше зашеметяващо мъжествен. Направо невероятен.

Енергичността му, неподправеният му животински магнетизъм... възпламеняваха кръвта ѝ.

Изглеждаше красив още снощи в леглото ѝ, но буден и изправен в цял ръст направо си беше опустошител на женските сърца.

— Знаеш ли, Талон — заговори го тя, докато погледът ѝ проследяваше очертанията на съвършените му мускули. — На теб всички кърпи ти стоят добре. Ако излезеш навън само с кърпа около бедрата, можеш да сложиш началото на нова мода, която ще влуди публиката.

Краищата на устните му се извиха в развеселена усмивка.

— Винаги ли говориш това, което ти хрумне?

— В повечето случаи. Е, имам и някои мисли, които си ги пазя за себе си. Но съм свикнала да не се тревожа и да си казвам всичко открито, само че заради това веднъж моята съквартирантка в колежа повика психиатрите. Знаеш ли, те наистина носят бели престилки.

Талон повдигна вежди, поразен от искреността, която долавяше в нея. Всичко тук беше неподправено. Несъмнено тази жена беше ексцентрична, но съвсем не беше сбъркана.

Е, може би не чак дотам.

Тя се пресегна към недокосната му закуска и взе това, което преди малко му сервира с названието „кифличка“, но от него изпопадаха такива ситни лъскави трохи, че той дори не се опита да определи какво бе това.

— Още не си изял кифличката си.

Да бе, как не. Все още не си бе изял и ботушите, а по-скоро щеше да си устрои пиршество с тях, отколкото да вкуси от това, което тя държеше в ръката си.

— Не съм гладен.

Или поне не за храна.

Тя остави кифличката на барплота и той можеше да се закълне, че изтрополи. Смръщила вежди, младата жена протегна ръка и докосна торквата на врата му. Пръстите ѝ нежно погалиха кожата му, от което тръпки пробягаха по тялото му.

— Толкова е красива. Винаги съм искала да имам такава торква на врата си, но така и не успях да намеря някоя, която да ми подхожда. — Съншайн плъзна палеца си по главата на десния дракон. — Ти от Шотландия ли си?

— Не точно — рече той, докато я гледаше как тя изучава торквата, която той бе получил като подарък от леля си в деня на сватбата си. Същото украшение тя бе подарила и на Ниния. Талон не знаеше защо още я носеше, освен че щеше да бъде още по-болезнено, ако я свали от врата си. По някакъв странен начин за него това би означавало отново да изгуби Ниния.

Против волята му, в спомените си Талон отново възкреси момента, когато Ниния бе поставила торквата около врата му. Усмивката ѝ беше ослепителна, а лицето ѝ — преливащо от любов, когато го целуна по устните.

О, богове, колко му липсваше тя. Дори и след толкова много векове. Имаше мигове, когато можеше да се закълне, че още усеща топлото ухание на косата ѝ. Че усеща докосването ѝ. Както някой инвалид с отдавна отрязан крайник може още много години да страда от странен сърбеж и да се кълне, че усеща крайника си.

Имаше нещо в Съншайн, което му напомняше за жена му. И това не беше единствено фактът, че и двете притежаваха способността да го влудяват.

Съншайн бе странно пленителна. И също като него възприемаше всичко на друго ниво, включително и това, което оставаше скрито за другите.

Мисълта ѝ прескачаше от една тема на друга като проблясъци на мълнии, което бе както много интригуващо, така и доста смуцаващо.

Ниния бе единствената друга личност с такива способности от всички, които някога бе срещал.

Когато още бе простосмъртен, той често се беше обърквал от уникалната логика на Ниния.

— Знаеш ли — заговори Съншайн, — че доста често казваш „не точно“. Не си точно вампир. Не си точно от Шотландия и си алергичен към слънчева светлина. Какво друго?

— Мразя кифлички с трици и трева.

При тези негови думи тя прихна в дълбок, гърлен смях, който му подежда като топла прегръдка. Гледаше я очаровано, докато тя бършеше с един изпоцапан парцал петната от въглен от дългите си елегантни пръсти.

— И кога ще дойдат тук твоите приятели?

— Най-рано след два часа. Живея извън града.

Съншайн се загледа в кърпата около бедрата му. Ако продължаваше да го изпива така с поглед, не се знаеше какво можеше да се случи.

Всъщност вече се бе случило, което означаваше, че тя наистина трябваше да му осигури някакви дрехи... и то бързо.

Той пое дълбоко дъх, при което още по-силно изпъкнаха твърдите му, идеално очертани мускули.

О, да, тя трябваше да се постарее да прикрие това изкушение.

— Слушай какво ще ти кажа, господин Талон, лишен от фамилно име. Защо да не отида да ти взема нещо, което да облечеш, докато чакаш приятелите ти да пристигнат?

„Защото не искам да излизаш.“ Талон примигна при тази странна, нетипична за него мисъл.

Откъде се бе взела?

Имаше нещо покоряващо в тази жена. Нещо завладяващо и в същото време уязвимо. Разбираше, че тя иска по някакъв начин да изкупи вината си заради това, което му бе причинила, макар да не можеше да си обясни защо. Особено след като тя му бе спасила живота.

Ако тя не го бе измъкнала от улицата, сега щеше да е мъртъв. Едно изсъхнало петно върху тротоара.

— Знаеш, че не си длъжна.

— Зная. Но настоявам. Поне това мога да направя, след като съсипах панталоните ти.

Талон погледна приятното ѝ, покоряващо лице, обрамчено от права, черна коса и остана възхитен от извивките на устните ѝ. Както и от начина, по който запазваха следата от усмивката ѝ, дори когато бе отпусната и спокойна. Самото ѝ име Съншайн^[2] говореше много за това каква личност бе тя. Щастлива, топла.

Беше напълно неустойма и така силно му се искаше да я вкуси, че не бе сигурен защо още не бе пристъпил към действие.

Трябваше да я вкуси. Да я почувства.

Съншайн също го гледаше, докато той изучаваше устните ѝ. В очите му, черни като обсидиан, пламтеше огън, способен да разтопи ледник. Още не я бе докоснал, но тя можеше да се закълне, че усеща излъчваните от него топлина и страстно желание.

Самият въздух около него като че ли бе зареден със сексуалност. Направо свистеше от еротика и копнеж. Никога през живота си не се бе чувствала по този начин.

Талон излъчваше нечовешки силно сексуално привличане. Привличаше я така, както не я бе привличал никога друг мъж досега.

Той присви очи, наведе глава и превзе устните ѝ с майсторска целувка, от която главата ѝ буквално се завъртя. А тялото ѝ омекна.

Тя простена, усетила вкуса на устните му върху своите, докато езикът му нахлуваше страстно в устата ѝ. Със силните си ръце мигом я притегли от столчето до барплота в прегръдката си, а пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ и се вкопчиха в плата на роклята ѝ.

Първичният му мъжки аромат я обгърна и усети как мускулите му се стегнаха около нея. Мъжката му сила беше повече, отколкото тя можеше да си представи. Той бе първичен мъж, който знаеше какво да направи с едно женско тяло. Съншайн усещаше това по майсторските му целувки, по начина, по който я докосваше — той просто знаеше къде и как да я погали.

С тяло, пламтящо от желание, тя впи нокти в голите му рамене щом усети коравата му мъжественост да се притиска към корема ѝ. Никога не бе изпитвала нещо подобно. Все едно той бе подивял от глад за нея.

Само за нея.

Когато Талон най-после се отдръпна, тя осъзна, че той бе поел цялата ѝ тежест, без въобще да напряга мускулите си. Господи, този мъж наистина беше силен.

Той погали подутите ѝ от целувките устни с палеца си. Очите му я гледаха толкова топло и нежно, че тя отново остана без дъх, примаяла дори повече отколкото от целувката.

— Талията ми е седемдесет и три сантиметра, а дължината на панталоните трябва да е метър и двайсет.

— Ъхъ — произнесе тя задъхано, като едва чу думите му. И се притисна към него за още една целувка.

Обожанието, което се четеше в замъглените ѝ очи, раздвижи непознато чувство в гърдите му.

— Целуни ме отново — прошепна тя, само миг преди да впие устните си в неговите.

Талон обхвана главата ѝ с дланите си, докато вкусваше устните ѝ, като внимаваше да не допусне случаен допир на езика ѝ до кучешките му зъби и така тя да узнае истината за него. Но му беше много трудно да се отдръпне, тъй като вкусът ѝ едва не го подлудяваше. Уханието ѝ на пачули и терпентин го опияняваше и вече едва се сдържаше да не вдигне полата ѝ и да плъзне ръце по чувствените ѝ, съблазнителни бедра...

Езикът ѝ достигна опасно близо до кучешките му зъби. Той се отдръпна леко и отслаби прегръдката си. Все пак останаха почти плътно прегърнати, но не чак толкова, колкото му се искаше. Сведе очи към тялото ѝ, ясно очертано под дрехите. Фигурата ѝ беше пищна, не беше нито дребна, нито хилава. И бе надарена с едри, сочни гърди — нещо, по което винаги си бе падал.

Талон стисна зъби, борейки се с непреодолимото желание да ги обхване с ръцете си и да ги вкуси с устните си. С езика си.

Но по-добре бе да се сдържа, кучешките му зъби...

— Добре — изрече тя със странен, писклив глас. — Беше толкова хубаво. — Плесна с ръце и отстъпи крачка назад. Остана така, докато погледът ѝ не се прикова върху кърпата, закриваща слабините му. Тъмнокафявите ѝ очи отново просветнаха. — Дрехи. Нуждаеш се от дрехи, преди да съм направила нещо, за което после може да не съжалявам. Пак те питам, Стив, какъв размер носиш?

— Талон.

Талон. Размер. Дрехи. Да те покрием.

Талон се усмихна, докато я наблюдаваше как отчаяно се опитва да си събере ума, като в същото време погледът ѝ не спираше да се плъзга по него с непреодолимо желание.

Харесваше му тази жена. Въпреки странностите ѝ, у нея имаше нещо толкова свежо и чисто.

— Отивам да купя дрехи на Талон. — Тя излезе, но се върна само след няколко секунди. — Ключовете — рече, като се насочи към розовата кутия, оставена върху кухненския плот. — Трябват ми ключовете за колата. — Излезе, но много скоро отново се върна. — Чантата. Пари за дрехи.

Талон прокара ръка през мократа си коса, когато тя излезе за пореден път и се запита дали не е забравила още нещо.

Оказа се, че беше.

— Обувките — обясни тя, след като се върна. — Трябва да пося обувки, за да не ми измръзнат краката докато пазарувам. — Плъзна ходилата си в чифт пантофи, оставени до вратата.

— Ами палто? — попита я Талон, като видя, че тя отново се кани да излезе. — Зима е.

— През зимата е добре да имаш палто — съгласи се Съншайн и отиде до закачалката до вратата, за която той предположи, че е дрешникът ѝ. Свали едно старо кафяво палто, което изобщо не пасваше на стила ѝ. — Скоро ще се върна.

— Почакай.

Тя се спря и го погледна. Талон сви устни, прекоси стаята и оправи неправилно закопчаните копчета на палтото ѝ.

— Благодаря — кимна му тя и го дари с усмивка, която причини странни неща в стомаха и слабините му.

Талон успя само да кимне смутено, още повече че искаше единствено да я грабне на ръце, да я отнесе в леглото и да я люби до края на този следобед.

— Скоро ще се върна — обеща му тя и излезе.

След като тя тръгна, той най-после си позволи да се усмихне широко. Съншайн определено беше по-различна от всички други жени.

Нещо в нея му напомняше за топъл пролетен ден след сурова зима. Толкова отдавна никой не го бе докосвал като Съншайн. Толкова

отдавна друга личност не бе обсебвала мислите му.

— Ти я харесваш.

Талон извърна глава през рамо към привидението, което проблясваше зад гърба му.

— Интересна е — отвърна той на Киара.

Киара пристъпи напред и застана до него. Бледите ѝ страни бяха покрити с прозрачна руменина, докато блещукаше между това измерение и другото. Още преди много векове тя трябваше да премине напълно към вечния си покой или да се прероди, но не искаше да го оставя сам. И макар да беше ужасно егоистично, Талон ѝ бе благодарен за компанията. Особено през онези дни, когато не можеше чрез модерните технологии да се свързва със събратята си Нощни ловци.

В онзи период от миналото самотата му беше дяволски мъчителна. Прекарваше дните си в пълно единение, без да смее да допусне което и да е човешко същество до себе си заради страха от проклятието. Никога с никого не посмя да се сближи.

Единствената утеха, която му бе позволена, бяха редките посещения на сестра му.

Но всеки път, когато погледнеше Киара, той си спомняше с болезнена яснота как я бе предал. Трябваше да я спаси в деня, в който тя загина. Ако не беше такъв глупак, тя щеше да живее живота, който заслужаваше. Живот, запълнен със съпруг и деца.

Но вместо това тя бе пожертвана, защото той бе глупав, арогантен задник.

Първият път, когато тя се появи при него след смъртта им, той остана потресен. От нейна страна нямаше обвинения, нито омраза, макар да ги заслужаваше. Показа му само състраданието и любовта си.

Обещах ти никога да не те оставям сам, brathair^[3]. И няма да го направя. Винаги ще бъда тук заради теб.

През вековете нейното присъствие бе единственото, което го крепеше и му помагаше да съществува. Приятелството ѝ и любовта ѝ винаги бяха означавали много за него.

С нежен сестрински жест Киара погали белега по дясното му бедро. Той не го усети като истинско докосване, но от жеста кожата му изтръпна.

— Вече не те притеснява, нали?

— Не. Добре съм.

— Спиир — продължи тя, като го нарече с келтското му име. — Нали знаеш, че трябва да си честен с мен, brathair.

Той се пресегна, за да отметне от бузата ѝ една руса къдрица, но тутакси си припомни, че не можеше да я докосне. Затвори очи, докато си спомняше миналото. Техният клан я бе убил само няколко дни, преди да навърши шестнайсет години.

Тя ще е нашата жертва пред боговете и те ще ни простят за греховете на нашия вожд...

Обзет от непосилна мъка и чувство за вина, Талон безпомощно стисна зъби. Той бе виновен за смъртта ѝ. Все едно той бе държал ножа, от който тя бе загинала. Но побърза да пропъди тези мисли, за да намери спасение в безчувствеността, от която се нуждаеше, за да продължи да съществува.

„Аз вече не съм човек и нямам минало.“ Една от любимите фрази на Ахерон прониза съзнанието му и му позволи да погасне всичко останало.

Имаше само настояще и бъдеще. Животът му като човек бе останал зад гърба му, той беше Ноцен ловец, чието предназначение бе само да търси и унищожава злото, което преследваше човешките същества, които нямаха представа какво се спотайва и ги дебне в мрака.

— Кракът ми — за разлика от сърцето му — ме боли малко.

Тя поклати глава.

— Това място не е безопасно за теб, Спиир. Светлината е прекалено силна. Не ми се иска да оставаш тук.

— Зная. Ще си тръгна веднага, щом мога.

— Много добре. Тогава си тръгвам и ще дойда отново, когато имаш нужда от мен.

Фигурата ѝ избледня и тя го остави сам. Отново.

Погледът на Талон попадна върху барплота, до който преди малко Съншайн бе седяла. Намръщи се, когато видя скицата, върху която бе работила.

Взе рисунката. Остана впечатлен от това, колко добре бе уловила приликата с него. Тази жена беше блестящ художник. Умееше да пресъздава емоциите чрез най-прости линии. Никога не бе виждал подобно майсторство.

За съжаление не можеше да остави тук тази скица.

Скъса листа и използва силите си, за да го изгори. На Нощните ловци бе забранено да позволяват техните лица да бъдат показвани под каквато и да било форма. Никой не се нуждаеше от доказателство за тяхното безсмъртие. Подобни свидетелства само щяха да предизвикат въпроси и нежелани от никого усложнения.

Само се надяваше Съншайн да не го нарисува отново, след като си тръгнеше.

Талон огледа апартамента и забеляза, че цялото помещение е запълнено с нейни рисунки, както в рамки, така и без. Подът, дългата маса за рисуване и двата триножника бяха покрити с наполовина довършени рисунки.

Прекоси помещението и се зае да ги огледа по-отблизо. Докато ги съзерцаваше, изгуби представа за времето, а сетне откри още картини, облепени на стената в спалнята ѝ. Очевидно Съншайн предпочиташе ярките цветове, а щрихите ѝ върху платната бяха леки и нежни, като самата художничка.

Но най-много го очарова нейната керамика. Творбите ѝ бяха невъобразима смесица от багри, като дизайнът им съвсем не беше модерен. Явно бе изучавала старателно гръцката и келтската керамика, за да изработи толкова автентични копия. Беше забележително колко близко до оригиналите изглеждаше всичко нарисувано от нея. Ако не знаеше, можеше да се закълне, че Ловец шейпшифтър ги е донесъл от миналото.

На вратата се почука и той върна обратно върху рафта купата, която разглеждаше. Отиде до входната врата, отвори я и видя застаналите отвън Кириан и Джулиън. И двамата зяпнаха смаяно, като го видяха стоящ почти гол в апартамента.

Талон веднага им тръшна вратата под носа.

Кириан се изсмя шумно, а Талон се сгърчи от унижение.

— Хайде, Тали! — подвижна му Кириан закачливо отвън. — Не си ли искаш дрехите, ключовете? О, почакай, какво ще кажеш за малко достолепие?

Талон отвори вратата, сграбчи Кириан за ризата и го вмъкна вътре.

— Такъв си задник.

Кириан се засмя още по-силно, а Джулиън Александър влезе вътре.

Като видя изражението му, Талон си каза, че и Джулиън е готов да се разсмее, но успя да се сдържи да не прихне, заради което Талон му беше благодарен.

Кириан не беше толкова деликатен.

— Имаш хубави колене, приятел, но за косматите си крака можеш да използваш косачка за трева на компанията „Бъш Хог“.

— Млъквай! — скастри го Талон, грабна торбата с дрехите си от ръката на Кириан и измъкна от нея кожените си панталони. — Искам да ти благодаря, Джулиън, че си по-зрял и не се смееш за моя сметка.

Джулиън кимна, бръкнал с ръце в джобовете.

— Е, тъй като съм бил на твое място, напълно те разбирам и ги съчувствам. Разбира се, в моя защита мога само да изтъкна, че поне кърпата ми беше тъмнозелена, а не яркорозова.

Двамата му приятели избухнаха в смях, докато Талон само простена обидено.

Кириан повдигна леко края на кърпата, изпълняваща ролята на набедреник.

— Какво е това? Дантела?

— Не — поправи го Джулиън. — Мисля, че се нарича мильо.

Талон им се озъби с острите си кучешки зъби.

— По-добре ще е вие, човешки създания, да внимавате, иначе мога да реша да си похапна от вас.

— Хм, получовешко създание — напомни му Джулиън. — Само опитай и така ще ти запари, че адът ще ти се стори рай.

Талон само изръмжа и побърза да замени кърпата с панталоните си.

— И така — поде Кириан, — конкуренция на Рейвин ли ще правиш? Трябва ли да предупредя Ник да ти доставя дрехи всяка сутрин?

Талон завъртя очи при споменаването на убиеца Катагария. Рейвин беше Ловец шейпшифтър, който често можеше да бъде видян чисто гол след изгрева на слънцето.

— Не, беше еднократен инцидент. — Надявам се, помисли си Талон. — Като заговорихме за Ник, къде е той? Опитах се да се свържа с него по телефона заради тази тъпотия.

— Той е на училище.

— Да, добре, но нали получава заплата като помощник на Нощен ловец, така че му кажи да си държи телефона включен.

— Ооо! — възкликна Кириан. — Винаги ли си толкова раздражителен, когато демонстрираш ексхибиционистките си наклонности?

Талон тъкмо обличаше черната си тениска и не му обърна внимание.

[1] Talon (англ.) — нокът на хищна птица. — Б.пр. ↑

[2] Sunshine (англ.) — слънчева светлина. В преносен смисъл — радост, щастие. — Б.пр. ↑

[3] Братко (келтски). — Б.пр. ↑

4

Съншайн се спря пред една от сергиите наред „Джаксън Скуеър“, където Селена гледаше на ръка и на карти таро. Къдравата ѝ тъмнокафява коса бе прибрана назад с шал, с щампован на него леопард, а слабото ѝ тяло бе заметнато с карирано палто.

— Здравей, Съни — поздрави я Селена. — Тъкмо се чудех да не си болна или дали нещо друго не се е случило, след като не излезе на мястото си на площада.

— О, не, просто ми дойде гост.

Селена я изгледа с повдигнати вежди.

— Някой стар познат или някой нов?

— Нов.

Селена я измери с леко скептичен поглед.

— Надявам се поне да е бил по-хубав от последния тъпанар, с когото излизаше.

Съншайн сбърчи нос, като си спомни за Грег. Рокер, с груби обноски, той не будеше у нея особена страст, а и постоянно я бъркаше с бившето си гадже Сара. Има ли нещо по-отблъскващо от това някой да те нарече с чуждо име, докато прави секс с теб?

Да не говорим за това, че в деня, преди тя да го изхвърли, беше взел от нея триста долара назаем. Макар че, като се вземат предвид всичките усложнения около Грег, струваше си да пожертва триста долара, за да се отърве от него.

— Поне така ми се струва. — Тя потупа торбата с дрехите, които бе взела за Талон. — Е, а сега трябва да се връщам при него...

— Съншайн! — изгледа я Селена строго. — Каж ми, че не си го направила.

— Не съм направила кое?

— Не си го оставила сам в апартамента ти.

— Всичко е наред. На него може да му се има доверие.

Селена изпъшка.

— Жено, това твое щедро сърце ще ти навлече голяма беля. Въобще познаваш ли го?

Съншайн въздъхна дълбоко. Толкова бе уморена от лекциите, с които всички ѝ досаждаха.

— По-късно ще се видим, госпожо Селена. — Тръгна обратно към улицата, където бе паркирала колата си, като остави Селена да се тревожи за нея.

Уф! Защо никой ѝ нямаше доверие? Тя не беше бебе на две години. И това, че е отнесена, не означаваше, че е глупава. Ако ще загине заради добротата си, то тогава по-добре да умре, отколкото да живее в ледена самота, без никакви чувства, да мизерства само със своите преживявания и притежания.

Освен това Талон не беше като другите. Той ѝ се струваше много по-сърдечен от повечето мъже, които бе познавала.

Беше наелектризиращ. Опасен. Тайнствен.

А най-готиното беше, че я чакаше гол в апартамента ѝ.

Качи се в колата си и подкара към къщи. Не ѝ отне много време да се върне до клуба на баща си и да заобиколи отзад, където винаги паркираше. Съншайн се намръщи, като видя голям черен „Харли Дейвидсън“, оставен до едно черно ламборгини.

Приятелите на Талон?

Хм, може би Уейн ще се окаже прав. Може би Талон наистина беше наркодилър.

Вече не толкова сигурна в него, тя излезе от колата си и влезе в празния клуб през задната врата. Изтича по стъпалата от стоманобетон до своя апартамент. Блъсна вратата и застина, когато видя трима мъже, и тримата с ниво на тестостерона много над предела по скалата на Рихтер. Бяха абсолютно ослепителни.

Боже, нуждаеше се от скицника си. И то веднага.

Талон вече беше облечен с кожени черни панталони и плътно прилепнала тениска, ясно подчертаваща всеки детайл от смъртоносно мъжественото му тяло. Стоеше в кухнята, увлечен в разговор с другите двама мъже — и двамата невероятно красиви. Истински мъже, облечени като достойни членове на обществото, а не като рокери лентяи.

Колко прекрасно и освежаващо.

— Здравей, Съншайн — кимна ѝ Талон. — Това са моите приятели.

Единият от тях, висок почти колкото Талон, ѝ подаде ръка.

— Кириан Хънтър — представи се с очарователен акцент, по нищо не приличащ на говора на Талон.

Съншайн пое силната му мазолеста ръка. Името му ѝ беше познато.

— Значи ти си зетят на Селена. Тя ни е разказвала толкова много за теб и Аманда.

Кириан беше съвсем малко по-висок от Талон, с жизнерадостни зелени очи и приветлива усмивка. Русата му коса беше само с един оттенък по-тъмна от косата на Талон и модерно подстригана.

— Опасявам се, че не ми се иска да чуя какво си научила от нея за мен. Доколкото я познавам, едва ли е нещо добро.

— Само хубави неща съм слушала за теб — усмихна се Съншайн. — Честна дума.

— А това е доктор Джулиън Александър — добави Талон, като ѝ представи другия си приятел, облечен с тъмносин суичър и панталони с цвят каки.

— Радвам се да се запозная с теб — каза Джулиън и ѝ протегна ръка.

Съншайн стисна ръката му с подчертана любезност. Джулиън бе с около пет сантиметра по-нисък от другите двама, но аурата му беше също толкова силна и въздействаща. Очите му се отличаваха с великолепия си син цвят, а косата му приличаше на косата на Кириан. Освен това той бе най-сдържания от тримата, но гледаше също така приятелски.

— Доктор? — учуди се тя.

— Преподавам антична история и старогръцки в университета „Лойола“.

— О, значи познаваш Селена Лорънс?

— Много добре — кимна Джулиън. — Тя е най-добрата приятелка на жена ми.

— Грейс? — слиса се Съншайн. — Ти си женен за Грейс?

И двамата останаха поразени от разкритието.

— Нима това си ти? — попита го тя, като заобиколи, за да го огледа по-добре отзад. О, да, това много добре си го спомняше. — Ти

си господин Секси дупе!

Той моментално се изчерви от смущение.

— Секси дупе? — попита Талон. — Това ми трябваше да чуя.

— О, да — съгласи се Кириан.

— Трябва да тръгваме — изведнъж се разбърза Джулиън и задърпа Кириан към вратата.

— О, как ли пък не! — възрази Кириан. — Още не съм чул всичко.

— Радвам се, че се запознах с теб, Съншайн — смотолеви Джулиън и избута Кириан през вратата.

— Не се тревожи, Кириан! — подвикна му Талон отвътре. — Ще ти разкажа всичко с пълни подробности.

Когато вратата се затръшна отвън, Съншайн остави торбата с дрехите на барплота.

— Предполагам, че в крайна сметка вече не се нуждаеш от това.

— Извинявай. — Той се наведе над барплота, без да откъсва очи от нея. — И така, сега ми разкажи как си се срещнала за пръв път с Джулиън.

Тя сви рамене.

— Продавах моите картини и керамика на „Джаксън Скуеър“, на една сергия, съседна на сергията на Селена. Преди две години тя доведе този забележителен и толкова секси мъж да работи с нея, облечен само с плътно прилепнал потник и къси панталони. Тогава Джулиън беше с много дълга коса. Както и да е, веднага се струпа огромна тълпа от жени, неспособни да откъснат погледите си от него. Селена смяташе, че начинанието е пълен провал, но аз изкарах доста пари от продажбите на скиците с него, така че не ми пукаше.

Талон се намръщи, пронизан от странен пристъп на ревност. И я попита, преди да е успял да се овладее:

— Пазиш ли още някоя от онези скици?

— Остана ми само една, но преди около година я подарих на Грейс.

Облекчен повече, отколкото му се щеше да признае, Талон продължи да я гледа докато и тя го съзерцаваше. Погледът му се плъзна по устните ѝ, по очертанията на брадичката ѝ. Отново го обзе болезненото желание да я притежава, да целуне още веднъж прекрасните ѝ устни.

— Знаеш ли, като се усмихнеш, наистина ставаш много красив.

— Красив ли съм? — попита той, изведнъж обзет от странно задоволство от думите ѝ.

— Да, такъв си.

Съншайн преглътна, когато осъзна, че той повече нямаше причина да стои при нея. Не че това я вълнуваше; тя трябваше отново да се залавя за работата си. И все пак не ѝ се искаше той да си тръгва.

— Предполагам, че след като вече си напълно облечен, ще си тръгнеш оттук.

Той погледна подозрително към слънчевата светлина навън.

— Боя се, че не мога да си тръгна преди залез-слънце.

— О! — Съншайн се опита да потисне замайването, което я обзе.

Той се изкашля.

— Ако имаш да вършиш някаква работа...

— О, не — забързано го прекъсна тя, но тутакси се спря. — Искам да кажа, че аз... хм... ще е невъзпитано, много невъзпитано да те оставя сам. Особено след като нямам телевизор или нещо друго, с което да се занимаваш. — Облиза пресъхналите си устни. — Е, след като не можеш да си тръгнеш, какво би искал да правиш до края на този следобед?

— Честно?

— Да.

— Не ми се иска да правя нищо друго, освен да се любя с теб.

Съншайн отстъпи крачка назад, стресната от откровеността на Талон. Но още по-смаяна бе от това колко силно самата тя желаше същото, при това точно с него — с един мъж, когото почти не познаваше. И все пак не можеше да отрече колко силно копнееше да се люби с него. Колко горещо жадуваше да погали всеки сантиметър от това божествено могъщо мъжко тяло.

Страстта ѝ не ѝ се струваше греховна. По-скоро ѝ изглеждаше странно оправдана и напълно естествена. Но най-странното бе, че имаше чувството, сякаш го познава отдавна. Все едно някога са били орисани да бъдат по-интимни, отколкото са двама напълно непознати, срещнали се по случайно стечение на обстоятелствата в една тъмна улица.

Желаше го до такава степен, че дори самата тя не можеше да си го обясни.

— Май много не го увърташ, а? — подхвърли тя нехайно.

— Не — съгласи се Талон, докато черните му очи я изгаряха със спотаеното в тях желание. — Не го увъртам.

Мощта на желанието му я обгърна, заплени я. Той бе толкова чувствен, така хипнотизиращ. А тя се оказа необяснимо силно привлечена от него.

Талон протегна ръка и докосна един кичур от косата ѝ. Във вените ѝ запулсира неукротимо желание и тя се разтрепери.

Телата им все още не се бяха докоснали, ала тя можеше да се закълне, че го усеща с всяка клетка на тялото си. Потръпна от желанието да се слее с него.

Той се приведе към нея и зашепна в ухото ѝ, като дъхът му гъделичкаше кожата ѝ:

— Винаги съм вярвал твърдо, че трябва да се наслаждавам на мига. И да взимам това, което желая, когато го пожелаю. А в момента, Съншайн, желая теб. Искам да вкуся всеки сантиметър от тялото ти. Да усетя как дъхът ти гали шията ми, докато те любя. Да изследвам с езика си всяко кътче по теб, докато не започнеш да ме молиш да спра.

Тя изтръпна само заради начина, по който той изрече тези думи.

— Животът е кратък, предполагам.

Той се засмя, сетне притисна устни върху бузата ѝ. Бакенбардите му я погъделичкаха и тя настръхна от усещането за мъжки допир.

— За някои е по-кратък, отколкото за други.

Съншайн пое дълбоко дъх, когато и двамата изведнъж станаха сериозни. Не само атмосферата в стаята стана напрегната, но и въздухът между тях се насити със съблазън. Със сексуален електрически заряд.

Талон придвижи устните си опасно близо до нейните.

Бавно.

Съблазнително.

Времето спря, докато тя чакаше устните му отново да завладеят нейните. Докато чакаше пак да вкуси страстта му.

Тогава той я сграбчи в обятията си и я зацелува така обсебващо, че тя остана без дъх.

Съншайн простена, когато го усети с устните си, със сърцето си. Той завладя всяко от сетивата ѝ. Мускулите му се напрягаха и отпуснаха под ръцете ѝ, докато езикът му се плъзгаше, играейки си с

нейния. Чу го как изръмжа ниско и гърлено, като че ли бе звяр, отскубнал се от клетката.

Съншайн погали с върховете на пръстите си врата му, подразни меката, нежна кожа, преди да плъзне пръстите си нагоре, към златистите му кичури, оставяйки копринената им мекота да се увие около тях.

О, как ѝ харесваше начинът, по който усещаше този мъж в обятията си. Уханието на кожени дрехи и на Талон нахлу в главата ѝ и я замая. Силното му, твърдо тяло я обгръщаше отвсякъде.

Усети желанието му да я завладее, когато възбудената му мъжественост се притисна към корема ѝ. Това я възпламени и тя закопня за тялото му, за докосването му. Искаше го вътре в себе си така отчаяно, че се зашемети. Никога в живота си не бе пожелавала толкова силно някой мъж.

Докато задълбочаваше целувките си, той я повдигна, за да я задържи по-близо до себе си. Силните му ръце без усилие обхващаха дупето ѝ и я притискаха към бедрата му, така че внушителната му възбуда се търкаше о сърцевината на нейната женственост. Тя простена от интимния контакт и докато отвърщаше страстно на целувките му, обви крака около кръста му.

Усети как от гърлото му се изтръгна самодоволен смях. Коремът му се разтресе и я погали между краката, а гърдите му се отъркаха в нейните, възпламенявайки я още повече.

„О, скъпа, какво правиш?“

Съншайн чу в главата си вътрешния глас на разума. Още от колежа не беше имала свалка за една нощ или както бе в случая — за един ден. Беше го направила един-единствен път и след това се бе почувствала така евтина, така омърсена, че се бе заклела никога повече да не го повтаря.

А ето че сега беше на ръба да повтори онова фиаско. Мили боже, та тя не знаеше нищо за този мъж. Дори фамилното му име.

Но поради някаква причина всичко това нямаше значение. Единственото, за което сега можеше да мисли, беше колко добре се чувства, докато го прегръща. Колко страховтно изглеждаше той в леглото ѝ, както и за неоспоримия факт, че тя наистина го харесваше. Повече, отколкото би трябвало. Повече, отколкото бе разумно.

Правилно или грешно, тя искаше да сподели тялото си с него.

Не, тя се нуждаеше от това. Точно това искаше дълбоко в сърцето си. А Съншайн винаги бе следвала зова на сърцето си — където и да я водеше то.

Нямаше да съжалява за това. И въобще не се колебаеше.

Талон започна да повдига полата над бедрата ѝ. Тя потръпна от усещането на хладния плат, който се плъзгаше по кожата ѝ, следван от топлия допир на ръцете му. Дланите му се придвижваха отзад по бедрата ѝ, докато не обгърнаха голото ѝ дупе. Той изръмжа от наслада, дълбоко и първично.

Жадно.

— Харесва ми как те усещам, малка Съншайн — изрече Талон задъхано, едва откъснал устни от нейните.

Съншайн не можеше да разсъждава нормално, докато големите му силни ръце опипваха голата ѝ кожа. Той сведе глава към шията ѝ и устните му я опариха. Зъбите му леко одраскаха кожата ѝ, когато нежно я захапа.

Тя се опита да каже нещо за острите му зъби, но езикът му се плъзна страстно, трепетно по кожата ѝ. И мислите ѝ се объркаха.

Този мъж просто беше прекалено възхитителен. Не можеше да го остави да си тръгне, без да вкуси това стегнато, мускулесто тяло. Измъкна тениската му през главата му и прокара ръце по гърдите и татуировката му. О, да, как го желаше!

Искаше го целия.

Талон ѝ се усмихна напрегнато, когато видя неприкрития глад в тъмнокафявите ѝ очи. Трябваше да се наслади на тази жена. До последния сантиметър от тялото ѝ. При нейната страст и жизненост само можеше да си представя колко добра ще бъде в леглото.

От дълго време не бе срещал жена, която толкова да го очарова. Като Нощен ловец избираше любовниците си случайно, знаейки, че никога няма да ги види отново. От векове се задоволяваше със срещи за една нощ. С разгулни жени, които не искаха от него нищо повече, освен удоволствие за няколко часа, което той можеше да им даде.

Срещаше се с тях в тъмната доба на нощта. Никога на дневна светлина.

След кратък разговор, колкото да ги предразположи, ги обладаваше диво, а накрая всеки поемаше по пътя си. В повечето случаи дори не си правеше труд да научи имената им.

Но днес, в едно скрито ъгълче на съзнанието си, знаеше, че този път ще е различно.

Съншайн бе различна. Не си спомняше колко векове бяха минали, откакто за последно се бе смял с някоя любовница.

А тази жена го караше да се смее. Подлудяваше го. Но най-вече го възпламеняваше.

Съншайн бе нахлула в неговия свят, преобръщайки го изцяло. Тя събуждаше емоции в него, които отдавна бе погребал. Караше го отново да се чувства странно жив, което за мъж, умрял преди хиляда и петстотин години, беше истинско чудо. Караше го да изпитва чувства, които не разбираше. Все едно беше дете в Коледна утрин, омагьосано от гледки и аромати. Сетивата му бяха завладени от желание.

От желание за нея.

Облиза устни, предвкушвайки насладата и плъзна ръка нагоре по копринено меката кожа на бедрото ѝ. Тази жена притежаваше най-нежното дупе, което някога бе галил. Вдигна роклята ѝ до кръста, а глезените ѝ се склучиха на гърба му.

Главата му се замая от усещането за гъвкавото ѝ тяло, притиснато в неговото. Топлината от вътрешната страна на бедрата ѝ изгаряше хълбоците му и той усети влагата ѝ върху корема си.

Устните му отново се впиха в нейните. Взе я на ръце, отнесе я до леглото и я положи върху матрака. Без да я пуска, легна отгоре ѝ и започна да я целува жарко, сякаш искаше да я погълне, докато мъжествеността му набъбваше до пулсиращата ѝ женственост, където жадуваше да се зарови. Вкусваше топлината на устните ѝ, заслушан в страстните ѝ стонове. Затвори очи и вдъхна неповторимото ѝ ухание, което го обгърна като ефирен облак.

Съншайн искаше да се разплаче от умиление заради това колко добре ѝ пасваше, както бе излегнат върху нея. Плитките му галеха врата ѝ при всяко негово движение. А ръцете му бяха божествено порочни, докато ги плъзгаше по тялото ѝ, изследвайки всяко негово кътче. Едва не изскимтя в знак на протест, когато той се отмести.

Талон съблече дрехата ѝ и я захвърли на пода. Почувства се напълно гола пред него, но не само физически. Поради някаква причина Съншайн се усещаше и духом разголена. Все едно виждаше дълбоко в душата ѝ, като че ли знаеше за нея неща, които никой друг

не подозираше. И като че и те бяха свързани на някакво ниво, което се извисяваше отвъд физическото им привличане.

Или поне тя така си мислеше, докато той не легна отново върху нея. Тогава мислите ѝ се разпиляха и тя се отдаде изцяло на мига. Действително беше странно това усещане за него.

Съншайн изстена от удоволствието да го вкуси. Разкошната ѝ, загоряла кожа изтръпваше от докосването на мъжествените му бакенбарди. Толкова ѝ бе приятен допира на брадата му. Никога някой друг мъж не ѝ се бе струвал така свършен.

Тя се пресегна надолу към ципа на панталоните му. Възбудата му бе огромна. Тя се отдръпна леко и докато го разкопчаваше, наблюдаваше лицето му. И тогава за пръв път го докосна.

Талон затвори очи и изръмжа дълбоко, гърлено, докато нежно се движеше в ръцете ѝ.

О, как ѝ харесваше да усеща пулсиращата му мъжественост. Беше толкова твърд, толкова готов за нея. Съншайн прокара пръсти през късите къдрави косъмчета, сетне спусна ръката си по-надолу, докато обхвана с длан меката му топлина. Талон простена от наслада. Чувстваше се невероятно добре, докато тя го държеше така. Беше правил секс толкова пъти, че бе изгубил броя на жените, но това преживяване беше съвсем ново за него.

Нещо свежо.

Тя дръпна панталоните му по-надолу, и се опита да ги смъкне докрай. Но се намръщи, когато и двамата си спомниха, че той още беше с ботушите си.

— Опа! — промърмори тя с усмивка.

Талон се засмя, целуна я страстно и се завъртя, за да свали ботушите си. Тя се изправи на колене и притисна голото си тяло към голия му гръб. Той целият се разтрепери от допира на гърдите ѝ към гърба му.

— Обичам тази татуировка — прошепна тя, докато бавно я проследяваше с език.

— А аз обичам, когато правиш това — отвърна ѝ той и захвърли ботушите и панталоните си в ъгъла. Впи ръце в ръба на леглото, докато тя продължаваше да обхожда гърба му с устни.

— Има ли някакво специално значение? — любопитства тя.

Той затвори очи, когато тя отново се зае да целува татуировката му.

— Това са келтски символи за закрила, могъщество и дълголетие. — Талон стисна зъби от тази ирония на съдбата. Чичо му не бе имал никаква представа какво ще сполети племенника му, докато бе нанасял тези знаци по кожата му. Нито колко дълъг ще е животът на племенника му.

Тя го награди с дълго и топло близване, сетне се отдръпна.

— Не мога да повярвам, че твоят чичо е направил татуировката ти. Моят баща много се разсърди и разстрои, като видя моята.

Талон я погледна през рамо.

— Имаш татуировка?

Тя го обгърна през кръста с левия си крак и му показа вътрешната страна на глезена си. Татуировката беше във формата на много малко стилизирано келтско слънце, комбинирано с неясно очертан символ на плодородие.

Той се усмихна и погали татуировката ѝ.

— Много е хубава.

— Да, но да знаеш колко дни ме боля. Не мога да си представя колко си страдал, докато са ти правили твоята.

Не би могла да си представи. Особено след като неговата бе направена много векове преди изобретяването на стерилните игли и другите инструменти за татуиране. Чичо му методично я бе издълбавал в продължение на цели три месеца. Части от нея се възпалиха и единствено лечителската дарба на Ниния и познанията ѝ за билките спасиха живота му.

— Не беше чак толкова страшно.

— Охо! Господин Корав пич — подкачи го тя и сбърчи нос.

— Да не би да предпочиташ да бях казал, че ме е боляло?

— Никога не вреди да си признаеш, че изпитваш болка.

— Скъпа — нежно заговори той, — аз не изпитвам болка. Никога.

Тя го изгледа изненадано.

— Наистина ли? Дори малко?

Той поклати глава, като потисна чувствата си. Не смееше да си позволи да усеща болка заради всичко, което бе изгубил. Дори след всички тези векове това пак щеше да го опустоши.

— Това е само прехосване на време и енергия. Освен това пресушава съзнанието и го изтощава.

— Но без болка не можеш да изпиташ радост. Тъкмо равновесието ни помага да оценяваме крайностите.

Сега се стигна до неочаквано задълбочаване на разговора. При това много сериозно задълбочаване, като се имаше предвид, че и двамата седяха с голи задници в леглото ѝ.

— Винаги ли философстваш, когато си гола в леглото с някой мъж?

Тя го ухапа закачливо по рамото.

— Доста е трудно да намериш мъж, който да желае да прави това.

Той сведе поглед към бюста ѝ.

— Предполагам, че би било много по-лесно, ако не изглеждаше така дяволски съблазнителна без дрехи.

Тя издаде звук на наслада, когато той сведе глава и засмука едната ѝ гърда. Отпусна се назад върху леглото и го притегли към себе си.

Талон изстена от сладостта да усеща с езика си щръкналото ѝ зърно. Погали с ръка извивката на бедрото ѝ и зарови пръсти във влажния триъгълник от къдрици, докато достигна онази част от тялото ѝ, за която най-силно копнееше.

Тя ахна и притихна, когато той внимателно раздели нежните гънки, за да подразни клитора ѝ.

О, да, той искаше именно тази част от нея. Искаше да види как тя отмята глава назад върху възглавниците, да чуе вика ѝ, когато достига върха.

Съншайн притисна главата му до гърдите си и разтвори по-широко краката си, за да му осигури достъп до тялото си, което се извиваше и тръпнеше от екстаз, докато ръката му я галеше. А когато пръстите му проникнаха дълбоко в нея, изкрещя от възторг.

Тялото ѝ изгаряше за неговото, извиваше се, измъчвано от непознат досега копнеж. Пламтеше и трепереше от жаждата за удовлетворение. Никога не бе искала тъй силно някой мъж, както този сега. Искаше да го притегни по-близо до себе си. По-близо, колкото се може по-близо, докато накрая се слоят в едно. Неспособна да чака

повече, тя го замърси с ръка между плътно притиснатите им тела, за да го насочи още по-дълбоко в нея.

Двамата простенаха едновременно.

Съншайн изви гръбнака си в дъга, за да го притегли съвсем навътре в себе си. Той беше толкова твърд и горещ, толкова възбуден. Никога не бе изпитвала нещо по-прекрасно от усещането, когато я изпълни докрай.

Талон притегли бедрата ѝ, докато се плъзгаше в нея, бавно и надълбоко, и Съншайн се взря в него, докато той я наблюдаваше с нежно изражение.

— Красива си — промълви задъхано, докато проникваше все по-дълбоко във влажната ѝ, копринена мекота.

— Ти също — прошепна тя, а бедрата ѝ се стегнаха около него.

Очите му потъмняха, докато я изпиваше с поглед и той изцяло се отдаде на единението им. Тя никога не се бе любила така с мъж. Сякаш партньорът ѝ бе самият секс. Все едно не можеше да усеща нищо, освен тялото ѝ.

Танцът на бедрата му бе невероятен, докато се плъзгаше навътре и навън, твърд и пулсиращ, дълбоко до сърцевината на женствеността ѝ, а пръстите му я милваха в шеметния водовъртеж на тласъците. Удоволствието от докосването му възпламеняваше всяка фибра от съществуването ѝ.

И когато достигна върха, оргазмът ѝ бе толкова силен и разтърсващ, че тя изкрещя.

Талон изръмжа при звучния израз на екстаза ѝ, докато тялото ѝ се притискаше неистово в неговото. От гърдите му се изтръгна задавен вик и Съншайн го притегли върху себе си. Сетне направи най-странното от всички неща... зарови лице в шията му и обсипа с целувки страните и раменете му.

Талон застина.

Ръцете ѝ го стискаха здраво, докато тялото ѝ се уви около неговото. Нежността на докосването и ласките ѝ го накараха да настръхне, разкъсаха желязната скоба, с която бе сковал емоциите си.

Сякаш тя наистина бе загрижена за него. Все едно той означаваше нещо за нея. Сякаш се любеше с него. Само една жена го бе карала да се чувства по този начин...

Едва успяваше да диша. За пръв път от хиляда и петстотин години наистина усещаше, че се люби с жена, а не само задоволява първичния си нагон. Не, това не беше просто секс, който не означава нищо.

Той я усещаше. Чувстваше се свързан с нея. Усещаше, че бяха нещо повече от двама непознати, които не ги свързва нищо.

Устните ѝ изгаряха кожата му, докато тя продължаваше да обсипва с целувки шията му и да се притиска към него. Той я обгърна плътно и затвори очи. Сетивата и емоциите му се замъглиха от насладата на момента.

Когато свърши в прегръдките ѝ, келтският воин потръпна до дъното на измъченото си, изстрадало сърце. Лежеше там, уязвим и обзет от паника. Не, не биваше да изпитва това. Не биваше да я усеща. Това бе невъзможно.

Със сигурност грешеше. Случилото се помежду им беше само секс. Невероятен, върховен секс, но нищо повече.

Секс.

Просто.

Ясно.

Елементарно.

Без усложнения.

И по един или друг начин щеше да убеди самия себе си в зова...

Съншайн лежеше, преливаща от задоволство и блаженство. Гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха, докато постепенно идваше на себе си. Това бе най-невероятният оргазъм, който някога бе изпитвала. Не можеше да забрави усещането от тялото му, преплетено с нейното, начина, по който я докосваше.

Притискаше главата му близо до сърцето си и усещаше накъсания му дъх, изгарящ гърдите ѝ. Обгърна го с тялото си и просто се потопи в топлата мъжка прегръдка.

Свикнала мъжете бързо да заспиват, след като задоволят страстта си, младата жена се изненада, когато той се претърколи по гръб и я притегли върху гърдите си.

— Нали не си мислеше, че съм свършил с теб? — прошепна той в ухото ѝ.

— Ами, така си мислех.

Той се засмя.

— Лейди Съншайн, аз едва започвам.

За нейна възхита и очарование той доказа думите си през следващите няколко часа. Правиха любов в леглото ѝ, на пода, на дивана. Толкова много пъти я облада, при това в най-различни пози, че имаше чувството, че иска да приложи на практика цялата „Кама сутра“. Накрая свършиха в кухнята, където той я качи върху кухненския плот, а сетне я люби бавно и нежно.

О, небеса, този мъж беше фантастичен! Притежаваше повече енергия от цял отбор атлети и беше напълно безсрамен, когато се любеше с нея. Никога не се бе чувствала така добре с някой любовник, в такава хармония с тялото си и неговите очаквания.

Трудно бе да се срещне такъв мъж.

След като приключиха с плота, който тя никога повече нямаше да може да погледне, без да се изчерви, Талон застана гол до хладилника с двете си плитки, затъкнати зад ушите, докато изучаваше съдържанието му с надеждата да намери храна по вкуса му.

Той все още дишаше тежко след последната им любовна схватка, а Съншайн се питаше дали не си бе изкълчила краката след този следобеден марафон.

Талон изглеждаше много сладък, докато ровеше из съдържанието на хладилника, търсейки нещо за ядене. Голото му дупе бе истински пир за очите, а когато се наведе, за да надникне в долното чекмедже, тя не можа да се сдържи и прокара ръка нагоре по вътрешната страна на мускулесто му бедро, а пръстите ѝ обхванаха мъжествеността му, за да си поиграят с нея.

Дъхът излезе със свистене от устните му и той се изправи.

Съншайн му се ухили дяволито, което ѝ спечели бърза целувка, преди той да поднови изследователската си дейност в хладилника.

— Милейди, да ви се намира нещо, направено от месо?

Съншайн плъзна ръка по гърба му и пръстите ѝ погалиха червените белези, оставени от ноктите ѝ по време на последния ѝ оргазъм.

— Имам сандвичи със соя, а когато последния път ходих на пазар, купих няколко гранола бар, житни кълнове и овесени ядки.

Той едва не се разплака.

— Съжалявам. Аз съм заклетата вегетарианка.

Талон въздъхна.

— А аз съм заклет месоядец.

Тя облиза устни и се усмихна, като си припомни игривите му ухапвания, докато дразнеше плътта ѝ.

— Забелязах.

Той се извърна към нея и притисна голото ѝ тяло към своето. Целуна устните ѝ, все едно още жадуваше да ги вкуси дори след всичко, което бяха правили този следобед. После се отдръпна назад.

— Колкото и да те желая отново, физиката ми се нуждае и от друга храна, освен горещото ти, разкошно тяло.

Грабна парчето соево сирене от горния рафт на хладилника заедно с житните кракери върху плота.

Съншайн понечи да го предупреди за сиренето, но размисли. Той имаше нужда и от нещо друго за хапване, освен тялото ѝ, макар че ако трябваше да бъде честна, много ѝ харесваше тя да бъде дъвчащата му играчка.

Този мъж бе ненаситен, и най-вече бе истински шампион в зова, което правеше. Наблюдаваше го с любопитство докато той взимаше диспенсъра си за бонбони „Снупи Пез“ от плота, а после се върна отново в дневната.

Съншайн взе чашата си с вода и го последва до масичката за кафе в стил арт деко.

Талон се настани до нея, нарязва сиренето на тънки парчета и ги подреди върху кракерите. Пъхна единия в устата ѝ.

— И така, кажи ми, ако не бях тук, какво щеше да правиш днес?

Младата жена се засмя.

— Поне в едно съм сигурна — щях да седя по-удобно.

Лицето му доби развеселено изражение и той се наведе, за да зарови нос във врата ѝ.

— Мога ли да те разтрия някъде, за да те накарам да се почувстваш по-добре?

— Тъкмо твоите разтривки са най-голямата ми беда — рече тя в отговор на дълбокия му, чувствен глас.

Келтът прокара език по ключицата ѝ, сетне се отдръпна и лапна единия от кракерите.

Задави се.

Съншайн му подаде чашата с вода. Талон я изгълта на един дъх и я изгледа намръщено.

— Откога е това? — Провери срока на годност на сиренето и бръчките му се задълбочиха.

— Соя? — рече, най-последно разпознал съдържанието на пакета. — Ти ядеш соево сирене?

— И на теб ще ти се отрази добре.

— Отвратително е.

— О! — въздъхна тя, все едно говореше на малко дете. — Бедничкият ми. Толкова съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

— Не е вярно. Наистина съжалявам, че нямам нищо, което може да задоволи мъж като теб.

Талон се облегна назад и поклати глава към нея. Трябваше да поръча на Кириан да му донесе един хамбургер заедно с дрехите. При все това денят, прекаран с нея, му доставяше истинско удоволствие. Дори и това да означаваше да яде неща, които би класифицирал като отровни и ненужни отпадъчни продукти.

Потръпна и се пресегна за друг кракер, този път подготвен за отвратителния вкус. С истинско усилие на волята унищожиха още шест кракера със сирене, макар че едва залъгаха глада му. Слава богу, че имаше своя „Снупи Пез“. Грабна диспенсъра и бързо изстреля три кубчета в устата си, за да убие лошия вкус.

— Как можеш да ядеш това? — изуми се Съншайн. — Това не е нищо друго, освен ароматизирана захар.

— Да, но е вкусна захар.

Тя смръщи нос към него. Талон ѝ се ухили дяволито.

— Знаеш ли кой е най-добрият начин да се ядат тези вкуснотии?

Тя поклати глава. Талон дръпна назад главата на Снупи и завъртя малкото квадратче между пръстите си. Поднесе го към устните ѝ.

— Отхапи внимателно и го задръж между зъбите си.

Съншайн се поколеба, после се подчини. В продължение на една цяла секунда Талон я наблюдаваше как седи гола с кубчето между зъбите си. После се наведе напред и го избуца с език.

Младата жена простена, когато вкусът на устните му се смеси със захарта. Отвори уста и го възнагради с дълга, гореща целувка.

— Боже, това беше върхът!

Заслужава си да позамърсиш храносмилателната си система, нали?

— Хмм — въздъхна тя и прокара пръст по брадичката му.

След като съдържанието на диспенсъра се изпразни, тя го те и го разгледа.

— Това никак не е типично за вас, господин Коров пич. Трудно ми е да повярвам, че мъж, който може да се справи с шестима престъпници с голи ръце, си пада по „Пийнът Пез“.

Той отметна черната ѝ коса от рамото и зарови пръсти в лъскавите кичури.

— Всъщност колекционирам диспенсъри. Този е произведен през 1969 година.

— Наистина ли?

Талон кимна. Тя отново погледна пластмасовата играчка.

— Много ли струва?

— Няколкостотин долара.

— Без майтап?

— Без майтап.

— Леле. А аз едва не го пяхнах в пералнята.

Той се засмя.

— Радвам се, че не си го направила. Двамата със Снупи сме преживели много неща.

Взе Снупи от ръцете ѝ и го остави върху масичката за кафе. Когато се извърна с лице към нея, в очите му гореше вече познатия ѝ пламък.

— Наистина ли си натъртена? — попита я той.

Имайки предвид всички неща, които направиха, би трябвало да бъде, но докосването му беше толкова нежно, че не чувстваше никаква болка по тялото си.

— Не съм. А ти?

— Никога не съм се чувствал по-добре.

Талон се отпусна по гръб на пода и я придърпа върху себе си. Съншайн го възседна и изстена от прекрасното усещане на коравите му, мускулести гърди до нейните.

За нейно изумление той отново бе твърд.

— Ти май никога не се изморяваш, така ли?

Той обхвана лицето ѝ в шепи и впи тъмния си, сериозен поглед в нея.

— Това е заради теб, любима. Определено вината е твоя. С всяка друга отдавна вече щях да съм се свил на топка и да съм заспал.

— Наистина ли?

Той придърпа ръката ѝ до набъбналия си член.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че тази сутрин трябваше да се нагълтам с повече витамини.

— А пък аз мисля, че има още няколко пози, които не сме пробвали.

Талон се събуди в леглото на Съншайн тъкмо когато слънцето залязваше. Усмихна се, изпълнен с дълбоко задоволство, когато подуши миризмата на терпентин и пачули върху кожата си.

Съншайн.

Тя все още бе сгушена в обятията му, дълбоко заспала. За негово удивление членът му отново започна да се втвърдява. След този следобед би трябвало да се чувства сексуално задоволен поне за ден или два, ако не и за цяла седмица.

Всъщност, ако трябваше да е честен, изобщо не би трябвало да може да помръдне.

Вместо това отново искаше да я обладае. Още в този момент. Искеше да почувства тялото ѝ в прегръдките си, краката ѝ, обвити около него, вкопчила се здраво в него, докато той потъваше и се губеше в усещането за плътта ѝ, плъзгаща се около него.

Единствено Ниния го караше да се чувства така. С нея бе абсолютно ненаситен. Само един поглед бе достатъчен, за да пламне жаждата му за нея.

Никога не бе вярвал, че друга жена би могла да бъде толкова привлекателна за него. При все това единственото, което искаше в този миг, бе да прекара нощта със Съншайн. Да почувства дъха ѝ до шията си, докато отново и отново потъва във влажната ѝ топлина.

Но не можеше. Трябваше да се срещне с Ахерон на „Джаксън Скуеър“. Да не говорим, че по улиците бродеха деймони, готови да убиват, а той трябваше да защитава невинни хора.

— Талон?

Вътрешно се сви при звука на съннения ѝ глас. Беше се надянал да се измъкне тихо, докато тя спи. Колко мразеше неприятните раздели.

— Добър вечер, любима — промърмори той и целуна веждата ѝ. Тя му се усмихна с усмивка, която го ослепи.

— Тръгваш ли си?

— Да, имам среща.

— Добре — отвърна тя.

Стана от леглото и се уви с чаршафа.

— За мен бе истинско удоволствие да се запозная с теб, Талон. Благодаря за прекрасния ден.

След тези думи го остави сам.

Талон се намръщи. Това обикновено беше онази част, когато любовниците му го молеха да остане, поне за още малко. Това бе моментът, когато се кълняха, че той е най-добрият любовник, който някога са познали и плачеха при мисълта, че никога няма да го имат отново.

Но Съншайн изглежда нямаше нищо против тръгването му. Ни най-малко не изглеждаше тъжна.

Какво трябваше да означава това?

Изхвъркна от леглото. Откри я в кухнята, захапала парче оризов кейк между зъбите, докато си наливаше чаша розов сок.

— Съншайн, добре ли си?

Тя извади парчето оризов кейк от устата си и го погледна.

— Добре съм. — Лицето ѝ леко пребледня. — О, боже, няма сега да развиеш собственическо отношение към мен, нали? Моля те, кажи ми, че не си от онези мъже, за които ми е разказвала Трина, които, след като правят малко секс с една жена, си мислят, че я притежават.

Малко секс?

Малко секс!

Талон беше потресен. Беше свикнал да изоставя любовниците си, а това беше най-лесното му измъкване досега, но той го намираше странно смущаващо.

Обезпокоително.

Унизително.

Особено като се имаше предвид как двамата си паснаха. Това бе най-якият секс марафон, който някога бе правил. Тя бе откликнала на неговата страст и енергия по начин, който бе трудно да си представи, че може да съществува. Как така не ѝ пукаше, че той си тръгва?

— Сигурна ли си, че си добре? — попита отново.

— Виж, всичко беше супер, ясно ли е? Когато се съгласих на тази наша забегка, бях съвсем наясно, че след това ти няма да останеш. Знаеш ли, аз не съм глупава. И съм голямо момиче. Ти също си голямо момче и съм сигурна, че твоят живот те очаква. — В очите ѝ се мярна паника. — О, боже, не си женен, нали?

— Не, не съм женен.

Съншайн изпусна облекчена въздишка.

— Тогава нищо лошо не се е случило, никой не е наранен и измамен.

Тя прекоси късото разстояние до хладилника и върна вътре кутията със сока.

— Съншайн?

Младата жена се спря и го стрелна раздражено с поглед.

— Какво има, Талон? Не те е връхлетял страховия синдром на раздялата, нали? Днес беше супер забавно, но трябва да се връщам към работата си. Тази вечер ме чакат един куп задачи.

— Да, но... — Той не довърши изречението. Не искаше да го направи.

— Но?

Келтът стисна зъби. Чудесно, след като тя иска той да си върви, ще го стори. И без това не биваше да прекарва целия ден с нея. Марди Гра приближаваше и той не трябваше да позволява нищо да го разсейва. Най-малкото тази тъмнокоса изкусителка.

— Нищо — промърмори той.

Тя изглеждаше облекчена.

— След като имаш среща, върви и си вземи душ, а аз ще приготвя нещо за вечеря.

Талон прие с удоволствие предложението ѝ за душа, но когато свърши, отклони любезно поканата ѝ за салатата с тофу и соеви пържоли.

— Отново ти благодаря, Съншайн — рече, докато обличаше коженото си яке върху тениската. — Наистина прекарах чудесен ден.

— Аз също — отвърна тя с усмивка, докато си бодваше от салатата и прелистваше списанието за изкуство.

Той още не можеше да повярва колко добре приема тя раздялата им. По дяволите.

Част от него очакваше поне да му се помоли да ѝ се обади. Или да поиска имейла му.

Но тя не го направи.

Боже, как мразеше този двайсет и първи век.

Съншайн вдигна глава, когато той се запъти към вратата.

— Грижи се за себе си, Талон. И, моля те, в бъдеще се опитай да стоиш по-далеч от отплеснали се от пътя си карнавални платформи по време на Марди Гра, става ли?

Талон повдигна слисано вежди.

— Моля?

— Не си ли спомняш миналата нощ, когато беше съборен на земята?

Талон кимна колебливо, неспособен да повярва, че тъкмо нещо подобно се бе ударило в него.

— Бил съм блъснат от карнавална платформа за Марди Гра?

— Да, беше в чест на Бакхус.

Това вече сипа сол в раната. Господи. Надяваше се само Ник да не разбере. Никога.

Никълъс Амброзий Гошей се бе появил на този свят без големи перспективи. Незаконороден син на изпечен престъпник и тийнейджърка, екзотична танцьорка на „Бърбън Стрийт“, той не беше сред най-строгото спазващите закона. Всъщност наставникът му в гимназията веднъж бе заявил, че като нищо някой ден ще получи смъртното наказание.

Но една нощ, когато Ник се противопостави на бандата, с която движеше, съдбата промени живота му, като му изпрати Нощен ловец вместо ангел хранител, който хареса умното хлапе, изтръгна го от мизерията и му осигури бъдеще.

А сега, девет години по-късно, Ник учеше право и вместо като баща си да трепери от правосъдната система, вече почти бе заслужил статута си на уважаван гражданин.

И всичко това благодарение на Кириан Тракийски и Ахерон Партенопей.

За тях той бе готов на всичко и тъкмо заради това сега седеше в колата си, спрял на безлюден паркинг, малко след залез-слънце, вместо да бъде с последната си приятелка и да се любува на усмихнатото ѝ лице.

В колата си оставаше студено, въпреки че моторът работеше. Този влажен, студен въздух проникваше чак в костите му и му причиняваше болка. А и кафето в термоса бе свършило. Сега Ник искаше само едно — да се прибере у дома и да се стопли. Но вместо това трябваше да чака пристигането на подкреплението на Талон за Марди Гра, защото Зарек, който бе прекарал последните деветстотин години в Аляска, не можеше да шофира. Очевидно автомобилите не бяха предпочитаното транспортно средство за Нощните ловци, свикнали със снеговете на Аляска.

Мамка му! Наистина би си спестил вечер като тази.

— Ник, там ли си?

— Да — отговори той по преносимата радиостанция, която бе оставил на съседната седалка на своя ягуар. По нея поддържаше връзка с приближаващия се хеликоптер. — Кога пристигате?

— След около две минути — отговори му Майк.

Ник затърси в небето черния хеликоптер „Морски дракон“ Н-53Е, произведен от авиокомпанията „Сикорски“. Беше мощна машина, направена по поръчка, военен клас, каквито скуайърите често използват, за да превозват Нощните ловци. Хеликоптерът беше бърз и надежден и можеше да се зарежда по време на полет.

Задната част бе отделена в специална пътническа зона и защитена от слънчеви лъчи. Прозорците в пътническата кабина бяха снабдени с релеен ключ и пропускаха светлина, за да могат Нощните ловци, ако пожелаят, да гледат навън след залез-слънце.

Неколцина Нощни ловци като Ахерон притежаваха собствени хеликоптери и при нужда пътуваха с тях.

Тази вечер Майк Калахан, дорийски скуайър, което означаваше, че не служи на конкретен Нощен ловец, превозваше Зарек от Аляска. Ник бе чувал доста слухове от текущия информационен канал на скуайърите, че Зарек от Мизия е психопат.

Не беше сигурен доколко е вярна информацията, но само след няколко минути щеше да разбере от първа ръка.

— Хей, Майк — обади се той на пилота по радиостанцията. — Колко гаден е той?

Майк изсумтя.

— Ще се изразя така: ако имаш оръжие, извади патроните от него.

— Защо?

— Защото ако не го направиш, ще започнеш да стреляш по този задник, което само ще го вбеси още повече. За пръв път направо съжбялявам демоните.

Това не прозвуча никак окуражаващо.

— Какво? Нима е по-лош от Ахерон?

— Ник, повярвай ми, никога не си виждал нещо подобно. Сега вече зная защо Артемида и Аш са го заточили в Аляска. Това, което не мога да разбера, е защо Артемида е пожелала да го премести в това гъсто населено място. Ако питаш мен, е все едно да хвърлиш граната в бензиностанция.

Е, сега вече стомахът на Ник окончателно се сви на топка. Изчака, докато хеликоптерът се приземи на частното летище, което Ахерон използваше при посещенията си. В единия край на полето се издигаше сграда, която приличаше на порутен обор. Всъщност това беше преустроен модерен хангар, оборудван с алармена система и толкова дебели врати, че помещението можеше да се използва като бомбоубежище. В момента в обора се намираше хеликоптерът МН-60К, струващ дваисет и осем милиона долара, който превозваше Ахерон и изработения му по поръчка мотоциклет „Буел“. Аш бе пристигнал предишния ден в типичния си екстравагантен стил.

А сега и Зарек.

Да, Марди Гра започваше да изглежда доста страшничък.

Ник слезе от колата и заключи радиостанцията си в багажника. Застана отстрани на пистата и закача, докато Майк изключи мотора и перките спряха да се въртят. Когато машината утихна, слабият скуайър на средна възраст слезе от хеликоптера и свали каската си. Майк никога не е бил особено приветлив, но тази вечер изглеждаше изключително раздражителен.

— Никак не ти завиждам — подхвърли той и захвърли каската си на пилотската седалка.

— Стига, Майк, престани да ме будалкаш. Не може да е чак толкова гаден.

Ник промени мнението си в мига, в който Майк плъзна настрани пасажерската врата и той за пръв път видя Зарек Мизийски.

Зарек се появи от отвора като Луцифер от най-черната бездна, изпълнен с толкова огромно озлобление и презрение към света, че Ник

се зачуди как въобще хеликоптерът им се е отлепил от земята. Целият в черно, Зарек носеше дънки, рокерски ботуши и тениска с дълги ръкави. Изглежда изобщо не му пукаше от студения влажен зимен въздух на Ню Орлиънс. На лявото му ухо висеше дълга сребърна обеща, представляваща меч с дръжка от череп и пречупени кости.

Черната козя брадичка придаваше злоецо изражение на подигравателно извитите му устни. Правата му черна коса стигаше до раменете, а блестящите му лъскави кехлибарени очи бяха пълни с презрение и омраза. Ник бе свикнал с лошото поведение; по дяволите, той бе закърмен с него. Но никога досега не бе срещал някой, който да излъчва толкова зло като Зарек. Напомняше му за убийците, които баща му водеше у дома. Студени. Безчувствени. Смъртоносни. Всеки път щом Зарек те погледнеше, имаш чувството, че ти взима мярка за ковчег.

Зарек подпря лявата си ръка върху корпуса на хеликоптера и се наведе, за да вземе голяма черна платнена торба. Ник се втренчи със страхопочитание в огромната му ръка. Всеки пръст, включително и палеца, бе покрит с дълъг, подвижен сребърен нокът с толкова остър връх, че Ник не се съмняваше, че ако пожелае, Зарек може да го използва като оръжие.

Явно този мъж обичаше да убива и се наслаждаваше на мръсната работа, която вършеше. Мамка му, дори психопат бе твърде меко определение за Зарек.

Докато се отдалечаваше от хеликоптера, Зарек изсъска на Майк, оголвайки остриите си кучешки зъби.

За пръв път Майк не каза нищо. Това бе достатъчно красноречиво за Ник и бе поредното доказателство колко зъл и жесток е Зарек. Никога досега не бе виждал Майк да се сдържа да не направи някой остроумен коментар.

— Е, ако си приключил с дразненето на горкия Майк, готов ли си да тръгваме?

Ник съжали за думите си още щом Зарек го погледна. Студеният, враждебен взор го вледени много повече от смразяващия вятър.

— Още една подобна дързост, момче, и от теб няма да остане много, за да дрънкаш.

Ник не се плашеше лесно, но тези думи бяха изречени с такава заплашителна откровеност, че той направо отстъпи крачка назад и като

никога голямата му уста остана затворена.

Без да каже дума повече, Зарек се отправи към колата със смъртоносната грация на хищник, присвил устни в озъбена гримаса. Захвърли платнената торба на пода в колата, качи се и затръшна вратата.

В този миг Ник искрено съжали, задето си бе купил кола без задна седалка. Но като се замисли, имайки предвид злобния, непредсказуем нрав на Зарек, Ник реши, че е по-добре той да седи до него, отколкото зад него.

Майк въздъхна облекчено и го тупна по гърба.

— Бог да ти е на помощ, хлапе. Дяволски съм сигурен, че тази вечер не бих искал да съм на твое място.

Ник не беше особено религиозен, но докато вървеше към черния ягуар, в него отново се възроди вярата в Бог.

Седна зад волана, завъртя ключа и подкара към града. След около половин час трябваше да се срещнат на „Джаксън Скуеър“ с Талон, Валерий и Ахерон. По дяволите, това май се очертаваше да бъде най-дългото пътуване в живота му.

Натисна още по-силно педала за газта — високата скорост щеше да му се отрази добре.

Докато караше, въпреки волята му, погледът на Ник неспирно се стрелкаше към лявата ръка на Зарек, покрита със сребърни нокти, която лежеше отпусната върху лявото му коляно.

Тишината в колата бе оглушителна и тежка като олово, нарушавана единствено от дращенето на ноктите на Зарек върху черния дънков плат. След малко дразнещият звук започна да му действа на нервите. Включи радиото.

— Харесваш ли рок? — попита той спътника си.

Радиото мигом замлъкна.

Ник преглътна, като осъзна, че телекинезата е една от силите на Нощния ловец Зарек.

— Момче, аз не съм ти приятел. Не съм твоят Нощен ловец, нито пък съм ти гадже. Ще говориш с мен само когато ти задам въпрос. В останалите случаи ще си държиш устата затворена, очите извърнати от мен и може да живееш достатъчно дълго, за да ме закараш до Френския квартал.

Ник стисна здраво волана. Е, това си беше вбесяващо, но не чак толкова, че да го тласне към самоубийство. Само един пълен глупак щеше да се осмели да противоречи на толкова опасен мъж.

Зарек отвори платнената торба, извади един МРЗ-плейър и тъмни очила. Сложи си слушалките и очилата, сетне облегна глава назад. Ник чу от слушалките тихите звуци на парчето „Hair of the Dog“ на Назарет. Абсолютен антисоциален хит. Супер подходящо за случая.

Когато радиото в колата неочаквано отново заработи, Ник направо подскочи. О, да, Зарек беше един психо кучи син и колкото по-скоро го разкараше от колата си и го заведеше при Ахерон, толкова по-щастлив щеше да е Ник.

5

Талон все още мислеше за Съншайн, докато пресичаше пешеходната зона на „Джаксън Скуеър“ за срещата с Ахерон. Погледна надолу по улицата, където предишната вечер се бе сблъскал с нея и стомахът му се сви.

Колко много му липсваше тя. И това бе най-шантавото от всичко. Та той едва я познаваше. Бе нахлула в живота му като ураган, причинявайки пълен хаос и разрушение и при все това...

Келтът въздъхна. Тя бе толкова приятно разнообразие. Но той имаше да върши работа. Кратката му авантюра с нея бе приключила. Никога повече нямаше да я види отново. И точка. От този миг нататък тя повече не съществуваше.

„Да бе, как ли пък не.“

Талон пренебрегна подигравателния глас в главата си. Нямаше друг избор, освен да я забрави. Преди векове бе сключил договор, който трябваше да спазва през остатъка от вечността. Той никога нямаше да има дом, семейство, а още по-малко гадже или съпруга. Дори и да не се бе закълел пред Артемида, тези неща бяха забранени за него.

Освен това харесваше живота си такъв, какъвто бе. Беше свободен, имаше време да прави каквото пожелае и достатъчно пари, за да си купи всичко, което му харесва.

Животът на Ноцен ловец беше хубав.

Много хубав.

Когато стигна до площада, зърна Ахерон Партенопей, изправен пред стената на една сграда, скръстил ръце пред гърдите си. Високият атлантски воин стоеше настрани от тълпата, заслушан в интерпретацията на уличен изпълнител на мелодията от Скуби Ду.

Трудно беше да не забележиш високия два метра Ахерон, с дълга коса с цвят пурпурен металик, надянал широки слънчеви очила, макар че слънцето отдавна бе залязло.

Талон обикновено го наричаше Ти Рекс, съкратено от Тиранозавър Рекс. Прякорът отговаряше много повече на застрашителното му хищническо излъчване, отколкото на древната му възраст.

Наистина имаше нещо тайнствено в смъртоносната аура на Ахерон. Тя го следваше като опасно цунами. Дори въздухът около него изглеждаше зареден с мистична енергия, толкова мощна, че можеше да накара кожата на ръцете или врата ти да настръхне, ако си твърде близо до него. И съдейки по разстоянието между тълпата и Ти Рекс, Талон бе сигурен, че той не бе единственият, който изпитваше подобни чувства.

Но пък може би, поправи се келтът, като забеляза черното рокерско кожено яке на Ахерон, сребърната верига, провесена от единия ръкав, кожените панталони с връзки вместо шевове, именно ексцентричният, необикновен вид на Ахерон караше хората да стоят по-далеч от него. Каквото и да бе, никой не искаше да се изпречва на пътя му.

Ахерон извърна глава. Въпреки широките тъмни очила, Талон знаеше, че Ти Рекс се взира в него. Келтът се изсмя кратко, когато забеляза новата разкрасяваща придобивка на Ахерон — сребърна обица на носа.

Ти Рекс имаше две много странни увлечения: винаги откриваше нови места по тялото си за поредния пиърсинг и сменяше цвета на косата си по-бързо, отколкото се променяше непредсказуемото време в щата Луизиана.

Освен това Ти Рекс имаше странен белег, сякаш нечия нажежена ръка се бе отпечатала върху гърлото му. Никой не бе сигурен дали белегът е истински, или е някакъв необикновен трик, с който Ахерон искаше да ги шокира. Също толкова странен беше и акцентът му. Понякога гласът на Атланта звучеше със силен и чудноват мелодичен акцент, за който Талон предполагаше, че е родният му от Атлантида. А друг път Ти Рекс звучеше като всеки американец, повлиян от телевизията.

Изглежда на древния воин му доставяше огромно удоволствие да кара хората да гадаят за него. Той дори беше по-затворен и по-потаен от Талон, което бе достатъчно красноречиво.

Ахерон взе черната си велурена раница, украсена със знака на уличните анархисти. Преметна я през рамо, хвърли няколко банкноти в калъфа на китарата на уличния музикант и тръгна напред.

Неколцина от тълпата видимо се напрегнаха и побързаха да се отдръпнат, докато Ахерон се движеше сред тях с грациозната походка на опасен хищник. Онези, които бяха дръзнали да го погледнат, побързаха да извърнат очи.

Каква ирония на съдбата, тъй като Ахерон бе последният на тази земя, който би наранил някой простосмъртен. Той бе най-древният закрилник на човечеството. От векове се бореше с деймоните без ничия помощ.

Сам.

Без приятел, без скуайър.

Талон бе дочул слухове, че Ахерон е бил обучаван на бойно изкуство от самия бог Арес. Според други легенди Ахерон бил син на бог и легендарен герой от Атлантида. Но всъщност никой нищо не знаеше за Ахерон, освен че е висок, затворен, заплашителен и много, много странен.

Когато Ахерон се приближи, Талон наклони глава към пурпурната му коса, сплетена на четири малки плитки, обрамчващи лицето му.

— Знаеш ли, мисля, че е по-добре вместо Ти Рекс да те наричам Барни.

Атлантът повдигна леко едното ъгълче на устата си.

— Не се заяждай с мен, келте. — Плъзна ироничен поглед по кожените панталони, тениската и якето на Талон. — Радвам се, че те виждам в пълно бойно снаряжение.

Талон потръпна от скритото значение на този коментар.

— Кириан ти е разказал за случилото се с мен, нали?

— О, да. Онази част с късата розова кърпа ми е любимата.

Кириан щеше да му плати. Дори ако се наложеше да го преследва вечно.

— Кълна се, че... Ник знае ли?

Ахерон му се усмихна, при което за миг проблеснаха кучешките му зъби.

По дяволите, сега се почувства напълно изигран.

О, какво пък толкова, поне си заслужаваше. Следобедът със Съншайн компенсираше напълно всякакво притеснение и срам от подигравките на останалите.

Ти Рекс погледна през рамо, сякаш бе усетил нещо. Краят на яката на коженото му яке се отгърна и така се откри шията му. Странният му белег отново бе изчезнал.

Талон проследи погледа му и видя, че Валерий приближава към тях. Той се бе срещал само веднъж с римския военачалник, още в началото, когато той бе пристигнал, за да поеме задълженията на Кириан като Нощен ловец.

Валерий огледа набързо дрехите и торквата на Талон и презрително процеди през зъби „Келт“, с което показва на Талон, че шансът да стане приятел с този Нощен ловец се равнява на това да намери място за паркиране на „Бърбън Стрийт“ по време на фестивала Марди Гра.

И само като си помислеше, че е обречен да прекара цяла вечност в Ню Орлиънс с този задник... Както би казал Ник: „Отврат!“

Черната коса на римлянина беше прибрана назад в безупречно стегната плитка. Носеше черни панталони с плохи, мокасина, пуловер с висока яка и дълго кашмирено палто. Някой, който не го познаваше, можеше да го помисли за преуспяващ адвокат, а не за ексекUTOR на деймони.

Талон едва се сдържаше да не се разсмее, като видя колко не на място изглеждаше Валерий до него и особено до Ахерон, който приличаше на рекламно лице на готическото движение, особено със сребърната обица на носа и сребърните катарамии, украсяващи обувките му със заострени носове.

— Колко си точен — обърна се Ахерон към Валерий, докато гледаше очукания си джобен часовник, който измъкна от джоба на якето си. Часовникът беше пострадал от злополуката, която Ахерон бе преживял преди сто години, по време на голямото въстание на деймоните. Часовникът бе оцелял, но не и деймоните.

Черните очи на Валерий помътняхха от негодувание, като вдигна поглед нагоре към Ахерон.

— Може да не ми харесва, че един грък като теб ме командва, но като войник съм длъжен да ти се подчинявам, макар лично аз да изпитвам само отвращение от твоята компания.

Талон се ухили.

— Ей, Ти Рекс, как да не се сгорещиш и да не се изкефиш на това, че си близо до него?

— Дръж се с уважение към по-добрите от теб, келте — озъби му се Валерий и изкриви горната си устна. — В противен случай ще ти покажа как ние, римляните, се справяме с варвари като теб.

Думите му не предизвикаха у Талон никакви емоции, освен отегчена насмешка, но той не беше от тези, които мълчаливо ще подминат някоя обида. Пък и беше твърде стар, за да си променя навиците.

— Е, уважавай това — рече и показа среден пръст на надутия римлянин.

Ахерон едва удържа Валерий да не се нахвърли върху Талон, като му препречи пътя. Не че Талон се нуждаеше от подобна преграда, но ако се съдеше по яростния блясък в очите на Валерий, той определено имаше нужда от озаптяване.

— Деца, не ме карайте пак да ви разтървавам. — Ахерон изгледа кръвнишки Валерий и го избута назад. — Повярвай ми, Вал, не ми е нужна помощта ти, за да защитя честта си, а и няма да позволя да нападаш Талон.

— Името ми е Валерий. — Римлянинът опъна дрехата си с царствен, самоуверен жест. — А аз няма да търпя нахалството му.

Е, голяма новина, нали? Този мъж, изглежда, се обиждаше от всичко.

Както обикновено, когато на едно място се съберяха двама или повече Нощни ловци, силите на Талон отслабваха. Това бе предпазна мярка, която Артемида използваше, за да е сигурна, че Нощните ловци няма да обединяват силите си и да се опълчат на боговете или да нападат хората. Единственото изключение бе Ахерон. Като водач и като най-възрастен от тяхното братство, присъствието му не изтощаваше силите на Нощните конци, но за всички останали това правило си оставаше в сила.

Не можеха да останат заедно много дълго, защото щяха да бъдат изтощени през нощта.

Талон погледна зад рамото на Валерий и видя как Ник и Зарек се показаха край пекарната на ъгъла и се отправиха към тях.

— Погледнете, неживи, пристигна подкрепление — каза той на Ахерон и Валерий.

Валерий се обърна и изтърси една вулгарна ругатня, която никак не подхождаше на царственото му римско излъчване и на добрия му произход.

— Отново съм при теб — озъби се Зарек, като спря до Ахерон.

По лицето на Валерий се изписа презрение и отвращение.

— Не мога да го понеса — още един шибан грък!

— Какво ти става, римлянино? — попита го Талон. — Притесняват те гърците ли?

От разширените ноздри на Валерий сякаш струеше презрение към Зарек.

— Повярвай ми, ако бях при Троя, когато гърците са оставили своя дървен кон, в онзи ден по брега щеше да има печени гърци.

Талон подсвирна с престорено съчувствие.

— По дяволите, Ти Рекс, той наистина мрази твоите предци.

Ахерон го изгледа насмешливо.

— Не се обиждай, Талон, но аз съм на тази земя доста преди тях.

— О, да, съжалявам. — Талон се спогледа с Ник, който беше необичайно тих и изглеждаше малко напрегнат.

Хм, това беше интересно. Добре беше Зарек да се задържи по-дълго наоколо, щом притежаваше такава усмирителна сила. Беше хубаво да знае, че някой е способен да затвори голямата уста на Ник.

— Някакви проблеми с полета? — обърна се Ахерон към Зарек.

— Не съм изял пилота, ако това имаш предвид. А и малкият Ники все още диша и не кърви.

— Е — поде Ахерон с безизразен тон, — предполагам, че може да се каже, че е напредък в сравнение с последния път.

Талон не бе сигурен дали Ахерон се шегува, или не, но познавайки репутацията на Зарек, не се съмняваше, че казаното беше истина. Носеха се слухове, че Зарек бе насякъл на парчета и изял последния скуайър, който Ахерон бе изпратил да го посрещне.

Погледът на Талон обходи малката им групичка.

Наистина бяха доста разнородна банда. Единственото общо помежду им беше височината им. Като цяло можеше да се каже, че приличаха на бивши играчи от Националната баскетболна лига, като

ръстът им варираше от метър и осемдесет при Ник до двата метра на Ахерон.

Ник беше облечен в дънки, тъмнозелен пуловер и яке бомбер — съвършеният облик на богат колежанин. Талон приличаше на рокер, току-що излязъл от „Убежището“, главното свърталище на рокерите в Ню Орлиънс. Ахерон пък беше досущ като беглец от „Тъмницата“ — местно готическо свърталище. Валерий беше от костюмарите, а Зарек... Зарек просто приличаше на някой, готов да убива.

— Е, защо сме се събрали? — попита Зарек.

Омразата в очите на Валерий бе изпепеляваща.

— Някой да говори с теб, робе?

Ахерон успя да улови ръката на Зарек, преди нокътя да се заби в уязвимото гърло на Валерий. Никога досега Талон не бе виждал Ахерон да удържа с такова усилие някого. Това говореше много за силата на Зарек.

И за темперамента му.

— Престани! — нареди Ахерон на Зарек. — Зная, че отдавна не си бил в компанията на друг Нощен ловец, Зи, но помни, че каквото и да му сториш, ти ще го почувстваш десетократно по-силно.

Лицето на Зарек се вкамени.

— Болката мога да понеса, но него — не.

Устните на Валерий се извиха в язвителна насмешка.

— Не разбирам защо се нуждаем от някакво си хленчецо момче, за да си поиграем с деймоните. Знаеш ли, че докато беше жив, той беше толкова безполезен, че баща ми трябваше да плати на търговеца на роби, за да се отърве от него.

Зарек изръмжа като див звяр. В следващия миг изблъска Ахерон и се хвърли към Валерий. Сграбчи римлянина за кръста и двамата се строполиха с трясък върху уличния паваж.

Преди Талон да успее да го откопчи от Валерий, Зарек му удари няколко силни крошета, последвани за десерт от як ритник в ребрата на римлянина, докато келтът го издърпваше.

Точно както Ахерон бе предрекъл, лицето на Зарек носеше отпечатъка на всеки удар, който бе нанесъл на Валерий. Носът и устните му кървяха обилно. Но изглежда Зарек не забелязваше, а дори и да усещаше болка, пламъкът на задоволство в черните му очи

красноречиво показваше, че бившият римски роб смята, че страданието си струва.

Когато се изправи на крака, Валерий не беше особено усмирен.

— Трябва да те набият заради това.

Талон стисна по-здраво Зарек, но той го избута сърдито.

— Махни си шибаните лапи от мен, келте! — процеди през зъби и се извърна към Валерий. — Само се опитай да ми посегнеш, нещастен боклук, и ще те накарам да си изядеш черното сърце.

— Достатъчно! — изрева Ахерон. — Ако изречете още една дума, кълна се, че ще изтръгна сърцата и на двама ви!

Валерий изтри кръвта от устните си.

Зарек прокара длан по лицето си, за да избърше кръвта си, докато се взираше кръвнишки във Валерий.

Ахерон беше мъж с безкрайно търпение и Талон никога досега не го бе виждал раздразнен. Но сега го видя. Ахерон изгледа свирепо Нощните ловци.

— Следващият път просто ще изпратя имейли на трима ви. Къде ми беше умът, че ви определих среща?

— О, аз зная — заговори Ник. — Смятал си, че мъже на по няколко години могат да се държат като възрастни, нали?

Зарек ръгна Ник в корема.

— Опа — каза Зарек на Ахерон, — неволен спазъм на ръката.

Ахерон изруга под нос.

— Кълна се, независимо дали трябва да се справяме с деймоните, или не, ако не се държиш прилично, Зи, ще те изпратя в Антарктида и ще те оставя да изгниеш там.

— Ау — въздъхна Зарек отегчено. — Ужасен съм. Онези пингвини убийци^[1] и косматите тюлени наистина са много страшни.

Ахерон изръмжа ниско, но предупредително към Зарек.

На Талон му дожаля за изнервения му водач. Знаеше защо Ахерон бе насрочил тази среща. Атлантът искаше да разбере какво ще стане, когато тримата кръстосат пътищата си. По-добре да е наясно колко силна е враждебността помежду им и да присъства, за да я контролира, отколкото да рискува да се срещнат случайно и Зарек да пребие до смърт Валерий, без да има кой да ги разтърве.

Сега Ахерон знаеше точно с какво си има работа и доколко да ги държи по-далеч един от друг. Талон не можеше да не се възхити на

мъдростта на Атланта. Ахерон може и външно да изглеждаше млад, но в действителност притежаваше древна мощ и познание, както и способността да се справи с буйните Нощни ловци, които му бяха подчинени.

Ахерон ги изгледа един по един.

— Ако успеете да овладеете страстите си поне за пет минути, ще имаме време, за да си поделим града. След като аз съм единственият, способен да се справи с гробищата, ще се заема с тях. Валерий, искам ти да поемеш парковете и бизнес районите, а Зарек и Талон — Френския квартал. По време на Марди Гра всички трябва да сме във Френския квартал не по-късно от девет. — Извърна се към Ник. — Ти ще си в пълна готовност за действие. Ако случайно някой от нас го закъса, трябва да си готов веднага да му се притечеш на помощ.

— Има само един малък проблем.

— И той е?

Ник кимна към Валерий.

— Ако той го закъса, ще трябва сам да се оправя.

Зарек се ухили.

— Знаех си, че има защо да харесвам това хлапе.

Ник го изгледа смаяно.

— Ник — изрече Ахерон предупредително, — твоят дълг е да служиш на всички нас. Валерий е Нощен ловец като мен, Талон и Зарек.

— Зная, че съм дал клетва, но се заклев и да защитавам Кириан Тракийски, и по-скоро адът ще замръзне, преди пръста си да мръдна, за да помогна на този, който го е изтезавал и разпънал.

Очите на Валерий блеснаха гневно.

— Това беше дядо му, а не той — каза Ахерон.

Ник размаха пръст към Валерий.

— Той също е бил там, гледал е случващото се и не е направил нищо, за да го спре. Отказвам да помагам на някого, който може да стори това. — Погледна отново към Аш. — Ще защитавам теб, психарския задник и Талон, но не и него.

— Психарски задник? — повтори Зарек. — Хм, това ми хареса.

Ахерон не обърна внимание на Зарек.

— Ник...

— Всичко е наред, елине — прекъсна го Валерий. — И без това по-скоро бих умрял, отколкото да приема помощта на този плебей.

— Ставаме трима — заключи Зарек. — И аз предпочитам той да умре. А сега нека всички заедно да гласуваме този задник да бъде прогонен от острова.

Талон прикри усмивката си и мислено се зачуди колко ли време ще мине, преди Ахерон да накълца Зарек и Валерий на многобройни миниатюрни парченца Нощни ловци. Може би не беше зле да каже на Ник да приготви лопатата за смет. Съдейки по изражението на Ахерон, май нямаше да чакат много дълго.

— Добре тогава — кимна Ахерон към Ник. — Обади се на Ерик Сейнт Джеймс да възобнови статуса си на „скуайър Лепка“ заради Валерий, в случай че той се нуждае от нещо.

Ник кимна.

— Може ли да му поръчам да прикрива и Зарек? Все пак и училището ми е на главата.

Преди Ахерон да успее да отговори, Валерий изсумтя презрително.

— Няма да работя с един роб като с равен, нито да споделям слуга с него.

— Повярвай ми, момче, ние не сме равни — кипна Зарек. — Ти си доста под мен и аз по-скоро ще седна на купчина лайна, отколкото да ти позволя да ми избършеш задника.

Талон сграбчи Валерий, преди да стигне до Зарек.

Ахерон и Талон се спогледаха.

— Очертава се голяма веселба, нали? Непрекъснато да разтърваваме тези двамата, докато се бием с деймоните. Дали да не забравим за цялата работа и да се приберем по домовете, докато това свърши?

Но още по-обезпокоителна бе мисълта, че ако Кириан разбереше, че Валерий е в града, реакцията му ще е такава, че в сравнение с нея нападението на Зарек щеше да прилича на любовна прегръдка. А тъй като Кириан вече не беше Нощен ловец, силите му нямаше да зависят от ограниченията на Артемида. Щеше да има пълната свобода да убие римлянина.

Ахерон въздъхна раздражено.

— Почти съм склонен да се съглася с теб. — Обърна се към Валерий. — Върви да патрулираш в твоите райони.

Валерий му козирува по-скоро подигравателно с римския боен поздрав, сетне се обърна на пети и си тръгна. Атмосферата между останалите видимо се затопли. По дяволите, дори Зарек изглеждаше почти... поносим и голяма част от напрежението му се стопи.

— Къде ще отседна — при теб, Кириан или Ник? — попита Зарек.

Ахерон остана мълчалив, докато ровеше в джоба на якето си. Накрая извади един ключ.

— Решихме, че ще е по-добре да имаш собствено жилище. Поръчах на Ник да ти наеме една градска къща на „Дофин Стрийт“. Той е боядисал прозорците в черно, за да не пропускат слънчева светлина.

Лицето на Зарек се вкамени и черните очи запламтяха. Поради някаква причина мъжът беше бесен, когато сграбчи ключа от ръката на Ахерон и се извърна, за да си тръгне.

— Ще изпратя Ник да ти покаже къде е — каза Ахерон.

— Няма нужда никой да ми показва каквото и да било — озъби се Зарек. — Сам ще го намеря.

След като Зарек се отдалечи, Ник се намръщи.

— Зная какво следва — промърмори младежът. — „Ник, върви след психарския задник и му покажи къде ще живее.“ Но може ли да изтъкна, че заради тази работа трябва да ми плащате вредни?

Ахерон повдигна вежди.

— А аз може ли да изтъкна, че да стоиш тук с мен е много опасно за твоето здраве?

Ник се престори на изненадан.

— Какво? Още ли съм тук? О, не, извинявам се, помислих, че съм си тръгнал преди десет минути.

И хукна след Зарек.

Когато останаха сами, Талон прокара ръка през косата си.

— Някои вечери не си струва да ставаш от леглото, нали?

— Нямах представа колко си прав. — Ахерон изпусна дълга, дълбока въздишка, сякаш искаше да прогони цялото напрежение от тялото си.

— Я ми кажи, Ти Рекс, какво си сторил на Артемида, за да ти натресе всичко това?

Както и очакваше, Ахерон не каза нищо. Доколкото Талон знаеше, Ахерон никога не споделяше нищо лично за себе си или за отношенията си с богинята.

— Хайде да се поразходим, Талон.

Това не вещаеше нищо добро, но Талон го последва.

Ахерон остана мълчалив, докато напускаха пешеходната зона и се насочиха надолу по „Алеята на пиратите“ в посока към „Роял Стрийт“. Спря точно до катедралата „Сейнт Луи“, близо до малката градина зад нея. Талон се озърна неспокойно. Нощните ловци не се чувстваха добре в близост до свети места. Тъй като бяха хора, загубили душите си, душите, останали без тела, се стремяха да превземат техните. Един силен Нощен ловец можеше да прогони тези души, но единствено Ахерон бе напълно имунизиран срещу тяхното обсебване.

Това бе главната причина, поради която Нощните ловци живееха само в нови жилища и заради това Ник бе завел медиум в къщата, наета за Зарек, за да се увери, че не е обитавана от духове. Един обсебен Нощен ловец беше много опасен.

— Разкажи ми за жената, с която си прекарал деня.

Думите на Ахерон го сепнаха. Силите на този мъж никога не спираха да го удивляват.

— Няма нищо за разказване, наистина.

— Не ме лъжи, Талон. Съншайн все още е в теб. Усещам я тук. Тя е в мислите и в кръвта ти.

Този тип наистина беше надарен със свръхспособности.

— Виж, Аш, зная какви са ми задълженията. Дал съм клетва пред Артемида и не се опитвам да се измъкна.

— Не това ме тревожи.

— Тогава какво? — попита Талон.

— Спомняш ли си какво ти казах в нощта, когато ти отмъщаваше на своя клан?

— Всичко се заплаща.

— Точно така. Тази жена е вътре в теб, малки братко. Ако не я прокудиш, тя ще отключи онези емоции, които те научих да погребеш.

— А това толкова ли ще е лошо?

Ахерон свали слънчевите си очила и го изгледа твърдо и сериозно, с онези негови вечно млади, неподвластни на времето, блестящи очи.

— Да, лошо ще е. Ти си Нощен ловец и аз трябва да мога да разчитам на бистрия ти ум и самообладание. За мен е важно да бъдеш съсредоточен, особено сега, в навечерието на фестивала на деймоните, а освен това в града има двама Нощни ловци, които се мразят. Твоите емоции са ключът към силите ти, Талон. Когато губиш контрол, губиш и безсмъртието си на Нощен ловец, а аз не искам да те видя мъртъв, защото не можеш да овладееш либидото си.

— Не се тревожи. Напълно се контролирам.

— Хубаво. Само се постарай и за в бъдеще да е така, защото в противен случай ще загинеш.

[1] Комичен персонаж от компютърната игра „Зоо тайкун“. — Б.пр. ↑

6

— Слава богу, че вдигна — възкликна Селена радостно, когато Съншайн ѝ отговори по телефона. — Къде беше? Звъня ти вече цял ден в опит да се свържа с теб. Зная, че никога не намираш проклетия апарат, но не го ли чуваш, момиче, когато звъни... Толкова се разтревожих за теб, че вече се канех да тръгна към вас, за да проверя дали си добре, или онзи непознат не те е убил в апартамента ти. — Селена най-последно успя да си поеме дъх наред забързаната си тирада. — Моля те, кажи ми само, че той не е още при теб.

Съншайн избърса изцапаните си с боя ръце, докато притискаше телефона между ухото и рамото си. Усмихна се като чу загрижения глас на приятелката си и майчинската ѝ лекция.

— Не, Селена, господин Страхотен си отиде. Трябвало да се срещне с някакви приятели.

— Ами, по кое време си тръгна?

Преди няколко минути.

— Съншайн!

— Какво? — попита младата жена с престорена невинност.

— О, скъпа — ахна Селена, — само не ми казвай, че си прекарала целия ден в игра на „Не се сърди човече“ или нещо подобно.

Съншайн прехапа устни, докато си припомняше как точно бяха прекарвали деня. Отново я обля гореща вълна и цялата изтръпна.

— Не стигнахме до „Не се сърди човече“, но няколко пъти го направихме върху масата за табла. И върху дивана, кухненския плот, на пода, върху масичката за кафе и...

— О, боже, ТМИ — твърде много информация. Кажи ми, че се шегуваши.

— Не, ни най-малко. Казвам ти, Селена, забрави за механизираният зайче, този тип си има всичко.

Селена изпъшка.

— Къде ти е умът? Та ти току-що си се запознала с него.

— Зная — отвърна Съншайн, напълно съгласна с приятелката си, че беше истинска лудост да направи нещо толкова глупаво. — Не е типично за мен, но не можах да се сдържа. Сякаш ме помете някаква странна, магическа сила, все едно минавам покрай кафене „Фростбайт“ и силата ме накара да се отклоня от пътя си за три топки от сладоледа „Чънки Мънки“ на Бен и Джери. — Това беше най-голямата й слабост. Съншайн никога не можеше да отмине с безразличие ледените вкусотици „Чънки Мънки“. — Силата на изкушението бе прекалено голяма, Селена. Не можах да й устоя. Той все едно беше огромна кофа с „Чънки Мънки“ и единствената ми мисъл беше: „Някой да ми даде лъжица“.

— О, боже — ахна Селена.

— Да. Напълно откачена история. Аз бях тук, той беше тук и накрая той каза: „Да го направим“, и в следващия миг бях с лъжица в ръка и го правех.

Селена изсумтя отвратено.

— Моля те, само не ми казвай, че някой от двама ви е използвал лъжица.

Съншайн се усмихна дяволито.

— Не, нямаше лъжица, но доста близане падна.

— О, о, о! Ще ме умориш. Не искам да слушам повече.

— Не мога да се спра — засмя се Съншайн. — Той беше толкова секси, че направо изгарям от желание да споделя с теб възторга си от фантастичната му сексуалност.

Селена отново изсумтя.

— И ще го видиш ли отново?

— Не, за съжаление няма. Дори не зная фамилията му.

— Съншайн! Момиче, ти напълно си откачила.

— Да, зная. Това бе от онези неща, които се случват само веднъж в живота.

— Боже, добре ли си, все пак? Да не те е наранил по някакъв начин?

— О, не, ни най-малко. Това беше най-хубавият ден в живота ми. Шантаво е, нали?

— Господи, Съни. Не мога да повярвам, че си го направила. Толкова дълго се мотаеш с онези твои откачалки, че си прихванала от техните лоши навици. Водиш в дома си разни скитници, които не

познаваш. И в следващия миг танцуваш гола по масите... О, почакай, това бях аз.

Съншайн се засмя.

— Не се тревожи. Няма да се повтори. Познаваш ме, от време на време излизам на срещи, но обикновено прекарвам няколко нормални, скучни дни с дадения тип, преди да разлюлеем къщата от див секс. Разбира се, никой досега не е разлюлявал къщата ми както този мъж. Разлюля я чак до основите.

Селена изписка.

— Не мога да повярвам, че продължаваш да ми говориш само за това.

Съншайн се засмя на измъчената загриженост в гласа на Селена и продължи да я дразни.

— Аз пък не мога да повярвам, че прекарах цял ден в леглото с този мъж, но още в следващия миг бих го направила отново, без да се замисля. Повтарям ти, това бяха най-хубавите осемнайсет часа от живота ми.

— Боже, не си го познавала и от един ден дори!

— Е, сега го познавам. До последния неизразимо вкусен сантиметър от него. Между другото, сантиметрите никак не са малко.

— Престани, Съни — замоли я Селена, като едва се съдържаше да не прихне. — Не издържам повече. Не искам да знам, че някакъв сексуален атлет обикаля Ню Орлиънс, а аз съм омъжена за адвокат. Толкова е несправедливо.

Съншайн отново се засмя.

— Е, Бил е много мил, по негов си начин.

— О, боже, благодаря, сега пък се заяждаш с моя Бил.

— Извинявай. Знаеш, че обичам Бил, но този мъж беше наистина велик. — Съншайн повлече тежкия си, ярко нашарен телефон със себе си, прекоси кухнята и отиде до хладилника, за да си вземе малко сок от гуава. Беше забавно да се бърка със Селена, но странно... част от нея бе изключително натъжена, че Талон си бе отишъл.

Той наистина беше много забавен, и то не само в леглото или на пода, или на другите пет хиляди места, където бяха правили секс. Беше забавно да си говори с него. Но най-хубавото бе, че не бе изгубил търпение с нея.

Тя отвори хладилника, след което отново се засмя.

— Какво? — попита Селена.

Съншайн видя любимия на Талон диспенсър „Снупи Пез“, загледан право в нея. Не можеше да повярва на очите си. Значи това е правел в хладилника, докато тя беше под душа. Нищо чудно, че изглеждаше толкова сконфузен, когато тя го изненада.

Колко мило.

— Ооо, той ми е оставил своя диспенсър „Снупи Пез“, върху соевото сирене.

— Какво? — попита Селена.

— Нищо — отвърна Съншайн, като взе изстудената пластмасова играчка. — Това е една наша шега.

— О, само не ми казвай, че сте правили нещо със сиренето.

— Не, просто го ядохме. Господи, Селена, имаш страшно мръсно подсъзнание. Не всичко е свързано със секса.

— Да, но при вас двамата е. Явно като цяло вашата връзка не е била нищо друго, освен секс... О, почакай, нали са изминали само осемнайсет часа, откакто си го срещнала. Тогава може ли да се брои за връзка?

— Повярвай ми, брои се, имайки предвид как прави секс. Освен това той ми остави своя „Снупи Пез“ диспенсър.

— Ооо — подразни я Селена, — явно той е не само супер секси, но и много щедър. Какъв мъж.

— Хайде и ти, прояви малко справедливост към моя готин рокер. Този „Снупи Пез“ диспенсър е много ценен. Антикварна ценност, някъде от шейсетте години.

— Да, но не ти ли остави поне телефонния си номер?

— Ами не, но остави своя „Снупи“ на най-горния рафт, така че веднага да го намеря.

— Това ми стига. Значи случаят е приключен. А ти си оставаш загубенячка, след като приемаш един „Снупи Пез“ диспенсър за голяма ценност.

— Добре де, Селена, ясно е, че благодарение на теб изтрезнях от сексуалната си омая и сладката възбуда ме напусна. Минаха десет месеца, откакто за последен път спях с мъж и вероятно това щеше да продължи завинаги, но вчера един мъж, който не е гей, се появи неочаквано в дома ми, който обаче никога вече няма да видя, така че

ме остави отново да се заема с работата си. Така ще продължавам да се радвам на чудесното преживяване от днешния следобед.

— Добре, скъпа. По-късно ще ти се обадя. Просто съм загрижена за теб. Залавяй се отново за работата си. Утре ще се видим.

— Добре, благодаря ти. Дочуване.

Съншайн прекъсна разговора и сведе поглед към „Снупи Пез“ диспенсъра в ръката си. И се засмя.

Талон може би не беше свършен, дори се издънваше яко и се оставяше да бъде блъснат от карнавална платформа за Марди Гра, но иначе беше страхотен, а в наши дни рядко се срещат страхотни мъже. Жалко, че никога повече нямаше да го види. Но тя не беше от жените, които изпадат в униние. Беше художник, с добра кариера, за която се беше трудила усърдно.

Точно в момента не търсеше сериозна връзка с мъж.

Харесваше ѝ да живее сама. Обичаше свободата да ходи където си поиска и да прави каквото си пожелае. Краткият ѝ брак, когато бе двайсетгодишна, я бе научил добре на това, какво очаква един мъж от съпругата си.

Нямаше намерение да преживява още един подобен провал. Никога повече.

Талон беше приятно разнообразие за следобеда, но това бе всичко. Животът ѝ щеше да продължи както досега.

При мисълта за него на сърцето ѝ олекна, тя взе „Снупи“, отнесе го в спалнята и го остави на нощното шкафче до леглото. После се усмихна. Никога досега не бе имала подобен спомен. Но тъкмо това беше „Снупи“ за нея. Сувенир, който щеше да ѝ напомня за един прекрасен ден.

— Желая ти всичко най-хубаво, Талон — прошепна тя и угаси нощната лампа, преди да се заеме с работата си. — Може би някой ден отново ще се срещнем.

В един през нощта Талон се оказа пред клуб „Рънингуолф“ на „Сентрал Стрийт“. Опитваше се да се убеди, че е тук, защото в този район деймоните се събираха често около и в клубовете, където пияниците ставаха тяхна лесна плячка. Опитваше се да се убеди, че само си върши работата.

Но като погледна нагоре към тъмните прозорци над клуба, питайки се дали Съншайн е в леглото си, или още рисува пред статива, разбра, че няма смисъл да се залъгва. Беше дошъл тук заради нея.

Талон изруга под нос. Ахерон беше прав. Тя го бе обсебила по начин, по който от векове никой не бе успял да го завладее. И без значение колко се опитваше, не можеше да я прогони от мислите си. Тя се връщаше отново и отново. Усецаше тялото ѝ под своето, дъхът ѝ по кожата си. Чуваше мекия ѝ, провлачен южняшки акцент, докато шепнеше в ухото му.

А когато го докосваше...

Приличаше му на райска песен.

Телесната наслада и приятелското общуване, с които тя го дари този следобед, го бяха трогнали неимоверно. Беше се почувствал приет по начин, който нямаше нищо общо със секса.

Какво бе направила с него? Защо след толкова много векове една жена се бе прокраднала в чувствата му? В мислите му?

А това, което го объркваше най-много, бе мисълта, че ако беше човешко същество, сега щеше да е с нея.

„Ти не си човешко същество.“

Не се нуждаеше от напомняне. Отлично знаеше какво е. Харесваше сегашното си съществуване. Работата му доставяше удоволствие. При все това...

— Спиир? Какво правиш?

Талон се напрегна, когато гласът на Киара долетя от тъмнината, както и от факта, че някой го бе заловил да върши нещо, което не би трябвало.

— Нищо.

Тя се появи до него. На блещукащото ѝ лице се появи многозначителна усмивка. Той изпухтя възмутено. Защо изобщо се опитваше да скрие каквото и да било от онези, които можеха да проникват в мислите му?

— Е, добре — призна с неохота, — просто исках да проверя дали тя е добре.

— Добре е.

— И това наистина ме вбесява. — Думите изскочиха от устата му, преди да ги осъзнае.

Киара се засмя.

— Очакваш да е тъжна?

— Разбира се. Би трябвало да съжалява поне малко.

Киара съчувствено зацъка с език.

— Горкият Спиир. Попаднал си на единствената жена на този свят, която не те мисли за най-съвършеното божие творение.

Талон завъртя очи.

— Е, може и да съм малко арогантен... — Киара повдигна вежди и той побърза да се поправи. — Е, добре де, не малко, а доста, но, по дяволите, не мога да си я избия от ума. Как може тя да не чувства нищо?

— Не съм казала, че не чувства нищо. Казах само, че не е тъжна.

— Значи тя все пак изпитва нещо към мен?

— Ако искаш, мога да поразузная.

— Нае — отвърна Талон припряно. Последното, което искаше, беше Киара да разбере какво бяха правили двамата със Сьншайн през целия следобед.

Киара беше наивна и той искаше да си остане такава.

Сестра му направи малък кръг около тялото му. Поради някаква причина обичаше да го прави. Като малко момиче винаги караше главата му да се замайва, докато тичаше в кръг около него, кискайки се до припадък.

Макар че сега пред него стоеше една млада жена, в сърцето му тя винаги щеше да си остане пухкавото малко момиченце, което обичаше да седи с часове в скута му и да си играе с плитките му, докато си ломотеше на бебешкия си език.

Също като Диър...

Стомахът му се сви при спомена.

Киара не беше единствената му сестра. Между тях в семейството им имаше още три деца. Фия умря още през първата година от живота си. Трес доживя до пет години, когато издъхна от същата болест, която погуби и майка им.

А Диър...

Тя умря на четири години.

Беше излязла с изгрева на слънцето, защото искаше да види горските феи, с които Талон я поднасяше. Беше й казал колко често ги е виждал през прозореца с настъпването на зората, докато тя още спеше. Тогава самият той беше едва петгодишен. Чу някой да излиза от

колибата им. Отначало си помисли, че е баща му. Но когато се накани отново да заспи, осъзна, че Диър не е в леглото до него. Стана незабавно и хукна да я търси.

Тя се бе промъкнала върху скалите покрай ръба на урвата, надвиснала над морето, където той бе разказвал, че феите лудуват, огрени от първите утринни лъчи.

Чу писъка ѝ и се затича с все сили. Когато стигна до нея, беше твърде късно. Слабите ѝ детски ръце не бяха успели да я удържат за ръба на скалата. Тя лежеше под тях, а морските вълни се плискаха около нея.

Дори и сега сякаш я виждаше да лежи там. Виждаше лицата на родителите си, когато ги събуди, за да им съобщи ужасната вест. А най-лошото от всичко бе обвинението, което съзря в очите на баща си.

Нито един от родителите му не продума за това, но в сърцето си Талон знаеше, че го обвиняват за трагедията. Не че това имаше значение. Самият той се обвиняваше. Винаги се бе обвинявал.

Тъкмо заради това се държеше толкова закрилнически към Киара и Трес. Това бе и причината за твърдото му решение никога нищо лошо да не сполети най-малката му сестра.

Тази вечер забеляза нерешителност в стъпките на Киара.

— И така, какви са новините от света на деймоните? — попита я той.

Киара се поколеба за миг.

— Откъде разбра, че има нещо?

— Тази вечер си необичайно тиха. Не е присъщо за теб да останеш скрита, докато аз ловувам, освен ако не се съвещаваши с останалите.

Очите ѝ заискриха с топлина.

— Никога не бих могла да се скрия от теб. — Обви ръце около себе си. — Носят се слухове. Тук има някаква сила. И тя не е породена от деймоните.

— От гоблин? Или от гул? От демон? От какво?

— Никой не знае. Деймоните са източникът на слуха, но не е някой от тях. Нещо друго е.

— Някой бог?

Тя го погледна с раздражение.

— Опитвам са да открия някой, който знае, но засега... — Млъкна и закърши ръце. — Моля те да бъдеш внимателен, Спиир. Каквото и да е това, в него се крие огромно зло. Омраза.

— Можеш ли да определиш местоположението му?

— Опитах се, но щом се приближа, то се премества. Сякаш източникът знае, че трябва да ме избягва.

Това не беше добре, особено в навечерието на Марди Гра. Когато Бакхус идваше в града, дори най-нормалните подивяваха. Според Талон нещо или някой разчиташе на буйството на празнуващата тълпа, за да осъществи плана си.

Мислите му се разсеяха, когато една кола мина по улицата покрай него. Беше стар фолксваген, тип „костенурка“. Някой бе нарисувал покрива му в тъмносиньо, с блестящи звезди, а долната половина бе яркожълта с червени символи на мира.

Гледката го накара да се усмихне. Колата бе паркирана пред клуба по-рано, когато той излезе. Инстинктът му подсказваше, че странното возило принадлежи на Съншайн. Някой друг нямаше да се остави да го видят дори и мъртъв в подобно чудовищно творение.

И сякаш в отговор на подозренията му, колата наистина зави по алеята зад клуб „Рънингуолф“. С изостреното си зрение на Нощен ловец той видя как тя слезе от колата и взе една запечатана кутия от задната седалка. Тялото му мигом се напрегна.

Тази вечер черната ѝ коса бе сплетена на две плитки, спускащи се покрай лицето ѝ. Носеше дълго плетено палто, в яколилав цвят, което идеално подчертаваше чувствените извивки на тялото ѝ.

Мислено си представи как се приближава отзад към нея, притегля я в обятията си и вдъхва топлото ѝ ухание на пачули. Представи си как ръката му се плъзга надолу по предницата на палтото ѝ и достига до малките копчета. Как ги разкопчава, докато открие съкровището, скрито под дрехата.

Тялото му изгаряше от болезнена жажда.

— Спиир?

Гласът на Киара го изтръгна от фантазиите му.

— Извини ме, разсеях се за миг.

— Казах, че ще проуча по-подробно. Или предпочиташ да остана тук и да ти помогна да останеш хладнокръвен и благоразумен?

— Не, благодаря. Достатъчно съм хладнокръвен и благоразумен.

— Усещам някакъв конфликт в теб. Сигурен ли си, че искаш да си тръгна?

Толкова бе сигурен, колкото и в това, че светът ще свърши след петнайсет минути. Не, не беше сигурен. Защото всеки път, когато погледнеше към Съншайн, го обземаше опасната склонност да забравя за всичко останало.

Да не иска нищо друго, освен да се взира в нея. Да я докосва.

— Сигурен съм.

— Добре тогава. Ще се ослушвам за теб. Ако се нуждаеш от мен, повикай ме.

— Ще го направя.

Киара изчезна и го остави сам в мрака.

Съншайн затръшна вратата на колата си и влезе през задната врата на клуба.

Преди да осъзнае какво върши, направи крачка към нея. После прокара ръка през лицето си. Трябваше да я прогони от мислите си. Нощните ловци не ходеха по срещи и определено нямаха гаджета. Е, никой, освен Кел, но той и без това беше шантав, а приятелката му бе постоянен източник на дразнение за Ахерон.

Не че келтът имаше нещо против и той да бъде дразнител за Ахерон. Дори му доставяше удоволствие да лази по нервите на Атланта, но не можеше по този начин да обърка живота на Съншайн.

Нощните ловци не се срещаха с жени и особено не с такива. Беше научил урока си и то по най-жестокия начин. За разлика от останалите, той бе прокълнат от собствените си богове. Тъкмо затова отказваше да има скуайър. Не искаше да допуска никого близо до себе си.

„Заради това, което ми отне, Спиир Моригантски, никога отново няма да познаеш покоя или щастието да бъдеш обичан. Проклинам те да бродиш сам през вечността. Проклинам те да изгубиш всички, които обичаш. Един по един, те ще страдат и ще умрат, а ти ще бъдеш безсилен да попречиш на гибелта им. Твоето изтезание ще бъде да знаеш, че те са обречени заради делата ти, както и да се чудиш кога и как ще ги погубя. Ще ти отнема всичките, до един, и ще живея единствено, за да гледам страданията ти.“

Дори след толкова много векове гневните думи на божеството кънтяха в ушите му. Талон простена от болка при спомена за съпругата

му, умираща в ръцете му.

„Боя се, че ще умра, Спиир...“

Вината бе изцяло негова.

Всяка смърт.

Всяка трагедия.

Как бе възможно животът на толкова много хора да бъде съсипан завинаги заради една глупава грешка? Беше се оставил да го водят емоциите и накрая не само бе разрушил своя живот, но и живота на онези, които обичаше.

Истината го накара да потръпне. Агонията го прониза толкова дълбоко, че той изруга високо на глас.

„Ти си роден прокълнат — прозвуча в главата му хрипливият старчески глас на Гара. — Роден си като копеле от една връзка, до която никога не трябваше да се стига. А сега се махай и вземи бебето с теб, преди гневът на боговете да се стовари върху моята глава.“

Беше на седем години и се взираше с безпомощно изумление в старата вещица, за която работеше майка му. Когато майка му и Трес се разболяха, Гара му позволи да върши работата на майка му. Но след смъртта ѝ, старицата се бе нахвърлила срещу него.

„Но Киара ще умре, ако си замина. Не зная как да се грижа за бебе.“

„Всички ще умрем, момче. Не ме е грижа какво ще стане с детето на една блудница. А сега се махай и помни колко бързо може да се промени съдбата ни. Майка ти беше кралица. Най-обичаната от Моригантите. А сега е само една мъртва селянка, като останалите от нас. Дори не струва колкото пръстта, която я покрива.“

Жестоките думи разкъсаха детското му сърце. Майка му никога не е била блудница. Единствената ѝ грешка бе любовта ѝ към баща му. Феара Моригантска струваше колкото всичките богатства на земята. Тя беше безценна...

— Махни се от мен — промърмори той и няколко пъти вдиша дълбоко, за да се успокои.

Ахерон беше прав, трябваше да държи емоциите си погребани. Тъкмо те го бяха отклонили от правия път. Единственият начин да функционира, беше да не си спомня. Да не чувства.

Ала въпреки всичко не можеше да не чувства. Изглежда не можеше да потисне спомените, които бе погребал преди хиляда и петстотин години.

„Значи синът на курвата се е върнал, за да моли теб, кралю мой, за подслон. Кажу ми, кралю Идиаг, трябва ли да отсека главата му, или само да му разцепя ноздрите и сетне да оставя тази жалка отрепка да умре в бурята като ненужно лайно, каквото е той?“

Талон още можеше да чуе смеха на хората от племето на майка му. Сърцето му още усещаше страха, че чичо му, като всички останали, ще откаже да приеме него и Киара. Притискаше силно сестра си до гърдите си, докато тя пицеше за храна и топлина, които той не можеше да ѝ осигури.

Едва на два месеца, Киара отказваше да суче от меха, с който се опитваше да я храни. През трите дни, докато пътуваха, без да спрат, тя само плака и пиця. Колкото и да се опитваше, Киара така и не се успокояваше.

Идиаг се вира толкова дълго в него, че Талон не се съмняваше — чичо му е обрекъл на смърт и него, и сестра му. Огънят в залата шумно пращеше, когато всички присъстващи затаиха дъх в очакване кралят да произнесе присъдата си.

В този миг Талон намрази майка си. Мразеше я, задето по нейна вина сега се молеше за живота на сестра си. Задето го караше да страда така жестоко, докато бе само едно неопитно дете, което не искаше нищо друго, освен да побегне и да се скрие някъде от унижението. Да се скрие от ревящото бебе, което нямаше милост към него.

Но вече бе дал своето обещание, а никога не нарушаваше думата си. Но още една негова сестра щеше да умре, ако чичо му не му помогнеше.

Когато Идиаг най-после заговори, очите му останаха безизразни. Никакви чувства не се четяха в тях.

„Не, Парт — каза той на своя телохранител. — Той е изстрадал много, докато е пътувал в суровата зима, за да стигне до нас. При това краката му са били увити само в дрипи. Ще им дадем подслон. Намери кърмачка за бебето.“

Талон едва не припадна от облекчение.

„А момчето?“

„Ако оцелее след наказанието, което майка му избягна, ще му бъде позволено да остане с нас.“

Талон изскърца със зъби, като си припомни жестокото наказание, което трябваше да изтърпи. Дните, изпълнени с бой и глад. Единственото, което го поддържаше жив, беше страхът, че ако умре, Киара ще загине. Тогава живееше единствено заради нея.

Сега не живееше за нищо.

Талон застави краката си да го отдалечат надолу по улицата, подалеч от Сьншайн и нейния клуб и уютно жилище. По-далеч от тези спомени, които по някакъв начин го принуждаваха да се чувства изгубен.

Той трябваше да намери своя покой.

Трябваше да забрави миналото. Да го погребете.

Но докато крачеше, толкова дълго потисканите мисли и спомени бушуваха в съзнанието му. Въпреки волята си, си спомни деня, в който бе срещнал жена си...

Ниния.

Дори и сега само споменаването на името ѝ бе достатъчно, за да му се подкосят коленете. Тя бе всичко за него. Най-добрият му приятел. Сърцето му. Душата му. Тя и само тя можеше да му осигури утеха.

Когато Ниния го прегръщаше, той не се тревожеше от това, което другите мислят за него. На света съществуваха само те двамата. Като смъртен, той бе нейният пръв и единствен любовник.

„Как мога да посегна към друга жена, Нин, когато имам теб.“

Тези думи го преследваха и сега, заедно със спомените за толкова много други жени, с които бе спал след смъртта си. Жени, които никога нищо не бяха означавали за него. Те бяха просто мимолетни забежки, предназначени да удовлетворяват плътските му желания.

Никога не бе искал да знае нещо за тях.

Всъщност никога не бе искал да познава друга жена, освен своята Ниния. Ниния и съвършената любов, с която тя го даряваше, докосваше нещо в него и му даваше криле. Тя му показва неща, които той никога не бе виждал преди това.

Нежност.

Утеха.

Благосклонност.

Тя го объркваше, дразнеше и в същото време го правеше неизказано щастлив.

Когато тя умря, го отведе със себе си. Той бе оцелял физически, но не и сърцето му. В онзи ден и то бе умряло.

И никога не си помисли да пожелае отново някоя жена по същия начин. Не и докато не усети върху кожата си топлината на грациозната ръка на една художничка. Само мисълта за Съншайн бе достатъчна, за да го накара да се почувства така, все едно изневиделица са му забили силно кроше в корема.

— Трябва да я прогоня от съзнанието си — процеди той през стиснатите си зъби.

Никога повече нямаше да позволи да бъде подложен на такава мъчителна болка. Никога повече нямаше да държи в обятията си любима жена и да я гледа как умира.

Никога.

Достатъчно бе нараняван в живота си. Не можеше да понесе още рани.

Съншайн бе непозната за него и ще остане такава. Нямаше нужда от никого.

Никога не бе имал.

Талон се вцепени, когато странен повей на вятъра смути мислите му. Напомни му смътно за хранещ се деймон...

Извади органайзера си от джоба на якето и включи програмата за проследяване. Тя засичаше повишената невронна активност на деймоните, което бе свързано с техните физически способности. По този начин програмата позволяваше на Нощните ловци да засичат всички опити на деймоните да се събират на групи след падането на нощта. През деня, когато деймоните си почиваха, мозъчната им дейност толкова приличаше на човешката, че трудно можеха да бъдат проследени.

Но след залез-слънце...

Тогава малките им мозъчета започваха да щракат, да се оживяват.

Талон се намръщи, като погледна екрана на органайзера си. На него не се виждаше нищо. Изострените му сетива също не долавяха деймони наблизо, но инстинктите му подсказваха друго.

Насочи се към тъмната алея. Една жена изскочи от там и падна пред него. Очите ѝ проблеснаха, като вдигна поглед към него. На врата си жената имаше малък белег от ухапване, който заздравя, още докато Талон го оглеждаше. Освен това имаше следи от кръв по яката на блузата ѝ.

— Как си? — попита я той, след като я изправи на крака.

Тя му се усмихна, но изглеждаше замаяна и объркана.

— Добре съм. Никога не съм се чувствала по-добре. — Отдалечи се от него залитайки, като се насочи към сградата отдясно на Талон.

В този момент той разбра какво се бе случило. Докато пристъпваше в алеята, от която бе изскочила непознатата, го обзе неудържим гняв. Видя черна сянка и мигом я разпозна.

— Проклет да си, Зарек. По-добре да престанеш с гадните си навици, докато си в този град.

Зарек изтри с ръка кръвта от устните си.

— Или какво, келте? Ще ме удариш ли?

— Ще ти разкъсам гърлото.

Зарек само се изсмя.

— И междувременно да загинеш? Не си способен на това.

— Нямаш представа на какво съм способен. И по-добре се помоли на бога, пред който се кланяш, никога да не узнаеш.

Лицето на Зарек се изкриви от злоба и млясна предизвикателно с устни. Талон знаеше, че го направи нарочно, за да го подразни.

И успя.

— Не съм я наранил. След три минути тя дори няма да си спомня за случилото се. Никога не си помнят.

Талон пристъпи напред с намерението да го сграбчи, но Зарек улови ръката му.

— Предупредих те, келте, да не ме докосваш. Мен никой не ме докосва. Никога.

Талон се отскубна от хватката му.

— Ти си дал клетва, също като всички нас. Няма да те оставя да се нахвърляш върху невинни хора в моя град.

— Ооо! — рече Зарек подигравателно. — Ще ми пробутваш разни изтъркани фрази ли, малък братко? Сега сигурно ще ме заплашиш да се измета оттук до изгрев-слънце. Или ще ми обясниш, че градът не е толкова голям, че да има място и за двама ни?

— Какъв ти е проблемът?

Зарек се опита да мине покрай него.

Тъй като нямаше намерение да го остави да се нахвърли върху още някоя жертва, Талон го блъсна в стената. Пулсираща болка прониза гръбнака му, все едно той също се бе ударил в стената, но не му пукаше. Нямаше да остави Зарек да разполага на воля с живота на невинните хора.

Очите на Зарек блеснаха от омраза.

— Пусни ме да си вървя, келте. Или ще ти откъсна ръката. И знаеш ли какво? Изобщо не ме е грижа, че междувременно може да изгубя и моите две ръце. Това е разликата между нас. Болката е мой приятел и съюзник. Ти се страхуваш от нея.

— Страхувам се, как ли пък не!

Зарек отблъсна Талон от себе си.

— Тогава къде е твоята болка? А, ти я погребя в нощта, когато напусна опожареното си село.

При думите му Талон се спря, зачуден откъде Зарек знае това, но гневът му надделя, като си каза, че той нямаше право да го съди.

— Поне не се отдавам изцяло на нея.

Зарек му се изсмия презрително.

— Приличам ли ти на някой обсебен от болка? Просто се забавлявах с онази жена, преди ти да се появиш. — Облиза устните си, сякаш отново вкусваше кръвта на жертвата си. — И ти, келте, трябва, да опиташ някой ден. Нищо не може да се сравни с вкуса на човешката кръв. Не си ли си задавал въпроса защо демоните изсмукват кръвта на жертвите си, преди да им отнемат душите? Защо просто не ги убиват веднага? Защото пиенето на човешката кръв е по-хубаво от секса. Знаеш ли, че можеш директно да проникнеш в мозъците им, докато го правиш? Да уловиш емоциите им. За миг си свързан с техните жизнени сили. Няма по-върховно изживяване.

Талон го изгледа свирепо.

— Ник беше прав. Ти си пълен психопат.

— Правилната дума е социопат. Да, действително съм такъв. Но поне не си правя илюзии за моята същност.

— Какво искаш да кажеш?

Зарек сви рамене.

— Ще го разбереш, когато сам изпробваш това, за което ти говоря.

Този мъж беше безкрайно отвратителен. Непоносим.

— Защо правиш така, че всички да те намразят?

При този въпрос Зарек изсумтя.

— Какво? Да не би, келте, да си решил да ставаш мой приятел? Ако стана по-добър, ще ми бъдеш ли приятелче?

— Ти си такъв задник.

— Да, но поне знам кой съм. Не се преструвам, че съм нещо повече. Докато ти не знаеш дали си друид, Нощен ловец или плейбой. Много отдавна си се изгубил в черната дупка, където си погребал онази част от себе си, която някога те е правела човек.

Талон бе поразен, че подобно низше, самовлюбено същество се опитва да се прави на мъдрец пред него.

— Точно ти ли ще ми изнасяш лекции за човечността?

— Дяволска ирония, нали?

Челюстта на Талон се стегна.

— Ти не знаеш нищо за мен.

Зарек бавно извади цигара от джоба на якето си, при което сребърните му нокти проблеснаха. Запали я със старомодна златна запалка. След което прибра запалката в джоба си, всмукна дълбоко от цигарата, издиша дима, а после изкриви подигравателно устни и се усмихна язвително на Талон.

— Ти също.

И с една последна гримаса на раздяла, Зарек се отдалечи бавно от него, излезе от алеята и се насочи към улицата.

— Престани да се възползваш от хората, Зарек, или лично ще те убия. Кълна се.

Зарек вдигна ръката си със зловещите сребърни нокти и му махна, без да се спира, без да поглежда назад.

Талон изръмжа глухо и гърлено, докато Зарек изчезваше в нощния мрак. Как го понасяше Ахерон? Навярно притежаваше търпението на пън.

Някой ден Артемида щеше да унищожи Зарек. Всъщност Талон бе изненадан, че още не е заповядана екзекуцията му. Но може би тъкмо това бе причината богинята да го изпрати тук. В Аляска Зарек беше в свои води и познаваше терена по-добре от всеки друг, което

щеше да му помогне да се изплъзне на езекутора си. Тук Зарек бе оставен единствено на милостта на Ахерон, който познаваше улиците като петте пръста на ръката си. Ако пристигнеше заповед за ликвидирането му, Зарек нямаше къде да се скрие.

Струваше си да помисли по въпроса.

Талон тръсна глава, за да пропъди образа на Зарек. Тази вечер най-малко искаше да мисли за бившия роб.

Мобилният му телефон иззвъня. Талон вдигна и чу насреща силния атлантски акцент на Ахерон.

— Хей, намирам се на Търговската улица в Промислената зона. Извършено е убийство и бих искал да го обсъдя с теб.

— На път съм. — Талон затвори и се насочи към мястото, където бе оставил мотора си.

Не му отне дълго, за да се метне на мотора и да се озове на местопрестъплението. Навсякъде гъмжеше от полицаи, които разпитваха свидетелите, оглеждаха района, правеха снимки, водеха си бележки. Беше се събрала голяма тълпа местни и туристи, за да гледат шоуто.

Присвил очи от болка заради ярките полицейски светлини, Талон паркира мотора и започна да си проправя път към Ахерон, чиято коса сега бе руса. Боже, този тип сменяше цвета на косата си по-често, отколкото повечето хора сменяха чорапите си.

— Какво става, Ти Рекс?

Ахерон се намръщи като чу прякора си, но не каза нищо. Кимна с глава към тялото, пъхнато във все още отворения найлонов чувал.

— Тази жена е умряла преди по-малко от час. Каж ми какво усещаш.

— Нищо. — В мига, в който го изрече, Талон разбра. Винаги, когато някой умреше, душата му се задържаше за кратко, преди да отлети. Имаше само едно изключение — когато душата е била заловена и пленена от някой. — От деймон ли е била убита?

Ахерон поклати отрицателно глава.

— Да не би тя да е нов Нощен ловец?

Отново отрицателно поклащане.

— Някой е пил от нея, докато не е изсмукал докрай жизнените й сили, за да открадне душата й. Гърлото й сякаш е разкъсано от нещо като остри нокти. Полицаяте се опитват да убедят сами себе си, че е

било някакво кръвожадно животно, но раните са прекалено дълбоки и идеално оформени.

Талон се вледени.

— От нокти като на Зарек?

Ахерон извърна глава и впи поглед право в очите му. Талон видя само собственото си отражение в черните му зеници.

— Ти какво мислиш?

Келтът прокара ръка по ръба на брадичката си, докато наблюдаваше работата на полицаите. Сцената бе доста обезпокоителна.

— Виж, Ти Рекс, зная, че имаш слабост към Зарек, но трябва да ти кажа, че само преди няколко минути го хванах да похапва пред един клуб. Имаше вид на някой, който се наслаждава твърде много, ако разбираш какво искам да кажа.

— Значи смяташ, че е убил тази жена?

Талон се поколеба, докато си припомняше думите на Зарек, когато го залови с жената в алеята. „Не я нараних.“ Дали това бе признание, че бе наранил някой друг, или уверение, че никога не наранява жените, от които се храни?

— Не зная — призна Талон честно. — Ако ме питаш дали е способен да го стори, то отговорът ми определено е „да“. Но със сигурност не бих искал да обрека някого на Шадам без повече доказателства.

Шадам бе пъклено съществуване, на което бе обречен всеки Ноцен ловец, който умираше, без да си е върнал душата. След като вече нямаха истинско тяло или душа, тяхното същество страдаше във вечността, затворено на границата между едно ниво на съществуване и следващото. Смяташе се, че това е възможно най-мъчителното изтезание.

А ти какво мислиш? — попита на свой ред Талон. — Вярваш ни, че той го е сторил?

Но лицето на Ахерон пробяга лека усмивка, но той не отговори на въпроса. Космите на тила на келтския воин настръхнаха. Нещо не беше наред в тази работа.

Като стана дума за това, нещо и в самия Ахерон също не изглеждаше съвсем наред.

Ахерон се отдалечи от него.

— Ще отида да поговоря с моето добро приятелче Зарек и ще видя какво ще каже той.

Талон се намръщи. Това определено не беше наред. Ахерон никога не говореше за някого като за „приятелче“.

— Между другото — рече Ахерон, — ти как си? Изглеждаш ми напрегнат. Неспокоен.

Талон наистина се чувстваше така. Все едно някой бе отворил шлюза на хормоните и емоциите му и той не знаеше как отново да го затвори. Но нямаше намерение да товари Ахерон с проблемите си. Можеше да се контролира.

— Добре съм.

Талон отмести поглед от Ахерон за секунда, за да проследи пристигането на съдебния лекар.

— Между другото, Ти Рекс, къде се дяна обещата на носа ти и...
— Млъкна, когато се обърна и не видя нищо, освен празно пространство.

Келтът се озърна.

Ахерон си бе отишъл. Единствената следа от присъствието му бяха двата кървави отпечатъка от подметките на обувките му върху бетона, където бе стоял допреди секунда.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Ахерон никога досега не бе правил подобно нещо. Човече, с всеки изминал час тази нощ ставаше все по-странна.

— ... има безредици на „Сентрал Стрийт“. При клуб „Рънингуюлф“...

Сърцето на Талон замря, като чу тези думи от полицейската радиостанция.

Съншайн.

Всичките му инстинкти крещяха, че тя е замесена. Хукна към мотора си и подкара бързо към клуба.

Когато отново се върна пред „Рънингуолф“, Талон завари пълен хаос на улицата пред входа на клуба и в алеята отзад. Голяма тълпа се бе струпала около две линейки. Екипите от спешната помощ се грижеха за трима ранени полицаи. Някой ги беше пребил.

Талон спря до едната от линейките, когато чу как единият от полицаите докладва на инспектора:

— Беше висок най-малко метър и деветдесет. Строен, с мускулесто телосложение. От бялата раса, облечен в черно, с дълга черна коса и козя брадичка. Между двацет и пет и трийсетгодишен, с огромни сребърни нокти на ръката. Приличаше на дявол, когато се опитахме да го арестуваме. Господи, той ни разхвърля, все едно бяхме перушинки. Изстрелях поне два куршума в него, но той дори не трепна. Продължи да ни напада. Трябва да е бил надрусан или нещо подобно.

Талон застина.

Зарек. Никой друг не съответстваше на това описание.

По дяволите. Не трябваше да напуска района, докато Зарек бе тук. Трябва да ги е нападнал няколко минути, след като той си бе тръгнал.

— Какво се случи? — попита инспекторът.

— Двамата с Гейб получихме сигнал за сбиване в алеята. Стигнахме навреме и видяхме мъжът със сребърните нокти да се бие с двама души. Извикахме им да спрат, но мъжът не ни обърна внимание. Изтръгна сърцата им буквално пред очите ни.

Талон простена. Полицаите бяха видели как Зарек убива двама деймони. Велико. Просто велико. Затвори очи и изруга. А нощта тепърва започваше.

— Джони се появи тук точно, когато извадих пистолета си и заповядах на оня със сребърните нокти да спре. Той се нахвърли срещу нас като див звяр. Следващото, което помня, беше, че лежа на земята облян в кръв, вие се появихте, а нападателят бе изчезнал.

— Ами телата?

— Той трябва да ги отнесе със себе си, докато ние се опитвахме да се доберем до колите, където да сме в безопасност. Казвам ти, Боб, този тип беше напълно луд.

Талон прокара ръце през косата си. Още не бе изминала и една нощ от пристигането на Зарек в града, а вече цялата полиция в града го търсеше. Как този тип бе успял да остане жив толкова дълго?

Телефонът на Талон отново звънна, но върху дисплея не се изписа име. Помисли си, че го търси Ахерон, затова се изненада, когато чу гласа на Зарек със силен гръцки акцент.

— Деймоните искат да си поиграят с твоята приятелка, келте. Не я оставяй незащитена.

Връзката прекъсна.

Ледена тръпка пролази по гърба на Талон. Откъде Зарек знаеше за него и Съншайн? Силите на този мъж се равняваха на силите на Ахерон.

Настръхнал, Талон погледна нагоре към покрива над главата си — към старата изоставена аптека в съседство на клуба. На фона на нощното небе се очертаваше някакъв силует. За хората той си оставаше невидим, но Талон го виждаше ясно благодарение на острото си зрение на Нощен ловец.

Беше Зарек.

Той му кимна, пхна телефона в джоба си, отстъпи крачка назад и изчезна в мрака.

Талон се намръщи. Нима психарят Зарек бе следил Съншайн през цялото това време? Дори и докато полицаите го издирваха? Такова поведение типично ли беше за Зарек?

Талон веднага натисна бутона за автоматично обратно повикване.

— Какво има? — попита го Зарек с недоволен тон. — Не виждаш ли, че се опитвам да се измъкна оттук, преди ченгетата да ме спипат?

— Какво си правил в „Рънингуолф“?

— Бърках си в носа, келте. Ти какво си мислиш? Видях деймоните на улицата и ги проследих, когато влязоха вътре.

Това обясняваше всичко, но Талон остана силно загрижен.

— Откъде знаеш за мен и Съншайн?

— Чух деймоните да си говорят за вас двамата. Трябва да бъдеш по-внимателен, келте. Подобна грешка може да ти струва много скъпо.

— Колко скъпо, Зарек? Току-що видях тялото на жена, с източена кръв и отнета душа.

— Ооо — изрече Зарек задъхано. — Наистина голяма новина. Било е атака на деймони. Не знаеш ли, че това е техен специалитет?

— Да, но досега не съм познавал деймон, който да забива нокти в жертвата си, докато я убива. А ти?

Последва кратка пауза.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Мисля, че ти е ясно, Зарек.

— Да. А ти, келте, можеш да ми целунеш задника. Може би наистина трябваше да оставя твоята кучка на тях.

Връзката отново прекъсна.

Талон изскърца със зъби, разкъсван между горещото си желание да намери Зарек и да смели този боклук от бой, и още по-силното желание да се увери, че Съншайн е в безопасност.

Прибра телефона в джоба си и реши да остави Зарек на Ахерон, който вече бе заявил, че ще говори с него. И без това Ахерон щеше да се справи по-добре със Зарек. Аш поне можеше да убие копелето, без да рискува своя живот.

Талон изпусна дълга въздишка, като си припомни предупреждението на Зарек, че деймоните преследват Съншайн. В това нямаше смисъл. Защо деймоните ще се интересуват от нея? И как са узнали за тях двамата?

Това беше второ нападение срещу нея. Деймоните се нахвърляха върху жертвите си веднага щом ги набележеха. Нямаха навика да дебнат някоя от тях, ако успее да им се изплъзне. Просто нападаха следващата удобна плячка.

Не знаеше какво могат да искат от нея, но докато не разбере, нямаше да я остави изложена на опасност.

Като огледа тълпата, Талон откри Съншайн точно под лампите пред клуба, до един едър, мускулест мъж, който разговаряше с униформен полицаи. Тя бе облечена само с тънък черен суичър, без ярколилавото палто, което носеше преди това. Беше скръстила ръце пред гърдите си, сякаш ѝ беше студено.

Талон си проправи път сред тълпата и се приближи до нея.

Лицето ѝ светна в мига, в който го видя.

— Талон? Какво правиш тук?

Той изпита по-голямо облекчение, отколкото мислеше, че е възможно. Стигаше му само да я види невредима, както и да чуе името си, произнесено от устата ѝ...

Не биваше да изпитва нищо към нея, но все пак не можеше да отрече, че го обземаха спонтанни чувства всеки път щом погледът ѝ срещнеше неговия.

— Добре ли си? — попита я, като свали якето си и ѝ го подаде. Тя му кимна, като му позволи да ѝ помогне да го облече.

— Чу ли какво се е случило? Някакъв тип се разбеснял в алеята, където бях паркирала колата си, и убил двама мъже. А после се нахвърлил и на полицаите. Ужасно!

Преди да се замисли, Талон я прегърна и я притисна към себе си. Тя цялата трепереше и зъзнеше, но беше толкова прекрасно да я усеща до себе си, че не искаше да я пусне.

— Радвам се, че не си пострадала.

Мъжът, който говореше с инспектора, ги изгледа намръщено.

— Знаеш ли, приятел, не те познавам, но трябва да ти е ясно, че тази, която си наградил, е малката ми сестричка. Затова ми се струва, че ще е много мъдро от твоя страна да я пуснеш и да се представиш. Веднага.

Усмивката на Талон се стопи. Знаеше какво точно има предвид този мъж. Някои неща си оставаха свещени и малките сестрички бяха едно от тях. Отдръпна се с неохота от нея.

Съншайн леко перна брат си по ръката.

— Талон, това е брат ми Рейн. Рейн, запознай се с Талон.

Брат ѝ изсумтя.

— Господи, щом са ти избрали това име, родителите ти също трябва да са били надрусани хипита от шейсетте.

— Нещо подобно.

— Това е любимия му израз — обясни Съншайн на брат си. — Този, както и „не точно“.

Рейн го изгледа преценяващо, преди да му подаде ръка.

— Радвам се да се запозная с теб, Талон. А сега ще е по-добре отново да се залавям за работа. Съни, извикай ни, ако се нуждаеш от някой от нас.

Прикритата заплаха не убягна от вниманието на Талон, който потисна усмивката си. Ако този мъж знаеше каква сила притежава

един Нощен ловец...

— От някой от нас? — повтори Талон.

Брат ѝ посочи зад рамото на Талон към другите двама мъже, които също говореха с полицаите. По-възрастният от тях беше от местните, с индианско потекло, чиито шамански сили лесно се долавяха, а другият брат на Съншайн приличаше толкова много на нея, че човек можеше да се усъмни, че са близнаци.

— Това са баща ни и по-големият ни брат, Сторм, който също работи в клуба.

Талон се усмихна сковано, като се обърна към Рейн.

— Хм, Сторм, Рейн и Съншайн^[1], така ли?

— Така ни е кръстила майка ни — сгърчи лице в гримаса Съншайн. — На мен ми остава само да се радвам, че се е ограничила до три деца. Казаха ми, че ако е имало още едно дете, щяло да се нарича Облачен ден.

Талон се засмя. Господи, колко му липсваше. В момента искаше единствено да я грабне в прегръдките си, да я отнесе горе в леглото и да провери всеки сантиметър от тялото ѝ, за да се увери, че не е пострадала.

Е, добре, трябваше да признае, че имаше и друг, не толкова благороден мотив за този порив. Но още тръпнеше от налудничавото желание да се увери, че никой друг не я е докосвал. Че е напълно невредима и в безопасност.

Позволи си дързостта да огледа грижливо цялото ѝ тяло, за да е сигурен, че е добре. Загрижеността му за нея дотолкова не приличаше на нищо, което бе преживявал от дълго време насам, че не бе уверен как да се справи с тази емоция.

Рейн се извини и се прибра в клуба, като ги остави сами.

Двамата потънаха в неловко мълчание, докато той се напъваше да измисли какво да ѝ каже. Накрая тя се прокашля.

— Не мислех, че ще те видя отново.

Талон не знаеше какво да отговори, особено след като тъкмо това бе намерението му.

— Аз... хм...

— О, искаш да ти върна Снупи?

— Не — забързано отрече той. — Дойдох тук заради теб.

Съблазнителна усмивка се плъзна бавно по лицето ѝ. Наистина ли? — попита Съншайн.

— Да, чух за нападението и се разтревожих — изтърси той, преди да успее да се спре.

— Наистина ли? — повтори младата жена.

Той кимна.

Съншайн се усмихна по-широко и се сгуши в обятията му.

— Много мило от твоя страна.

Не съвсем, помисли си Талон, докато я прегръщаше и вдъхваше аромата ѝ на пачули. Но трябваше да признае, че беше прекрасно да я държи в прегръдките си. Гърдите ѝ се притиснаха към него и той можеше да мисли само за това колко превъзходни бяха на вкус, колко приятно бе да усеща нежната им заобленост в дланите си. При тази мисъл Талон простена вътрешно.

Махни се от нея...

Трябва да я закрилям.

Беше се заклел да защитава хората. Особено преследваните от деймоните. Негов дълг бе да я защити. Да бди над нея.

Хей, за колко глупав ме мислиш, Талон? Нали говориш със себе си и всички лъжи на света няма да ме убедят, че имаш морална или благородна причина за това. Искаш отново да си легнеш с нея. Признай го.

О, хайде, мога да се контролирам за няколко дни. Тя трябва да бъде защитавана. Кой друг може да го направи?

Не можеше и дума да става да търси помощ от Зарек. Нямахше да се учуди, ако започне да се храни от нея. Но ако този психар посмееше да я докосне, Талон щеше да го убие. Валерий пък по-скоро би умрял, отколкото да се грижи за някой от „плебеите“. Ник пък би могъл да я съблазни и тогава щеше да се наложи Талон да убие гадината. Кириан имаше малко бебе и беше прекалено уморен, за да го ангажира, а Ахерон... Той имаше твърде много отговорности, за да надзирава една млада жена.

Така че оставаше той, единствено той.

— Знаеш ли, Съншайн, не мисля, че трябва да оставаш сама в апартамента си.

Тя се отдръпна от него.

— Повярвай ми, не съм сама. Довечера ще се прибера у дома, заедно със Сторм.

Талон замълча. И този вариант не го устройваше. Брат ѝ бе едър мъж, но не можеше да победи един демон.

— Не зная, Съншайн. Мисля, че... — Е, не можеше да сподели мислите си, особено онази част, която засягаше желанията му. Но всъщност и не му се наложи. Тя му се усмихна кокетно.

— Знаеш ли, ако искаш да дойда с теб у вас, трябва само да ме помолиш.

— Не смятах, че ще е толкова лесно.

Младата жена се повдигна на пръсти и го стрелна с дяволит поглед.

— Нямаше да е лесно за всеки друг, освен теб.

От думите ѝ сърцето му щеше да се пръсне от щастие. Наистина харесваше тази жена. Тя беше дръзка, непредсказуема и пряма.

Съншайн улови ръката му и го поведе през клуба към вратата в десния ъгъл в дъното на помещението. Водеше към заден коридор, който Талон бе забелязал в началото на вечерта. Отдясно имаше врата, от която се излизаше навън, където бе паркирана колата ѝ, а отляво се извиваше стоманена стълба, стигаща до апартамента ѝ. Тя се запъти към стълбата.

Съншайн стискаше здраво ръката на Талон, докато мислено се упрекваше строго. Навярно не биваше да прави това, особено след двете убийства, извършени тази вечер. Но знаеше инстинктивно, че Талон никога няма да я нарани. Той бе спасил живота ѝ и не бе направил нищо, дори най-незначителното, което би могло да я застраши по някакъв начин. Освен това ѝ харесваше да бъде с него. Можеше да вземе пособията си за рисуване и утре да навакса с графика.

Тази вечер искаше да прекара още няколко минути с него. Още една вечер, споменът за която щеше да я топли занаяд, преди да се върне към сивотата и еднообразието на живота си.

Беше толкова мило от негова страна да ѝ предложи якето си. Топлината и уханието му бяха попили в меката кожа, изпълвайки я с желание да се увие още по-плътено в него.

Тя влезе в апартамента си, върна му якето и остави Талон до дивана, тапициран с дамаска на бели и розови черти. После отиде да

опакова най-необходимите вещи за пренощуване. Ако трябваше да е честна, предпочиташе да отиде за тази нощ при него, отколкото при Сторм.

Сторм хъркаше. При това шумно.

Да не споменаваме, че когато последния път отиде в дома на брат си, трябваше два часа да чисти и търка, преди да се осмели да докосне нещо в жилището му, без да потръпне гнусливо. Той беше истинска свиня и хич не му пукаше дали тя ще се чувства удобно в жилището му. По-скоро я третираше като слугиня, която спи там и би трябвало да е щастлива, че може да се грижи за страхотния си голям брат.

А страхотният ѝ голям брат вонеше. Не буквално, а образно казано.

Съншайн грабна чифт дрехи за преобличане, обувки, ластици за коса и ги пхна в платнена торба, заедно с четката за зъби и овлажнителя за кожа — една жена се нуждаеше от своя овлажнител — после отиде при Талон.

Той стоеше в задната част на апартамента ѝ, близо до прозорците, загледан в пейзажите, които бе нарисувала на „Джаксън Скуеър“. Дъхът ѝ заседна в гърлото.

Какво имаше у този мъж, което го правеше толкова силен? Вълнистата му руса коса падаше свободно покрай лицето му, а две тънки плитки се спускаха до рамото му. Черните кожени панталони обгръщаха плътно едно толкова стегнато и секси дупе, че върху двете му половини най-спокойно можеше да се лепне етикет „Първо качество“. А гърбът му... Въпреки че бе облечен с якето, тя знаеше колко съвършено е изваяно тялото му.

Загледа се в големите му ръце със светлокафяви косъмчета, които в момента държаха една от нейните творби. Бяха толкова силни и в същото време така нежни. Харесваше ѝ да ги усеща върху тялото си, както и вкусът на пръстите му, когато ги смучеше. Този мъж бе просто чудесен от върха на русата си коса до подметките на тежките си черни ботуши.

Талон се извърна леко, когато тя се доближи до него.

— Харесва ми начинът, по който си нарисувала слънцето, залязващо над катедралата. Като гледам картината, все едно усещам как ме огряват слънчевите лъчи.

Комплиментът му я зарадва. Един художник никога не получаваше достатъчно похвали за труда си.

— Благодаря ти. Любимата ми гледка е залезът на това място. Обичам да съзерцавам как светлината избледнява около сградите. А когато лъчите падат върху табели и прозорци, те заблестяват и искрят като огън.

Той протегна ръце и обхвана лицето ѝ с топлите си длани.

— Ти притежаваш невероятното умение да улавяш всички детайли.

Младата жена прехапа устни и му се усмихна дяволито.

— Да, така е.

Макар той още да не подозираше, Съншайн възнамеряваше да нарисова и него. Или поне да го скицира. Той приличаше на някакво диво, неопитомено създание, което можеш да задържиш и да храниш известно време, но още от самото начало ти е ясно, че накрая трябва да го пуснеш на свобода за доброто и на двамата.

— И така, ще ми кажеш ли къде живееш? — попита го тя.

Той се изкашля и отдръпна ръцете си от бузите ѝ.

Стомахът ѝ се сви, като видя как лицето му се сгърчи от притеснение.

— О, господи, нали имаш собствено жилище? Нали не живееш с майка си или с някоя досадна стара леля?

Той я изгледа обидено.

— Разбира се, че имам собствено жилище. Просто е... — Гласът му заглъхна и той отклони погледа си.

О, боже, ето че се започва...

— Живееш там с приятелката си?

— Не.

Ъ! Беше по-лошо, отколкото очакваше.

— Живееш с приятеля си?

Той зяпна сащисано, а черните му очи проблеснаха възмутено.

— За бога, Съншайн, какво си мислиш за мен?

— Не зная, Талон. Зададох ти само един прост въпрос, а ти започна да се държиш толкова странно. Какво очакваш да си помисля?

Тя огледа скъпите рокерски дрехи, с които бе облечен. Този мъж имаше фантастично тяло и беше твърде красив, за да е истински. Такива мъже можеха да накарат жените да... хм...

— И имаш навика да носиш кожени дрехи.

— Какво искаш да кажеш с това?

Тя го изгледа с досада.

— Знаеш, че съм художничка. Виждала съм ужасно много хомосексуалисти, както и бисексуални.

Ако преди малко изглеждаше разгневен, това бе нищо в сравнение с яростта, която сега се изписа върху лицето му.

— Явно тук съществува някакъв стереотип, за който не съм се замислял. Много ти благодаря. За твоє сведение предпочитам кожените дрехи, защото пазят моята кожа в случаите, когато направя катастрофа с мотора и се озова на асфалта.

— Е, не може да се отрече, че това е вярно. Тогава защо изглеждаше така странно, когато те попитах къде живееш?

— Защото си казах, че ако ти призная къде живея, ще ме помислиш за доста странен.

Тя се поколеба, докато мислено изреждаше един милион странни места за живеене. Сигурно обитаваше някое гробище или крипта. Или използваше като жилище някаква окаяна полуразрушена барака. А може би се свираше в голям картонен кашон. Защо пък да не се е приютил в изоставен пристанищен док? Или, в краен случай, в разнебитена каравана или захвърлен автобус? Мили боже, в този град човек можеше да живее къде ли не.

— Добре де, ясно е, че живееш на някакво шантаво място, така ли е?

— Живея извън града, в блатото.

Успокоена, тя се присмя на уклончивостта му заради нещо толкова глупаво.

— О, моля те, познавам няколко души, които живеят край блатото.

— Не живея край блатото, Съншайн. Живея в блатото.

Сериозно ли говореше? Кой човек със здрав разум живее в блато, където е пълно със змии и алигатори, както и с други ужасни същества, за които не искаше и да мисли дори? Същества, които са въоръжени до зъби и се занимават с най-различни незаконни дейности, като хранене на алигаторите с труповете на убитите жертви?

— Ти живееш в блатото?

Той кимна.

— Там наистина е много спокойно. Не те дразнят никакви съвременни звуци. Никакви съседни. Никакво улично движение. Имаш чувството, че живееш в средновековието.

Докато изговаряше това, на лицето му се изписа замечтаност.

— Това означава много за теб, нали?

— Да. Така е.

Тя се усмихна. Да, можеше да си представи Талон да живее съвсем сам в блатото. Напомняше й много за баща й, който обичаше да прекарва часове навън, докато се наслаждава на девствената природа. И двамата явно споделяха онова миролюбиво отношение към хармонията в природата.

— Откога живееш там?

Той избягваше да я погледне.

— Наистина от много отдавна.

Съншайн кимна.

Като се запътиха към вратата, тя пусна на пода плетената си чанта и измъкна от ъгъла портативния си комплект за рисуване. Винаги го държеше добре зареден, в случай че внезапно й хрумнеше да отиде някъде, където да рисува.

— Какво е това? — попита той.

Тя му намигна.

— Нали съм пътуващ художник, никъде не отивам без всичко необходимо за рисуване.

Талон се усмихна, като пое комплекта от ръцете й.

— Значи още си настроена авантюристично, а?

— Винаги. Само да си взема спрея срещу алигатори и съм изцяло твоя.

Талон се взря в нея, едва сдържайки усмивката си. Лицевите мускули започнаха да го болят от усилието да прикрие кучешките си зъби. Тя беше изключително странна и забавна. Ако не беше толкова непринудена, понякога откровеността й можеше да бъде обидна. Все още се чувстваше подразнен от предположенията й за дрехите му. Нещата, които й хрумваха на тази жена...

Но тъкмо това му харесваше у нея. Тя не си играеше игрички с него, а говореше това, което мислеше, без значение колко възмутително можеше да прозвучи.

Съншайн заключи вратата, слезе до половината на стълбите, сетне спря.

— О, боже, забравих си чантата с тоалетните принадлежности. — Изпухтя раздражено, преди да се втурне обратно нагоре по стълбите към апартамента си.

Няколко минути по-късно отново се появи на горната площадка с чантата в ръка и тогава ѝ хрумна, че е забравила палтото си. Отново се върна, преди най-накрая да се присъедини към него.

— Кълна се, някой ден ще си забравя и главата.

И щеше да я загуби, ако не се крепеше здраво на раменете ѝ.

Талон се засмя и се спря на стълбите, за да изчака Съншайн да мине покрай него.

— Между другото, не приличам на гей в кожените си дрехи.

Съншайн се обърна, за да го погледне. Плъзна горещ, сладострастен поглед по тялото му, който тутакси го възбуди.

— Не, скъпи, не приличаш. Съвсем честно трябва да заявя, че на никого не му влиза в работата какви дрехи носиш.

По лицето му бавно плъзна усмивка, докато я следваше през останалата част от пътя навън от клуба.

О, да, двамата имаха недовършена работа, за която той трябваше да се погрижи, след като я отведе в дома си. Работа, за която дори не биваше и да помисля, но нали трябваше да се грижи за репутацията си. Освен това бе длъжен да отвърне на обидата. Когато си тръгнаше от колибата му, тази невероятна жена никога повече нямаше да се съмнява в сексуалната му ориентация, нито в привличането му към нея.

Когато стигнаха до външната врата, Съншайн побърза да поведе Талон по-далеч от клуба.

— Няма ли да кажеш на брат си къде отиваш?

Съншайн поклати глава.

— Ще му се обадя по-късно и ще му кажа. Повярвай ми, не е нещо, което искам да му съобща очи в очи.

— Доста е суров, така ли?

— Нямах си и представа колко.

Талон я заведе до мотоциклета си и извади резервната каска от пътната чанта, прикрепена към седалката.

— Искаш ли да сложиш раницата с принадлежностите за рисуване тук?

Тя поклати глава, взе раницата от него и я нагласи на гърба си.

— Тя е предназначена за мотоциклети и колела. Не ми пречи да я нося. Не е толкова тежка.

— Май често караш колело, така ли?

— Да, карам.

Талон я наблюдаваше, докато си слагаше каската и затягаше каишките. Господи, тази жена беше истинска красавица. Дългите ѝ, изящни пръсти подпъгнаха ловко и елегантно плитките ѝ, докато тъмните ѝ очи блестяха.

Той свали малките слънчеви очила, които носеше през нощта, нахлузи каската си, метна се на мотора и натисна педала. Съншайн се качи на седалката зад него. Ръцете ѝ обвиха кръста му и тялото ѝ се притисна към неговото.

Талон едва не простена. Усещаше всеки сантиметър от тялото ѝ, притиснато толкова интимно, толкова еротично към неговото. Гърдите ѝ бяха плътно долепени до гърба му, а вътрешната страна на бедрата ѝ докосваха неговите.

И само как го обгръщаха ръцете ѝ...

Можеше само да си представя как тя плъзва ръка по кръста му надолу към огромната подутина в слабините му, за да я сграбчи и погали през кожените панталони. Как разкопчава ловко ципа му и започва нежно да го масажира с ръка, докато той се втвърди, обзет от неудържим порив да я обладае.

Но имаше и още по-хубава фантазия — как тя коленичи пред него, за да го поеме в устата си...

Непознати чувства се завихриха в него. Главата му се замая. Не искаше нищо друго, освен тя да остане завинаги така притисната в него. Да спре мотоциклета и да проучи всеки сантиметър от разкошната ѝ пищна фигура с устата и кучешките си зъби.

Да я вкусва и пак да я вкусва, докато тя не започне да крещи името му, докато тялото ѝ се разтърсва от върховна наслада.

Спонтанно си представи как тялото ѝ се извива на дъга под неговото, докато впица нокти в гърба му в разгара на оргазма си.

Днес бе научил ценен урок — тя винаги се напрягаше докрай, преди тялото ѝ да бъде покорено от последната тръпка на оргазма, след

което се отпускате и обсипваше кожата му с целувки. Беше сладко усещане, което не можеше да се сравни с нищо друго.

Талон стисна зъби в отчаяно усилие да овладее надигащото се в него настървение да се слее с нея. Профуча забързано през града и продължи по шосето към блатото, където живееше.

Докато пътуваха с мотора му, Съншайн не помръдна, облегнала глава на вдлъбнатината между лопатките на плещите му, като се притискаше към мускулите на гърба му. Спомни си как изглеждаше гол в апартамента ѝ. И как се извисяваше над нея, докато правеха любов. Бавно. Плавно. А после забързано, бясно.

Тялото на този мъж притежаваше неописуеми умения. Той знаеше как да достави удоволствие на една жена.

Съншайн усещаше как докато напредваха в тъмната нощ, гърдите му се надигаха и спускаха под ръцете ѝ. Това, което правеше с него, бе лудост. И все пак не можеше да се спре.

Талон беше неустоим. Опасен. Неразгадаем и мистериозен. Нещо в него я тласкаше да копнее да се сгуши в тялото му и завинаги да остане така. Лудост ли бе това?

И все пак не можеше да отрече онова, което той правеше с нея. Изтръпването, обземащо я всеки път, като се замислеше за него. Начинът, по който искаше да му изкрещи да спре мотора, за да може да разкъса якето му и да обсипе с целувки всеки сантиметър от татуировката му. Всеки сантиметър от цялото му мощно, мускулесто тяло.

О, как желаше този мъж.

— Добре ли си?

Тя се напрегна, като чу в ушите си плътния му глас.

— О, каските ти са с микрофон!

— Да, знам. Но ти добре ли си?

Тя се усмихна на загрижеността му.

— Много съм добре.

— Сигурна ли си? Преди секунда изтръпна, сякаш нещо те сепна.

— Не, наистина съм добре.

Талон не беше толкова сигурен. В този момент искаше някоя от силите му на Нощен ловец да включва и четене на мисли. За нещастие силите му се простираха основно до управление на елементите,

лечение, изграждане на защита и телекинеза. Беше в състояние да изолира себе си и други хора от погледа на останалите, заради което на него — за разлика от Зарек — никога не му се налагаше да се тревожи дали полицаите или друг човек ще го види как унищожава някой деймон.

Можеше да задейства елементите, за да се прикрие от свидетели или да ги обърка. Ако се налагаше, можеше дори да внушава мисли на някого, за да промени възприятието му за реалността. Но предпочиташе да не го прави. Човешкият мозък беше много деликатен и знаеше, че при подобни действия има опасност да се стигне до трайни увреждания.

Магическите му сили носеха със себе си и огромна отговорност. Ахерон го бе научил на това. Тъй като беше малтретиран като дете от онези, които притежаваха повече сила и власт, Талон не желаше да превръща в своя жертва когото и да било. Нямахше нищо, което да искаше или от което да се нуждаеше толкова силно, че да причини болка другиму, за да го получи.

Повече не проговориха, докато не стигнаха до гаража му в края на дългия, криволичещ път. Тук нямаше нито външни лампи, нито паваж. Нищо, освен дивата пустош на Луизиана.

Съншайн се намръщи, когато фарът на мотоциклета освети странна пощенска кутия, буквално появила се от нищото. Беше черна и имаше нещо като два огромни сребърни шипа. Единият я пресичаше хоризонтално, а другият — диагонално.

Тя се разочарова, като видя разнебитената барака, към която се приближиха. Надяваше се поне да не е къщата му. Изглеждаше готова да рухне всеки миг. Ако не беше чистата пощенска кутия с проблясващите сребърни шипове по нея, нямаше да повярва, че някой е стъпвал тук през последните сто или дори повече години.

Талон спря мотоциклета и го задържа изправен между мускулестите си бедра. Извади миниатюрно дистанционно от джоба си и с него отвори вратата на разнебитената барака. Вътре обаче нямаше нищо разнебитено. Всичко бе продукт на високи технологии и блестящо, пълно с най-скъпи мотоциклети. Имаше и един лъскав черен додж „Вайпър“.

О, господи, той е наркодилър!

Стомахът ѝ се сви на топка от страх в какво се беше забъркала. За нищо на света не биваше да идва тук с него!

Талон паркира мотоциклета до колата и ѝ помогна да слезе.

— Хм... Талон? Как си изкарваш прехраната? Каза, че си незаконно пребиваващ, нали? — попита младата жена, докато оглеждаше първокласната му колекцията от мотоциклети „Харли Дейвидсън“.

Той я удостои с вече познатата ѝ скована усмивка, докато окачваше каската си върху стойката, където висяха още дванайсет каски, всяка от които струваше минимум по хиляда долара.

— Да. И в отговор на първия ти въпрос трябва да призная, че съм достатъчно богат, за да бъда независим.

— И как си станал толкова богат?

— Родил съм се богат.

Съншайн се почувства малко по-добре, но все още я измъчваше един въпрос.

— Значи не се занимаваш с нищо незаконно, като например търговия с наркотици, нали?

Талон отново доби обидено изражение.

— Господи, жено, не! Откъде ти хрумна това?

Очите ѝ се бяха разширили, докато оглеждаше гаража и скъпите високотехнологични играчки.

— Нямам никаква представа.

Той натисна един бутон и затвори главната врата, като по този начин ги изолира напълно от външния свят.

Съншайн го последва, докато я водеше към задната част на гаража и изхода към блатото. Там бяха закотвени два много хубави, скъпи катамарана. Всичко наоколо бе наистина произведение на изкуството.

— След като си толкова богат, защо си незаконно пребиваващ?

Талон изсумтя. Би могъл да ѝ каже, че живее в тази блатиста местност дори още преди Америка да е съществувала като държава и че не се нуждае от някакво си миризливо парче хартия, за да стане законен пребиваващ, но като Ноцен ловец му бе забранено да ѝ доверява каквото и да било относно начина си на живот или съществуването си.

— За да попълниш всички необходими документи, трябва да отидеш в съда през деня, а след като не мога да излизам на слънчева светлина...

Тя го изгледа скептично.

— Сигурен ли си, че не си вампир?

— Не бях до мига, в който те зърнах.

— Какво означава това?

Той се приближи и застана до нея, така че Съншайн трябваше да си извие врата, за да го погледне. Мускулите на челюстта му заиграха, докато келтът се взираше надолу към нея, а тялото му изгаряше от отчаян копнеж по нейното тяло.

— Означава, че единственото, което искам, е да забия зъби в кожата ти и да те вкуся.

Тя прехапа долната си устна и го стрелна дяволито с изгарящия си поглед.

— Ммм, харесва ми като ми говориш така.

Плъзна се в обятията му.

Тялото на Талон пламтеше, когато наведе глава, за да я целуне.

Съншайн простена, когато го вкуси. Какво имаше в този мъж, което я привличаше толкова неустойимо, че умираше от желание да го излапа целия?

Той се отдръпна внезапно и тя възмутено сви устни.

— По-добре да побързаме — подкани я Талон. — Скоро ще се съмне, а ни чака още път до колибата ми.

— Колибата ти? Да не би да прилича на тази барака?

— Ще видиш. — Отдръпна се от нея, за да включи двигателя на катамарана.

Съншайн седна и закопча предпазния колан. След като се увери, че тя е безопасно настанена, Талон излезе от зоната на гаража и се насочи към тайнствения мрак на блатото.

Шумът на двигателя беше толкова силен, че ушите я заболяха, докато се носеха с пълна скорост към колибата му. Наоколо беше толкова тъмно, че не можеше да различи нищо. Как виждаше Талон, че да може да кара лодката? Всяка минута очакваше да се блъснат в някое дърво или дънер. При все това спътникът ѝ маневрираше с лекота, без никакво колебание и без да забави скоростта.

След няколко минути очите ѝ привикнаха с мрака и тя вече можеше да види очертаванията на тресавището и призрачното сияние на блатния газ. Но най-вече съзираше трептящата мъгла над водата и някакви сенки, които ѝ приличаха на животни.

Може би в крайна сметка бе по-добре да не вижда нищо.

Най-сетне стигнаха до малка усамотена колиба, разположена много навътре в блатото. Самотна. Изолирана. От покрива на верандата висеше испански мъх, а грубата дървесина бе изсветляла от слънцето до бледосиво и се очертаваше дори и в тъмнината на нощта.

Талон акостира катамарана до малкия пристан и изскочи навън. Помогна ѝ да слезе и докато го следваше по тясната дъска към тъмната веранда, младата жена забеляза, че пред предната врата са се разположили два алигатора.

Изпищя ужасено.

— Шшт! — изшътка Талон и се засмя. — Няма от какво да се боиш.

За нейно пълно изумление, той се наведе и потупа по-големия звяр по главата.

— Здравсти, Бет, как си тази вечер?

Алигаторът щракна с челюсти и му изсъска в отговор, сякаш бе разбрал въпроса му.

— Зная, момичето ми. Съжалявам, забравих.

— Какъв си ти? Доктор Дулитъл?

Талон отново се засмя.

— Не. Намерих тези двете, когато бяха новоизлюпени и ги отгледах. Ние сме семейство. Толкова отдавна ги познавам, че мога да чета мислите им.

Е, и тя имаше влечуги в семейното дърво. Само че те крачеха на два крака.

По-голямото чудовище се приближи и се вторачи в нея, сякаш тя бе специалитетът за деня в ресторант „Крокодилски вкуснотии“.

— Не мисля, че ме харесва.

— Дръж се прилично, Бет — смъмри Талон алигатора.

Животното размаха опашката си, сетне слезе бавно по стълбите и се плъзна в тъмните води на блатото. Другият алигатор погледна неочакваната гостенка, щракна с челюсти и се присъедини към другарчето си.

Талон отвори вратата на колибата си и включи малката настолна лампа. Съншайн пристъпи колебливо вътре, донякъде изпълнена с опасение, че и той имаше хигиенните навици на брат й. Или че вътре ще я посрещне нещо много по-лошо от алигаторите. Нещо като чудовищна анаконда, която той възнамерява да нахрани с нея.

Застина нерешително на прага.

Отвътре жилището бе много по-голямо и просторно, отколкото можеше да се предположи отвън, но се състоеше основно от една стая. Отляво имаше малка кухня, а отдясно една врата, която Съншайн предположи, че води към банята. Виждаха се три големи маси, запълнени с компютри и друго електронно оборудване. Имаше и широка черна рогозка на пода в дъното на помещението.

Изпита благодарност към Талон, че всичко е чисто и подредено. Колко чудесно освежаващо бе да знае, че не всички мъже са свине като братята й.

— Интересно местенце имаш, Талон. Трябва да ти призная, че ми харесват тези черни стени без никакви украшения.

Той изсумтя, доловил заядливата нотка в гласа й.

— И това го казва жена, която живее в розов облак?

— Така е, но всичко тук е толкова мрачно. Не го ли намираш за депресиращо?

Той сви рамене.

— Не съвсем. Вече въобще не мисля за това.

— Не искам да бъда груба, но на мен ми се струва, че често го правиш.

— Правя какво?

— Не мислиш за нещата. Ти си от онези мъже, които просто съществуват, не е ли така? Не мислиш нито за вчерашния, нито за утрешния ден. Съставяш планове само за следващия час.

Талон пусна ключовете на масата до компютъра. Тя беше много проникателна. Един от недостатъците на безсмъртието беше липсата на някаква по-специална цел в живота. Неговият живот се свеждаше само до това, след като се събуди, да се заеме с проследяването и избиването на деймоните, а после се прибираше в дома си.

Един Нощен ловец никога не се замисляше за бъдещето. Само се придържаше към задачите на настоящото, независимо от всичко останало.

А колкото до миналото...

Нямаше защо да се връща към него. Най-много да пробуди спомени, които бе по-добре да забрави.

Погледна към нея и остана заплепен от страстния блясък в тъмнокафявите ѝ очи. Тя обичаше живота и тази любов струеше от нея, което го привличаше неустойимо. Какво ли би било, ако можеха да живеят като нормални хора? Наистина да мислят за бъдещето и да кроят планове за него?

— Вероятно ти през цялото време мислиш за бъдещето — промълви той тихо.

— Разбира се.

— И какво виждаш в бъдещето си?

Тя смъкна раницата и я остави до бюрото му.

— Зависи. Понякога си мечтая как мои творби ще бъдат изложени в най-добрите музеи, като „Гугенхайм“ или „Метрополитън“.

— А някога мечтала ли за семейство?

— Всеки има такива мечти.

— Не, не всеки.

Тя се намръщи.

— Ти наистина ли не мечтаеш за семейство?

Талон остана мълчалив, припомняйки си лицето на жена си, както и нощите, през които лежеше буден, докато тя спеше до него, а ръката му почиваше върху корема ѝ, за да усеща как синът им помръдва в нея. Тогава беше пълен с мечти.

Когато надникнеше в очите на Ниния, все едно виждаше вечността, как ще остарееят един до друг, щастливи, заобиколени от децата и внуците си. Но с едно прекалено емоционално решение той бе обрекъл и двама им, бе разрушил всичките им общи мечти. Всяка надежда, която бяха имали.

Примигна от болката, раздираща гърдите му.

— Не — прошепна мъчително Талон заради коравата буца, заседнала внезапно в гърлото му. — Не мисля някога да имам семейство.

Съншайн се намръщи, доловила дрезгавите нотки в гласа му. Той побърза да се изкашля.

Какво в нейния въпрос го бе наранило толкова силно?

Тъкмо ѝ показваше къде да сложи чантата си и раницата с комплекта за рисуване, когато телефонът му иззвъня. Талон отиде до телефона, за да отговори, докато тя разопаковаше вещите си и ги подреждаше в помещението.

— Здравей, Ник... да, чух за Зарек. — Погледна я смутено, докато слушаше обяснението на Ник. — Не, аз... хм. Сега не съм сам, ясно ли е?

Отдалечи се от нея, но тя още можеше да чува разговора му. Държеше се доста нервно и тя се зачуди каква може да е причината.

— По-рано разговарях със Зарек. Преди това да се случи, той явно се беше насмукал с червен мохо^[2]. Не зная какво му става. Зная само, че беше в идиотско настроение. — Талон замълча за няколко минути. — Да, а сега ме чуй внимателно. Тук при мен е една жена, чието име е Съншайн. Ако ти се обади и поиска нещо, ще ѝ го набавиш, без да противоречиш... Да, пак ще ти се обадя. — И с тези думи прекъсна разговора.

— Кой е Ник? — попита Съншайн.

— Личният ми помощник. За тази работа му се плаща, така че ако се нуждаеш от нещо, само трябва да натиснеш 4 и диез и ще набереш мобилния му.

О, супер.

— Наистина ли? Имаш личен помощник?

— Невероятно, нали?

— Ами трябва да ти призная, че за пръв път виждам толкова богат рокер, с личен помощник.

Той се засмя.

— А какво е това „червен мохо“? — продължи да го разпитва. — Някакво вино?

Той изглеждаше много смутен.

— Нещо подобно.

Той пак продължаваше със своите тайни. Уф! Този мъж трябваше да го дава малко по-свободно. Да бъде по-доверчив. Тя определено ще трябва да поработи върху него.

Талон отиде в кухненския бокс.

— Не зная за теб, но аз съм малко напрегнат. Обикновено заспивам до два часа, след като се съмне. Гладна ли си?

Съншайн го гледаше, докато ровеше из шкафовете и накрая извади и два тигана.

— Не съм гладна, но ако искаш, мога да приготвя нещо.

Талон вдигна глава, явно изненадан от предложението ѝ.

— Благодаря. Ще бъде много мило.

Тя взе от ръката му единия от тиганите и го постави върху печката.

— И така, какво ти се хапва?

Талон облиза устни с порочен блясък в очите, а погледът му обходи алчно тялото ѝ. Тя тутакси се сгорещи. От желание.

— Какво ще кажеш за гола Съншайн алденте, с бита сметана и шоколад? — Нежно отметна черната коса от врата ѝ. — Можем отгоре да поставим и черешката на тортата.

Тя се засмя.

— Може да се уреди.

Съншайн простена, когато той наведе глава и я зарови във врата ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, които мигом се напрегнаха, а зърната им се втвърдиха и щръкнаха, а когато желанието изпълни цялото ѝ тяло, слабините ѝ се овлажниха и запулсираха от болезнена нужда за него.

— Винаги ли си толкова ненаситен? — попита тя.

— Само когато видя нещо, което желая — промърмори той, като плъзна ръка между бедрата ѝ. — А тъкмо теб желая най-силно от всичко.

Тя простена, когато пръстите му нежно я погалиха, макар и през дънките. Сърцето ѝ заби лудо, щом сведе очи, за да види как ръцете му ловко разкопчават дънките ѝ. Дългите му, изящно оформени пръсти свалиха ципа и разтвориха дънките, за да се покажат дантелените ѝ бели бикини. Той погъделичка с език ухото ѝ, горещият му дъх опари кожата ѝ, а ръката му се мушна под еластичната материя, за да напипа най-съкровената част на тялото ѝ.

Замая се, когато видя ръката му да се насочва надолу, но още повече, когато пръстите му нежно я загалиха. Загарялата кожа на ръката му контрастираше ярко с бялото ѝ бельо, докато пръстите му продължаваха да навлизат все по-навътре.

Съншайн изстена и се притисна в него, изгаряща от нетърпение отново да го почувства дълбоко в себе си.

Той изръмжа като див звяр, преди да коленичи зад нея, за да смъкне докрай дънките и бикините ѝ. Подвластна на настойчивия му повик, Съншайн му позволи да събуе обувките ѝ и да я съблече.

Талон беше на колене и все още напълно облечен, когато я обърна към себе си и впи поглед в тъмния триъгълник между бедрата ѝ. Черният му взор срещна нейния и тя видя пламъка на желанието, лумнал в него.

— Отвори се за мен, Съншайн. Искам да ме поканиш вътре.

Тя се изчерви от молбата му. Никога в живота си не бе правила нищо подобно, но искаше да му достави удоволствие. Преглъщайки задръжките си, младата жена раздалечи крака и разтвори женствеността си за него.

— Цялата съм твоя, скъпи.

Той беше като див, изгладнял звяр, когато зарови лице между бедрата ѝ и обхвана с устни сърцевината ѝ. Съншайн извика от удоволствие. Изви гръб и се подпря на плота. В началото езикът му нежно я докосваше, после нежно я засмука с устни. Тя зарови ръце в меката му коса, а тялото ѝ гореше от докосването му. Зърната на гърдите ѝ бяха толкова твърди, че я боляха.

— О, да, Талон — прошепна задъхано младата жена, притискайки се по-плътено към него.

От гърлото на Талон се изтръгна дълбоко и ниско ръмжене, докато я милваше. Женственият ѝ аромат замайваше главата му, докато нежните ѝ пръсти подръпваха косата му. Той прокара език по върха на клитора ѝ, пробвайки и вкусвайки жената пред себе си. Беше минало толкова дълго време, откакто някой или нещо му бе доставяло подобна наслада.

Ала тя наистина го караше да тръпне от желание.

Страстта ѝ, изобретателността ѝ, чудатостите ѝ. Всичко беше магнит, който го притегляше противно на волята му.

Той я ближеше и милваше. Вкусваше я. Стенанията ѝ на удоволствие ставаха негови и когато тя достигна кулминацията и изкрещя името му, Талон можеше да се закълне, че пред очите му избухнаха хиляди звезди.

Дишането на Съншайн излизаше на накъсани и остри хрипове, когато сведе поглед и видя любимия ѝ да се надига от пода. Надвеси се

над нея, тъмните му очи и лицето му все още горяха от ненаситна жажда.

— Какво има у теб, че не мога да ти устоя? — попита той. — Всеки път, когато се озова близо до теб, не мога да мисля за нищо друго, освен да те вкуся.

Насочи ръката ѝ към слабините си и тя усети твърдата му мъжественост, пулсираща за нея.

— Не зная — промълви младата жена с дрезгав глас, когато пъхна ръка под колана на панталоните му и прокара пръсти по късите, къдриви косъмчета, докато накрая обхвана набъбналия му член.

Дъхът излезе с остро свистене от гърдите му.

— Но и аз изпитвам същото — прошепна тя и ръката ѝ се спусна по-надолу.

Талон затвори очи. Челюстта му потръпна, докато тя го галеше. Съншайн знаеше, че той изпитва наслада, но при все това реагираше, сякаш докосването ѝ му причиняваше болка. Чувстваше се странно уязвима, гола от кръста надолу, все още облечена с пуловера и сутиена, докато той оставаше напълно облечен. Беше еротично и смущаващо.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Талон свали и останалите ѝ дрехи. Сега тя бе напълно гола.

Но той не.

Прокара длани по нея с безкрайна нежност.

— Разкажи ми за фантазиите си, Съншайн. Разкажи ми за какво си мечтаеш нощем, когато си сама в леглото.

През целия си живот тя нито веднъж не бе споделяла толкова интимни тайни с никого, но преди да осъзнае какво прави, започна да се разкрива пред него.

— Сънувам как един красив непознат мъж се приближава към мен.

Той продължи да я обсипва с ласки.

— И?

— Тъмно е. И горещо. Представям си как той застава зад мен и започва да ме притегля към себе си. Усецам го как ме обладава отзад, но не го виждам. Само го чувствам.

Талон се отдръпна от нея и угаси светлината.

Съншайн потръпна в мрака.

— Талон?

— Шшт — обгърна я дълбокият му глас с характерния му силен акцент.

Сетне тя почувства ръцете му върху тялото си. Напълно заслепена, младата жена бе само усещания, когато той я придърпа към себе си и тя разбра, че е свалил якето и ризата си. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и дланите му ги обхванаха, докато хапеше тила ѝ.

От години Съншайн имаше подобни фантазии, но никога не са били реалност. Никога не бе виждала лицето на бленувания мъж. Тази нощ си представяше Талон и ръката му, галеща я между бедрата.

Чу как сваля ципа на панталоните си. Топлината на тялото му я обгърна, докато той ѝ шепнеше нещо на език, който не разбираше. Дрезгавият му от страст глас правеше всичко още по-изкусително.

Еротично.

След секунди той беше в нея, горещ и твърд. Тя изстена и изви гръб, докато той проникваше дълбоко в нея отново и отново.

Талон зарови ръце в косите ѝ, хапейки раменете и шията ѝ. Докосването му беше горещо, изгарящо.

Той я притегли напред. Съншайн ахна, когато го почувства още по-дълбоко. Шеметните му тласъци я изпълваха с такава огромна наслада, че тя стенеше и се извиваше в синхрон с движенията му.

Талон стисна зъби, когато усети как пулсиращата ѝ женственост го обгръща. Тя беше толкова влажна и гореща, толкова копринено мека. Беше истинска лудост, ала когато беше в нея, той сякаш усещаше липсващата си душа.

— Отдай ми се докрай, Съншайн — прошепна на келтски, после си спомни, че тя не би могла да го разбере, затова ѝ го преведе.

— Талон. — Гласът ѝ бе смесица от болка и удоволствие. Жарка, помитаща страст. Тя бе на ръба на оргазма. За да ѝ помогне да го достигне, ръката му се плъзна надолу към клитора ѝ и го загали в синхрон с тласъците си.

Почти веднага Съншайн извика и свърши. Талон мигом се присъедини към нея в царството на божественото блаженство.

Двамата бяха потни и задъхани, когато той притисна голото ѝ тяло към своето. Засмя се в ухото ѝ, благодарен, че за пръв път не се налага да крие острите си кучешки зъби, когато се усмихва, защото тя не можеше да го види в тъмното.

Ала той отлично я виждаше. Дългите ѝ, черни плитки се спускаха, притиснати между гърба ѝ и гърдите му. Уханието им изпълваше въздуха, а тя бе влажна и гореща до него.

Талон я отнесе до креслото и седна, настанявайки я в скута си. Дватамата едва успяваха да си поемат дъх, отмалели и изтощени.

Съншайн се облегна на гърдите му, а ръката ѝ се плъзна нагоре, за да се обвие около врата му и да го придърпа по-близо. Той прокара устни и език по бузата ѝ, докато нежно я хапеше.

Съншайн никога досега не се бе чувствала по този начин с мъж. Разбира се, беше правила секс, а бившият ѝ съпруг беше постоянно разгонен скапаняк, ала тя никога не бе пожелавала някого така, както желаше Талон. Тялото му беше толкова горещо и твърдо под нея, така първично мъжествено, че ѝ се искаше да остане завинаги сгушена в скута му.

Въздъхна доволно.

— Талон, правиш ли това с всяка жена, която срещнеш?

— Не — прошепна той в ухото ѝ. — Не го правя и никога досега не съм водил жена тук. Ти определено си специален случай.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Ами ти? Водиш ли у вас всеки мъж, с когото се запознаеш?

Тя се отдръпна назад. Искеше ѝ се да види лицето му.

— Не. Кълна ти се, че ти също си специален случай.

Той я целуна нежно.

Дватамата останаха така дълго, само се прегръщаха, слели се със застиналото блаженство на настъпващата утрин.

Съншайн не беше сигурна какво изпитва към Талон. Част от нея искаше да го държи така завинаги, а друга част ѝ нашепваше, че е идиотка, задето си мисли подобни неща за мъж, с когото току-що се е запознала.

Да, той изглеждаше страхотно в кожени панталони и можеше да накара да трепне всеки сантиметър от тялото ѝ, но дали в края на деня все още ще е с нея, или просто ще се окаже като всеки друг мъж, когото бе познавала? Егоист. Със силно чувство за собственост. Изтъкан от предразсъдъци.

Не беше сигурна.

Не беше сигурна, че иска да остане с него достатъчно дълго, за да разбере.

Съншайн се прозина. Беше дълга нощ, емоционално и физически изтощителна. В момента копнееше единствено да се сгуши до това мъжествено тяло и да заспи.

Талон внезапно се почувства неудобно. Отначало идеята да я доведе тук му се бе сторила добра, но сега като си представи да си легне в леглото с нея и да заспи... Това бе интимност, която не бе споделял с никого, освен с мъртвата си съпруга. Неведнъж се бе случвало да прави секс с жена и след това и двамата да заспят за кратко, но това бе напълно различно.

Със Съншайн щяха действително да прекарат деня заедно. Заспали един до друг. Телата им щяха да се докосват...

Тя отново се прозя.

— Ей сега се връщам.

Талон светна лампата, но не каза нищо, когато тя измъкна тениската си от чантата и се запъти към банята. Докато я нямаше, той се заслуша в шумовете, идващи оттам. Чуваше течащата вода, докато тя миеше лицето и зъбите си.

Чувстваше се странно.

В главата му нахлуха спомени. Спомени за един живот, който би трябвало да е забравил. Спомени на един мъж, който бе погребал.

Припомни си безбройните нощи, когато бе лежал в леглото, чакайки съпругата си, докато тя се приготвяше за сън. Нощи, през които я бе наблюдавал как разресва косите си, докато заблестят на светлината на огъня и после ги сплита, преди да се присъедини към него. Нощи, през които слушаше тананикането ѝ, докато шиеше край огнището...

Погледът му се плъзна по скрина, където Съншайн бе оставила малката си тоалетна чанта, розова четка за коса и малко шишенце, което несъмнено съдържаше парфюм от пачули. Взря се в изисканите предмети, които изглеждаха толкова не на място сред вещите му. Предмети, които бяха толкова чужди и женствени, че само видът им караше стомахът му да се преобръща.

Как му липсваше усещането да споделя живота си с друг човек. Да има някого, за когото да се грижи; някой, който да се грижи за него. Това бе нещо, за което не бе мислил отдавна, много отдавна. Нещо, за

което не смееше да мечтае. Сега, когато се замисли, трябваше да признае, че в живота на един Нощен ловец имаше много мигове на безкрайна самота.

Съншайн излезе от банята. Черната ѝ коса все още бе сплетена на плитки, а краката ѝ се подаваха изпод тениската. Усмивката на лицето ѝ трогна коравото му воинско сърце.

Преди векове той бе очаквал с нетърпение битките, изпълнен с увереността, че ако оцелее, ще се завърне в топлата прегръдка на любящите ръце, към спокойствието на приятелска и сродна душа.

Като Нощен ловец обаче най-доброто, на което можеше да се надява, бе след битка да се настани пред компютъра или до телефона, за да сподели преживяното с някого, който живееше на стотици, ако не на хиляди километри от него. Това никога досега не го бе притеснявало. Ала тази вечер, поради някаква причина, го тормозеше.

— Добре ли си? — попита тя.

Той кимна.

Съншайн не остана убедена от отговора му. Лицето му имаше измъчен вид.

— Да не си променил намерението си да пренощувам тук?

— Не — отвърна той припряно. — Просто беше дълга нощ.

Тя кимна.

— Разкажи ми. — Покатери се на леглото и се загърна с одеялото, преди да изключи нощната лампа.

Талон се загледа в нея. Тя лежеше на една страна, с лице към стената. Главата ѝ изглеждаше малка на фона на възглавницата с царски размери. Струваше му се толкова фина и женствена в леглото, отвсякъде обкръжена с мрак. Но въпреки всичко изглеждаше прелестно.

Легна до нея. Не можа да се сдържи и я притегли в обятията си, като притисна гърба ѝ към гърдите си.

— Ммм — въздъхна тя замечтано. — Наистина ми харесва, когато правиш това.

Прониза го болка, като затвори очи и вдъхна неповторимото ѝ ухание. Такова блаженство бе да я държи в обятията си.

Нае!, прокълтя в съзнанието му. Не можеше да го направи. Не можеше да си позволи да изпитва подобни чувства към нея. Помежду им никога нямаше да е възможно да има нещо. Утре трябваше да я

остави да се върне към живота си, а той — към своя. Така стояха нещата.

Целуна я нежно отзад по тила, въздъхна и се насили да заспи. Никога нямаше да я има; за него тя никога нямаше да бъде нещо повече от едно временно увлечение.

Никога.

Съншайн остана да лежи така, заслушана в тихото дишане на Талон. Никакви думи не можеха точно да опишат какво изпитваше, докато лежеше до този мъж. Но като че ли те напълно си пасваха. Все едно бяха родени един за друг.

На какво се дължеше това?

Не беше сигурна колко дълго бе лежала, преди сънят да я надвие, но когато най-после заспа, започна да сънува нещо много странно...

Видя Талон като млад мъж, вероятно на не повече от двајсет. Дългата му златисторуса коса бе сплетена на гърба, а две по-къси, тънки плитки се спускаха от лявото му слепоочие. Младежкото му лице бе покрито с гъста, тъмноруса брада, но тя все пак го позна.

Разпозна го като младия мъж, който за нея беше целият свят.

Той се бе надвесил над нея, а твърдото му, мускулесто голо тяло се притискаше в нейното, докато се плъзгаше навън и навътре в нея с такава нежност, че сърцето ѝ едновременно пърхаше от щастие и се свиваше от болка.

— О, скъпа, Нин — мълвеше в ухото ѝ. Проникваше дълбоко и силно в нея, като наблягаше на всяка дума, която изричаше. — Как мога да те изоставя?

Тя обхвана лицето му в шепи и го целуна, после го тласна назад, за да се взре в кехлибарените му очи, докато той я любеше.

— Нямаш избор, Спиир. Ти се бори толкова упорито, изстрада толкова много, за да бъдеш наследник. Трябва да го направиш. Това ще ти гарантира, че кланът ще те признае за свой крал, когато чичо ти умре.

Тя видя мъката в очите му и усети как тялото му се напрегна и скова до нейното.

— Зная.

Двамата се обичаха толкова много. Винаги е било така. Още от деня, когато тя беше на шест, а той на осем и я спаси самоотвержено от бой с пръчка.

Той бе героят на сърцето ѝ.

Двамата отраснаха заедно и не се разделиха. Дори като деца знаеха, че приятелството им ще бъде забранено или изложено на присмех, а Спиир бе понесъл толкова обиди, че щяха да му стигнат за десет хиляди живота.

Тя никога не би му причинила още болка.

Затова не споделиха с никого за безбройните пъти, когато се измъкваха скришом от семействата си, зарязвайки задълженията си, за да бъдат заедно. Дълги години срещите им бяха съвсем невинни. Събираха се, за да играят заедно или да ловят риба, а понякога само за да поплуват или да споделят мъките и тегобите си.

Едва през последната година се осмелиха да докоснат телата си.

Тя беше дъщеря на рибар — най-нисшето съсловие сред нисшите. Въпреки това Спиир никога не се бе отнасял с нея както останалите. Никога не бе споменавал, че мирише на рибно масло или че е облечена в износени и изкърпени дрехи. Той я уважаваше и ценеше приятелството им също толкова много, колкото и тя.

Беше му отдала девствеността си с радост, макар да бе уверена, че никога не би могло да има нещо повече помежду им. Знаеше, че ще дойде денят, когато той ще трябва да се ожени за друга. И макар че това щеше да разбие сърцето ѝ, тя знаеше, че е длъжна да го остави да си отиде. Той трябваше да се ожени за друга, за да изтрие петното на срама, оставено от майка му. За да докаже на всички, че е благородник не само по кръв, но и по дух.

— Ти ще бъдеш прекрасен съпруг, Спиир. Тя ще е много щастлива да те има.

— Недей — промълви той и я стисна по-здраво. — Докато съм с теб, не искам да мисля за никоя друга. Просто ме прегърни, Нин. Нека само за миг се престорим, че аз не съм син на майка си. Позволи ми да си представя, че на този свят съществуваме само аз и ти, че никой и нищо никога няма да ни раздели.

Тя стисна очи, когато болката я връхлетя. Как ѝ се искаше да беше истина.

Той се отдръпна, за да сведе поглед към нея. Нежно обгърна лицето ѝ с длани.

— Ти си единствената топлина за сърцето ми. Единствената слънчева светлина, която моята зима познава.

О, как го обичаше тя, когато ѝ говореше така. Когато той, пламенният, дързък воин и принц, се осмеляваше да се преобрази в барда, който се криеше в сърцето му. Единствено тя бе познала тази негова страна. Само тя винаги бе знаела, че Талон притежава поетична дарба. За останалия свят той беше свиреп и силен воин. Боец с неоспоримо мъжество и умения.

Но тя обичаше най-силно неговото сърце на поет.

— А ти си моят огън — прошепна младата жена задъхано. — И ако сега не си тръгнеш и не се срещнеш с чичо си, той ще те унищожи.

Талон изруга, като се отдръпна от нея.

Тя го гледаше, докато се облича, помогна му да си сложи бронята. Той беше принц. Не само по наследство, но и по поведение и външност. Никога не бе съществувал по-благороден мъж.

След като и тя се облече, той я прегърна за последна гореща целувка.

— Ще се видим ли довечера?

Тя отклони очи.

— Ако искаш, Спиир. Ще направя всичко, което пожелаеш, но не мисля, че ще е честно спрямо новата ти жена да се срещнеш с мен точно в първата ви брачна нощ.

Той примигна, все едно го бе зашлевила.

— Права си, Нин. Най-малкото няма да е честно спрямо теб.

Съншайн простена, като усети как напуска Ниния и се приближава към Спиир. Двамата още бяха край езерото, но сега тя усещаше него. Неговите емоции. И гледаше през неговите очи.

Спиир остана с разбито сърце, докато Ниния се изтръгваше от прегръдката му. Болката в гърдите му беше толкова силна, че се изплаши да не го разкъса. Протегна ръка към нея, макар да знаеше, че си бе отишла.

Изгубена. Завинаги изгубена за него.

Също както бе изгубил майка си. Също както бе изгубил сестрите си и баща си. О, богове, това бе толкова несправедливо.

Но животът никога не беше справедлив. Особено за мъж, който имаше задължения и отговорности. Мъж, който трябваше да извоюва уважение за себе си и сестра си с острието на меча си.

Той никога не е бил господар на живота си.

Извърна се от нея, възседна коня си и препусна към мястото на срещата с леля му и чичо му, където те трябваше да сключат брачния съюз между неговия клан и племето от галски келти, владеещо земите на север от техните. Този брак щеше най-после да сложи край на всички клюки и да принуди да замлъкнат мрачните пророци, които искаха някой друг да наследи трона.

Съншайн се мятеше в съня си, докато сцените се сменяха. Видя Талон по-късно в същия ден, застанал между красива жена, малко над трийсетте, и някакъв мъж, само с няколко години по-голям от нея. Жената имаше същата руса коса и сини очи като Талон, докато мъжът имаше черна коса и черни очи.

Тримата бяха изправени в центъра на древна зала, със стени от стари дървени греди. Помещението беше претъпкано с хора, непознати на тримата в центъра. Всички носеха карирани дрехи и златни скъпоценности.

Чичото на Спиир бе облечен в черна кожена броня, а леля му — в златна броня с дълга, карирана пола.

Пред събраните там хора Талон изглеждаше силен и горд. Свиреп и царствен.

В залата отекваше шепненето на галите, докато си припомнях историите за неговата храброст в битките. Всички признаваха, че той е любимият воин на Мориган. Дори се твърдеше, че самата богиня препускала заедно с него по бойните полета, за да накаже всеки, който дръзнеше да обезобрази красивия Спиир или да отблъсне ударите на меча му.

Ала никой не знаеше, че Спиир бе готов да избяга, докато очакваше влизането на младоженката.

— Кълна се, момко, че си плашлив като жребче — прошепна леля му и се засмя.

— Същата беше и ти, Ора — подразни я чичо му. — Няма да забравя как баща ти те заплаши, че ще те върже за себе си, ако не престанеш да се съпротивляваш, докато родителите ни уреждаха женитбата ни.

— Да, но аз бях много по-млада от теб.

Леля му отпусна успокояващо ръка на рамо му. Спиир пое дълбоко дъх, когато една млада жена пристъпи напред, за да застане до него.

— Дъщеря ми Диърдри — представи я крал Лейд.

Тя бе красива. Това бе първата мисъл на Спиир. С коса като златна свила, каквато никога не бе виждал, с нежни и прелестни сини очи. Но по нищо не приличаше на неговата Ниния. Никоя друга на света не можеше да засенчи любимата му.

Спиир инстинктивно отстъпи назад. Чичо му го побутна напред.

Диърдри се усмихна подканващо. Очите ѝ бяха топли и ласкави.

Той отново отстъпи назад. Този път леля му го смушка да пристъпи напред към младоженката.

— Какво трябва да ѝ кажеш, млади момко?

— Аз... — Спиир, разбира се, знаеше думите, които се очакваха от него. Толкова пъти бе репетирал какво ще изрече. Но сега словата заседнаха на гърлото му. Дъх не можеше да си поеме.

Отново се отдръпна назад, а леля му и чичо му още веднъж го побутнаха напред, към нея и към съдбата, която внезапно му се стори мрачна, сурова, студена.

— Спиир — заговори пак чичо му, но този път с предупредителна нотка в гласа. — Кажи думите.

Направи го или ще изгубиш всичко.

Ако го направя, ще изгубя единственото, което е ценно за мен.

В мислите си видя как помръкват очите на Ниния. Видя сълзите, които тя се опитваше да скрие.

Спиир скръцна със зъби и стисна решително челюсти.

— Няма да го направя. — Завъртя се и напусна залата, като чу зад гърба си шокирани ахкания, докато се отправяше задъхано навън.

След броени секунди леля му и чичо му се втурнаха след него. Спиир бе преполовил разстоянието до коня си, когато чичо му го сграбчи за ръката и грубо го спря.

— Какво не е наред с теб? — властно го запита той.

— Спиир — заговори и леля му, с по-нежен тон. — Какво има?

Той местеше поглед между тях, търсейки думите, с които да ги накара да разберат какво му е на сърцето.

— Няма да се оженя за нея.

— О, да, ще го направиш — изрече чичо му заплашително. Черните му очи хвърляха мълнии към племенника му. — А сега веднага се върни обратно, за да довършиш започнатото.

— Нае — възпротиви се Спиир упорито. — Няма да се оженя за нея, защото обичам друга.

— Коя? — запитаха го едновременно чичо му и леля му.

— Ниния.

Размениха си смръщени погледи.

— Коя, по дяволите, е тая Ниния? — попита чичо му.

— Да не е дъщерята на продавача на риба? — предположи леля му.

Двата въпроса го връхлетяха едновременно. Едва след секунда чичо му се замисли за въпроса, зададен от жена му.

— Дъщерята на продавача на риба? — повтори той смаяно.

Чичо му се опита да го удари по тила, но Спиир улови ръката му и го изгледа кръвнишки. Отдавна бяха отминали дните, когато чичо му можеше да го бие безжалостно.

— Да не си полудял? — ревна чичо му властно, като изви свободната ръка на Спиир. — Откъде изобщо я познаваш?

Спиир се напрегна в очакване на присъдата на чичо си. Нямахте съмнение, че щяха да го прогонят завинаги от техния клан, също както бяха наказали майка му. Но вече нищо нямаше значение за Спиир. Ниния бе единствената личност, която някога го бе приемала такъв, какъвто е. Нямахте да я изгуби, като се ожени за друга, а тя да се върне към мизерния си живот. Не желаше да остарее без нея.

— Знам, че не ме разбираш. Знам, че трябва да се подчиня и да се оженя за дъщерята на онзи галски келт, но няма да го направя. — Погледна към леля си с надеждата поне тя да разбере неговия обет пред Ниния. — Обичам Ниния. Не искам да живея без нея.

— Още си млад и глупав — заговори отново чичо му. — Същият си като майка си. Оставяш се да те командва сърцето ти. Ако провалиш тази женитба, никога няма да преживееш позора, същия както онзи, който ни навлече майка ти. Сам ще се убедиш, че никога няма да бъдеш нещо повече, освен жалък син на блудница. А сега се върни в залата и се ожени за Диърдри. Веднага!

— Нае — категорично отсече той.

— Боговете да са ми на помощ, Спиир, но ако провалиш тази женитба, ще те прогоня от клана.

— Тогава ме прогони.

— Нае — намеси се леля му и прекрати спора им.

Погледът ѝ бе добил онова отнесено изражение, както ставаше, когато сякаш се пренасяше от този свят в друго, по-висше измерение.

— Тук са намесени боговете, Идиаг. Надникни в очите му. Ниния е неговата сродна душа. Те са предопределени да бъдат заедно.

Чичо му изруга.

— Това трябваше да бъде най-важният съюз за нашия клан — промърмори с горчивина. — Щеше да осигури мира между нашите народи и да гарантира, че никой няма да се съмнява в правата на Спиир като мой наследник. Но не мога да оспорвам волята на боговете. — Потупа Спиир по ръката. — Върви, Спиир. Отиди да съобщиш решението си на твоята Ниния, докато аз се опитам да спася каквото мога от тази среща. Да се надяваме, че ще успее да предотврати войната.

Спиир примигна недоверчиво. За пръв път в живота му се случваше чичо му да прояви милост към него.

— Сериозно ли говориш?

Чичо му го изгледа с присвити очи.

— Момко, най-добре ще е да изчезнеш колкото можеш по-бързо, преди да се е пробудил здравият ми разум.

Спиир се втурна с вик към коня си. Но след миг се върна забързано при леля си, за да я прегърне. После прегърна и чичо си.

— Благодаря ти. Благодаря и на двама ви.

Пак се затича към коня си, колкото можеше по-бързо. Скочи на седлото. Заби токове в хълбоците на коня и трескаво го пришпори напред, за да се върне в земите на клана.

Спиир профуча с бясна скорост през гората. Черният му жребец се носеше право през храстите и тревите, разпръсквайки прах след копитата си. Лъчите на слънцето се процеждаха през клоните на дърветата и осветяваха бронята му, докато той пришпорваше жребеца все по-яростно.

Трябваше да стигне до своята Ниния...

[1] Стом, Рейн и Съншайн на английски означават „буря“, „дъжд“ и „слънчева светлина“ — Б.пр. ↑

[2] Кубински коктейл, обикновено се приготвя с кисели портокали, лимон и подправки. — Б.пр. ↑

8

Ниния въздъхна, когато майка ѝ остави до нея протритата стара кошница с десетина отвратително вмирисани риби.

— Трябва ли да занеса това? — попита тя майка си умоляващо, с надежда за милост.

— Брат ти излезе за друга поръчка. Хората ще искат да си получат рибата. Хайде, върви, дете. Не искам да спорим повече.

Ниния стисна зъби, като пое кошницата. Как само мразеше всичко това. По-скоро би предпочела да бъде бита, вместо да влачи проклетата риба до дома на ковача, където без съмнение я очакваше Еала. Еала беше на нейните години, но се държеше така надменно, все едно произхождаше от знатно семейство, като това на Спиир. На момичето ѝ доставяше огромно удоволствие да я унижава.

А днес Ниния не бе в настроение за това. Не и когато сърцето ѝ бе толкова наранено от загубата на любимия. Навярно Спиир вече бе женен за друга. И никога вече нямаше да бъде неин.

Премигна, за да скрие сълзите си, преди да излезе от малката колиба, в която живееше с майка си, баща си и брат си. Тръгна към похубавата част на селото, която обитаваха останалите от клана, където благодарение на ветровете не достигаше вонята на риба, както и на оцавените кожи и закланите животни.

— О, Спиир — прошепна девойката, докато изтриваше сълзите си. Как щеше да преживее и един ден без него? През целия ѝ живот той ѝ бе помагал да понася мизерното си ежедневие. Винаги бе очаквала с нетърпение срещите им. Тръпнеше от вълнение при мисълта за споделения смях и закачки в любимото им място край езерото. Сега тези дни си бяха отишли завинаги.

Когато той се върнеше, щеше да има друга жена. Един ден неговата кралица щеше да роди детето му...

Болката я връхлетя с нова сила. Ниния блуждаеше безцелно из селото, изцяло в плен на мислите за единствения мъж, когото някога бе

обичала, съкрушена от факта, че никога няма да носи под сърцето си дете от него. Нито ще може отново да прегърне.

Наближи до къщата на ковача и видя, че днес Еала не беше сама. Разговаряше, заобиколена от малка група приятели. Ниния разпозна три от момчетата и няколкото момичета, които можеха да бъдат и нейни приятели, ако не миришеше на риба.

— О, по дяволите — изпуктя Еала отвратено, — това е дъщерята на рибаря, от която винаги се носи онова гнусно зловоние. По-бързо всички си задръжете дъха, ако не искате да посинеете.

Ниния вирна брадичка. Думите им не можеха да я засегнат. Не и днес. Вече бе достатъчно наранена. Тикна кошницата с рибата в ръцете на Еала.

Момичето изписка.

— Голяма си гаднярка, Ниния! — изкрещя, захвърли кошницата и побягна по-далеч от нея. — Никой мъж не би пожелал такава миризлива жена. Нали, Деарг?

Деарг огледа изучаващо Ниния.

— Не зная. След като онзи ден я видях какво предлага на Спиир, нямам нищо против да си запуша носа.

Лицето на Ниния пламна. Бе ужасена, че някой ги е видял двамата със Спиир, докато са се любили в гората.

— Ти какво ще кажеш, Албърт? — обърна се Деарг към друг привлекателен младеж.

— Може. Добра е за едно или две яки чифтосвания, особено след като ножницата ѝ е приютявала толкова мощен меч, но ти можеш да се ожениш за нея, ако си като Спиир и харесваш мръсотията и вонята. Аз обаче предпочитам да се въздържа.

Смехът им отекна в ушите ѝ. Засрамена и унижена, Ниния понечи да се отдалечи от тях, когато чу конски тропот, приближаващ в силен галоп.

При този звук всички в селото притихнаха. Очевидно ездачът много бързаше. Плътният му, дълбок глас се извисяваше над шума от конските копита, докато пришпорваше с думи животното да препуска към селото.

В мига, в който Спиир изскочи като вихър от гората, хората се разбягаха от пътя му.

Ниния застина на място, като омагьосана, докато го гледаше как приближава. Главата му бе ниско приведена. И той, и конят бяха плувнали в пот. Слети в едно, ездачът и животното представляваха величествена гледка, едновременно красива и всяваща страх. Носеха се тъй устремено, сякаш демоните от Ануун^[1] бяха по петите им.

Ниния очакваше той да препусне покрай нея, към дома си, ала не го направи. Вместо това Спиир рязко изви коня си пред нея. Конят се изправи на задните си крака и размаха предните във въздуха. Спиир скочи от седлото и я прегърна.

Сърцето ѝ заби бясно от радост, но в същото време се изплаши. Страхуваше се от това, което означаваше появата му в толкова раздърпан вид.

— Fiu? — рече тя колебливо, като използва келтската дума за принц, защото много добре знаеше, че пред толкова много свидетели нямаше право да го нарича с името му. — Какво искаш от мен?

Когато се втренчи в нея, кехлибарените му очи искряха в пълния си блясък, в който бе вложено цялото му сърце.

— Ще те взема за жена, любов моя — задъхано изговори той. — За цял живот. Дойдох да се ожена за теб, Нин. Ако искаш да си с мен.

Очите ѝ се насълзиха.

— Ами чичо ти?

— Той иска да сме добре и ще те посрещне с радост, когато се върне.

Ръцете ѝ се разтрепериха, докато стискаше неговите.

— Ти си моя, скъпоценна Нин — прошепна той. — Не искам друга в моя живот.

— Дори и ако мириша на риба?

Той се засмя.

— А пък аз мириша на конска пот. Двамата с теб сме чудесна двойка.

Само той можеше да каже това. Сълзи започнаха да се стичат по лицето ѝ, докато оставаше в прегръдката му, прималеля от щастие. Нейният Спиир се бе завърнал и тя вече никога нямаше да му позволи да си отиде. Бяха родени да бъдат заедно.

Завинаги...

Съншайн се събуди с чувството за топлина и спокойствие, скътани дълбоко в сърцето ѝ. Усети твърдото тяло на Талон зад гърба си и се усмихна сънливо. Не си спомняше в подробности съня, освен че беше за Талон. И това ѝ подейства успокоително.

Погледна часовника на китката си и видя, че тъкмо минава пладне. Вече би трябвало да е на работа и да надзирава творенията си на площада. При все това не ѝ се ставаше от удобната рогозка.

Обърна се и се сгуши до Талон. Отпусна глава на рамото му и прокара пръст по татуировката на гърдите му. Той беше толкова топъл и подканващ.

— Хубаво е да те имам у дома, любима — прошепна ѝ той на език, който досега бе чувала само веднъж, когато се бяха любили предишната нощ, но въпреки това го разбра.

Надигна се и видя, че той все още е дълбоко заспал.

— Талон?

Мъжът не помръдна.

— Спиир? — повика го тя, чудейки се защо името бе изникнало в главата ѝ, но някак си ѝ се струваше единствено правилното, с което трябваше да го нарича.

Клепачите му потрепнаха и очите му се отвориха. Изглежда я намръщено.

— Нуждаеш ли се от нещо?

Съншайн поклати глава.

Той затвори очи, обърна се и се опита отново да заспи.

О, това беше толкова дяволски странно. Откъде тя знаеше това име и защо той бе откликнал на него? Дали не беше част от съня ѝ? Съншайн се опита да си спомни, но да я убиеха, ако можеше.

Докато Талон лежеше с гръб към нея, в съзнанието ѝ изплува нещо. Приличаше на смътен спомен от детството. Видя го като вече пораснал млад мъж, проснат върху голяма каменна маса. Наоколо се издигаха монолитни камъни, оформяйки нещо, което бегло ѝ напомняше за Стоунхендж. Талон лежеше по корем, с ръце под главата, а един висок, чернокос мъж се бе надвесил над него. Черната роба на мъжа се развяваше, докато бичуваше Талон с разръфан камшик.

Талон гледаше право в нея, очите му блестяха от напирещите сълзи, а челюстта му бе здраво стисната.

„Ще се срещнем по-късно“ — изрече беззвучно той и тя кимна.

Съншайн се отдръпна обезпокоено назад. Докато видението я връхлиташе отново, младата жена скочи от леглото, грабна мобилния телефон на Талон и набра номера на майка си. Излезе от колибата, за да не може Талон да чуе разговора ѝ.

— Съншайн? — попита майка ѝ, след като позна гласа на дъщеря си. — Къде си? Сторм каза, че си го зарязала снощи, без да се обадиш.

— Извини ме, мамо. Познаваш ме. Отнесох се и забравих да се обадя. Виж, искам да разбера нещо. Спомняш ли си, когато преди години, двете с баба ме хипнотизирахте, за да ме върнете в миналото?

— Да.

— Спомням си, че двете ми казахте, че съм била древна келтка?

— Да.

— А спомняш ли си нещо по-конкретно за това?

— Не, не съвсем. Ще трябва да се обадя на мама, за да видя дали тя си спомня. Доколкото я познавам, сигурно не е забравила. Защо? Звучиш ми доста паникьосано.

— И наистина съм паникьосана. Имах странно преживяване, нещо като завръщане в миналото. Не зная как другояче да го нарека. Просто беше дяволски, дяволски шантаво.

— Със Стив ли си в момента?

— Талон, мамо, казва се Талон. Да, с него съм.

— И смяташ, че си го познавала в предишния си живот?

Съншайн погледна към вратата и преглътна.

— Честно, мамо, мисля, че съм била омъжена за него.

[1] Отвъдният свят в уелската митология. — Б.пр. ↑

9

Малко след залез-слънце Ахерон почука на вратата на Зарек. По-голямата част от деня бе прекарал с Артемида, за да обсъжда с нея какво трябва да се направи, след като полицията издирва Зарек. Още виждаше Артемида, излегнала се безгрижно върху удобния си бял трон, без капка заинтересованост върху красивото ѝ лице.

„Вече ти казах, Ахерон: убий го. Само ти оставаш сляп за характера на този тип. Това бе основната причина, за да заповядам да дойде в Ню Орлиънс. Искан ти сам да се убедиш колко е луд.“

Аш отказваше да повярва. Той най-добре от всички разбираше лошия нрав на Зарек. Желанието да нанесеш първия удар, преди да са се стоварили ударите на враговете върху теб. Затова се споразумя с Артемида да даде още един шанс на Зарек да ѝ докаже, че не е някакво побесняло животно, което трябва да бъде убито час по-скоро.

Но колко много мразеше Аш да се пазари с нея за каквото и да било. Все пак нямаше да подпише заповедта за екзекуцията му. Или поне засега. Не и докато още имаше надежда.

Отново почука. Този път по-силно. Ако Зарек спеше на горния етаж, можеше и да не го чува.

Вратата бавно се отвори. Аш влезе вътре. Очите му моментално се адаптираха към гъстия като катран мрак. Затвори вратата с мисълта си и разпростря изострените си сетива. Зарек беше във всекидневната, отляво на коридора.

Бившият роб явно не си бе направил труда да пусне отоплението, защото в къщата беше много студено. Но тъй като Зарек бе свикнал с минусовите температури в Аляска, вероятно не му правеше впечатление много по-умерения студ през февруари в Ню Орлиънс.

Ахерон се насочи към всекидневната, но спря, като видя Зарек, излегнат на пода край дивана си от викторианската епоха. Облечен само с черно долнище на анцуг, той изглеждаше заспал, но Ахерон знаеше, че не спи.

Сетивата на Зарек бяха изострени също като тези на Ахерон, а и бившият роб никога нямаше да допусне някой да го приближи, докато спи, той непременно щеше да го посрещне нащрек, готов да се защити.

Аш плъзна поглед по голия гръб на Зарек. В долната му част бе татуиран стилизиран дракон. Това бе единственият белег по гръба му, но Аш още помнеше времето, когато цялото тяло на Зарек бе изпъстрено с белези, толкова дълбоки, че бе потръпнал от ужас, когато ги бе видял за пръв път.

Като момче за изтезания в семейството на Валерий, Зарек бе отраснал с мрачната участ да бъде наказван всеки път, когато Валерий или братята му извършваха нещо нередно.

Белезите не бяха само по гръба му. Имаше и по краката, гърдите, ръцете и лицето. Белегът покрай ослепялото му ляво око беше толкова дълбок, че Зарек едва можеше да повдига клепача си. Белегът се спускаше и под окото му, с което придаваше на лицето му изкривено, уродливо изражение.

През целия си живот като човек Зарек силно накуцваше и не можеше да си служи добре с дясната ръка.

Когато за пръв път бе преобразен в Нощен ловец, Зарек дори не смееше да погледне Аш в очите. Стоеше, забил поглед в пода и изтръпваше при всяко движение на Аш.

Обикновено Аш предлагаше на всеки нов Нощен ловец да си избере дали да бъдат запазени физическите му белези, или да бъдат отстранени. Но в случая със Зарек не попита. Тялото на Зарек бе толкова сериозно увредено, че той веднага заличи белезите.

След това Ахерон се зае да го обучава как да се защитава.

Ученикът му усвои самоотбраната до съвършенство. Когато Ахерон приключи с обучението му, Зарек притежаваше такава ярост, че тя му придаваше невероятни сили.

За нещастие силите му го правеха труден за контролиране.

— Ще продължаваш ли да ме зяпаш, Велики Ахерон, или си готов за поредната назидателна лекция?

Аш въздъхна. Зарек още не се бе надигнал от пода. Лежеше там с гръб към него, подпъхнал ръка под главата си.

— Какво искаш да ти кажа, Зи? Сам знаеш, че не трябва да нападаш полицаи. Да не говорим, че си нападнал не един, а трима.

— И какво трябваше да направя? Да им позволя да ми щракнат белезниците и да ме тикнат в затвора, където в килията да дочакам изгрева на слънцето?

Той не обърна внимание на злобата на Зарек.

— Какво се случи?

— Те видяха как убих деймоните и се опитаха да ме арестуват. Аз просто се отбранявах.

— Ако само се отбраняваш, не е необходимо да причиняваш мозъчно сътресение на първия противник, да счупиш ребрата на втория и да строшиш челюстта на третия.

Зарек се претърколи, изправи се на крака и го изгледа кръвнишки.

— Това, което ги сполетя, беше по тяхна вина. Трябваше да се отдръпнат, както им казах.

Аш посрещна със спокойно изражение погледа на Зарек, макар че бившият роб притежаваше способността да го разгневява по-бързо дори и от Артемида.

— По дяволите, Зи, уморих се да търпя упреците на Артемида, защото ти не можеш да се контролираш.

— Какво ви тревожи, Ваше Височество? Не можете да понасяте критика? Мисля, че така става, когато си израснал като благородник. Никога не си се тревожил, че могат да те критикуват за поведението ти. Всички мислят, че си съвършен. А ти, междувременно, през целия си живот си имал свободата да се забавляваш както си искаш. Можеш ли да ми кажеш какво те накара да станеш Ноцен ловец? Някой ти е съсипал ботушите и не е бил наказан за прегрешението си?

Аш затвори очи и пребори до двацет. Бавно. От опит знаеше, че броенето до десет не му стигаше, за да се успокои.

Зарек се заяждаше с него по познатия на всички злобен маниер. Бившият роб винаги го бе мразил, но Аш не го възприемаше лично, защото Зарек мразеше всички.

— Зная какво си мислиш за мен, о, велики Ахерон. Зная колко ме съжаляваш, но аз не се нуждая от това. Наистина ли допускаш, че някога ще забравя как ме погледна при първата ни среща? Стоеше там вцепенен, като по очите ти си личеше колко си ужасен, макар да се опита да го скриеш от мен. Добре, ти извърши едно добро дело. Почисти малкия си бездомен питомник и се постара той да изглежда

прилично. Но не си въобразявай, че заради това ще ти ближа подметките или ще ти целувам задника. Дните на моето покорство приключиха.

Аш изръмжа глухо и гърлено, докато се бореше с желанието да сплеска този нахалник в отсрещната стена.

— Не ме дразни, Зи. Аз съм единствената преграда между теб и съществуването ти като мъртвец, което е толкова ужасно, че дори не можеш да си го представиш.

— Давай, тогава. Убий ме. Наистина ли си въобразяваш, че ми пука?

Не, не му пукаше. Зарек бе роден с желанието да умре. Такъв беше като смъртен човек, такъв си остана и като Нощен ловец. Но Аш никога повече нямаше да убие някой Нощен ловец и да го обрече на пъкленото съществуване Шадом. От опит знаеше колко ужасно е то.

— Обръсни си брадичката, отърви се от пиърсинга и дръж скрити проклетите си нокти. Ако си поне малко умен, ще стоиш настрана от полицаите.

— Това заповед ли е?

Аш използва силите си, за да вдигне Зарек от пода и грубо да го прикове към тавана.

— Престани да си играеш с късмета си, момче. До гуша ми дойде.

Зарек се засмя.

— Замислял ли си се да се хванеш на работа в Дисниленд? Хората ще ти плащат цяло състояние за подобни зрелища.

Аш изръмжа по-силно, като оголи кучешките си зъби пред безочливия негодник. Действително бе трудно да заплашва някой, който не ценеше нищо в живота. Докато се разправяше със Зарек, се чувстваше като родител на трудно за възпитание дете. Накрая Аш го спусна на пода, преди да се е поддал на изкушението да го удуши.

Когато краката му докоснаха земята, Зарек присви очи и с безгрижна походка се приближи до платнената си чанта, за да извади от там пакет цигари. Много добре знаеше, че не трябва да дразни атланта. Ако пожелаеше, Ахерон можеше да го унищожи за един миг. Но Ахерон все още бе запазил човечността си. Той действително изпитваше състрадание към другите — слабост, каквато Зарек никога

не бе притежавал. Никой не даваше и пет пари за него, защо тогава той трябваше да е загрижен за някой друг?

Докато Зарек запалваше цигарата си, Ахерон се отправи към вратата, но после се обърна и каза:

— Талон ще патрулира около „Сентрал Стрийт“, така че искам ти да поеше зоната от „Джаксън Скуеър“ до „Еспланада Авеню“.

Зарек изпусна дима.

— Нещо друго?

— Дръж се добре, Зи. В името на Зевс, дръж се добре.

Зарек всмукна продължително от цигарата си, докато Ахерон отваряше вратата, без да я докосне, и напусна къщата.

Да се държи добре. Едва не се изсмя при тази заповед.

Не беше негова вината, че трудностите винаги го съпътстваха. Никога не се бе крил от опасностите. Отдавна се бе научил да поема ударите и болките, предназначени за него.

Стисна зъби, като си спомни последната нощ. Беше видял деймоните на улицата, точно когато бяха тръгнали към жилището на Съншайн. Чу ги как говорят за намеренията си да я наранят. Затова ги бе проследил, за да издебне удобния момент да се нахвърли върху тях, без някой да ги види.

Следващото, което помнеше, бяха четирите си рани от куршуми и един полицай, който му крещеше да не мърда от мястото си.

Отначало възнамеряваше да се остави да го арестуват, а после да позвъни на Ник да плати гаранцията му, но тогава един от полицаите го удари по гърба с палката си. И всичките му добри намерения отидоха по дяволите. Неговите дни като момче за изтезания отдавна бяха свършили. Никой повече нямаше право да го докосва.

Съншайн седеше пред колибата на Талон и работеше върху картината, поръчана ѝ от Камерън Скот. Докато Талон спеше вътре, тя от часове се трудеше, като през цялото това време се опитваше да си обясни защо още е с него в блатото. Защо миналата нощ бе дошла тук с него, когато трябваше просто да се прибере при братята си. Видението ѝ за общото им минало наистина я беше изплашило.

Тя е била послушната му, безкрайно предана жена, нещо като средновековна Джун Клийвър^[1]... Съншайн потръпна. Не искаше да

бъде ничия жена. Никога вече.

За една жена женитбата беше загубена работа. Беше научила този урок много добре от бившия си съпруг — мъжете не искаха толкова да имат жена, колкото прислужница, с която на всичкото отгоре да могат да правят секс.

Художник като нея, Джери Гейген изглеждаше напълно идеалният партньор за нея. Запознаха се в художествената академия и тя се влюби в мрачния му, мистериозен готически шик.

Тогава го обичаше безумно и не искаше да се разделят дори за ден. Вярваше, че с Джери са сродни души и ще си останат такива до края на живота им. Предполагаше, че той ще разбира нуждата ѝ да твори и ще я уважава, като ѝ осигурява простор, за да израсне като творец.

Оказа се обаче, че Джери искаше от нея тя да се грижи за него, докато той израства като творец. За него нейните нужди и желания винаги оставаха на заден план. Бракът им продължи само две години, четири месеца и двайсет и два дни.

Все пак не всичко беше лошо. Част от нея още го обичаше. Беше се наслаждавала на компанията му; радвала се бе да има до себе си някой, който да споделя живота си с нея, но не искаше да се връща назад и да бъде отговорна за чорапите на някой друг — когато едва си спомняше къде е сложила своите. Да зарязва рисуването си и да търчи до магазина, защото някой е забравил да си купи яйцата, които използваше за домашно направените си бои.

И винаги тя трябваше да променя плановете си. Нейната работа можеше да почака. Джери никога в нищо не отстъпваше от своето.

Не искаше отново да се загуби като личност заради някой мъж. Искаше си своя живот. Своята кариера.

Талон беше фантастичен мъж, но ѝ се струваше, че е особняк като нея. Самотник, който държеше на това никой да не се намесва в живота му. Бяха си прекарвали страхотно, но бе сигурна, че не си подхождат. Съншайн предпочиташе да става сутрин рано и да рисува на дневна светлина. Талон пък будуваше по цяла нощ. Тя обичаше тофу и овесени ядки с орехи и мед. Той предпочиташе нездравословна храна и кафе.

Двамата с Джери се придържаха към еднакъв дневен режим, харесваха едно и също, а ето какво се получи. Щом те не успяха да се

разберат, това определено не вещаеше нищо добро за отношенията между нея и Талон.

Не, тя трябваше да се върне към своя начин на живот.

Веднага щом той стане и се нахранят, ще му каже, че се прибира в дома си.

Талон въздъхна в съня си. Много време бе минало от последния път, когато беше сънувал жена си. Дори не смееше да я сънува. Мислите за Ниния винаги разкъсваха сърцето му.

Но днес тя бе с него. В сънищата, където можеха да бъдат заедно.

Със свито гърло той гледаше как Ниния седи пред огнището в дома му, с тяхното бъдещо дете в заоблението си корем, за което тя шиеше дрешки. Дори и след петгодишен семеен живот, дори и след като цял живот се бяха обичали, тя все още караше кръвта му да кипи, а сърцето му да прелива от любов. Израснал под строгия надзор на чичо си и сред презрението на клана си, той намираще утеха само при нея. Само тя можеше да го накара да се чувства обичан.

Заслуша се в нежния ѝ глас, докато тя тананикаше същата люлчина приспивна песен, която навремето майка му припяваше, докато той беше съвсем малко дете. О, богове, колко се нуждаеше от нея. Сега дори още повече, отколкото преди. Беше така изтощен от нескончаемите битки, от непокорството на хората му след смъртта на чичо му. Измъчван от неспирното шушукане за майка му и баща му.

Той бе млад мъж, но тази нощ се чувстваше остарял. И студен.

Докато не погледна към Ниния. Тя стопляше душата му и правеше всичко да изглежда по-добре.

Колко я обичаше за това.

Пристъпи напред и приклепна пред стола ѝ, за да отпусне глава в скута ѝ. Обви ръце около нея, макар да не трябваше да я притиска силно. Почувства как бебето в нея изрита ръката му в знак на протест.

— Ти се върна — промълви тя нежно и прокара ръката си през косата му.

Той не проговори. Не можеше. Обикновено първо измиваше кръвта от бронята и тялото си, преди да я потърси, но мъката, натрупана през този ден, все още бе прекалено неугасима в сърцето му. Имаше нужда да усети нежното ѝ, утешително докосване. Нуждаеше се от успокояващото потвърждение, че тя е в безопасност и още е с

него. Защото единствено тя можеше да успокои пулсиращата болка в сърцето му.

Леля му бе мъртва. Жестоко измъчвана и осакатена. Той бе намерил тялото ѝ, когато отиде да я види, защото тя не се появи за обяда. И цяла вечност да останеше на тази земя, никога нямаше да заличи от спомените си грозната гледка. Щеше да живее в него заедно със спомена за майка му, издъхнала в ръцете му.

„Това е проклятието на боговете — бе прошепнал Парт по-рано тази вечер, без да подозира, че Талон е толкова наблизил, че може да го чуе как говори на брат си. — Той е син на блудница. Тя легна с един друид, за да зачене от него и така постави началото на една прокълната кръвна линия. И сега всички ние трябва да плащаме за този грях. Боговете ще накажат всички нас.

— Да не смяташ да предизвикаш Спиир на бой и да претендираш за водачеството на клана?

— Само един глупак може да се опита да предизвика воин като него. Дори и самият Кукулайн не може да го победи.

— Тогава по-добре се моли на боговете той никога да не те чуе.“

Талон стисна очи, опитвайки се да заглуши шепненето, което го преследваше през целия му живот.

— Спиир? — Ниния погали лицето му. — Всички ли са мъртви?

Той кимна. След като прибра тялото на леля си у дома, той събра хората си и препусна към клана на галите на север. Беше открил един кинжал до трупа ѝ и мигом бе разбрал кой е виновен за смъртта ѝ.

— Аз наистина съм прокълнат, Нин. — Думите заседнаха в гърлото му. След като цял живот се бе опитвал да докаже на другите, че не е прокълнат заради родителите си, сега той бе прокълнат заради своите деяния. — Трябваше да се вслушам в теб, когато чичо ми умираше. Никога не трябваше да си откъсвам на северния клан. А сега мога само да тръпна от страх заради следващото наказание, което ще ми изпратят техните богове.

Но в сърцето си вече знаеше какво ще е то. На света за него нямаше нищо по-ценно от жената, която държеше в прегръдките си. Тя щеше да умре. Заради него.

Всичко беше по негова вина. Абсолютно всичко. Именно той бе навлякъл на главите им гнева на северния клан. И вече нямаше как да

го спре. Нямахте как да я задържи до себе си. Болката бе по-силна, отколкото той можеше да понесе.

— Трябва да поднеса жертвоприношение на Мориган, но друидите ми казаха, че няма да е достатъчно. Какво още мога да направя?

— Може би този набег е за последно. Може би сега вече всичко ще свърши.

Така се надяваше и той. Защото в противен случай...

Нае, не можеше да изгуби своята Ниния. Боговете можеха да вземат всичко друго, само не и нея...

Талон простена, когато сънят му се измести напред, в бъдещето. Държеше жена си, докато тя се мъчеше в родилни болки, за да дойде тяхната рожба на този свят. И двамата бяха целите в пот заради силния огън и часовете, изтекли в мъчителни усилия. Акушерката отвори един прозорец и остави вътре да нахлуе студен полъх от неспирно сипещия се навън сняг.

Ниния винаги бе обичала снега. Студеното време им вдъхна надежда, че може би всичко ще мине добре. Може би бебето ще бъде новият шанс за всички тях.

— Напъвай! — нареди акушерката.

Ноктите на Ниния се впиха в ръцете му, когато тя се вкопчи отчаяно в него и изкрещя. Талон силно притисна буза до нейната и зашепна в ухото ѝ:

— Ще те спася, любов моя. Никога няма да ти позволя да умреш.

Ниния простена още по-силно, а после внезапно се отпусна, когато техният син се появи на бял свят и бе поет от ръцете на акушерката. Тя се засмя, когато той я зацелува по бузата и още по-силно я запрегръща.

Обаче радостта им бе за кратко, понеже новороденото не реагираше на опитите на акушерката да го събуди.

— Бебето е мъртво. — Думите на жената отекнаха зловецко в главата му.

— Нае! — изрева той. — То спи. Събуди го.

— Нае, мой triath^[2]. Детето е мъртвородено. Наистина съжалявам.

Ниния заплака в ръцете му.

— Толкова ми е мъчно, Спиир, че не можах да ти дам син. Не исках да те разочаровам.

— Ти никога не си ме разочаровала, Ниния. И никога няма да ме разочароваш.

Ужасен, със сърце, раздирано от мъка, Талон притисна Ниния още по-близо, докато акушерката изми и облече телцето на сина им. Не можеше да откъсне поглед от рождбата им. Неговият син имаше десет малки пръстчета по ръчичките си, както и десет чудесни пръстчета на крачетата. И гъста, черна коса. Лицето му бе спокойно. И съвършено красиво.

Защо не оживя това дете? Защо нито веднъж не пое дъх?

Стиснал до болка зъби, за да сподави страданието си, Талон се напрегна, за да заповяда мислено на детето да се събуди. Мълчаливо нареди на сина си да изплаче като всяко новородено, за да живее.

Как можеше едно толкова съвършено създание да не диша? Защо бебето не помръдна, не изплака дори? Та той бе техният син. Тяхното прекрасно бебе. Нямаше причина това дете да не живее, да не е добре. Никаква друга причина, освен глупостта на Талон.

Самият той бе убил собствения си син.

Сълзи напиреха в очите му. Колко пъти бе държал ръката си върху корема на Ниния и бе усещал силните ритници на сина си, изпълнен с бащина гордост? Брояха дните до раждането му. Споделяха надеждите и мечтите си за него. А сега никога нямаше да опознае момчето, което вече бе спечелило сърцето му. Никога нямаше да го види да се усмихва, да пораства.

— Толкова съжалявам, Спиир — шепнеше Ниния отново и отново, облята в горчиви сълзи.

Той я прегърна силно и зашепна утешителни думи. Трябваше да бъде силен заради нея. Сега тя се нуждаеше от него. Като я целуна по бузата, Талон преглътна сълзите си, преди да продължи да я утешава.

— Всичко е наред, любов моя. Ще имаме още деца. — Но в сърцето си знаеше истината. Бог Камул никога нямаше да позволи негово дете да оцелее, а Талон никога нямаше да подложи Ниния повторно на това изпитание. Твърде много я обичаше.

Час по-късно той още я държеше в прегръдките си, когато изведнъж забеляза, че лицето ѝ губи цвета си. Последната му надежда

се разби на хиляди парчета, за да го остави лишен от всичко, освен от заливащата го агония.

Ниния умираше от загуба на кръв. Акушерката направи всичко, на което бе способна, но накрая ги остави сами, за да се сбогуват.

Ниния го напускаше.

А той не можеше да си поеме дъх. Не можеше да помръдне. Тя умираше.

Талон грабна младата родилка на ръце и я залюля в обятията си. Целият бе в кръв, нейната кръв, но дори не забеляза. Мислеше единствено за това как да я задържи при себе си, как да ѝ помогне.

Живей заради мен!

Искаше да влее от собствената си сила в тялото ѝ, но дори и това нямаше да е достатъчно.

Мълчаливо се опита да се спазари с боговете да му вземат всичко друго — живота му, земите му, хората му. Всичко. Само да му оставят тази, на която бе обрекъл сърцето си. Прекалено много се нуждаеше от нея, за да я изгуби.

— Обичам те, Спиир — прошепна тя съвсем тихо.

Той се задави.

— Не можеш да ме напуснеш, Ниния — отвърна тихо, докато тя трепереше в ръцете му. — Не зная какво да правя без теб.

— Ще се грижиш за Киара, както си обещах на майка си. — Тя преглътна, докато галеше устните му със студената си ръка. — Моят храбър Спиир. Винаги силен, винаги раздаващ се. Ще те чакам в отвъдното, докато Бран не ни събере отново.

Той затвори очи, а сълзите му рукнаха неудържимо.

— Не мога да живея без теб, Нин. Не мога.

— Трябва да можеш, Спиир. Нашите хора се нуждаят от теб. Киара се нуждае от теб.

— А аз се нуждая от теб.

Тя преглътна и го погледна, с очи, изпълнени със страх.

— Уплашена съм, Спиир. Не искам да умра. Толкова ми е студено. Досега никога и никъде не съм отивала без теб.

— Ще те прегърна, за да те стопля. — Донесе още кожи, за да я загърне по-плътно. Зае се трескаво да разтрива ръцете ѝ. Ако можеше поне да я поддържа топла, тя щеше да остане при него. Знаеше, че щеше...

Само да успееш да поддържа топлината в нея.

— Защо изведнъж така се стъмни? — попита тя с треперещ глас.
— Не искам още сега да мръква. Искам само да те поддържа още малко.

— Аз те пазя, Нин. Не се тревожи, любов моя. Изцяло твой съм.

Тя постави ръка на бузата му, докато от окото ѝ се отрони самотна сълза.

— Искан ми се да бях жената, която заслужаваш, Спиир. Искан ми се да ти бях дала всички деца, които желаш.

Преди да успее да отговори, той го почувства. Последното нейно издихание, изтръгнато от тялото ѝ, преди да се вкочани в ръцете му.

Разярен, с разбито сърце, Талон отметна рязко глава назад и докато болката го разкъсваше, нададе пронизителния си боен вик. Сълзи се стичаха по страните му.

— Защо?! — изрева той на боговете. — Проклет да си, Камул. Защо?! Защо не уби мен и не остави нея на мира?

Както можеше да се очаква, никой не му отговори. Мориган го бе изоставила, за да посрещне сам тази раздираща болка.

„Защо боговете да се трогнат и да помогнат на един син на блудница, като теб? Ти за нищо не ставаш, освен да ближеш подметките на по-достойните от теб.“

„Погледни го, Идиаг, той е тъй жалък и слаб, същият, какъвто бе баща му преди него. И никога нищо няма да излезе от него. Можеш да ни спестиш труда, като го убиеш сега, за да не прахосваме храната, нужна за отглеждането на някое по-добро дете.“

Гласовете от миналото се вихреха около него, за да терзаят сърцето му, раздирано от болка.

„Наистина ли си принц?“ — чу той детския глас на Ниния от деня, в който я бе спасил от буйния петел.

„Нищо не съм“ — ѝ бе отговорил той.

„Не, господарю, ти си принц. Само някой толкова благороден може да се осмели да се нахвърли върху този подивял петел, за да спаси едно селянче.“

Само тя го бе карала да се чувства благороден или добър. Само тя му бе вдъхвала желание да живее. Как можа неговата скъпоценна Ниния да умре?

Хлипайки, за дълги часове той не пожела да откъсне ръце от нея и от бебето. Държеше ги, докато слънцето не изгря от снеговете и

целият му род се събра, за да го моли да им позволи да подготвят погребенията. Но той не им даваше да докоснат скъпите му покойници. Не искаше да им позволи да си отидат завинаги.

Още от деня, в който се бяха запознали с Ниния, не се бяха разделяли за повече от няколко часа. Любовта ѝ и приятелството ѝ представляваха толкова много за него. През годините тя крепеше силата му.

Тя беше най-добрата част от него.

— Какво ще правя сега, Нин? — прошепна той, като притисна устни до студената ѝ буза, преди да я залюлее в прегръдките си. — Какво ще правя...

Остана сам до нея, напълно изгубен. Студен. Раздиран от болка.

На следващия ден я погребва край брега на езерото, където бяха започнали да се срещат като деца. Още я виждаше как го чакаше, с лице, светнало от очакването. Представяше си я как тича през снега, за да събере цяла шепа сняг за снежна топка, а после да го издебне и да му я пусне във врата. И тогава той се впускаше да я гони, а тя бягаше, заливайки се от смях.

Тя толкова много обожаваше снега. Обичаше да отмята глава назад, докато чистите бели снежинки се сипеха върху красивото ѝ лице и златисторусата ѝ коса.

Струваше му се греховно тя да умре точно в ден като този. Ден, който трябваше да бъде изпълнен само с щастие.

Треперещ от болка, той си пожела да живее някъде другаде, където никога не вали сняг. На някое толкова топло място, че никога да не му се налага отново да види това и да си припомня за всичко, което бе загубил. О, богове, как можа тя да умре?

Талон стенеше от мъка. Падна на длани и колене в студения сняг, със съкрушено сърце, в което нямаше нищо, освен мъчителна злочестина. Можеше да мисли единствено за Ниния, погребана в земята, притиснала бебето им към гърдите си. И за това, че не беше при нея сега, за да я защити, за да я стопли. Да я хване за ръката и да я поведе накъдето бе тръгнала.

Усети една слаба ръка да докосва рамото му. Озърна се и видя дребничкото лице на сестра си. Киара бе станала свидетел на повече от трагедията, отколкото трябваше да вижда.

— Аз още съм с теб, Спиир. Няма да те оставя сам.

Талон я прегърна през кръста и я притегли към себе си. Задържа я така, докато плачеше. Сега тя бе всичко, което му остана. И щеше да се опълчи дори на самите богове, за да я опази.

Не успя да защити Ниния, но щеше да спаси Киара. Докато беше жив, никой нямаше да я нарани...

Талон се събуди малко преди залез-слънце със странно чувство в стомаха. Чувстваше се толкова самотен.

Емоциите му бяха бурни и объркани. От векове не се бе чувствал така. Не бе изпитвал подобна мъка от нощта, в която Ахерон го научи как да погребва емоциите си. Тази нощ наистина усещаше самотата в живота си. Изгаряща болка прониза гърдите му, толкова силна, че едва си поемаше дъх.

Докато не усети полъх на някакъв странен аромат от кожата и леглото си. На пачули и терпентин.

Съншайн.

На сърцето му мигом олекна, като си помисли за нея и за начина, по който бродеше през света, преливаща от жизненост. Вдъхна безценното ѝ ухание и се претърколи, за да я достигне, ала леглото се оказа празно. Талон се намръщи.

— Съншайн?

Огледа се, но никъде не я видя.

— Ще ме оставиш ли на мира, ти, ходещ чифт ботуши!

Талон повдигна вежди учудено, когато гласът на Съншайн долетя от другата страна на вратата. Преди да се надигне от леглото, вратата се разтвори широко и през нея видя как Съншайн се караше на Бет, а алигаторът съскаше възмутено в отговор. Двете се намираха съвсем близо до прага.

— Пусни триножника ми, проклет беглец от фабрика за куфари и чанти! Ако ти трябва някакво дърво като клечка за зъби, ето я там гредата на верандата.

Талон присви устни, докато наблюдаваше схватката.

— Бет — скастри той алигатора. — Какво правиш?

Бет отпусна могъщите си челюсти и пусна триножника. Съншайн се препъна назад и залитна още по-навътре в колибата, все още стиснала другия край на триножника. Алигаторът изсъска и се озъби, после завъртя опашка и изгледа гневно Съншайн.

— Тя каза, че трябвало да те принуди да влезеш вътре, преди да се стъмни, за да не би някое създание да реши да те съдъвче за вечеря — обясни той на Съншайн.

— Кажи на Блатното чудовище, че и без това се канех да се прибера. Защо тя се... — Съншайн изведнъж млъкна и го погледна смаяно. — О, боже, аз наистина ли разговарям с алигатор?!

Талон се ухили.

— Всичко е наред. Аз непрекъснато го правя.

— Да, но ти си малко странен, не че искам да те обидя.

Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака...

Тя изсъска на Бет да се маха, затръшна вратата и остави принадлежностите си в ъгъла.

Талон я гледаше заинтригувано, особено след като дънките ѝ очертаха толкова идеално дупето ѝ, когато се наведе.

— От кога си станала? — попита той.

— От няколко часа. А ти?

— Току-що се събудих.

— Винаги ли спиш толкова до късно? — полюбопитства тя.

— Да, особено след като цяла нощ съм будувал.

Съншайн му се усмихна.

— Мисля, че придаваш съвсем ново значение на понятието нощна птица.

Младата жена седна на рогозката до него и изтри в дънките си изцапаните си с боя ръце, с което привлече вниманието му към добре очертаните ѝ изящни форми. Той тутакси си представи колко приятно ще бъде да плъзне ръка по вътрешната страна на дънките към центъра на тялото ѝ...

Мисълта го накара да се възбуди.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за закуска? — попита тя. — Няма много продукти в кухнята, за които да може да се гарантира, че няма да те убият или да те разядат, но мисля, че ще успея да спретна един омлет от белтъци.

Талон направи гримаса при мисълта за вкуса на омлета от белтъци. Вероятно ще бъде по-ужасен и от соевото сирене. Господи, някой трябваше да научи тази жена как се прави шоколадов крем. И мигом му хрумна още нещо — какъв вкус ще има Съншайн, ако я

попее с шоколад. Жалко, че нямаше шанса да я пробва през изминалата нощ.

Тя продължи тирадата си, без да подозира какви мисли го вълнуваха в момента:

— Не си ли чувал за пшеничени трици? Или за пълнозърнест хляб?

— Не, не съм. — Той плъзна длан по ръката ѝ до врата ѝ, където с връхчетата на пръстите си усети мекотата на кожата. Хм, колко много обичаше да докосва плътта ѝ.

Тя продължи с лекцията:

— Знаеш, че ако продължаваш да се храниш така, ще бъдеш безкрайно щастлив да доживееш още трийсет години. Кълна се, че в една шоколадова фабрика има много повече хранителни продукти, отколкото в твоята кухня.

Талон само се усмихна. Защо бе така очарован от нея? Слушаше я в захлас, докато тя му изнасяше лекцията си, и вместо да се ядоса, само ѝ се наслаждаваше. Хубаво беше да има някой, който да е до такава степен загрижен за него, че да го съветва с какво да се храни.

— Какво ще кажеш да си гризна малко от теб?

Съншайн млъкна напред изречението. Преди да успее да измисли какво да му отговори, той я притегли към себе си и превзе устните ѝ.

Младата жена простена от удоволствието да усеща силното му тяло до своето. От насладата да го вкуси. Почувства възбудата му, притисната в бедрото ѝ.

Следващото, което помнеше, бе как той я положи по гръб на рогозката и се наведе над нея, за да разкопчае суичъра ѝ. Гърдите ѝ се напрегнаха в очакване на докосването му.

— Ти си толкова талантлив в уменията да ме разсейваш — призна му.

— Такъв ли съм? — попита Талон, докато обсипваше с целувки вдлъбнатината между двете ѝ гърди.

— Ъ-хъм — задъхано изрече тя.

Тръпки пробягаха по цялото ѝ тяло, наслаждаваше се на горещия му дъх върху кожата си и ръцете му, нежно милващи гърдите ѝ. Тя прокара ръце през разрошената му коса, за да го задържи по-близо към себе си, а плитките му се плъзнаха по кожата ѝ, като я гъделичкаха.

Тялото ѝ пулсираше, цялото пламнало, копнеещо за влудяващото му докосване.

Талон затвори очи и вдъхна сладкото ухание на кожата ѝ. Толкова беше топла и мека. Толкова женствена. Прокара ръка по прекрасната ѝ загоряла кожа, докато вкусваше врата ѝ с език и зъби. О, как му харесваше да усеща вкуса на тази жена. Да я усеща под себе си, преливаща от страст.

Ръката му обходи черната дантела на сутиена ѝ, като стисна нежно гръдта ѝ и тя простена от наслада. Краката ѝ се търкаха в неговите. Никога не бе обичал да усеща допира на дънки до тялото си, но когато Съншайн бе облечена с дънки, нямаше нищо против.

Разкопча отпред сутиена ѝ и освободи гърдите ѝ с търсещата си ръка. Прокара длан по набъбналите ѝ зърна, очарован от допира. После се наведе, за да ги обсипе с целувки.

Съншайн притисна главата му и изви гръб в изящна дъга. Той вкуси едната ѝ гърда с езика си, като я дразнеше и смучеше, докато не ѝ се прииска да закрепци от удоволствие. Сякаш той знаеше някакъв таен начин да ѝ доставя чувствен екстаз с най-лекото докосване. И докато той я държеше в прегръдката си, се случи нещо странно. Тя мигом се пренесе назад в миналото...

Видя Талон да я прегръща, точно както сега. Само че беше късна пролет и двамата лежаха в някаква гора, край едно тихо езеро. Тя се страхуваше да не ги хванат и в същото време изгаряше от копнеж по него. Дълбоките му кехлибарени очи бяха потъмнели от страст, докато се бе надвесил над нея, опрян на едната си ръка, за да може с другата да развърже корсажа на роклята ѝ.

— *Винаги съм те желал, Нин. — Прошепнатите му думи я пронизаха, когато той сведе глава, за да покрие с парещи целувки разголената ѝ гръд. Тя простена от наслада при непознатото усещане мъж да я целува там. Досега никой мъж не я бе докосвал. Никога не бе позволявала някому да види тялото ѝ.*

Срамуваше се, но не можеше да му откаже. Не и след като му доставяше толкова голямо удоволствие. Майка ѝ отдавна ѝ бе разказала за нуждите и желанията на мъжете. За начина, по който проникват в жената и я обладават.

От този миг тя знаеше, че никога няма да пожелае друг мъж, освен Спиър, да я вземе по този начин. За него бе готова на всичко.

Той повдигна роклята над бедрата ѝ, за да открие долната половина на тялото ѝ за жадния си взор. Тя потръпна, когато той разтвори бедрата ѝ, така че да може да надникне до най-интимната част на тялото ѝ. Инстинктът ѝ подсказваше да кръстоса глезените си, но се насили да се подчини на желанието му. Разтвори се за него и затаи дъх, докато той я съзерцаваше с толкова много копнеж, че я прониза сладка болка.

Той прокара ръка надолу към корема ѝ, за да продължи по външната страна на бедрото ѝ. После още по-бавно премести ръката си от вътрешната му страна, с което едновременно я възпламени и разтрепери. Тя затвори очи и простена, щом търсещите му пръсти докоснаха пулсиращата девствена плът между бедрата ѝ.

Главата ѝ се замая от странното усещане, докато той я галеше и възбуждаше. Разтвори краката ѝ още по-широко, след което плъзна пръсти вътре, потопа ги надълбоко, от което тялото ѝ се разтресе. Простена, като той издърпа ръката си и настани тялото си между краката ѝ. Усети твърдата му възбуда да пулсира, притисната към бедрото ѝ.

— Погледни ме, Ниния.

Тя отвори очи и се загледа в него. Любовта, изписана в очите му, направо я влуди.

— *Още не е прекалено късно. Кажу ми само, че не ме желаеш и аз ще се махна, без да те докосна повече.*

— *Искам те, Спиър — прошепна тя. — Искам само теб.*

Той се наведе към нея и я целуна нежно, а после се плъзна в нея. Тя се напегна от болката, която ѝ причини, докато разкъсваше девствеността ѝ, преди да я изпълни докрай. Прехапа устни и го задържа колкото можеше по-плътено до себе си, докато той я обладаваше с бавни тласъци.

— *Толкова е хубаво да те усещам под себе си — задъхано изрече той с дълбокия си глас, прозвучал почти като дрезгава въздишка. — Дори много по-хубаво, отколкото съм си представял.*

— *Колко жени са били под теб, Спиър? — Ужаси се от думите си, но искаше да узнае отговора, пък и беше прекалено млада, за да осъзнава колко глупав беше въпросът ѝ.*

Той спря да се движи в нея и леко се отдръпна назад, за да я погледне в очите.

— Само ти, Ниния. Девствен съм като теб. Други жени са ми предлагали, но ти си единствената, която съм мечтал да притежавам.

Сърцето ѝ сякаш литна. Усмехната, тя обви крака около голите му стройни бедра. Обхвана лицето му с длани и го притегли надолу към своето, докато носовете им се докоснаха.

— О, Спиир — прошепна Съншайн, като го задържа плътно върху себе си.

Талон застина в ръцете ѝ. През последните хиляда години никой друг, освен Киара, не бе използвал истинското му име. И някога само една жена бе произнасяла името му по начина, по който Съншайн го изрече току-що. Не беше само това, което каза, а и интонацията на гласа ѝ, когато го изрече. Тръпките, които плъпнаха по гръбнака му.

— Как ме нарече?

Съншайн прехапа устни, когато осъзна неволната си грешка. О, господи, той вероятно си е помислил, че го е нарекла с името на някой друг мъж. Нали не помнеше предишния си живот. Нито тя нейния. Не знаеше откъде идваха тези проблясъци. Знаеше само, че безумно я плашеха.

Баба ѝ вярваше във връщането към предишно съществуване и я бе научила да се отнася с благоговение и уважение към прераждането. Но баба Морган ѝ бе набила в главата с особена сила една важна подробност — когато се прераждаш, винаги забравяш за предишния си живот. Защо, тогава, тя си спомняше Талон?

— Само се изкашлях — смотолели тя с надеждата той да ѝ повярва. — Как мислиш, че те нарекох?

Талон се отпусна. Може би започваше да му се причува. Може би чувствата, които тази жена го караше да изпитва, изваждаха наяве отдавна забравени спомени. Или пък го гризеше вина заради това, че я желаше тъй страстно. Единствено Ниния някога бе могла да го възпламенява така.

Съншайн бе толкова различна. Караше го да се чувства щастлив дори и когато самият той не го желаше. Дори и когато се съпротивляваше срещу това.

Тя зарови ръце в косата му и го притегли надолу. Усещането за ръцете ѝ по кожата му, за топлината на тялото ѝ под неговото... Наведе се над нея и впи устни в рамото ѝ, за да вкуси солта от кожата ѝ.

Талон въздъхна дълбоко. Със задоволство. Но в следващия миг, за негово най-дълбоко раздражение, телефонът иззвъня. Изруга, преди да отговори. От другия край на линията долетя гласът на Ахерон.

— Искам от теб да пазиш жената тази нощ. Задръж я при себе си.

Талон се намръщи. За кратко се зачуди откъде той знаеше, че Съншайн е с него, но нямаше нищо невъзможно за този мъж, силите му бяха направо плашещи.

— Струва ми се, че ми каза да стоя надалеч от нея.

— Нещата се промениха.

Талон отново простена, когато Съншайн ухапа зърното на гърдата му. Да я задържи тук едва ли щеше да представлява някаква трудност за него.

— Сигурен ли си, че тази нощ няма да съм ти нужен?

— Да. — Ахерон прекъсна връзката.

Талон захвърли телефона настрани и погледна Съншайн дяволито. Очертаваше се страхотна нощ.

[1] Персонаж от американския ситком „Leave it to Beaver“ от 50-те години. — Б.пр. ↑

[2] Вожд на племе (шотландско-келтско наречие). — Б.пр. ↑

„Рънингуолф“. Къде, по дяволите, беше Талон? Сега трябваше да патрулира по улиците. От часове се опитваше да се свърже с него. Отново се обади на Ник, но научи само, че и той нито е виждал, нито се е чувал с Талон.

Това беше крайно необичайно за келта. Ахерон можеше да долови, че с Талон всичко е наред и не е наранен, пък и можеше да го проследи, ако пожелаеше. Но Аш никога не прекаляваше с използването на силите си. След като в миналото бе издирван и преследван, не можеше да си позволи да причини същото на някой друг. Освен ако възникнеше неотложна спешна ситуация. Свободният избор не бе нещо, в което той с лека ръка ще си позволи да се намесва.

Докато Аш прибираще телефона в джоба си, космите на врата му настръхнаха.

„Виж колко безпомощна изглежда...“

„Да, но е достатъчно силна, за да ни нахрани всичките.“

Гласовете нашепваха в съзнанието му също като шестото чувство на Спайдърмен за надвиснала беда... А катерачът по стени си въобразяваше, че притежава суперсили.

Аш затвори очи и локализира мястото, откъдето долитаха тези гласове. Бързо откри, че принадлежаха на четирима мъже и две жени деймони, намиращи се в малка пресечка на „Роял Стрийт“. Тръгна към паркинга, където бе оставил мотоциклета си, но след малко се спря. Нямахше как да стигне до тях навреме с конвенционални средства. Озърна се, за да се увери, че никой няма да го види, след което събра около себе си йоните от въздуха. Остави тялото си да се разпадне в нищото и използва силите си, за да изкриви времето и пространството. Невидим, той се понесе из града, право към пресечката, където бе видял деймоните да заклещават една непозната жена. Тя се бе свила, отвсякъде обкръжена от деймони, безпомощно сплела ръце пред гърдите си.

— Моля ви, не ме наранявайте — умоляваше ги жената. —
Вземете чантата и ме оставете на мира.

Най-високият деймон прокара ръка през косата ѝ и се ухили злобно.

— О, няма да те боли. Или поне не дълго.

Ахерон се материализира в обичайната си форма. Изгради щит около жената, за да я защити и обърка. В представите си тя щеше да види и запомни само някаква непозната фигура, която бе разпръснала нападателите.

В действителност той подсвирна.

Деймоните се извърнаха едновременно към него.

— Здравсти — поздрави ги той свойски, щом закрачи към тях. — Деймони, да не би да се каните да изсмучете душата на едно невинно човешко създание, а?

Те се спогледаха, преди да се разбягат.

— О, тая няма да я бъде — извика им Аш и изгради още един щит, който да ги изолира и да не им позволи да напуснат уличката. — Нито един деймон няма да се измъкне жив отгук.

Те се блъснаха в невидимата стена и паднаха по гръб.

— Боже — заговори Аш с престорено съчувствен тон, — това може и да ви накара да разберете как се чувстват мухите, блъскащи се в предното стъкло на кола.

Деймоните се изправиха на крака. Най-високият от тях, почти колкото Аш, присви очи.

— Не се страхуваме от теб, Нощен ловецо.

— Добре. Така битката ще бъде по-равностойна. — Аш разпери ръце и със силата на мисълта си създаде жезъл.

Мъжете деймони тутакси се втурнаха към него, докато жените отстъпиха назад. Ахерон удари първия деймон, попаднал в обсега на жезъла му, а с върха му прониза втория. После заби единия край на жезъла в земята, за да го използва като опора и подскочи, изригвайки третата си жертва. Накрая освободи острието от върха на обувката си и го запрати право в гърдите на последния деймон, който веднага се разпадна.

Аш се приземи грациозно на улицата, докато първите два деймона се надигаха и съвземаха, а двете жени деймони им пазеха гърба.

— О, хайде, момичета, елате насам — подкани ги той. — Не бъдете толкова срамежливи. Поне ви давам шанс да се биете, какъвто вие никога не давате на вашите жертви.

— Виж какво — заговори водачът им с разтреперан глас. — Пусни ни да си вървим и ще ти се отплатим с ценна информация.

Аш се изсмя презрително.

— С каква информация бихте могли да разполагате? И струва ли си тя, та да ви пусна и да убиете още хора?

— Струва си — обади се другият. — Отнася се за... — Думите му секнаха, защото изхърка като удушен.

Преди Аш да помръдне, всичките деймони се стопиха. За пръв път от векове той беше толкова смаян, че не успя дори да помръдне. Какво ставаше тук, по дяволите?

Нападнатата жена се изправи и се хвърли в ръцете му.

— Ти ме спаси!

Аш се намръщи. Не можа да си обясни как тя бе успяла да го види, докато не го целуна страстно.

— По дяволите, Артемида — озъби се той и я отблъсна. — Махни се от мен.

Силно раздразнена, тя изръмжа глухо. Пусна го и мигновено се преобрази от невзрачна блондинка в гневна и свирепа богиня. Кестенявата ѝ коса се стелеше върху раменете ѝ, докато тя стоеше с ръце на кръста и го гледаше нацупено.

— Как разбра, че съм аз?

— Не мислиш ли, че след единайсет хиляди години вече познавам вкуса ти?

Тя скръсти сърдито ръце пред гърдите си.

— Обзалагам се, че ако бях истинско човешко създание, щеше да преспиш с мен тази нощ.

Той въздъхна отвратно и накара жезъла си да изчезне.

— Нямам време за твоята дребнава ревност. Знаеш, че имам други грижи.

Тя облиза устни и пристъпи до него, сетне плъзна ръце по раменете му. Наведе се и му прошепна в ухото:

— Аз съм най-важната ти грижа, любими. Прибери се у дома с мен, Ахерон. Ще се постарая гостуването ти да си струва труда. —

Близна го с език по ухото, от което по тялото му полазиха ледени тръпки.

Аш я отблъсна.

— Имам главоболие.

— Ти имаш главоболие от двеста години!

Той я изгледа студено.

— Ти пък от единайсет хиляди години страдаш от предменструален синдром.

Тя се засмя на саркастичната му забележка.

— Някой ден, любов моя, някой ден...

Аш се отдалечи от нея на достатъчно разстояние, за да не продължи да му пуска безгрижно ръка.

— Защо си тук?

Артемида сви рамене.

— Исках да видя как се биеш. Обичам, когато ставаш толкова сериозен и смъртоносен. Харесва ми как мускулите ти вибрират, когато се движиш. Всичко това наистина ме повдига.

Този път, по изключение, той не си направи труда да коригира това „повдига“, резултат от слабото ѝ владение на американския жаргон. Вместо това очите му потъмняха, защото го манипулираше по такъв начин. Мразеше игричките, които тя му разиграваше, особено когато като залог се използваше животът на други хора.

— Значи създаде деймоните от нищото и после ги унищожи?

Богинята побърза да скъси разстоянието помежду им.

— О, не, те си бяха истински. И не съм аз тази, която ги уби. Повярвай ми, обичам да гледам как тялото ти се движи, когато се впускаш в атака. Не бих ги прибрала, докато ти се биеш с тях.

— Искаш да кажеш „не бих ги очистила“?

— Хм... прибрала... очистила... — Артемида леко го ухапа по рамото, докато ръцете ѝ галеха гърдите му. — Ако продължиш да ми говориш така, ще те отведа с мен у дома.

Главоболието му още повече се засили. Отстрани ръката ѝ отчатала си, където тя го беше сграбчила.

— Арти, можеш ли поне за минута да останеш сериозна? Ако не си ги ликвидирала ти, тогава кой го направи?

— Не зная.

Той се отдръпна от нея. Отново. Артемида тропна с крак, като дете, на което са отнели любимата играчка. Изгледа го кръвнишки.

— Мразя косата ти да е така рошава. И какво е това на носа ти?

Аш усети как пиърсингът му изчезна и дупката зарасна. Стисна зъби. Без съмнение косата му отново беше руса.

— По дяволите, Артемида, аз не ти принадлежа.

Очите ѝ блеснаха застрашително.

— Принадлежиш ми, Ахерон Партенопей — процеди тя гневно и собственически. — Целият си мой. Съзнанието ти, тялото ти и душата ти. Никога не го забравяй.

Той присви очи.

— Нямах реална власт над мен, Арти. И двамата го знаем. Ако се стигне до там, ще стане ясно, че моите сили ще сразят твоите.

— О, не, любов моя. Докато твоята армия от Нощни ловци и защитаваните от нея хора са по-важни за теб от самия теб, аз винаги ще имам власт над теб. — Усмихна му се студено, след което изчезна от света на хората.

Аш изруга. Обзе го детински подтик да изпрати една мълния, която да прогърми по улицата. Нямахше съмнение, че тя се опитваше да го примами обратно в храма си. И като някакъв идиот щеше да отиде. Налагаше се. Все още не знаеше кой бе ликвидирал деймоните, а след като не е била Артемида, от това следваше, че някой друг си играе с него.

Лошо се пишеше на този друг глупак, който дръзваше да се изпречи на пътя му. Търпеше Артемида, понеже нямахше друг начин. Но не бе длъжен да търпи никого другого. Можеше да се закълне в чука на Архон, че ще смаже главата на следващия, който го вбеси.

— И така — каза Съншайн на Талон, като се настани на леглото и подви крака. Беше облечена само с тениската, която взе назаем от него. — Да не би да смяташ да ме държиш тук завинаги?

Излегнат до нея, той си взимаше от подноса, който тя бе приготвила за тях. Шоколадовите блокчета „Марс“ Съншайн бе добавила по негово изрично настояване.

— Зависи. Възнамеряваш ли да ме тъпчеш с тези здравословни боклуци или мога да опека пържолата, която остана в хладилника?

Съншайн сбърчи нос, докато поглъщаше поредната ягода.

Още бе изумена, че намери малък, таен запас от свежи плодове в най-долното отделение на хладилника му. Изглежда този мъж изпитваше отвращение към всяка храна, която не беше токсична.

— Не разбирам как все още си здрав, след като нагъваш скапаната храна, с която са претъпкани кухненските ти шкафове. Знаеш ли, че преброих пет вида чипс?

— Нима? Трябваше да са шест. Дали не съм изял всичкия с вкус на барбекю?

— Не е смешно. — Но все пак се засмя.

— Успокой се — каза той, като протегна ръка към чипса с банан, който тя бе приготвила. — Вземи си банан.

Тя повдигна вежди, но после погледът ѝ се плъзна по великолепното му голо тяло.

— Вече ти опитах банана.

Талон ѝ се усмихна.

— Мисля, че по-скоро моят банан опита теб.

Съншайн отново се засмя, като се наведе към него, за да му подаде една ягода. Той притисна ръката ѝ към устните си, прокара език по пръстите ѝ и нежно ги захапа, преди отново да пусне ръката ѝ.

Не приличаше на нито един от мъжете, които бе срещала досега. Но за нещастие това нямаше да трае дълго. Сърцето ѝ замря, когато я порази суровата реалност. Трябваше по-скоро да се махне оттук, защото после щеше да ѝ бъде още по-трудно да го направи. Не ѝ се искаше да наранява нито него, нито себе си.

— Знаеш ли, Талон — поде младата жена, докато ровеше из ягодите, — последните два дни си прекарах адски забавно, но вече наистина трябва да се прибирам у дома.

Талон преглътна ягодата и отпи от водата. По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Не можеше да я отведе в дома ѝ, особено сега, когато деймоните още душеха по следите ѝ, пък и Аш изрично му бе заповядал да я охранява. Атлантът никога не прощаваше пренебрегването на задълженията. Нощните ловци бяха защитници. Всеки, който не спазваше кодекса, щеше да прекара вечността, обречен на безкрайни мъки.

Не че Талон се нуждаеше от подобна заплаха. Истината бе, че за нищо на света той не желаше да види Съншайн наранена. Харесваше

я много повече, отколкото си мислеше, че е възможно да хареса жена. Но най-лошото бе, че му беше безкрайно приятно да си прекарва времето с нея. Толкова отдавна не бе споделял вечерите си с някого. А и с нея бе така лесно да се разговаря, толкова бе забавна и сърдечна.

— Ще останеш ли тази нощ, ако те помоля?

Видя как в очите ѝ се изписа тъга.

— Бих искала, но какво ще стане утре? На сутринта няма да можеш да ме отведеш у дома, а ако аз взема лодката, ти няма как да напуснеш колибата.

— Мога да те отведа у вас утре вечер.

Съншайн протегна ръка и се заигра с малките му плитки. Усмивката ѝ бе нежна и преливаща от съжаление.

— Не, Талон. Колкото и да ми се иска да остана тук, трябва да се прибера вкъщи. Имам работа за вършене и освен това не съм толкова богата, че да не върша нищо. Всеки ден, през който не съм на пазарния площад, не изкарвам пари. Знаеш, че трябва да се храня. Пшеничените кълнове не са евтини.

— Ако става дума само за пари...

— Не е само това, Талон. Трябва да се върна към живота си.

Знаеше, че тя има право. Рано или късно те ще трябва да се разделят.

Щеше да я отведе в дома ѝ, както тя желаше, но след това пак щеше я закриля, притаен в сенките на нощта.

„Бъди част от света, но никога не принадлежи на него.“

Той си припомни една отдавна отминала нощ, когато Ахерон му каза тези думи.

„Заради работата ни се налага да общуваме с хората. Но докато се движим сред тях, трябва да оставаме невидими сенки. Никога не позволявай на някого да те опознае. Никога не давай на хората шанс да разберат, че ти нямаш възраст. Движи се в мрака винаги нащрек, постоянно готов за действие. Ние сме единствената преграда между хората и робството. Без нас те всички ще загинат и душите им ще бъдат завинаги изгубени.“

Нашите отговорности са огромни. Нашите битки са многобройни и легендарни. Но когато нощта свърши, ти ще се прибереш самотен в дома си, където никой няма да знае какво си

извършил, за да спасиш света от заплахите. Никога няма да се къпеш в слава. Никога няма да познаеш любовта и семейното щастие.

Ние сме Нощни ловци.

Ние сме могъщи завинаги.

Ние сме обречени на самота завинаги.“

Талон пое дълбоко дъх. Времето му с нея бе изтекло.

— Добре — рече. — Ще те отведе обратно в дома ти.

Пое лицето ѝ в шепа и я целуна страстно. И като я вкуси, мислите му отлетяха далече назад в миналото.

— Спиир? — долетя зад вратата раздразненият глас на чичо му. — Ще бъдеш ли така любезен да се откъснеш за един следобед от прегръдките на жена си, за да започнеш най-после истински да работиш с мен? Честна дума, по начина, по който го давате вие двамата, направо се чудя как вече не сте народили пет дузини деца.

Ниния се засмя, както го беше възседнала.

— Отново го загази.

— Да, но си струва, Нин.

И както често правеше, Ниния се наведе над него и потърка нос в неговия, преди да го целуне страстно и да се отдръпне от него.

— По-добре върви, иначе чичо ти ще ни отсече главите.

Талон потръпна при спомена. В него се пробуди старата му болка.

Съншайн се отдръпна и потри нос в неговия, също както го правеше някога Ниния.

Той застина. Нещо не беше наред. Тези спомени, нейните жестове... Начинът, по който тя събуждаше емоциите му. Обхвана с длан бузата на Съншайн и се взря в дълбините на тъмнокафявите ѝ очи. Нищо в чертите ѝ не му напомняше за жена му, но жестовете ѝ, държанието ѝ...

— Талон? Какво не е наред?

Не успя да отговори. Не смееше да ѝ каже, че му напомня за една жена, която бе обичал преди хиляда и петстотин години.

— Нищо — промълви тихо. — Трябва да се облечеш.

Тя се изправи.

— Спиир?

Талон грабна одеялото и се покри, когато призрачното сияние на Киара се появи в колибата му.

— Нещо не е наред ли? — попита отново Съншайн, забелязала как той внезапно се почувства много неудобно.

Той поклати глава.

Като видя Съншайн, Киара рязко спря.

— Имаш компания ли?

Не ѝ отговори. Не можеше да го стори, без да разкрие на Съншайн, че Киара е с тях.

— Някакъв проблем ли има? — попита я той.

— Не — отрече Съншайн.

— Да — потвърди Киара. — Не знаеш ли, че Ахерон те търси? Талон се намръщи. Грабна мобилния си телефон от нощното шкафче и набра номера на Ахерон. Никой не отговори.

— Да не би да си е изключил телефона? — зачуди се той.

Сега не само той, но и Съншайн се намръщи.

— Чий телефон?

Киара поклати глава.

— През цялата нощ той непрекъснато се опитваше да се свърже с теб.

Талон още повече се намръщи. Погледна към телефона и набра номера на Ник. Отново никакъв отговор.

— Странно — замисли се Талон. — Защо никой не отговоря?

Съншайн сви рамене.

— Не е толкова странно. Вече е почти два след полунощ. Може би всички спят.

— Повярвай ми — поклати глава Талон, — точно сега тези момчета би трябвало да са будни. — Обърна се към сестра си. — Киара, къде е Ахерон?

— Киара? — учуди се Съншайн. — Ахерон? Какво говориш?

Киара не обърна внимание на намесата ѝ.

— В момента той е с Артемида, но се тревожи за теб.

— А ти защо не дойде по-рано? — попита Талон.

— Не можах. Нещо блокираше пътя ми към теб.

— Откога започна това?

— Не зная. Нещо като невидима сила е обгърнало всичко около теб. Някакво мрачно зло.

— С кого говориш? — попита Съншайн.

— Съншайн, моля те, след малко ще ти обясня. Първо се нуждая от няколко отговора. — Отново погледна към Киара, която оглеждаше с любопитство Съншайн. После отиде до нея и отпусна ръка на рамото ѝ.

— Какво беше това? — стресна се Съншайн, цялата изтръпнала.

Киара отскочи назад, сякаш допирът ѝ до Съншайн я бе поразил като удар.

— Ниния — пророни задъхано сестра му, погледна го удивено, после се намръщи.

Нещо в него го застави да изкрещи в знак на отрицание. Този път, като заговори на Киара, той прибягна до родния си келтски език.

— Нае, не е тя. Не е възможно.

— Възможно или не, но е тя, brathair. Тя притежава душата на Ниния. Не я ли почувства?

Талон се втрени в Съншайн. Сърцето му заби лудо. Можеше ли това да е истина? Загърна по-плътно одеялото около бедрата си и пристъпи към мястото, където стоеше Съншайн, притиснала длани към лицето си. Той повдигна главата ѝ нагоре, за да може да надникне в тъмните ѝ очи.

Усещаше я, въпреки че го отричаше. Беше го доловил още в първия миг, когато я видя на светлината на уличната лампа. В най-дълбокото кътче на съзнанието си през цялото време знаеше, че тя е неговата Ниния. Знаеше го от първия път, когато я вкуси.

При това разкритие ръцете му се разтрепериха.

— Как е възможно? — запита се той.

Но в сърцето си вече знаеше отговора. Камул му я бе изпратил. Тя бе тук, за да го унищожи отново.

Гърдите му се стегнаха дотолкова, че не можеше да диша. Ето защо бе толкова привлечен от нея. Ето защо не искаше да я изостави. Камул искаше тя да го съблазни, за да може Талон да види как тя ще умре още веднъж. В ръцете му.

Затворил очи, Талон притисна Съншайн до себе си и я прегърна здраво, разкъсван от желанието да се пребори с боговете от небето и земята, само и само да я задържи, макар да знаеше, че накрая ще загуби тази битка. Никой не можеше да победи един бог.

Съншайн се размърда в опит да се освободи от смазващата му прегръдка, за да си поеме дъх.

— Талон, плашиш ме. Какво става?

— Няма нищо. Просто трябва да те заведе у вас.

„Далеч от мен, преди боговете да са разбрали, че си тук и да решат да те наказат заради това.“

— Спиир? — обади се Киара, но гласът ѝ сега прозвуча от далеч.

— Не мога да остана. Отново ще ме прогонят от тук.

— Киара?

Но тя вече бе изчезнала.

Талон потисна емоциите си. Точно сега не можеше да си позволи да им се поддаде. Толкова много неща имаше да свърши, така че се нуждаеше от всичките си сили, за да посрещне предизвикателството да опази Съншайн. Да не говорим, че трябваше да разбере какво блокираше силите на Киара и телефона на Ахерон. Държеше в ръцете си живота на Съншайн. Но този път нямаше да я разочарова.

Талон стисна зъби, обзет от яростното желание да можеше да промени историята.

„Остани с мен, Спиир, моля те, не тръгвай с желание за отмъщение в сърцето си.“

Ако се бе вслушал в думите на Ниния през онзи ден, когато чичо му бе убит, животът му щеше да поеме в съвсем друга посока. Но тъй като бе смазан от скръб и ярост, той не изпълни молбата на Ниния, пък и тя не посмя повече да спори с него. Както винаги, Ниния се бе отдръпнала, за да го остави да следва своя път. Той бе препуснал направо към северното галско племе и го бе опустошил, без да подозира, че както той, така и галите са жертва на заговор.

Когато узна истината, вече бе прекалено късно да се извинява. Галите бяха закриляни от бога на войната Камул. Вожд на племето им бе синът на Камул. Гневът на бог Камул още влияеше върху живота на Талон.

„Ще съществувам само, за да те видя да страдаш...“

И богът удържа на обещанието си.

Не, той не можеше да се бори с Камул и да го победи. Като Нощен ловец беше силен и могъщ, но не чак дотам, че да може да убие един бог. Всъщност с него бе свършено, освен ако Съншайн не се върнеше към живота си, като напусне неговия, и то веднага.

След като се облякоха, Съншайн си събра нещата, за които се върна три пъти. Талон ѝ помогна да се качи в лодката и двамата се

отправиха обратно към Ню Орлиънс. Колкото по-скоро я отдалечи на достатъчно разстояние от себе си, толкова в по-голяма безопасност щеше да е тя.

Веднага щом се озовяха в града, щеше да се свърже с Ахерон, за да провери дали той може да се свърже с друг Нощен ловец или скуайър, който да бди над Съншайн по времето на фестивала Марди Гра. Някой, чието присъствие няма да я застрашава, ако демоните тръгнат по следите ѝ.

Като стигнаха до гаража, Талон реши да остави мотоциклета и тази вечер да използва своя додж „Вайпър“. Трябваше да бърза, пък и не желаше да излага Съншайн на повече опасности.

Нарушавайки толкова ограничения на скоростта, че им изгуби броя, Талон закара Съншайн до апартамента ѝ, където първата му грижа бе да позвъни на Ахерон от стационарния ѝ телефон.

— Какво правиш в града? — запита го сърдито Ахерон.

— Казаха ми, че си се опитвал да се свържеш с мен.

— Кой ти го каза? Мисля, че инструкциите ми бяха ясни. Да останеш с жената в колибата си.

Талон се намръщи. Това бе странно. Досега Киара никога не бе допускала грешка. Никога не го бе лъгала.

— Да, така е, но после... — Той замлъкна, докато обмисляше какво да отговори.

Какво ставаше тук?

— Да?

— Нищо, Ти Рекс. Предполагам, че не съм те разбрал правилно.

— Тогава защо още говориш по телефона с мен? — попита Аш.
— Трябва да се върнеш с нея в колибата си. Веднага.

Талон никак не се стресна от надменния му тон. Аш можеше да бъде потаен и раздражителен, но никога досега не се бе държал като гаден, властен господар.

— Не мога, Ти Рекс. Тук става нещо странно. Трябва да я оставя в жилището ѝ.

— Защо?

Талон се огледа, за да се увери, че Съншайн не може да чуе разговора им. През целия път на връщане тя не бе проговорила нито дума, а сега седеше на дивана, скицираше нещо и изглежда напълно бе забравила за него. Искаше му се това да продължи и занапред.

Но за по-голяма сигурност той снижи глас.

— Тя е моята жена.

— Извинявай, но не те разбрах.

Талон още повече снижи тон.

— Мисля, че Съншайн е преродената Ниния.

— Е, вече става много интересно, нали?

— Да, но повече не мога да я защитавам. Нуждая се от някой друг да бди над нея, ясно ли е?

— Да, разбирам твоята дилема.

Талон се намръщи. Дилема? Тази дума не беше типична за Ахерон.

— Да не би нещо да не е наред с теб, Ти Рекс?

— Не. Просто съм загрижен за ситуацията. Сега ще я оставиш ли?

— Налага се.

— Но може би трябва да изчакаш до утре вечер.

— Какво?

— Тази вечер никого не мога да изпратя. Защо не продължиш да я пазиш, докато не намеря някой друг, който да те замести? Не вярвам достатъчно на Зарек, за да я поверя на грижите му. А ти?

— Не, по дяволите. Имаш право. Определено не желая да я оставя тук незащитена.

— Да. Това може да се окаже проблем. Прекарай деня там, а утре аз ще се погрижа да уредя въпроса.

След тези думи връзката прекъсна. Талон окачи слушалката на стената със странно чувство в стомаха. Нещо в този разговор просто не беше наред. Но като огледа стаята, грижите му се стопиха при вида на Съншайн. Тя още седеше на дивана, рисуваше в скицника си и си тананикаше някаква весела песничка.

Това бе любимата песен на Ниния. Същата, която тя си припяваше, докато работеше. Копнеж и болка го разкъсаха така силно, че едва можа да помръдне. Но любовта му превъзмогна всичките му останали чувства.

Въпреки волята си той откри, че несъзнателно е започнал да пристъпва към нея. Коленичи пред любимата си, отпусна глава в скута ѝ и я прегърна плътно, благодарен, че отново я има, без значение колко различно изглеждаше или се държеше сега.

Неговата Ниния се бе завърнала.

Съншайн остана смаяна от това колко познати ѝ бяха жестовете му. Инстинктивно прокара ръка по меката му златиста коса, докато си припомняше още неща от техния отминал живот. Той бе правил това. И то много пъти.

— Какво става, Талон?

— Иска ми се да можех да ти кажа. — Надигна глава, за да я погледне в очите. Мъката, спотаена дълбоко в черните му очи, се предаде и на нея. Сърцето ѝ затуптя буйно заради него.

Талон се отдръпна. Сега знаеше коя бе тя и му беше почти невъзможно да я напусне. Но нищо друго не можеше да направи. Тя трябваше да изживее този живот с някой друг. Какъв избор имаше? Никога не би сторил нещо, което да я нарани. Не и този път.

Веднъж вече я бе убил, но нямаше да го стори отново. Нямаше начин да бъдат заедно, докато проклятието тегнеше над него.

Стикс си поигра с мобилния телефон, замислен за разговора си с Талон.

Усмихна се.

О, толкова сладко бе това. Талон вече знаеше, че Съншайн е преродената му мъртва жена. Идеално. Просто идеално. Не можеше да се надява всичко да се подреди по-добре, развиваше се точно според техните планове.

Зарек бе ухапал въдицата и бе допуснал да го обвинят. Сега Талон беше напълно разсеян заради жена си. Валерий беше под контрола на Дионисий.

А Ахерон...

Е, за него бе планирал нещо много специално. Или както казваха кажуните, потомците на френските заселници в Ню Орлиънс: „Нека игрите да започнат“.

11

Предполагам, че вече е време да тръгваш — изрече Съншайн тихо, макар че част от нея не искаше той да си отива. Апартаментът ѝ внезапно ѝ се стори пуст, когато си помисли, че той няма да е тук.

Така се забавляваха в колибата му, заедно приготвиха храната, правиха любов. Но ето че бе дошъл краят на сексуалната ѝ лудория с него. Време беше всеки да поеме по своя път. Тогава защо толкова я болеше само при мисълта, че никога повече няма да го види?

— Да, предполагам, че е време — кимна Талон.

Пусна ръката ѝ и се насочи към вратата. Все още може да намери някакво място за спане в съседната необитаема къща. Ще открие подслон, който да не е много далече оттук, така че да може да бди над нея до разсъмване. После ще поспи в къщата до началото на следваща нощ.

Така щеше да е по-лесно. По-лесно и за двамата, ако още сега прекрати връзката им. Нямахме смисъл да прекарва още един ден с нея. Не и след като знаеше, че не може да ѝ даде нищо от себе си. Не и докато представляваше опасност за нея.

Сърцето ѝ се сви, когато той протегна ръка към дръжката на вратата. Отиваше си.

Всичко бе приключило.

Дъх не можеше да си поеме. Нетърпима болка се загнезди в стомаха ѝ при мисълта, че повече няма да го види. Но не можеше просто да стои безучастно и да го остави да я напусне просто така.

— Талон?

Той се спря и погледна назад към нея.

— Защо не останеш за тази нощ? Зная, че не можеш да стигнеш до дома си преди разсъмване.

— Не, по-добре да не оставам.

— Но тогава къде ще отидеш?

Той сви рамене.

„Остави го да си тръгне...“

Не можеше. Или поне не по този начин. Просто не беше честно.

— Хайде. Всяка сутрин излизам рано, така че жилището ще е на твое разположение, докато съм на работа. Обещавам ти, че никой няма да те притеснява.

Талон се поколеба.

„Тръгвай!“

Командата отекна в главата му. Длъжен бе да се подчини. Но не можеше.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — попита той.

— Напълно.

Талон пое дълбоко дъх и се върна към нея.

Към жена си.

Към окончателното си спасение.

Към окончателното си унищожение.

Ниния бе всичко за него. През всички тези векове мислеше, че са му спестени всякакви емоции. Че му е спестена болката, пораждена от спомените за жена му. Ала ето че всичко се върна. Дори още по-болезнено от преди.

— Нещо не е наред ли? — попита Съншайн.

— Предполагам, че просто съм уморен — обясни ѝ той, като свали якето си и седна.

Съншайн преглътна, като го видя по тениска, плътно опъната по прекрасното му тяло. Погледът ѝ остана прикован върху впечатляващите му форми. Този мъж имаше най-страхотното дупе, което кожени панталони са обгръщали някога. Краката му бяха дълги, добре оформени — направо великолепни — а и тя много добре си спомняше как се чувстваше, когато тези крака бяха сплетени с нейните. Усещането за цялата му мъжка сила и чар, докато лежеше в ръцете ѝ... докато проникваше между краката ѝ... Едва не простена на глас, като си представи всичко това.

Но сега между тях бе издигната стена. Сякаш той бе заключил от нея част от себе си. Изчезнал бе нежният мъж, който ѝ даряваше и тялото си, и смеха си. Сега пред себе си Съншайн виждаше само един могъщ звяр, който бе пребил нападателите ѝ, карайки ги да побягнат ужасени.

Как ѝ липсваше нежния Талон.

— Защо изведнъж стана толкова корав?

Той повдигна вежди. Изглеждаше объркан от въпроса ѝ.

— Лейди, аз съм корав всеки път, когато си близо до мен.

Страните ѝ порозовяха и тя изпухтя пренебрежително.

— Нямах предвид това. Макар че то е много по-добро от онова, за което говорех. То поне доказва, че ме харесваш.

Талон простена, когато Съншайн сведе поглед към панталоните му. Бе сигурен, че набъбналият му член се очертава съвсем ясно през плата. Усети как задръжките му рухvat. Изпълни го желанието да бъде нейният мъж, какъвто винаги е бил на Ниния. С нея никога не се бе преструвал. Тя никога не бе очаквала, че той ще ѝ бъде нещо друго, освен приятел. Нин никога не бе виждала в него жалкото малко момче, което отритваха и ругаеха, което трябваше да почиства след подобрите. Момчето, което постоянно го унижаваха. Не бе съзирала в него младежа със студено сърце, в който се бе превърнал, защото се бе уморил да бъде бит и обиждан.

Още като дете сърцето му се вледени и той се научи да понася ударите на мъжете от клана. Научи се също да им отвърща и да поваля всеки, който го гледаше с неприязън или си позволяваше злобни забележки за него, за майка му или сестра му.

Спиир непрекъснато си повтаряше, че не се нуждае от ничия любов, от ничия грижа. И постепенно се научи да живее като див горски звяр, винаги готов да ухапе, ако някой се опита да го докосне.

Докато не среща Ниния. Тя опитоми звяра в него. Позволи му да бъде нежен с нея. Да не бъде само непреклонен и непоклатим воин, вечно нащрек, способен на жестокост. С нея той беше просто Спиир. Момчето мъж, жадуващо за нечия обич. Копнеещо да дари някоя жена със своята любов.

Много време бе изминало, откакто Талон бе показвал истинския си облик пред някого. От братството на Нощните ловци го търсеха често за съвети. Ахерон разчиташе на силата и мъдростта му, както и на способностите му като хладнокръвен воин. Но никой от тях, дори и Улф, не го познаваше истински. Пред никого не бе разкривал сърцето си, освен пред жената, която сега беше до него.

Жена, пред която в този живот той не смееше да се разкрие.

— Ти си ненаситен, нали? — попита го тя.

— Само с теб — прошепна той и се доближи до нея, докато се опитваше да съедини в едно жената, която е била някога, с жената,

която беше сега. — Никога не съм можел да устоя на изкушението да те докосна. Да бъда вътре в теб. Да усещам ласката на дъха ти върху кожата ми. Да настръхвам от допира на ръцете ти по цялото ми тяло.

Съншайн потръпна от тези негови признания.

Той пристъпи към нея, приличащ на голям дебнещ звяр. Тялото му бе като симфония на движението. Мъжественото му ухание, примесено с миризмата на кожа, завладя сетивата ѝ и я заля с непреодолимо желание. Главата ѝ се замая от целувката му, но успя да го отблъсне, защото беше объркана от думите му.

— Думите ти прозвучаха така, сякаш ме познаваш отдавна. Защо каза това?

— Имам чувството, че винаги съм те познавал. Като че ли съм те пазел от векове в сърцето си.

Младата жена остана потресена от думите му. Това бе мъжът, който обсебваше съницата ѝ. Келтският поет и племенен вожд. Мъжът, за когото тъй ясно помнеше как препускаше в битки, а сетне се прибираще у дома, за да я люби. Но не можеше да е онзи мъж, нали? И все пак, докато си мислеше за това, тя осъзна колко реални бяха съницата ѝ. В тях тя бе руса, със сини очи, докато Талон...

Талон изглеждаше същият.

Включително и татуировката на тялото му. И плитките на слепоочието му. Дори носеше същата торква. Единственото различно бе цветът на очите му.

Това не можеше да е истина. Имаше нещо толкова странно във всичко това. Нещо, което я плашеше до безумие. Можеше ли да е същият мъж?

Можеше ли да е той?

Не ѝ се струваше възможно. И все пак, докато живееше с майка си и баща си, тя се бе нагледала на толкова много невъзможни неща в своя живот. На този свят действаша странни неземни сили.

Наклони глава на една страна, за да погледне кожата под дясното му ухо. Там имаше малък белег. Съвсем малка драскотина, която тя като Ниния бе направила на Спиир, докато ловяха риба като деца. Бе замахнала силно с въдицата и кукичката се бе забила под ухото му.

Звездообразният белег още си беше там. Същият както някога. Все едно бе направен вчера.

Не, не беше възможно. Или беше?

Тя потръпна, вече не знаеше на какво да вярва.

Очите му бяха потъмнели, докато я оглеждаше, зажаднял за нея. Дъхът му нежно милваше лицето ѝ. Можеше да усети как сърцето му тупти под ръцете ѝ, да почувства силата и топлината, които ѝ даряваше.

— Толкова много ми липсваше, Нин... Нин... Непозната.

Съншайн се вцепени, когато той рязко се отдръпна назад. По лицето му разбра, че той не по-малко от нея е изненадан от думите си.

— Как ме нарече?

— Непозната.

— Преди това.

— Нищо не казах.

Да, това бе толкова странно. А тя искаше, не, нуждаеше се от обяснение.

— Талон — продължи, като заобиколи стола, за да послужи като преграда между тях. — Кажи ми какво става? Ти знаеш коя е Ниния, нали?

Обсидиановите му очи проблеснаха.

— А ти?

О, боже, беше истина! Той я познаваше. И някак си помнеше тяхното минало. И изобщо не се беше променил. Не можеше да излиза денем, на ярката слънчева светлина. Не беше американски гражданин и все пак...

Е, не бе нужно да си учен или експерт по ядрена физика, за да го разбереш. По някакъв начин Талон беше Спиир. Това означаваше, че той е вампир или безсмъртен, или нещо подобно. Знаеше го.

— Как ме помниш? — попита го.

— Как бих могъл някога да те забравя?

Съншайн отбягна устните му и отново го отблъсна от себе си.

— Добре казано, но не отговори на въпроса ми. Има нещо странно около теб, Талон. Освен това защо си същият, както в сънищата ми. Докато аз изглеждам различно. Но ти — не. Защо?

Талон искаше да ѝ обясни, но не можеше да намери подходящите думи. „След като ти умря, за да мога да си отмъстя, продадох душата си на една гръцка богиня, която сега ме притежава. Така че съм обречен да прекарам вечността като преследвам и убивам вампири заради нея.“ Макар отначало дори на него самия да му бе

трудно да повярва в истинността на това твърдение, вече хиляда и петстотин години живееше в тази реалност.

— Отново се държиш кораво — изръмжа тя.

— Не може ли просто да живееш за мига? Да ме приемеш такъв, какъвто съм?

— Добре. Но ми отговори на един въпрос.

— Какъв?

— Кога се дипломира от гимназията?

Въпросът ѝ го обърка.

— Не съм се дипломирал.

— Тогава кога я напусна?

Талон се отдалечи от нея. Имаше въпроси, на които не можеше да отговори. Отказваше да отговори. Сърцето го заболя от болката, стаена в очите ѝ.

— Каква е истината, Талон? Аз не съм глупава. Никой не е толкова алергичен спрямо слънчевата светлина, че дори да не може да се приближи до прозореца. И не си мисли, че не съм забелязала, че никога не си показваш зъбите. Ако докато се целуваме, се приближа до тях, ти веднага се отдръпваш.

На Талон му се искаше да използва силите си, за да я накара да забрави за него. Или поне да смени темата на разговора им с някоя побезобидна.

— Какво? Искаш да призная, че съм вампир? Че вия срещу луната при пълнолуние?

— А не си ли? Не си ли? — Тя пристъпи към него и притисна ръка към брадичката му, като че ли се готвеше да го помоли да си отвори устата. — Покажи ми зъбите си, Талон.

Той отстъпи назад.

— Не мога.

Тя го изгледа гневно.

— Ти си Спиир, нали? Някак си е станало така, че си ти. И теб виждам в сънищата си. Не е ли така?

Той отклони поглед.

— На никого няма да кажа — настоя тя, като смекчи тона си. — Просто трябва да знам.

— И каква е разликата? — кипна той, все повече уморен от целия този разговор. — Ще ме изхвърлиш ли?

— Не — прошепна Съншайн, вече с по-нежен тон. — Не мисля, че някога бих могла да те изхвърля.

— Тогава защо ти трябва да знаеш?

В очите ѝ отново проблеснаха огнени пламъчета, като ги присви срещу него.

— Защото искам да си откровен и честен с мен, да споделиш живота си с мен.

Думите ѝ го пронизаха като остър нож. Горчив копнеж се загнезди в сърцето му, когато си припомни как не бе имало никаква надежда да я има като смъртен човек. Но тогава те бяха изправени само срещу разликата в неговото и нейното социално положение, както и от клюките за майка му. Докато сега цялата вселена се бе обединила, за да ги държи разделени.

— Какво те кара да мислиш, че искам да споделя живота си с теб? Може би само те използвам заради секса.

С пребледняло лице тя се отдръпна от него.

— Така ли е?

Болката в очите ѝ отново раздра гърдите му. Не искаше да я нарани.

— Ами ти? — попита я той на свой ред, отговаряйки с въпрос на въпроса ѝ. — Каж ми какво искаш от мен, Съншайн.

— Честно казано, не знам. Част от мен е привлечена от теб, но част от мен се страхува от теб. В очите ти се спотайва нещо много мрачно. Ако поискам да те опозная по-добре, ще ми позволиш ли?

— Не — процеди той през стиснати зъби. — Не можем да си го позволим.

— Тогава поне ми дължиш обяснение защо не можем. Много добре знаеш, че не съм дете, което се нуждае от бащински съвет, преди да вземе решение. Мислех, че ме уважаваш.

— Наистина е така.

— Тогава се дръж с мен като със зряла личност. Каж ми защо отказваш да ми отговориш дори на най-простия въпрос, свързан с теб.

Това, за което го молеше, бе невъзможно. Никога не можеше да ѝ разкаже за сегашния си живот. Не и докато Ахерон или Артемида не го освободят от клетвата му.

— Ако ти кажа какъв съм, твоят живот ще бъде изложен на опасност.

— Живея в Ню Орлиънс, над един от най-посещаваните клубове в града. Паркирам колата си в алея, където снощи бяха убити двама души. Животът ми постоянно е изложен на опасност.

— Онези снощи не бяха хора и не бяха убити. — Талон сам не можа да си обясни как тези думи се изплъзнаха от устата му.

— Тогава какви са били?

Кажу й...

Призивът беше толкова силен. Никога досега не бе нарушавал кодекса за мълчанието. Никога.

„Деймоните искат да си поиграят с твоята приятелка, келте. Не я оставяй незащитена.“

Тя имаше право да знае какво я застрашаваше.

— Талон. — Младата жена го изрече толкова успокояващо, толкова стоплящо. Почти успя да разруши защитата му. — Повярвай ми. Каквото и да е, на никого няма да кажа.

— Не мога, Съншайн. Просто не мога.

— Не искаш, Талон, не искаш — въздъхна сърдито тя и отпусна ръце. — Супер. Запази си тайните. Давай все така. Изхвърли ме от живота си. Желая ти щастливо бъдеще и свободата да правиш, каквото си пожелаеш.

Тя се отдалечи от него.

Талон протегна ръка към нея, но тя я избягна.

— Съншайн...

— Не ме докосвай. Бясна съм ти.

— Моля те, не ми се сърди.

Тя поклати глава.

— О, изглеждаш толкова трогателен с тези твои очи, като на предано кученце. И с дълбоко трагичната нотка в гласа ти. Но вече ми писна твърде много, за да ми пука. Просто си върви.

Той потрепери от болката в гласа ѝ, както и от жестоката ѝ заповед. Направо му преряза сърцето. В този момент Талон осъзна нещо. Зарек и Ахерон бяха прави. Той се страхуваше. Страхуваше се да си тръгне. Но и се страхуваше да остане.

Последното, което желаше, бе отново да изгуби Ниния, но при все това, докато гледаше Съншайн, започна да осъзнава, че макар тя да притежаваше душата на жена му, тя не беше неговата съпруга. Беше друга личност. Нова и вбесяваща. Ниния никога не му се сърдеше.

Дори и когато бе заслужил гнева ѝ. Винаги бе плаха и срамежлива, а не дръзка и властна като Съншайн.

Ако той ѝ кажеше да не говори за нещо, Ниния щеше да кимне и повече нямаше да повдигне този въпрос. Тя никога нямаше да блъсне с коляното си деймон, нито щеше да се бори с алигатор.

Но най-удивителното бе, че трябваше да признае, че му харесваше огнения дух на Съншайн. Възхищаваше се от способността ѝ да се опълчва срещу него и срещу всички останали около себе си.

— Какво? — попита тя, като примигна, сякаш не вярваше на очите си. — Още ли си тук? Мисля, че ти дадох ясна заповед.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Не искам да те оставям, Съншайн. Не можеш ли да ме приемеш такъв, какъвто съм?

Съншайн отвърна очи.

— Харесвам малкото, което зная за теб, Талон, но проблемът е тъкмо в това, че е малко. Живееш в блато, изглежда имаш доста пари, нямаш фамилно име и харесваш онези огромни, подмолни алигатори. И имаш момче за поръчки — Ник. С това се изчерпва всичката ми информация за Талон. Списъкът наистина е доста кратък. — Погледна го в очите. — Отказвам да имам отношения с мъж, който не ми доверява дори най-основното в биографията си. А сега, ако искаш единствено да се чукаш с мен, ето къде е вратата. Но ако действително искаш да останеш с мен, първо ми разкажи нещо за себе си. Нещо важно.

— Какво например?

— Кажи ми името на най-добрия си приятел.

— Улф Тригвасон.

Съншайн така се шокира, че челюстта ѝ увисна.

— О, боже мой, ти току-що ми отговори на един въпрос. Мисля, че сега ще настъпи краят на света.

— Не е смешно. Сега може ли да остана?

Тя сви устни, като се замисли за минута.

— Добре, но само защото зная, че не можеш да се прибереш у вас преди слънцето да залезе.

Решена да поддържа дистанция между двамата, докато не започне да отговоря на въпросите ѝ, тя се обърна и пое към спалнята

си. Грабна една възглавница и едно одеяло от леглото си, после се върна във всекидневната и му ги подаде.

Талон я изглежда неразбиращо, като пое розовото ѝ одеяло и възглавницата.

— Какво е това?

— Докато не се изясниш с мен, ще спиш на дивана.

— Шегуваш се.

— О, не. Ни най-малко. Няма да те допусна в леглото си, докато не ме допуснеш в главата си.

Талон съвсем се смая, когато тя отиде до отсрещната стена и спусна щорите.

— Нали ти казах за Улф — припомни ѝ той.

Съншайн се обърна към него със сърдито изражение.

— Ти ми даде само едно име. Ооо! Голямо откровение, нали? Е, моите най-добри приятелки са Трина Деверо и Селена Лорънс. Какво ти разкрива това за мен? Нищо. Нищичко. Нула. Зеро. Означава само, че имам някого, на когото мога да позвъня, когато съм ядосана за нещо. И, повярвай ми, ако вече не бе станало толкова късно, сега като луда щях да звъня на една от тях.

Талон изръмжа, но това не я смути. Беше твърде ядосана.

— Тогава ми кажи още нещо за този твой Улф — заговори тя побавно, като пристъпи крачка към него. — Какво работи? В Ню Орлиънс ли живее? Женен ли е?

— Живее в Минесота и не е женен.

Съншайн изглеждаше доволна, но все пак го изглежда остро.

— А как се запозна с него?

На Марди Гра, преди сто и две години, когато Улф се бе преместил временно в града заради някаква задача — което обаче той никога не би могъл да каже на Съншайн. Вместо това само въздъхна тежко.

— Отдавна се познаваме.

— Ооо! — отново изфуча тя. — Такива отговори могат да ти помогнат в кариерата, но никога няма да те върнат в леглото ми. И определено няма да ти помогнат да припариш до тялото ми.

— Не се държиш разумно.

— Ха!

Това бе толкова несправедливо. Той се опитваше да я защити, а тя го разпитваше за неща, които нямаше как да ѝ обясни. Отказваше му достъп до тялото си, защото той не искаше да я види наранена. Как можеше да се държи така с него?

Разгневен от непоклатимото ѝ упорство, той изкрещя:

— Аз съм твой съпруг!

Съншайн изсумтя и го погледна слисано.

— Не и в този живот, драги. — Вдигна лявата си ръка и я завъртя пред него. — Не виждам венчална халка на пръста ми. И последния път, когато проверих, ти не се появи в града на седлото на черния си боен кон, за да ме грабнеш и да ме помолиш да бъда твоя до гроб.

При думите ѝ Талон изстина.

— Ти помниш това?

Когато кимна, изглежда част от гнева ѝ се стопи.

— И искам да зная как така ти го помниш.

Той захвърли одеялото и възглавницата на дивана и сломено се стовари върху него.

— Казах ти вече, че не мога да ти кажа.

— Тогава лека нощ, скъпи. Желая ти приятни сънища.

Пристъпи към него, за да го целуне по бузата, преди да се отпрати към спалнята си.

Отхвърлен толкова безцеремонно, Талон остана да гледа безпомощно как тя дръпва с царствен жест завесата под носа му. Тази жена умееше да го накара да пламне, но този път не беше по приятния начин.

Направо побесня.

Особено когато тя светна лампата на нощното си шкафче и той можеше ясно да види тялото ѝ през тънкия плат. Сърцето му се разтуптя. Не можеше да откъсне очи от нея, докато тя смъкваше дрехите от чувственото си тяло, за да се мушне гола в леглото си.

Можеше само да си я представя как лежи там, изтегнала знойните си бедра сред розовите чаршафи. С копнеж видя в мислите си как лежи на една страна, а ръката ѝ докосваше леко и отчасти закриваше тъмното зърно на лявата ѝ гърда. Голият ѝ гръб, щедро изложен на жадния му поглед, както и косата ѝ, разпиляна около главата ѝ, сякаш го очакваше да легне в леглото и плътно да се притисне в нея.

Щеше да плъзне ръка по бедрото ѝ, за да обхване меката ѝ плът, да повдигне крака ѝ, да я разтвори, така че да може да се потопи дълбоко в нея изотзад. О, да, сякаш чувстваше как сладкото ѝ меко дупе се притиска към слабините му, а той се плъзга навътре и навън в горещото ѝ тяло. Сякаш усещаше главата ѝ под брадичката си, докато заравя ръка между бедрата ѝ и я гали с пръсти, като в същото време я люби сладко и нежно. Уханието ѝ на пачули ще го обгръща отвсякъде, а тя ще се извива от докосването му и ще стене от екстаз.

Всички хормони в тялото му мигом се събудиха. Слабините му се ствърдиха, изгарящи от желание по нея. Ниния никога нямаше да му причини това. Никога не му бе отказвала тялото си. Нито веднъж. От него се искаше само да свие пръст и да вдигне вежди и съпругата му с радост се озоваваше в обятията му.

Точно сега тя му липсваше повече от всеки друг път.

— Съншайн?

— Не, Талон — твърдо го отрязва тя, като изгаси светлината. — Отговорът все още е „не“.

— Нищо не съм те попитал.

— Позната ми е тази нотка в гласа ти, когато изговаряш името ми. Зная какво искаш. И ти знаеш какво искам аз. Можеш ли да отгатнеш кой от нас пръв ще се предаде? — Замълча за кратко, преди да добави: — И само за протокола, това няма да съм аз.

Талон изруга тихо. В този живот тя бе толкова дяволски твърдоглава. Какво се бе случило с неговата кротка Ниния, която му даваше всичко, което искаше, когато го поискаше? Чудесно, тогава ще я остави да си лежи там, необезпокоявана и гола.

Тялото му се стегна от последната дума. С охкане той се извъртя с лице към облегалката на дивана, така че да не може повече да я вижда. Той бе зрял мъж, можеше да се справи с това. Можеше да се контролира.

О, хиляди дяволи! Досега никоя жена не го бе отхвърляла. Беше мъчително и вбесяващо.

Заби юмрук във възглавницата, щом се възбуди още повече. Беше прекалено едър за този диван и му бе адски неудобно, но трябваше да спи тук или да умре.

Съншайн слушаше как Талон се върти на дивана. Почти ѝ стана мъчно за него. Почти.

Но беше уморена от тайните му. Изтощена от загадъчните му игри. Достатъчно бе ровила из колибата му, за да се увери, че най-вероятно не беше наркодилър, особено след като нямаше дори една бутилка „Тилонол“, но за сметка на това пък притежаваше всички видове от най-интересните електронни джаджи. Имаше много кожени дрехи, вносна бира и ужасно много дивидита — достатъчно, за да се потопи с тяхната тежест един боен кораб. Да не говорим за странните оръжия, които откри. Някои от тях бяха много старинна изработка.

Имаше нещо много странно в живота му и докато не разбереше какво е то, нямаше да се доближава до него. Дължеше го на самата себе си — да научи повече за него, преди да позволи на жадните си за него очи отново да я отклонят от правия път.

Обърна се в леглото и си заповяда да заспи. Утре трябваше да работи. За разлика от него тя не разполагаше с неограничени доходи.

12

— О, я виж кой се е върнал.

Съншайн остави книгата, която четеше, и се усмихна на Селена, която добута малката си количка до нея. Облечена в широка пурпурна рокля и черна пелерина, Селена паркира количката си отдясно на сергията на Съншайн с керамика и скици. Веднага се зае да подрежда масичката си с картите и пособията си на гледачка.

— Зная — отвърна Съншайн замислено, като отбеляза страницата, до която бе стигнала в любовния роман „Родени в грях“, преди да остави книгата настрана. — През последните дни бях доста заета. Съжалявам.

Селена разстла тъмнолилавата покривка върху масичката си за гледане на карти.

— Е, ще науча ли най-после и аз нещо за този момък? Искаш ли да ти хвърля едни карти?

Съншайн въздъхна, като стана от стола си, за да помогне на Селена да подреди картите.

— Не зная много за него, освен че е русокос гигант, рокер, бог на секса, който не яде нищо, освен вредни храни, притежава куп пари, живее в блато, познава зет ти, Кириан... О, да, познава и съпруга на Грейс.

Лицето на Селена пребледня. Погледна сепнато приятелката си.

— Талон? Срещала си се с Талон? И то повече от един път?

Съншайн застина, разкъсвана между възбудата и тревогата.

Селена не изглеждаше никак добре. По-скоро като че ли й бе прилошало от тази новина.

— Ти го познаваш? — попита тя невярващо.

Крайно смутена, Селена бързо се озърна наоколо.

— О, боже, моля те, моля те, кажи ми, че той не е половият атлет, който бил блъснат от карнавална платформа за Марди Гра. Моля те, кажи ми, че мъжът, за когото си фантазирах, не е Талон. За бога, аз съм вечеряла с него.

— Добре, няма да ти кажа, че е той, но... е той. Не е ли страхотен?

— О, господи — изпъшка Селена. — Чувала съм слухове за него, но кой знае дали действително са верни? Не мога да повярвам.

Съншайн изпита облекчение. Най-после бе намерила кой да ѝ даде някои отговори, при условие, разбира се, че успее да ги изтръгне от Селена. А изглежда тя нямаше намерение да бъде много словоохотлива.

— Лейни, по-добре изплюй камъчето. Веднага ми разкажи всичко, което знаеш за него.

Селена отвори уста, но само като видя решително вирнатата ѝ брадичка, Съншайн разбра какво се канеше да ѝ каже.

— Да не си посмяла да ми пробуташ, че нищо не можеш да ми кажеш — заплаши я тя, преди приятелката ѝ да продума. — Същото го чух достатъчно много пъти от самия него.

Селена затвори уста.

— Ами, той по начало е добро момче. Не е от обичайните безработни и има бъдеще. Наистина дълго бъдеще.

— И какво още?

Селена стисна устни.

Съншайн разтвори сгъваемия стол, върху който сядаха клиентите на Селена, и се настани до нея.

— Хайде, Лейни. Аз наистина, ама наистина харесвам този мъж. А той ме подлудява с това, че нищо не ми казва. Дори и рождения му ден не знам. Така че, какво ти е известно за него?

— Не бива да казвам, Съни. Заклела съм се да пазя тайна.

— Пред кого си се заклела?

Селена постави на масичката кутията с картите таро.

— Не бива да казвам — повтори.

— Какъв е той? Да не е мафиот?

— О, не — веднага отрече Селена с тревожен тон. — В сравнение с тях мафиотите са направо бойскаутти. Никой не може безнаказано да се изпречва на пътя на тези момчета.

„Някой по-лош от мафията?“

— Кой са те?

— Виж какво — отклони Селена отговора си. — Нека да кажем само, че той работи нещо като Табита.

Съншайн се намръщи.

— Занимава се с дамско бельо? Не ми прилича на мъж, който продава такава стока.

— Не, глупаче. Говоря ти за онова, което Таби върши през нощта.

Устните на Съншайн оформиха едно малко „О“, когато се досети.

— Той е убиец на вампири?

— Да, при това наистина много добър.

Това обясняваше защо се бяха срещнали в онази алея. Само дето онези, които я нападнаха, никак не приличаха на вампири. По-скоро приличаха на юпита.

— Тук се крие нещо много повече, нали? — попита Съншайн.

Селена кимна.

Съншайн се усмихна дяволито.

— И ти, моята най-добра приятелка на този свят, моята духовна сестра, която е готова да сподели с мен всяка топка от сладоледа „Чънки Мънки“, с която си разменяме имейли за готини, мускулести мъже веднага, щом ги видим; жената, която ме накара да нося онази бухнала зеленикава шаферска рокля с къдрички, която добави поне седем килограма към бедрата ми, ще ми кажеш всичко, което знаеш, нали?

Селена се вцепени.

— Не е честно, а роклята не беше зеленикава, а бледозелена.

— Беше грозна, лимоненозеленикава. В нея приличах на гаден шамфъстък. Но сега не говорим за това. Ще ми изпееш всичко, защото в любовта всички средства са позволени.

Съншайн не беше сигурна коя от двете остана по-смаяна от последната част на изречението.

— Какво? Да не би да ми казваш, че обичаш Талон?

Съншайн се опита да сложи в ред чувствата си към Талон. Толкова много негови качества обожаваше, така силно копнееше за него, ала в същото време не знаеше нищо за него — кой е бил той и какъв бе сега. Знаеше единствено как изтръпва щом го погледне. Чувствата ѝ бяха толкова силни, че ѝ се искаше още в този миг да се втурне към дома си, за да бъде с него.

— Честно, Селена, не зная. Всеки път, когато съм с него, се чувствам толкова жива. Толкова стоплена и закриляна, сякаш нищо на

света не може да ме засегне или да помрачи щастието ми. Той просто ми пасва. Зная, че звучи налудничаво...

Съншайн млъкна и сведе поглед към масичката и количката на Селена, запълнени с дреболии, камъни с магически руни и картите таро. Това ѝ припомни, че за приятелката ѝ лудостта бе част от професията ѝ. Съншайн се взря в лицето ѝ, опитвайки се да я накара да я разбере.

— С Талон сме били женени в друг живот.

Очите на Селена станаха мрачни. Когато заговори, гласът ѝ бе спаднал до шепот.

— А Талон знае ли?

Съншайн кимна.

— Снощи, когато му заповядах да спи на дивана, той ми каза, че съм му жена.

— Спал е на дивана?

— Е, това е дълга история.

Селена обърна една от картите. Погледна я — беше картата на смъртта. Веднага вдигна очи към Съншайн.

— А каза ли ти, че това е било в негов предишен живот?

— Не. Всъщност, когато го сънувам, аз изглеждам различно, но не и той. Дори има същите татуировки и това е най-странното. Аз даже помня как му ги направиха. Вече си мисля, че съм си загубила ума.

Селена хвана ръката на Съншайн и я стисна леко, със симпатия.

— Не, скъпа. Не си загубила ума си, поне не и за това.

— Тогава какво става с мен?

Селена се огледа, след което се приближи още повече към Съншайн и снижи глас, като че ли се опасяваше да би някой да ги подслушва.

— Съни, кажи ми честно, какви са намеренията ти спрямо Талон?

Въпросът ѝ подразни Съншайн.

— Ти каква си му? Неговото мамче? Обещавам, че на сутринта ще се отнасям с уважение към него.

Селена завъртя очи.

— Това наистина е сериозно, Съншайн. Твоята настояща тръпка си играе с едни наистина много лоши създания, които няма да се поколебаят да ви убият, ако решат, че ти или той може да ги разкриете.

Съншайн потрепери от зловещата нотка в гласа на Селена. Това не вещаеше нищо добро.

— Той е вампир, нали? Знаех си!

— Не точно вампир.

— И той така ми каза. Тогава ще те попитам това, което попитах и него — какво означава „не точно вампир“?

— Той е Нощен ловец.

Съншайн остана изумена, че най-последно бе получила отговор. Разбира се, отговорът въобще нямаше смисъл, но все пак беше дългоочакваното начало.

— И това би трябвало да означава...?

— Безсмъртен убиец на вампири, който е продал душата си заради отмъщение.

Ледена тръпка пропълзя по гръбнака ѝ.

— На кого е продал душата си? На дявола?

— На богинята Артемида.

Съншайн се намръщи. Това бе последното, което очакваше да чуе. Но като се имаше предвид колко странен бе целият този разговор, от нищо не би трябвало да се изненадва.

— Шегуваш се, нали?

Селена бавно поклати глава в знак на отрицание.

— Само че в това няма смисъл. Искам да кажа, че няма толкова много вампири на този свят, нали? Така че колко много може да са Нощните ловци? Той единственият ли е?

Още преди Селена да заговори, Съншайн се досети от изражението ѝ, че отговорът няма да е приятен.

— Има хиляди Нощни ловци и безброй вампири. Или казано по-точно, тях ги наричат деймони, понеже това название обхваща повече неща, отколкото думата вампир.

Съншайн седеше вцепенено, докато се напрягаше да проумее казаното от Селена.

— Това не го разбрах. Искам да кажа, че винаги съм вярвала, поне на теория, в съществуването на вампири, но не и от плът и кръв. Трудно ми е да повярвам, че навън бродят толкова много от тях, че да се нуждаем от ловци на вампири. — Кръстоса поглед със Селена. — Не се обиждай, но винаги съм си мислела, че сестра ти Табита е малко откачена.

Селена тихо се засмя.

— Такава е, но сега темата ни на разговор е друга.

Съншайн се опита да осмисли това, което Селена ѝ разказа. Още не бе сигурна дали да вярва на думите ѝ. Възможно ли бе Талон да е безсмъртен убиец на вампири? Но да, това обясняваше много неща, макар и по един доста странен начин. Много неща.

О, господи, той наистина беше убиец на вампири!

Прилоша ѝ.

— Откъде са се взели вампирите? — попита тя Селена. — Демони ли са или са създадени от хора, също както във филмите?

Селена замълча, преди да заговори по-спокойно.

— Добре, остави ме да ти изнеса един кратък урок по история и да видим дали ще ти помогне да проумееш повече за всичко това. Преди много хиляди години били създадени две раси — хората и аполитите, които били деца на бог Аполон. Той искал да създаде върховна раса, която да ни превъзхожда във всичко. Те били красиви, извънредно високи и притежавали огромни психически сили.

Съншайн преглътна смутено, като си припомни нападателите. Те много приличаха на описаните от Селена.

— Но както много други, които притежавали подобни сили — продължи Селена, — аполитите злоупотребили с тях и се впуснали във войни срещу хората, като се опитали да поробят цялото човечество.

— Аполитите са били вампири?

— Не — отрече Селена, — не бързай толкова. По време на войната си с гърците аполитите убили любовницата на Аполон и сина му. Разгневен заради смъртта им, Аполон разрушил Атлантида, родината на аполитите. Заради предателството им, аполитите били прокълнати да пият кръвта си взаимно, за да оцеляват. Забранено им било да се показват на дневна светлина, защото бог Аполон можел да ги види. И тъй като любимата на Аполон била на двайсет и седем години, когато я убили, аполитите били осъдени да умират от ужасна смърт, когато навършат тази възраст.

— И как умират?

— Разпадат се и бавно гният в продължение на двайсет и четири часа.

— О, колко ужасно! — ахна Съншайн.

Селена кимна утвърдително, като извади една карта и я върна в колодата.

— Но те могат да избегнат тази трагична участ по два начина. Или да се самоубият в деня преди техния дваисет и седми рожден ден, или да се превърнат в деймони, след което да започнат да убиват хора и да им взимат душите, за да удължават живота си.

— Как?

Селена сви рамене.

— Не съм сигурна как точно го постигат. Зная само, че изцеждат кръвта ни, докато не умрем, след което поемат нашите души в техните тела. Докато душата е жива, живи са и те. Но проблемът е в това, че човешката душа започва да умира веднага, след като аполитите я пленят. Така че те трябва постоянно да търсят нови души, за да поддържат живота си.

— И тъкмо това търсене на нови души ги превръща във вампири?

— Деймони, вампири, таласъми... можеш да ги наричаш както си искаш. Те ти изсмукват кръвта и ти отнемат душата, така че накрая те оставят без нищо. Също като адвокатите — усмихна се Селена. — О, почакай, аз току-що обидих съпруга си.

Съншайн оцени чувството ѝ за хумор, но още се напрягаше да осмисли всичко чуто.

— Ами Нощните ловци? Откъде са дошли те? И те ли са аполити?

— Не, те са древни воители. След като Атлантида потънала в океана, гръцките богове се разгневили, че Аполон създал и после пуснал деймоните срещу нас, затова сестра му Артемида създала армия, която да ги преследва и избива. Точно това са Нощните ловци. Талон е един от нейните воители.

— Как ги е създала?

— Не зная. Прави нещо, за да вземе душите им, после ги връща към живота, превръщайки ги в Нощни ловци. След като се завърнели, Нощните ловци получавали помощници и пари, за да могат да се съсредоточат върху избиването на деймоните. Единствената им работа е да освобождават откраднатите души, преди тези души да загинат.

Съншайн дишаше дълбоко, докато поглъщаше цялата тази заплетена история. Засега не се очертаваше нищо добро нито за нея,

ните за Талон.

— И така, в крайна сметка се получава, че Талон се е закълел завинаги да служи на Артемида — въздъхна Съншайн огорчено. — Господи, ама и аз си избирам страхотни гаджета. Едва ли някой може да се похвали с толкова безнадеждна връзка.

— Не е задължително да е безнадеждна.

Съншайн вдигна очи и се изненада от безизразното изражение на Селена.

— Какво?

Селена размеси картите си.

— Знаеш ли, Кириан също е бил Нощен ловец...

При тези думи сърцето на Съншайн прескочи един удар.

— Наистина ли?

Селена кимна.

— Нощните ловци могат да се възползват от специална клауза в договорите си, „вратичка“, през която да се измъкнат от дадения обет. Една истинска любов може да възроди душите им и да ги освободи от службата при Артемида.

— Значи има надежда?

— Скъпа, винаги има надежда.

След като изтръгна всяка пикантна подробност от Селена, Съншайн затвори сергията си по-рано от обичайното и реши да се върне в апартамента си. Когато пристигна, завари Талон да спи на дивана.

Присви устни, докато го съзерцаваше. Изглеждаше така възхитителен, макар че се бе свил в толкова неудобна поза. Наистина бе прекалено едър за дивана ѝ в розово и бяло, защото ръцете и краката му стърчаха навън.

Беше свалил сакото и ризата си, дори ги бе сгънал спретнато върху масичката за кафе, а тежките му рокерски ботуши бяха прибрани под нея. Русата му коса пак бе разрошена, но чертите му бяха спокойни, а греховно дългите му черни мигли хвърляха леки сенки върху лицето му. Двете му малки плитки лежаха върху възглавницата, а едната от мускулестите му, загорели ръце бе вдигната до лицето му.

Докато се взираше в него, младата жена не можеше да повярва, че той е дъвен безсмъртен воин, чието име е синоним на смъртта. Но

той бе и мъжът, който разтапяше сърцето ѝ и ускоряваше пулса ѝ. Беше фантастичен.

Съншайн се загледа в сложната племенна татуировка по тялото му. Значи наистина беше келт. Истински келт, жив, дишащ, способен да се провира дори гол сред гъсти храсти и блата.

Баба ѝ щеше да го хареса.

Съншайн затвори очи и позволи на спомените си като Ниния да я обсебят. Но тези спомени всъщност не бяха нейни. По-скоро приличаха на впечатления от някой филм, който бе гледала. Уж бяха реални и в същото време не бяха. Тя вече не беше Ниния, а Талон...

И той не бе същият, какъвто бе някога. Спиир бе изпълнен с ярост и бързо променящи се чувства. Докато Талон, макар също понякога да изригваше от прилива на емоции, през повечето време бе спокоен и неподвластен на чувствата си.

Никой от тях вече не беше същият и все пак не можеше да се отърси от усещането, че по някакъв начин двамата са обречени да бъдат заедно. Ако обаче казаното от Селена бе истина, тогава той имаше много по-висше призвание от това да бъде неин любим. Да не говорим, че тя вече не беше Ниния. Част от Ниния живееше в нея, но иначе тя бе съвсем нова и различна личност.

Дали тя обичаше Талон, защото беше Съншайн, или защото в нея бе останало нещо от предишния ѝ живот? Как можеше да го знае със сигурност?

„Никога няма да обичам друга, освен теб, Нин.“ Келтските му думи продължаваха да звучат в главата ѝ.

Късче по късче всички спомени за предишния им живот започнаха да изплуват в паметта ѝ. Все едно някой бе разтворил пред нея запечатана врата и спомените изскачаха навън. Знаеше за сестра му, за майка му, за баща му. Дори и за чичо му, леля му и коварния му братовчед. Спомняше си как изглеждаше той като малко момче, когато двамата за пръв път се измъкнаха, за да си играят край езерото.

Помнеше и как кланът се отнасяше с него. Скандалът с майка му от царствено потекло, съблазнена от баща му, друид. Спомняше си историята за това, как родителите на Талон бяха избягали посред нощ, за да се спасят от гнева на клана, който искаше да убие баща му и да пребие до смърт майка му заради забранената им любовна връзка.

Всички мразеха Талон заради това. Обвиняваха го за слабостта на майка му, която бе изкушила техния главен жрец и ги бе лишила от водач. Обвиняваха го, че майка му бе пренебрегнала нуждите и желаниа на клана заради своите собствени. И за да изкупи вината на майка си, Талон винаги бе поставял клана пред своите собствени потребности.

Гърлото на Съншайн се сви, като си припомни всичко, което той бе изстрадал.

Ниния бе там в онази студена, снежна нощ, когато Талон, съвсем премръзнал, влезе препъвайки се в тронната зала, притиснал плачещото бебе до гърдите си. Беше го загърнал с мантията си, за да го стопли. А обувките си бе продал, за да купи на Киара мляко, което тя не искаше да пие.

Талон се бе изправил дръзко пред всички в залата. Младото му тяло се бе стегнало, за да посрещне цялата злоба, която щеше да се изсипе върху него. Дори и сега тя можеше да види твърдата му решителност, която искреше в младите му кехлибарени очи.

„Къде е майка ти? — запита го крал Идиаг. — Къде е тя?“

„Тя е мъртва вече от почти две седмици.“

„Ами баща ти?“

„Преди шест месеца загина при едно нападение, докато ни защитаваше от саксонците.“ — Талон сведе очи към ревящото бебе в ръцете си, след което отново вдигна поглед към чичо си. Лицето му се смекчи и страхът си пролича издайнически, но това бе единствената пукнатина върху смелото му държане. — *„Моля ви, Ваше Величество, да проявите милост към сестра ми. Не позволявайте и тя да умре.“*

Идиаг го изгледа с любопитство.

„Ами ти, момче? Не молиш ли милост и за себе си?“

Талон поклати глава.

„Не, Ваше Величество. За себе си нищо не искам.“

Чичо му осинови Киара като своя дъщеря, но на практика никога не призна Талон. Презираше го точно както всички останали. Идиаг никога не го защити от злобата и ударите на клана. Вместо това заяви на Талон, че трябва да приеме всичко като мъж, защото това е заслужил, и никога не бива да хленчи.

И Талон точно това и направи.

Съншайн не можеше да преброи колко пъти бе откривала любимия си край езерото, където се упражняваше с меча си.

„Ще ги накарам да ме приемат, Нин. Ще бъда най-добрият воин, който някога се е раждал. И те никога няма да се осмелят да ми говорят без уважение.“

Пред очите ѝ това гневно, наранено момче израсна в ожесточен, свиреп мъж. Движеше се с наперена, застрашителна походка, с толкова суров поглед, че дори най-храбрите сърца трепваха при появата му.

С много усилия си проправи път до сърцето на чичо си. Бори се упорито, докато дори кланът, който го мразеше, осъзна, че той е единственият избраник на съдбата, способен да ги поведе срещу враговете им. Никой не смееше да срещне погледа на Талон, позволяваха си само да прошепнат страхливо по нещо презрително за майка му или за него.

Чичо му нямаше друг избор, освен да го приеме. Или трябваше да признае Талон, или да влезе във война с племенника си и да изгуби трона си.

Талон бе непобедим. Силен. Неотстъпчив. Властен и могъщ мъж.

Но не и когато двамата бяха сами. Само тогава чертите му се смекчаваха. Само тогава дръзваше да се смее и усмихва.

Ала най-много я терзаеше споменът за онзи миг, когато Талон ѝ шепнеше за любовта си към нея, докато тя гаснеше в ръцете му...

Със свито гърло Съншайн остави торбата и термоса с кафе на масичката, след което коленичи на пода до главата му. Обля я вълна от нежност. Тя наистина обичаше този мъж.

В много отношения тя се бе променила.

В много отношения Талон си бе останал същият.

Той си оставаше същият свиреп, но самотен воин. Същият мъж, който поставяше другите над себе си.

С върха на пръста си тя проследи очертанятията на веждите му. После се наведе напред и го целуна по бузата. Сепнат, той се събуди и подскочи толкова рязко, че падна от дивана.

Съншайн сподави смеха си.

— Извинявай.

Талон се огледа замаяно, после се надигна обратно на дивана и седна. Отне му само няколко секунди, за да си припомни къде се

намира. Изкашля се и се намръщи на Съншайн, която още седеше на пети и го наблюдаваше със странно, сълзливо изражение.

— Какво правиш? — попита я той.

— Целунах Спящия красавец, за да го събудя.

Думите ѝ го накараха да се намръщи, докато не помириша нещо възбуждащо, почти колкото аромата на пачули.

— Кафе?

Тя му подаде термоса.

— Има и френски понички. Мисля, че ще ти допаднат повече, отколкото моя сок от гуава и кифличките с трици.

Талон я изгледа подозрително, сякаш се питаше дали някой злосторник не я бе отвлякъл, за да използва сега тялото ѝ. Не можеше да е същата жена, която претърси цялата му колиба, за да открие нещо „нетоксично“, годно за ядене. Нито гневната изкусителка, която го наказва да спи сам на дивана.

— Не ми ли се сърдиш вече?

— Искам да ми вярваш, Талон. Това не се е променило.

Талон извърна поглед, неспособен да понесе болката в очите ѝ. Не искаше да я нарани, не искаше да крие от нея каквото и да било. Но нямаше избор. За много неща тя си оставаше неговата жена, но за толкова много други неща не беше. Но остана изненадан от радостта, която изпитваше, докато я опознаваше. Съншайн беше невероятно секси, извор на радост и забавление.

От кутия в торбата тя измъкна една покрита със захар френска поничка.

— Гладен ли си?

Да, гладен беше, при това не само за храна. Беше изгладнял за нея, за тялото ѝ, за компанията ѝ. Но най-вече бе огладнял за веселието в очите ѝ. Искаше винаги да са засмени и болката никога да не ги засенчва.

Тя вдигна ръката си до устните му, като му предложи сладкиша. Той не пожела да го вземе от ръката ѝ. Вместо това се наклони напред и отхапа малко, без да откъсва поглед от нея.

Съншайн трепна, когато той отхапа от поничката, а после се наведе още, за да я целуне по устните. Тя простена от захарния вкус на устните му. После въздъхна доволно и го бутна назад на дивана, така че да може да го възседне.

— Ммм — въздъхна Талон. — Толкова ми харесва да се събуждам така.

Съншайн отдалечи поничката и внимателно му наля чаша кафе от термоса. Той изглеждаше малко нервен, докато я наблюдаваше.

— Само те моля, не го разливай върху мен.

— Може да съм разсеяна, Талон, но не съм несръчна.

Все пак той побърза да поеме чашата от ръката ѝ колкото можа по-скоро и изпи на един дъх кафето с аромат на цикория. През това време тя завинти капачката на термоса и го отмести.

Докато той допиваше кафето си, Съншайн прокара ръка през рошавата му коса, като оставяше златистите кичури да се увиват около пръстите ѝ. При всяко негово движение мускулите му се извиваха като змии под загорилата кожа, което я караше да изгаря от желание. Той наистина беше великолепен, неустоим мъж.

— Само си помисли колко по-мила ще бъда с теб, ако ми разкажеш нещо за живота си.

Талон стисна зъби.

— Наистина си неумолима.

Тя плъзна пръста си по очертанията на бакенбардите му чак до брадичката и впери поглед в черните му очи, които още повече потъмняха, докато членът му се втвърдяваше под нея.

— Само когато става дума за нещо, което искам.

Талон извади друга поничка от торбата и я подаде на Съншайн, но тя отдръпна глава с отвратена гримаса.

— Това нещо е опасно за здравето.

— Скъпа, целият живот е опасен за здравето. А сега отхапи малко, ако искаш да отговоря на въпроса ти.

Скептична, но все пак желаеща да опита, тя пое една малка хапка, а сетна простена доволно — тази храна бе упадъчно вкусна. Много ѝ напомняше на Талон.

Той се усмихна, докато я наблюдаваше как се наслаждава на поничката. Но после забеляза захарта, посипала се от поничката върху гърдите ѝ и тялото му още повече се напрегна.

Тя отхапа още веднъж и още захар се посипа върху гърдите ѝ. Гърлото му пресъхна. И преди да успее да се спре, той наведе глава и облиза захарта от топлата плът, подаваща се от дълбокото деколте на пуловера ѝ.

Тя простена от удоволствие, обгърна главата му с длани и я притегли към гърдите си.

— И така, откога познаваш Улф?

Разсеян от вкуса и аромата ѝ, той отговори веднага, без въобще да се замисля:

— От сто години. — Вцепени се веднага, щом думите излетяха от устата му. — Исках да кажа, че... ъъ...

— Всичко е наред — прошепна му тя, преди да го близне по ухото, изпращайки тръпки по цялото му тяло. — Зная, че си Нощен ловец.

Той рязко се дръпна назад и се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Една приятелка ми каза.

— Коя?

— Какво значение има? — Съншайн се отърка в гърдите му и опря ръце върху раменете му, за да може да срещне погледа му. Тъмнокафявите ѝ очи го изгаряха с пронизващата си искреност. — Вече ти казах, че никога няма да те предам. И ще спазя обещанието си.

— Не биваше да научаваш това.

— Зная.

Талон отмести поглед, за да прикрие страха си. Изтръпваше само при мисълта какво може да я сполети, ако някой разбере, че тя знае за Нощните ловци и техния свят.

— И какво друго ти разказа тази твоя приятелка?

— Че си безсмъртен. Не знае колко си стар, но ми каза, че си продал душата си, за да си отмъстиш на своя клан.

Той присви очи.

— А тя каза ли ти защо е станало всичко това?

— Не знае причината.

— Какво още ти разкри?

— Че само една истинска любов може да ти върне душата и да те освободи от клетвата, която си дал на Артемида.

Това бе вярно, но в неговия случай нямаше значение. Свободен или не, тя никога не можеше да бъде негова.

— Имаш предвид, при условие че искам да си получа свободата.

— А ти не я ли искаш?

Той сведе поглед към пода. Съншайн обгърна брадичката му с ръка и го принуди да я погледне.

— Талон?

Той пое ръцете ѝ в своите, целуна ги една по една, а накрая ги стисна силно. Как му се искаше да прекара целия си живот само с тази жена. Това бе всичко, което някога бе желал. И тъкмо това бе единственото, което никога нямаше да има.

— Не е лесно да се отговори на този въпрос, Съншайн. Дал съм клетва, а аз винаги спазвам клетвите си.

— Аз означавам ли нещо за теб?

Талон се сви, сякаш го бе ударила. С радост би продал отново душата си, за да прекарат заедно вечността.

— Да, означаващ, но трябва да признаеш, че ние се познаваме съвсем малко.

— Зная, но при все това, когато те погледна, Талон, имам чувството, че те познавам. Усещам те така дълбоко в сърцето си, че чак ме боли. Не изпитваш ли и ти същото?

Да, изпитваше. Но не можеше да ѝ го каже. Не смееше. Защото между тях нямаше само чувства. Разделяше ги яростта на две древни божества, които никак нямаше да останат доволни, ако той предпочете да бъде с нея.

— Съншайн, аз водя много опасен живот. Няма никаква гаранция, че някога Артемида ще ми върне душата. В миналото е имало безброй случаи, когато тя е отказвала да освободи някой Нощен ловец по негово желание. А дори и да се съгласи да се откаже от душата ми, пак няма гаранции, че ти ще издържиш изпитанието ѝ и тя ще ме освободи. Да не споменавам маловажния факт, че преди много векове аз така разгневих върховния бог на келтите, че оттогава той убива всяко човешко същество, което дръзна да обичам. Замисляла ли си се защо живея сам в онова блато? Мислиш ли, че ми е много приятно да водя живот на отшелник? Нищо нямаше да ми е по-приятно от това, да можех да имам скуайър или приятел от човешката раса, но не смея.

Познатото стоманено изражение се завърна в очите ѝ, сякаш бе замислила някакъв план.

— Кого си разгневил?

— Камул.

— Какво си му... — Гласът ѝ заглъхна и тя доби отнесено изражение, като че ли си припомняше нещо. — Ти уби сина му.

Талон затвори очи. Как му се искаше да може да върне времето назад и да заличи това, което бе направил през онзи фатален ден. Ако си бе останал у дома при Ниния, скърбящ за чичо си, нищо от това нямаше да се случи.

— Да — въздъхна той. — Помислих, че неговият син е оглавявал нападението, при което Идиаг бе убит.

— Защото си избрал да се ожениш за мен, а не за неговата дъщеря.

Той кимна.

— Бях заслепен от мъка и скръб, пък и до мен не бе достигнала новината, че дъщеря му вече се е омъжила за друг. — Преглътна, като си припомни онзи ден и агонията, която още се спотайваше в сърцето му. — Ниния се опита да ме спре, ала аз не я послушах. След като избих техните воители, начело с краля им, Камул се появи пред мен, наред бойното поле, и ме прокле. Едва впоследствие узнах, че нападението срещу чичо ми е било оглавявано от неговия незаконороден син, който се опитваше да отстрани мен и Киара от пътя си, за да стане крал. Само че вече бе прекалено късно. Жребият бе хвърлен и съдбите на всички ни бяха предрешени. Но истината за това се разкри едва след смъртта ми. — Зарови лицето си в шепи, когато огромната мъка отново се надигна в него. — Толкова съжалявам за това, което ти причиних. За това, което сторих на нас. Оттогава не е имало ден в живота ми, през който да не съм копнял да мога да върна всичко назад и да изкупя грешката си.

— Ти не си виновен, Талон. Постъпил си така, както си мислел, че е редно. — Съншайн го прегърна, за да се опита да облекчи страданието и чувството му за вина. — Сигурно съществува някакъв начин да надвиеш проклятието на Камул. Не е ли така?

— Не — обезкуражи я той. — Нямах представа колко е силен той.

Младата жена се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Но някога опитвал ли си се да се помириш с него? Или поне да поговориш за това?

Преди да успее да ѝ отвърне, вратата се отвори с трясък. Съншайн ахна и веднага скочи от скута на Талон. Сърцето ѝ заби

бясно, когато видя някакъв мъж да прекрочва бавно прага, с небрежна походка, все едно разполагаше с цялото време на света.

Не беше висок колкото Талон, вероятно ръстът му не беше повече от метър и осемдесет. Имаше дълга черна коса, която падаше свободно около лицето му. Беше облечен в черни кожени панталони, черен пуловер с V-образно деколте и сиво палто. Беше удивително красив, но аурата му беше мрачна и зловеща. Тази аура показваше, че изпитва удоволствие от страданието на другите.

Талон скочи, готов за битка.

Непознатият ги огледа с нагло закачлива усмивка.

— Надявам се да нямате нищо против нахлуването ми, но ушите ми направо пламтят. Съвсем естествено, бях длъжен да дойда и да разбера за какво си говорите вие двамата.

Без някой да ѝ обяснява, Съншайн се досети, че непознатият е Камул. Талон изруга.

Следващото, което тя помнеше, беше появата на два кръгли кинжала, които изхвъркнаха от якето му, оставено върху масичката ѝ за кафе и се озоваха в ръцете на Талон. Той натисна пружините им с палци, за да изскочат остриетата, след което зае заплашителна бойна стойка, готов да се бие дори с един бог.

— Почакай! — извика тя, като се надяваше да предотврати схватката, застрашаваща живота на Талон. Погледна към Камул. — Защо си тук?

Камул се изсмя студено и злобно.

— Тук съм, за да измъчвам Спиир, като го накарам да гледа как ще те убия. Иначе защо да си правя труда да се появявам?

Ужасена, тя отстъпи назад. Дотук с надеждата за преговори с новодошлия. Той бе дяволско превъплъщение.

Талон скочи през дивана и замахна направо към гърлото на бога. Камул изтегли един меч сякаш от въздуха.

— О, Спиир, колко ми липсваше. Никой не може да се бие като теб.

Очите на Съншайн се разшириха от ужас, докато те се нападаха неудържимо. Никога през живота си не бе виждала подобна сцена. Холивуд направо бледнееше. Екшън филмите по нищо не можеха да съперничат на битката, разиграваща се пред очите ѝ. Двамата противници се сражаваха с много ярост и с огромно умение.

Талон отбиваше ударите с двата срада, а после се наведе рязко, за да избегне следващото замахване на меча на Камул. И когато богът се приготви за нова атака, Талон се извъртя и го рани в рамото с единия от кинжалите си. Камул изсъска злобно, щом кръвта му рукна от раната.

— Няма да ти позволя да я отведеш — процеди Талон през стиснати зъби. — Преди това ще те убия.

Камул го нападаше още по-настървено и яростно. Още по-бързо. Но Талон посрещаше умело всеки негов ожесточен удар и двамата противници продължиха да се атакуват.

— Никога няма да се научиш къде ти е мястото, Спиир. Никога не знаеш кога е редно да прибереш оръжието си и да се покаеш.

Талон приклещи меча му между двете си остриета.

— Не се държа възпитано с враговете. Тях просто ги екзекутирам. — Блъсна с глава Камул, който залитна назад.

Богът поклати глава.

— Подобрил си техниката си.

— Разполагам с хиляда и петстотин години, за да усъвършенствам уменията си.

Талон се хвърли в нова атака, но в този миг през вратата нахлуха още шестима мъже. Двама от тях насочиха право в очите му лъчите на силните си прожектори. Талон изруга и се наведе, за да закрие очите си от ярката светлина, която притъпяваше сетивата му.

— Наистина ми се щеше да разполагам с повече време за това — каза Камул. — Но вече започна да ми доскучава.

Талон се обърна към Съншайн, която сграбчи лампата от нощната си масичка и я запрати срещу първия от мъжете, който я приближи.

— Проклет да си, Камул! — изръмжа той.

— О, не, Спиир. Ти си този, който е прокълнат.

Талон се опита да стигне до Съншайн, но единият от мъжете стреля по него. Куршумите не бяха смъртоносни, но раните от тях бяха изключително болезнени. Беше пронизан в гърдите, гърба и ръцете. Олюля се и падна.

Съншайн изкрещя, като видя Талон на пода. Ужасена, тя се втурна към него, но точно тогава един куршум я улучи отзад в рамото. Сега мислеше единствено за това как да спаси Талон и себе си.

Нямаше оръжие в апартамента, но имаше бейзболна бухалка в спалнята. Трябваше да я вземе, въпреки че бухалката нямаше да може да я защити от един бог. Но все пак някакъв шанс, дори и минимален, беше по-добре от никакъв.

Докато тичаше към спалнята, осъзна, че не бе улучена от боен куршум. Беше приспивателен куршум.

Стаята се завъртя пред очите ѝ, докато се мъчеше да продължи напред. Краката ѝ натежаха, едва ги местеше, все едно се опитваше да крачи върху незасъхнал цимент. Всяка стъпка ѝ струваше много усилия.

Следващото, което помнеше, беше само, че около нея се спусна плътен мрак.

Кървящ, с многобройни рани, Талон се съпротивляваше с всички сили. Всеки път, когато се опитваше да се надигне, някой насочваше силна светлина право в лицето му, като изстрелваше още куршуми в тялото му. Очите му горяха като факли. Едва можеше да ги отвори.

Опита се да стигне до Съншайн.

Камул го удари с божествена мълния и го прикова към отсрещната стена.

Талон само го гледаше нямо, безпомощно, докато цялото му тяло се тресеше, а кръвта се лееше от раните му.

Без да бърза, Камул вдигна Съншайн на ръце и се загледа в нея.

— Тя е хубаво малко създание, нали? Дори е по-красива, отколкото беше първия път. — Погледна назад към Талон и злобна усмивка изкриви устните му. — Нямаш представа какво възнамерявам да направя с нея. — Целуна я по бузата. — Но ти обещавам, че ще узнаеш.

Талон изрева, разкъсван от ярост.

— Ако я нараниш, ще те убия, Камул.

Камул отметна глава назад и се засмя, след което с нехайна походка излезе от апартамента.

Талон едва можеше да диша от болка. След като Камул го бе запратил в стената, той се бе свлякъл на колене. Целият бе в кръв, което затрудняваше движението му по хлъзгавия под. Но това не спря опитите му да попречи на пъклените намерения на Камул. Единственото, което имаше значение за него, бе да спаси Съншайн.

Някой започна да сваля щорите от прозорците и ярка слънчева светлина заля стаята.

Талон изръмжа, когато слънчевите лъчи опърлиха кожата му. Хвърли се към вратата, през която Камул бе изчезнал.

Трима от мъжете се метнаха отгоре му и го избутаха вътре. С ритници и удари той си проправи път през тях и хукна по следите на Камул.

Тича до задната врата на клуба, където видя как Камул и свитата му изчезват в алеята. Воден единствено от мисълта да спаси Съншайн, Талон не осъзнаваше, че се е изложил на слънчевата светлина, докато не усети как кожата му пламва. Изруга и се втурна обратно в клуба, откъдето наблюдаваше безпомощно как Камул се спря до една кола и повдигна главата на Съншайн, за да може Талон да види лицето ѝ.

— Кажи сбогом на жена си, Спиир. Не се тревожи. Наистина ще се погрижа добре за нея.

Камул я натика вътре в колата и потегли.

— Не! — изкрещя Талон.

Нямаше да причини смъртта на Съншайн. Не и отново.

13

Малко преди четири следобед Ник зави зад ъгъла на пешеходната зона и видя, че Ахерон го чака пред „Корнър Кафе“. Атлантът бе подпрял небрежно гръб на стената от червени тухли и скръстил ръце пред гърдите си бе свил единия си крак. Но Ник знаеше, че Аш винаги е готов да се впусне в действие при най-малката провокация.

Облечен в черни кожени панталони, черна тениска и дълго палто, Аш неизбежно привличаше вниманието на тълпата от туристи, които отдалече се отдръпваха от него, защото бе обкръжен от смъртоносна, черна аура. Аура като на хищен звяр, елегантен и грациозен на вид, но подсказващ на околните, че още в следващата минута могат да се превърнат в обяда му.

Никой не бе сигурен как да се държи с най-стария Нощен ловец, затова за повечето, срещите с Аш бяха като посещение в зъболекарски кабинет.

Честно казано, Ник го съжаляваше. Сигурно бе много трудно да притежаваш толкова много сила и да нямаш близък, с когото да си споделяш. Аш поддържаше значителна дистанция между себе си и всеки, който се опитваше да се приближи към него — както телом, така и духом.

Ник се опитваше да се държи с него като с всеки друг приятел, с когото се срещаше, и подозираше, че на Аш това му харесва. Или поне изглеждаше по-спокоен в компанията на Ник, отколкото на другите Нощни ловци или скуайъри.

— Мамо, виж какъв гигант!

Ник се обърна и видя момиченце на около пет години, сочещо към Аш. Майка му стрелна Аш с поглед, вдигна дъщеря си на ръце и забързано прекоси улицата в посока към катедралата.

Аш махна с ръка на малкото момиченце, което продължаваше да моли майка си да погледне гиганта. Горкият Аш.

Ник се приближи към Атланта.

— Знаеш ли, ако не се обличаш толкова страховито, хората може и да не странят така от теб.

С показалеца си Аш смъкна черните очила на върха на носа си и го удостои с кисела усмивка.

— Повярвай ми, Ник, работата не е в дрехите.

Вероятно имаше право. Аш излъчваше нещо неестествено заплашително и смъртоносно — все едно знаеш, че у него има нещо, което не е съвсем човешко. Ник забеляза също, че Аш бе сменил цвета на косата си. Отново. Тази сутрин, при Кириан, косата му бе пурпурна.

— Отново сме чернокоси, а?

— Отново сме досадни, а? — язвително подхвърли Аш.

Ник се засмя.

Аш се оттласна от стената и вдигна черната си раница от тротоара. Ник не помнеше някога Аш да се е разделял с нея, затова бе изпълнен с любопитство за съдържанието ѝ.

Но не беше склонен да рискува живота си, като се опита да открие какво има в нея. Аш я пазеше като сейф с диаманти.

— И така, как мина изпитът? — попита го Аш.

— Не го взех. Май трябваше да използвам миниатюрния си приемо-предавател за връзка с теб. Явих се на изпита по древногръцка култура, но Джулиън Александър ме скъса. Много е строг като преподавател.

— Да, не признава връзките и ходатайствата.

Ник кимна с глава към полупразното заведение.

— Имаш ли нещо против да хапна нещо по време на срещата ни? Заради зубренето пропуснах обяда и сега умирам от глад.

— Разбира се, че нямам — рече Аш, сетне задържа вратата, като пусна Ник пред себе си.

Ник се замисли и за тази негова странност. Аш често постъпваше така — никога не оставяше някой зад гърба си и винаги заставаше с гръб към стената, като се стараеше да бъде с лице към тълпата. Майка му би нарекла това инстинкт на боец. Нервно състояние на някой, който всеки момент очаква да се изправи пред внезапна атака.

Ник седна на едно столче в далечния край на бара, а Аш възседна един стол, с гръб към стената, така че да може да наблюдава посетителите и вратата.

Към тях се приближи едрият, поостарял барман.

— Какво да бъде за вас двамата? — попита той с дълбокия си дрезгав глас.

— Дайте ми една светла „Будвайзер“ — поръча Ник.

Барманът кимна, след което се обърна към Аш.

— А за теб?

— Същото.

Мъжът присви очи и огледа Аш критично. Ник стисна зъби, за да не се изхили. Още преди барманът да заговори, младежът знаеше какво ще последва.

— Имаш ли лична карта, хлапе? — попита той Аш.

Тук Ник не издържа и прихна от смях. Аш срита високия стол на Ник, докато измъкваше фалшивата лична карта от задния си джоб. Подаде я на бармана, който я провери много внимателно.

— Няма нарушение на закона — констатира барманът, — но с тези слънчеви очила не мога да кажа дали това си ти или не. Ако искаш бира, хлапе, трябва да ги свалиш.

Аш, със стиснати челюсти, свали очилата си. Барманът се изкашля смутено, щом видя странния сребрист цвят на очите му.

— Извинявай, приятел. Не знаех, че си сляп. Ето ти личната карта.

Ник се засмя още по-силно, когато барманът пое ръката на Аш в своята и пхна личната карта в дланта. Аш бе единственият Нощен ловец, притежаващ лична карта.

Щом барманът се отдалечи, Ник не можа да се сдържи да не подразни Аш:

— Е, това не беше ли открито предизвикателство към теб?

— Не — Аш прибра личната карта в джоба си, — но ако не ме оставиш на мира, ще се наложи да дишаш с апарат.

Ник реши да престане с шегите.

— Съжалявам, но просто ми е дяволски забавно. Харесва ми тази лична карта, която Джими ти е направил. Роден през 1980 г. Да, добре. Впрочем, кога всъщност си роден?

Аш разтърка челото си.

— 9548 година преди Христа.

— Леле! — зяпна Ник, впечатлен от годината на раждането му. Знаеше, че Аш е стар, но той за пръв път споменаваше точната година. — Наистина си по-стар от света.

Барманът се върна с бирите им.

— Искате ли нещо за ядене? — попита.

Ник си поръча червен боб с ориз, след което, щом барманът се отдалечи, продължи разговора с Аш:

— Тогава на колко години си сега?

Преди да отговори, Аш отпи от бирата си.

— На единайсет хиляди петстотин петдесет и една години. И да, живял съм пълноценно през всеки един ден от тези години.

— Брей, представа си нямах. По дяволите, дори не знаех, че тогава е имало хора.

— Да, бях от оригиналния екип на Бедрок, който работеше в каменоломната. Всички бяхме яхнали по един динозавър и се бяхтехме заедно с Фред Флинтстоун. Барни Ръбъл беше нисичък, но го биваше в играта с мятане на камъни.

Ник изсумтя, а после се засмя. Наистина харесваше Аш, макар да го смяташе за прекалено странен.

— И така, защо съм тук?

— Искан да поговорим на някое място, за което съм сигурен, че Кириан не може да ни подслушва.

— Добре, но защо?

Преди Аш да му отговори, висока брюнетка с дълги, красиви крака и много къса черна пола се приближи към бара до тях. Изгледа Ник без особен интерес, след което притисна елегантните си пръсти с изящен маникюр към гърдите на Аш, повдигна се на пръсти и му зашепна в ухото.

Той ѝ се усмихна любезно.

— Оценявам предложението, скъпа моя, но имам сериозна връзка.

Брюнетката се нацупи, но подаде на Аш една визитна картичка.

— Ако промениш намерението си, обади ми се. Обещавам, че не хапя.

— Да, но аз хапя — промърмори Аш под носа си, след като тя си тръгна.

Ник не беше сигурен дали бе чул правилно, затова предпочете да не обръща внимание на хапливия коментар на Аш. В това време барманът донесе храната.

— Знаеш ли — каза той на Аш, — не е честно. Не разбирам как можеш да се обличаш като откачалка и въпреки това жените да те желаят.

Аш извърна глава и го удостои с развеселена, самодоволна усмивка.

— Който го може, го може.

— Да, но е много дразнещо за онези от нас, които го искат, но не го могат. Най-малкото можеш да споделиш част от завоеванията си. — Ник лапна една хапка. — Между другото, с кого имаш сериозна връзка?

Аш не отговори. Никога не отговаряше на подобни въпроси.

— А сега да се върнем на темата ни на разговор. Причината, заради която си тук, е, че се нуждаеш от помощта ти, за да отнесеш една новина на Кириан, а именно че Валерий е в Ню Орлиънс.

Ник едва не се задави с хляба си.

— О, как ли пък не!

— Ник, това е сериозно. Рано или късно пътищата им ще се пресекат. Искам както Кириан, така и Джулиън да бъдат подготвени за това. Ако, дано Зевс не позволи, единият от тях убие Вал, Артемида ще има основание да ги преследва. Не искам нито един от двамата да пострада или да умре. Те имат жени и деца, за които трябва да се грижат.

Ник избърса устата си и преглътна.

— Какво точно искаш от мен?

— Искам да ми помагаш, най-вече за да убедим Кириан, че не е нужно да отмъщава на Валерий.

Ник въздъхна уморено, докато ровеше из боба с пластмасовата вилица. Това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Искаш много от мен, Аш. Лично аз бих предпочел да му помогна да пребие до смърт онова арогантно копеле.

— Никълъс Амброзий Гошей, мери си приказките!

Ник подскочи като ужилен, когато чу мелодичното, провлачено кажунско наречие на майка си. Тя бе застанала зад него с отлично познатото му строго критично изражение. Изглеждаше много по-млада от своите четирийсет години и дългата ѝ руса коса бе прибрана в стегнат кок. С дънките си и синия си пуловер би я сметнал за доста привлекателна, ако не беше неговата майка.

Аш побърза да придърпа бирата на Ник по-близо до себе си.

Майка му укорително изцъка с език на Аш.

— Не се опитвай да го прикриваш, Аш. — После размаха пръст пред лицето на сина си. — Шофираш ли?

— Не, мамо, седя си тук.

— Не ми се прави на умник. Знаеш какво имам предвид.

Той я озари с чаровната си усмивка, която обикновено спасяваше задника му от много беди.

— Тази ми е първата. Ако пия още, няма да шофирам.

Тя се обърна към Аш със същата майчинска загриженост, която беше едновременно дразнеща и любяща.

— Ами ти? С мотора ли си?

— Не, госпожо.

— Мамо — обади се Ник, подразнен от целия този разпит, — какво търсиш тук?

— Тъкмо отивах на работа, когато ви зърнах вас двамата. Просто реших да се отбия и да ви се обадя, понеже няма да се прибера до късно, а ти се измъкна рано сутринта без дори да ми кажеш „довиждане“. — Изглежда го обидено. — Не може ли една майка да прекара пет минути на ден със сина си, без това да се таксува като престъпление?

Сега Ник се почувства като пълна отрепка.

— Извинявай, мамо, но тази сутрин трябваше да свърша няколко неща, пък и исках по-рано да приключа, за да ми остане повече време за учене.

Тя разроши косата му.

— Разбирам. Всичко е наред.

После огледа Аш от горе до долу, дори разтвори палтото му и въздъхна загрижено.

— Мога да се закълна, че си отслабнал от последния път, когато те видях. — Махна с ръка на бармана и поръча червен боб и ориз за Аш. — Искаш ли още нещо? — попита го тя.

— Не, благодаря.

Размаха пръста си пред Аш.

— Ще изядеш всичко, нали?

— Да, госпожо.

Ник стисна устни, за да не прихне от смях, докато гледаше как Аш се прави на Еди Хаскъл^[1], а майка му се опитва да наставлява един воин на повече от единайсет хиляди години. Единствено Черис Гошей бе способна на подобна дързост.

— Мамо, той не се нуждае от майчински грижи.

Тя оправи яката на палтото на Ахерон и го приглади с ръка.

— Повярвай ми, Ник, той се нуждае някой да го наглежда, също както и ти. Вие, момчета, само си мислите, че сте пораснали и сте готови да оправяте света.

Само ако знаеше...

— А сега — продължи тя неуморно, — защо тази вечер не доведеш Аш в „Убежището“, за да му направя един кейк с ягоди и картофени кюфтета по кажунски, че да трупне малко месце върху мършавите си кокали? А ти можеш да учиш в задната стая, ако трябва, и да ми правиш компания, докато работя.

Майка му така и не се примири с факта, че той беше пораснал. За нея той винаги щеше да си остане петгодишно хлапе, нуждаещо се от постоянен надзор. Но въпреки това той обичаше майка си.

— Да, добре. Ако не съм на работа, ще се отбия.

— Добро момче. — Тя бръкна в портмонето си и извади две двайсетачки. Подаде ги на Аш. — С това да платиш за червения боб и ориза. Ако ще пиеш още бира, по-добре ще е да се прибереш в дома си с такси. Обещава ли?

— Обещавам, госпожо Гошей — рече Аш, като взе парите. — Благодаря.

Тя се усмихна, после целуна Ник по бузата и стисна Аш за лакътя.

— Дръжте се добре, момчета, и стойте настрана от неприятности.

— Ще се постараям — кимна Ник.

След като си тръгна, Ник се обърна към Аш.

— Човече, съжалявам за това. Благодаря ти, че беше толкова готин с нея.

— Ник, никога не се извинявай заради майка си. Просто бъди безкрайно благодарен, че я имаш. — С тези думи Аш му подаде четирийсетте долара.

— Благодарен съм, повярвай ми — каза Ник и прибра банкнотите. Усмихна се заради обичливата си майка. Тя винаги изпитваше необяснима нужда да се държи майчински с целия свят, но за това си имаше обяснение — била е само на петнайсет, когато я изхвърлили от бащината ѝ къща, тъй като родителите ѝ научили, че е бременна с него. Затова бе склонна да се грижи за всеки, който ѝ се струваше изоставен или лишен от нормална младост.

Барманът се върна с червения боб и ориза за Аш, който само ги погледна и плъзна чинията към Ник.

— Надявам се да си още гладен.

Ник наистина беше гладен, но две порции бяха повече, отколкото можеше да поеме. Внезапно му хрумна, че никога не бе виждал Аш да се храни.

— Ти въобще ядеш ли нещо?

— Да, но това, което ми трябва, го няма в менюто.

Ник само се намръщи, но не прояви желание да задълбочава темата.

— Сега се замислих за друго. Защо се срещаме посред бял ден? Как можеш да излизаш на слънце, без да избухнеш в пламъци?

— Аз съм специален.

Като посегна към бирата си, с крайчеца на окото си Аш забеляза какво даваха по телевизията. Извърна глава и усети как тялото му застива, като видя снимката на Зарек в ранните новини.

Един сервитьор увеличи звука.

— ... предполага се, че извършителят е бил същият, който по-рано миналата нощ е убил жена, в района на складовете около кейовете...

Ник изруга.

— Това ли е, за което си мисля?

Аш успя само да кимне, докато гледаше напрегнато кадрите от камерите, които бяха заснели как Зарек се сражава с демоните и как после пристигна полицията.

— ... от полицейското управление предлагат награда за този, който има някаква информация за заподозрения.

Ник и Аш едновременно изпсуваха, когато върху екрана показаха много добре направена скица на лицето на Зарек.

— Сега вече нагазихме в лайната — въздъхна Ник.

— Чак до гушата — изръмжа Аш. Извади мобилния телефон от джоба на палтото си и излезе от бара, за да позвъни на Зарек. Последното, от което се нуждаеше, беше някой да подслушва този важен разговор.

Ник го последва навън.

— Какво ще правим?

Аш натисна бутона за прекъсване на връзката.

— Телефонът му е изключен. Сигурно още спи.

— Не искаш да ми отговориш на въпроса или не го чу?

— Чух те, Ник. Не зная. Трябва да го скрием. С тези снимки все едно че е осъден.

— Можем ли да ги манипулираме?

— Не зная. Моите сили не са гаранция с тези модерни електронни джаджи. Най-доброто, което мога да направя, е да ги гръмна... — Гласът му заглъхна, като видя нещо по-лошо дори и от физиономията на Зарек в новинарската емисия.

Аш въздъхна с отвращение и погледна нагоре към смрачаващото се небе.

— Да не би да се отегчаваш там горе, Арти, или какво?

— Ъ? Какво става? — стресна се Ник.

Аш наклони глава към „Шартр Стрийт“, откъдето се появиха две фигури, насочили се право към тях. Високи почти колкото него, братята се движеха като два опасни хищника, бавно и ритмично. Оглеждаха се зорко наляво и надясно, преценяваха всеки, покрай когото минаваха, сякаш го определяха като съперник или жертва.

Облечени в черно, и двамата носеха дълги кожени палта, чиито краища се подмятаха около рокерските им ботуши. Всеки бе пъхнал едната си ръка в палтото, все едно криеше там някакво оръжие.

О, да, тези двамата бяха две от най-опасните създания, които Аш някога бе познавал. Най-вече защото бяха способни да убият всеки, който ги заплашваше, без да се поколебаят дори за миг.

— Кой пусна кучетата навън? — озъби се Аш.

Ник се намръщи.

— Какво?

— Приближават се двама от клана Катагария — обясни той на Ник.

Катагария бяха животни, които можеха да приемат човешки вид и да се движат сред обществото, за да търсят жертви или нещо друго, което си пожелаеха. И също като другите диви животни, те бяха изключително смъртоносни и непредвидими.

— О, боже — ахна Ник, — само не ми казвай, че са Убийците.

— Зависи кого ще попиташ.

— Какво искаш да кажеш?

— В Аркадия ги наричат Убийците. Но за всички от братството Катагария те са страти.

Ник се намръщи.

— Какво означава страти?

— Това е правилното название за воините Катагария. Убийците избиват всички и всичко, което се изпречи на пътя им. Стратите убиват предимно за самозащита, за опазване на глутницата и територията им.

— Значи тук е тяхна територия?

Аш поклати глава, когато двата вълка се приближиха и забавиха крачките си.

— Ахерон Партенопей — поздрави го Вейн, като спря пред него. — Доста време мина.

Аш кимна. Бяха изминали поне двеста години от последната им среща. Тогава те се спасяваха с бягство от хората от Аркадия, които преследваха тяхната уникална раса. Двамата братя се опитваха да намерят някакво безопасно място, където да скрият сестра си от враговете им.

Вейн беше по-големият от двамата братя. Тъмнокестенявата му коса с червеникави кичури стигаше до рамене. Никога нищо не убягваше от погледа на зелените му очи, зорки като на див звяр. Фанг бе с около три сантиметра по-висок от брат си, с къса черна коса и лешникови очи. Всеки от тях бе опасен, когато бе сам — но заедно бяха дяволски могъщи, почти непобедими.

— Вейн, Фанг — поздрави ги Аш, като кимна с глава поред към всеки от двамата. — Какво ви води в Ню Орлиънс?

Вейн изглежда подозрително Ник, но после явно реши, че не представява заплаха.

— Търсим си бърлога.

При това обяснение Аш направи гримаса, защото това означаваше, че цялата глутница Катагария е в Ню Орлиънс и явно

възнамеряваха да останат тук за известно време.

— Идеята никак не е добра. Сега е Марди Гра и тук са се събрали много деймони, за да се забавляват. Трябва да отведете глутницата си...

— Не можем — прекъсна го Вейн. — Имаме шест женски в групата ни, на които предстои да раждат.

— И още една, която роди тази сутрин — додаде Фанг. — Познаваш нашите закони. Ще останем тук, докато новородените не поотраснат, за да могат да се движат наравно с нас.

Ставаше все по-интересно. Бременните женски от расата Катагария привличаха деймоните като магнити заради силата на техните души и психическите им способности, които притежаваха. Да не говорим за това, че Ню Орлиънс бе приютил и три групи от Аркадия, които с най-голяма удоволствие щяха да одерат кожата на Вейн и Фанг.

— Знаете ли, че тук се намират и три групи от стражите от Аркадия? — попита ги Аш.

Очите на Вейн потъмняха застрашително.

— Тогава ще е най-добре да им кажеш да се омитат оттук. Имаме малки и ако заловя някой от тях да се навърта около нашето убежище, ще го разкъсам на парчета.

Аш пое дълбоко дъх. Ако не беше толкова зле, би се изсмял на цялата абсурдна ситуация, в която се бе озовал. Явно днес никак не му вървеше.

Трябваше да се справи с една капризна, вечно недоволна богиня. И с един келт, изчезнал безследно по време на мисия. С римски генерал, намиращ се в същия град заедно с други трима, готови да го разчленят при първия удобен случай. С неконтролируем Нощен ловец, издирван от полицията за убийство. А сега се появи и глутницата Катагария, от която щяха да се пръкнат седем новородени вълчета, при това точно под носа на заклетите им врагове.

Да, няма що, беше страхотно да си начело на...

Ник подуши въздуха и се озърна.

— Какво е това? Да не би да надушвам супа от бамя?

Вейн и Фанг застинаха, когато Ник се приближи към тях. Въпреки приглушеното ръмжене на Вейн, Ник отметна назад края на

палтото му и така видя яркорозовата кутия, която той криеше в лявата си ръка.

— Какво е това? — попита Ник още веднъж.

— Супа от бамя — отговори му Вейн, с дрезгав, нисък тон.

— И откога върколаците ядат такова нещо?

Аш се изплаши от дръзкия въпрос на Ник.

Фанг се хвърли към Ник, но Аш го хвана и го избута назад, преди да се е добрал до гърлото му.

— Ние не сме върколаци, говедо — озъби се Фанг. — Ние сме вълци. И точка на въпроса.

Ник изглеждаше развеселен от обидата.

— Говедо?

— Това е на жаргон — обясни му Аш. — Дължи се на това, че те възприемат хората като храна.

Ник побърза да отстъпи крачка назад.

— Хм, розови кутии? — попита Аш. Пролича си, че това го забавляваше. Нищо чудно, че братята старателно криеха тези кутии.

Вейн премести гневния си поглед от Ник към Аш.

— Аня е луда по супата от бамя и шоколада. Освен това иска да ѝ ги доставят само от „Фламинго Рум“ и от никъде другаде.

Аш усети как угълчетата на устните му се извиха.

— Не мога да повярвам, че сте се втурнали да изпълнявате поръчка на сестра ви.

— Ами — изсумтя Фанг, — да не забравяме, че думата кучка е измислена за нашите женски.

Вейн изръмжа в лицето на брат си.

— Тя е нашата кърмачка, Фанг. Трябва да я уважаваш.

Очите на Фанг блеснаха, но той само сведе глава в знак на подчинение пред волята на по-големия си брат. Вейн подаде розовата кутия на Фанг, след което измъкна писалка от джоба си и записа един номер. Подаде листчето на Аш.

— Това е мобилният ми телефон. Обади ми се, ако ти трябва помощ срещу деймоните. В глутницата има дузина страти и последното, което бихме желали, е деймоните да душат около нашите женски и малки.

Аш взе листчето с номера и го сложи в джоба си. Едва го бе прибрал, когато забеляза останалите страти да пристъпват напред.

Те се прокраднаха незабележимо покрай ъгъла на улицата, също като глутница от диви кучета. Разпръснати като ветрило, облечени само в черно, те много наподобяваха на смъртно опасни убийци, каквото наистина бяха. Всички хора по улицата се отдръпваха от тях, за да ги следят отдалеч с нервни погледи.

Дотук беше с опитите на Аш да не привлича вниманието на околните. Но Ловците шейпшифтърци никога не ги е било грижа за това кой или какво знаеше за съществуването им. Ако някой им създаваше затруднения, той просто приключваше земния си път като част от менюто им за обяд.

Стратите наобиколиха Аш и Ник.

— Нощен ловец — изръмжа Стефан. Висок колкото Аш, той бе водачът на стратите и смъртен враг на Вейн. Двамата се сражаваха един до друг, когато това се налагаше, но иначе не можеха да се понасят. — Какво правиш с нашите files?

Аш забеляза как устните на Стефан се изкривиха, когато изговори гальовната дума „синчета“ за мъжките от глутницата. Очевидно бе, че Вейн и Фанг не изпитваха любов към своите събрата. Но все пак Аш си оставаше външен, а глутницата винаги се държеше сплотено срещу всички външни натрапници.

— Само си споделяхме информация — обясни Аш.

Стефан изгледа Вейн с присвити очи.

— Да не би да попълваш запасите ни?

Вейн изсумтя, като погледна към Ник.

— Не е на добро, щом говедото може да го надуши, а ти не можеш.

Стефан се приготви да го нападне, но стоманеният поглед на Вейн принуди по-стария Стефан да се отдръпне. Стефан беше водач заради възрастта и опита си. Вейн му бе подчинен само защото все още не го бе предизвикал. Ако Вейн решише да се пребори със Стефан за водачеството, нямаше съмнение кой щеше да спечели.

— До скоро — каза Стефан на Аш, преди да отведе групата от страти.

Вейн и Фанг останаха зад тях.

— Аш, обади се, ако ти потрябваме — напомни Вейн.

Аш кимна.

Братята се присъединиха към глутницата и се качиха на мотоциклетите си, паркирани на улицата зад тях.

Аш не помръдна, докато те не се скриха от погледа му.

— Е, тези хора са доста страховита банда, нали?

— Не, Ник — бавно процеди Аш. — Те не са хора. Те са животни. За кратко могат да се разхождат в човешки облик, но на края на деня отново се превръщат във вълци.

Мобилният му телефон звънна. Аш отговори на обаждането. Търсеше го Талон. Гласът му трепереше от болка и гняв.

— Нужна ми е помощта ти, Ти Рекс. Намирам се в клуб „Рънингуолф“. Отвлякоха Съншайн.

— Кой я отвлече?

— Келтският бог Камул. Веднага щом слънцето залезе, излизам да го търся.

[1] Персонаж от сериала „Leave it to Beaver“, престорено послушен и възпитан младеж, но с коварен характер. — Б.пр. ↑

Талон беше бесен. Призова Киара, но тя все още не откликваше. Опита да се свърже телепатично с нея, но не успя.

Трябваше да намери Съншайн.

Тя беше някъде там, сама, без да има кой да я защити. И ако нещо ѝ се случеше, той щеше да намери начин да накара Камул да си плати — бог или не, никой нямаше да я нарани отново.

Кръстосваше като лъв в клетка, зад вратата на задния вход на клуб „Рънингуолф“. Яростта кипеше в кръвта му. Разяждаща и осезаема. Искеше да разкъса нещо с голи ръце. Да го разръфа с кучешките си зъби. В него бе изригнала най-тъмната страна на Нощния ловец и той за пръв път разбра как се чувства Зарек.

Гневът му беше толкова първичен, толкова могъщ, че изцяло го бе завладял.

Удари с ръка по тухлената стена до вратата.

— Ще си я върна! — изрева той.

Нараненото му тяло пулсираше и кървеше, но нямаше намерение да се върне в апартамента на Съншайн, макар раните да го боляха толкова силно, че изпитваше силна нужда от сън. Но нямаше намерение да лежи и да се грижи за раните си. Щеше да остане буден, ако ще това да го убие.

В съзнанието си отново и отново виждаше как Ниния умира в ръцете му, само че сега нейното лице бе заместено от това на Съншайн. Чуваше как го зове сладкият ѝ глас с южняшки акцент.

Веднага щом слънцето залезе, ще излезе, ще намери Съншайн и ще я върне в дома ѝ. Независимо какво щеше да му струва това. Бог да е на помощ на всеки, който се окаже толкова глупав, че да се изпречи на пътя му.

Оставаха само петнайсет минути до залеза, когато Ахерон и Ник се появиха пред задната врата, после влязоха в тъмния коридор на клуба. Талон отстъпи крачка назад заради заслепяващата слънчева светлина, проникваща през отворената врата.

— Какво се е случило? — попита го Аш веднага, щом Ник затвори вратата.

Талон се опита да преодолее яростта и тревогата си. Емоциите му бяха толкова силни, че ако силите му не ги смекчаваха, не се съмняваше, че само чрез мисълта си можеше да изравни тази сграда със земята.

— Камул нахлу тук с половин дузина помощници. Пристигнаха готови за схватка с Нощен ловец. Носеха халогенни прожектори.

— Кървиш ли? — попита го Ник, след като очите му се адаптираха към тъмнината. Пребледнял и ужасен, той огледа раните на Талон. — Господи, кървиш като луд.

Талон не обърна внимание на нервния тон на Ник.

— Те ме простреляха.

— Не, приятел — поправи го Ник. — Надупчили са те като швейцарско сирене. Аш, погледни гърба му.

Аш изръмжа, като го огледа.

— Много ли си зле?

— Ранен съм, но все още мога да преследвам и да убивам.

— Боже! — ахна Ник. — Мислех, че твоите сили могат и да лекуват.

Талон го изгледа с насмешка.

— Така е, но аз се лекувам, като поглъщам болката и раните в моето тяло. Само че е трудно, когато аз съм този, който е ранен.

— Ник — заповяда му Аш, — иди да донесеш други дрехи на Талон. Веднага.

Ник моментално тръгна, за да изпълни заповедта.

Аш изгледа Талон втренчено със странните си сребристи очи.

— Не можеш да излезеш целият облян в кръв, с няколко дузини дупки от куршуми в тялото. Струва ми се, че хората може да станат малко подозрителни и ще недоумяват как успяваш да се държиш на крака. И защо още не си мъртъв. Последното, от което се нуждая сега, е още един Нощен ловец да се появи в новините по телевизията.

Талон не желаше да се подчини на тази заповед.

— Вече ти казах, Ти Рекс. Ще изляза навън веднага щом се мръкне. Остават около тринайсет минути.

Аш го изгледа сърдито.

— По дяволите, келте. По-добре да овладееш емоциите си и внимателно да обмислиш всичко.

— Добре съм, Ахерон. Няма ми нищо, което да не може да се излекува с убийството на няколко гадини.

Аш още по-силно присви очи.

— Обърни се и застани с лице към стената.

Талон се подчини, защото му имаше пълно доверие, при все че не бе уверен какви са намеренията му.

Усети как Аш притисна ръка в средата на гърба му. Докосването беше изгарящо, като удар от електрически ток. По цялото му тяло се разляха сгриващи вълни. Талон изсъска, когато раните му запулсираха още по-силно. Но само след няколко удара на сърцето му куршумите сами изскочиха от тялото му, а отворите започнаха да се затварят.

Кучият му син! Талон никога не бе подозирал, че Аш владее такава сила. Остана силно впечатлен.

Докато раните заздравяваха, телефонът му звънна. Аш се отдръпна, докато Талон отговаряше на обаждането.

— Тя вече липсва ли ти, Спиир?

— Проклет да си, Камул. Проклет да си!

Вместо отговор чу само смях.

— Кажи ми кое е по-добре: да срещнеш любовта и да я изгубиш или никога да не я познаеш?

На Талон му причерня.

— Къде е тя?

— Талон?

Стомахът му се сви веднага, щом чу ужасения глас на Съншайн.

— Скъпа, добре ли си? — попита я с пресекващ глас.

— Не са ме наранили, но искат да дойдеш в един склад на „Комърс Стрийт“. Аз...

— Съншайн! — изкрещя Талон. Сърцето му се разтуптя като побесняло. — Съншайн, там ли си?

— О, тя е тук, Спиир. Но се нуждае от теб. Ако искаш да я видиш, ела точно в седем тази вечер на „Комърс Стрийт“ 609. Вземи колкото искаш от твоите приятелчета и да видим кой ще отведе Съншайн тази вечер у дома си и на колко парчета.

Връзката замря.

Прониза го сляпа, изгаряща ярост. И хукна към вратата, напълно забравил за опасността от слънцето. Аш го хвана за ръката.

— Талон, погледни ме.

Той отказа да го направи. Виждаше само Съншайн. Мъртва.

— Талон! — изкрещя му Аш. — Стегни се, мамка му! Ако излезеш сега, ще умреш.

— А теб това какво те засяга, по дяволите?

— Келте! — Аш го стисна още по-здраво. — Готвиш се да направиш точно това, което те искат. Да се втурнеш през глава в последните минути, когато слънцето още грее. Помисли. От всички Нощни ловци, с които разполагам, тъкмо ти си този, на когото разчитам да мисли разумно. Не им позволявай да ти причинят това.

Дишането на Талон се накъса, докато се опитваше да потисне гнева и страха си.

— Не мога да я оставя да умре.

— Тя няма да умре, ако се овладееш. Трябва да озаптиш темперамента си. — С тези думи Аш пусна ръката му.

Талон стискаше и отпускаше юмруци, докато гледеше безпомощно вратата.

— Помисли, Талон — заговори отново атлантът със странно успокояващ тон. — Припомни си на какво съм те учил. Забрави ли, че стана Нощен ловец, защото не можеше да контролираш гнева си? Трябва да си възвърнеш спокойствието, равновесието.

Талон пое дълбоко дъх и издиша бавно, за да потисне гнева си. Много бавно.

— Добре. Вече съм почти спокоен.

— Чудесно. Защото не искам да си почти мъртъв. — Аш се отдръпна от него. — Ще изчакаме Ник да се върне с дрехите ти и тогава ще отидем да я доведем.

Талон кимна, а стомахът му си оставаше свит на топка, задето трябваше да чака. Обаче Аш беше прав. Но ако направи точно това, което каза Камул, той щеше ли да я убие, просто от злоба?

При тази мисъл Талон изтръпна.

— Той ще я убие, нали?

— Не зная, Талон. Надявам се да не го направи.

Талон замълча за миг, като си спомни адреса, който му бе съобщил Камул.

— „Комърс Стрийт“. Не беше ли точно там, където онази жена бе убита?

Ахерон го изгледа озадачено.

— Каква жена?

— Онази, за която ми се обади да я видя.

Аш се втренчи в него недоумяващо.

— Не може да не се сещаш — настоя Талон, — жената, за която си помисли, че е била убита от Зарек.

Ахерон се намръщи.

— Никога не съм ти се обаждал, за да идваш да гледаш мъртва жена и съм дяволски сигурен, че Зарек не би убил жена.

— Да, обади ми се.

Ахерон поклати бавно глава.

— Не съм се обаждал.

Талон също се намръщи. Какво, по дяволите, му ставаше на Ахерон? Да не би вече да го е налегнала старческа деменция? Не бе характерно за него да е толкова разсеян. В момента беше по-оправдано Талон да е по-разсеяният от двамата.

— Ти Рекс, ние се срещнахме там. Не помниш ли? Ти ме извика и докато бях навън с теб, Зарек е разиграл онова представление с полицията. Зная, че беше ти. На тази земя няма друг с твоя ръст, който да изглежда като теб.

Лицето на Ахерон пребледня. Ако не го познаваше така добре, Талон би се заклел, че видя истинска тревога, изписана в очите на Ахерон.

Нещо наистина не беше наред.

— Какво има, Аш?

Ахерон се отдръпна на крачка от него.

— Има нещо, което веднага трябва да свърша. Стой тук. Ще се върна навреме, за да тръгнем по следите на Съншайн.

Ахерон се насочи към вратата, но Талон го улови за ръката.

— По-добре ще е да ми обясниш. Още сега.

— Не мога.

— Ахерон, сега не е времето да се правиш на оракул. Ако знаеш какво става и с какво си имаме работа, трябва да ми обясниш.

За пълно изумление на Талон, Ахерон мигом изчезна.

Аш не успя да си поеме дъх, когато се озова в Катотерос, място в онази дълбока част на отвъдното, простиращо се между измеренията. Това бе негова собствена територия, където не се очакваше да се появи някой друг.

Преди векове Хадес го бе изпратил в тази пустош. Или по-точно казано, Хадес го бе заточил тук.

От деня, в който Артемида го освободи, Аш използваше това място, за да му напомня за това, което представляваше. За това, което беше някога...

А сега Аш се мъчеше да се овладее. Необходими му бяха няколко минути, за да си събере мислите. Да потисне емоциите си. Стомахът му обаче си оставаше стегнат на топка. От всички спомени и болки, които отново го връхлетяха, се чувстваше зле. Въздухът около него фучеше и свистеше в синхрон с душевните му терзания. Трябваше да се овладее. Не можеше да си позволи да отрица емоциите си. Ако го стореше, никой нямаше да може да го спре.

Аш прокара пръсти през дългата си черна коса, преди да изкрещи древния боен вик. Просветнаха светкавици. Тъмносиви облаци се понесоха по странно обагреното, в черно и синьо, небе над него.

Това не можеше да се случва. Особено сега.

Ала нямаше друго обяснение. Стикс беше свободен. Някак си бе успял да избяга от Острова на изчезналите и сега бе на свобода в Ню Орлиънс.

Как е могло да се случи?

И сега Стикс се преструваше, че е Аш. Срещаше се с хората му и разговаряше с тях...

Ужас разкъса сърцето му.

Трябваше да го спре, преди Стикс да разкрие миналото на Аш пред някого. Аш не можеше да понесе мисълта някой да узнае за миналото му като човешко създание. Да знае какъв е бил. Какво бе извършил...

— Ахерон?

Той трепна, когато чу гласа на Артемида.

— Това място е мое, Арти. Ти ми обеща никога да не се появяваш тук.

Тя се материализира пред него.

— Усетих болката ти.

— Сякаш те е грижа.

Тя се пресегна, за да докосне лицето му, но той скръсти ръце пред гърдите си и се отдръпна от нея. Тя въздъхна и отпусна ръка.

— Загрижена съм, akribos^[1]. И то повече, отколкото си мислиш. Но не затова съм тук. Научих за Зарек.

Аш изръмжа глухо, гърлено. Разбира се, че тя никога нямаше да дойде само заради неговите страдания. Много отдавна бе научил, че страданията му не означават нищо за нея.

— Сам ще се справя.

— И как ще се справиш? Той е бил разкрит и сега хората го издирват. Той застрашава всичко. Трябва да умре.

— Не — изръмжа през зъби. — Аз ще се погрижа за това. Просто се нуждая от още малко време.

На лицето ѝ се изписа познатото му пресметливо изражение.

— И какво ще ми дадеш в замяна за времето, за което ме молиш?

— По дяволите, Артемида, защо за теб всичко трябва да е сделка? Не можеш ли поне веднъж да направиш нещо само защото съм те помолил?

— Нищо не е безплатно — отсече тя, като закръжи около него. Той се сви, когато тя го погали по гърба. — От всички създания ти най-добре би трябвало да го знаеш. Услуга за услуга.

Атлантът пое дълбоко дъх и се приготви за това, което предстоеше. Независимо дали му харесваше, или не, трябваше да се преструва на смирен просител заради доброто на Зарек.

— Какво искаш?

Артемида отметна косата от врата му и започна да го гъделичка с устните и носа си. Против волята му цялото му тяло се разтрепери и възбуди.

Когато заговори, гласът ѝ бе тих и дрезгав.

— Знаеш какво искам.

— Чудесно — промълви той примирено. — Можеш да ме имаш, но още не изпращай Танатос. Позволи ми да отведа Зарек обратно в Аляска.

— Ммм — зашепна тя задъхано във врата му. — Ето, видя ли... всичко е много по-добре, когато си по-отзивчив.

Той застина, когато тя близна кожата му.

— Може ли един въпрос? — рече Аш студено. — Освободи Стикс, само за да можеш да ме чукаш ли?

Тя се отдръпна рязко, отстъпи назад и го изгледа шокирано.

— Какво?

Аш я наблюдаваше внимателно, защото искаше да узнае истината.

— Стикс е на свобода в Ню Орлиънс.

Артемидата се смая.

— Никога не бих ти причинила това, Ахерон. Нямах представа, че е избягал. Сигурен ли си?

Противно на волята му, все пак му олекна, че не го беше предала. За пореден път.

— Талон го е видял и си е помислил, че съм аз.

Артемидата притисна ръка към устните си. Зелените ѝ очи бяха ужасени.

— Той ще дойде за теб.

— Вече е дошъл. Сигурен съм, че онова малко представление на Зарек пред клуба е било само една инсценировка, за да те предизвикат да го убиеш. Не се съмнявам, че Стикс се опитва да неутрализира хората ми. Целта му е или да им попречи да ме защитят, или да отвлече вниманието ми.

— Няма да му позволя да се добере до теб — закани се тя енергично.

— Това е между мен и брат ми, Арти. Искам ти да стоиш настрана. — Аш се отдалечи още малко от нея. — Ще се върна на разсъмване, за да изпълним нашата сделка. Но междувременно остави Зарек на мен.

Вейн беше все още в човешки вид, докато помагаше на сестра си да си изяде супата от бамя. Тя бе единственото живо създание, на което бе позволил да познае нежната му страна. За целия останал свят той винаги се старал да изглежда безмилостен и жесток, защото се опасявал някой от зверовете в глутницата им да не се нахвърли върху Аня и Фанг заради смесеното им потекло.

Вейн притисна ръка върху гъстата, мека козина на Аня, като се старал да потисне болката в гърдите си. Тя и Фанг бяха всичко,

което имаше на този свят.

Всичко, което имаше значение за него.

В деня, в който Аня се събра с воина Ориан от стратите, Вейн беше бесен. Винаги бе знаел, че този безумен и глупав самец няма да живее дълго. Преди няколко седмици мойрите доказаха, че е бил прав.

Сякаш още чуваше нейния вой, когато узна за смъртта на Ориан. Заяви му, че не само е спала с Ориан, а и му е позволила да се свърже напълно с нея. И тъй като техните жизнени сили се бяха слели в едно, смъртта на Ориан означаваше, че и тя щеше да умре, ако не носеше неговите рожби в утробата си.

Но веднага щом кутретата се появяха на този свят, тя щеше да се присъедини към своя избраник в отвъдната страна на вечността.

С разбито сърце Вейн изтри сълзите си.

Аня вдигна очи нагоре и близна лицето му.

— Хареса ли ти супата от бамя? — попита я той, като я погали по ушите с двете си ръце.

В главата му прокъртя смеха ѝ.

„Благодаря ти, че я донесе.“

Той кимна. За нея бе готов да премине през адските огньове, за да ѝ донесе глътка вода.

Тя седна до него и отпусна глава в скута му.

„Трябва да приемеш вълча форма, преди другите да станат подозрителни.“

Той гледаше с умиление как козината ѝ се увива около пръстите му. Колко много щеше да му липсва тя, когато си отиде. Беше най-красивата вълчица, която някога бе виждал, като той се възхищаваше не само на външността ѝ. Най-много щеше да му липсва нежното ѝ сърце и нескончаемите ѝ тревоги за него.

— Ще го направя, Аня. Искам да останем така само за още няколко минути.

Усети как Фанг се приближи зад него, отново във вълча форма. Брат му го побутна с глава в гърба, след което го захапа игриво по рамото.

От дясната му страна проблесна ослепителна светкавица. Вейн вдигна очи и видя Ахерон, застанал до блатото. Атлантът се оглеждаше зорко във всички посоки, за да се увери, че са сами. Накрая го заговори тихо:

— Може ли да поговорим за минута?

Фанг изръмжа.

— Всичко е наред, adelfos^[2] — каза му Вейн, като бутна брат си назад. — Само не изпускай Аня от погледа си.

Вейн се изправи и поведе Ахерон към гората, по-надалеч от глутницата. Ако някой от тях научеше, че е довел тук един Нощен ловец, с него бе свършено.

— Трябваше да ми се обадиш, Аш.

— Това не може да чака. Имам проблем, а ти си единственият, на когото вярвам, че ще ми помогне.

Това го шокира, и то много.

— Ти ми имаш доверие?

Аш го изгледа накриво.

— Не, не съвсем. Но трябва да се разправя с един предател, който се представя за мен и заплашва моите Нощни ловци.

— Това какво общо има с мен?

— Дължиш ми услуга, Вейн. Нуждая се от теб и от Фанг да действате като подкрепление. Необходим ми е някой с яки мускули, за когото те не подозират.

— Кога?

— Веднага.

Талон крачеше нервно в апартамента на Съншайн. Бързо изми кръвта от тялото си и се преоблече в дрехите, които Ник му донесе. Стараеше се да изглежда спокоен, но му беше дяволски трудно.

— Тя е невредима, Спиир — опитваше се Киара да го успокои. — Кълна се.

Той въздъхна облекчено, но оставаше нащрек. Беше благодарен, че Киара бе успяла да дойде при него, но ѝ беше много трудно да остане за по-дълго. Силата, която блокираше идването ѝ, бе изключително могъща, с каквато те никога досега не се бяха сблъскали. Надяваше се Киара да издържи още малко, да продължи да му помага да защитава и да се грижи за Съншайн.

— Можеш ли да ми кажеш къде точно се намира тя? — попита той сестра си.

— О, господи — обади се Ник от столчето си до барплота, където чакаше завръщането на Аш. — Не говориш отново с мъртъвци, нали? Мразя, когато го правиш.

— Млъкни, Ник.

Ник изви устни.

— „Млъкни, Ник, стой, седни, дръж.“ Все това ми повтаряш. И аз те обичам, келте.

Талон го изгледа кръвнишки.

— Защо не отидеш да намериш нещо за ядене, та поне устата ти да има с какво да е заета?

— Е, с това мога да се справя. — Ник скочи от столчето до барплота и се насочи към кухнята.

— Нае, не мога да я намеря — продължи Киара. — Не мога да засека къде точно се намира. Казах ти вече, че някаква могъща сила я закриля. Нещо, което усещам като божествена сила.

— Камул?

— Не съм сигурна. Донякъде ми прилича на мощта на келтския бог, ала има и още нещо.

— Какво?

— Като че ли се смесват няколко сили. Все едно два бога взаимно се закрилят.

— Защо?

Тя само вдигна рамене.

Ник изруга.

— Тук няма храна за мен. Няма нищо, освен някакви треви и тофу и други боклуци. Дори кока-кола няма. Господи, Талон, твоята приятелка е много шантава.

Ник извади едно парче соево сирене и го помириса.

— Това поне изглежда годно за консумация. Искам да кажа, че каквото и да правиш, сиренето си е все сирене, нали?

— Да, Ник. Изяж сиренето. — Талон се извърна пак към Киара, докато Ник търсеше нож. — Ще я освободят ли?

— Не мога да предсказвам бъдещето, Спиир. Знаеш правилата.

— Трябва да зная дали ще оцелее.

Киара се поколеба, преди да му отговори.

— Днес ще е жива.

— А утре?

Киара отклони поглед.

— Това не мога да ти кажа.

Талон изруга.

Внезапно ярка светлина заля стаята. Талон прикри очите си от блясъка и видя как от вратата се появиха Ахерон и още двама мъже. Никога досега не ги бе виждал, но само един поглед му бе достатъчен, за да се досети, че са убийците Катагария. Дори въздухът около тях бе наситен с някаква животинска, телепатична сила.

— О, господи — стресна се Ник. — Мразя тези гадни номера, когато се появявате ей така, просто отникъде. Толкова ме стресна, Аш, че лапнах това отвратително сирене. — Пак погледна към Талон. — Впрочем, каква е тази гадост?

— Соево сирене.

Двамата Катагария се спогледаха с отвращение.

— Дотук беше с моята вечеря — рече по-високият. — Сега цялата ти тъканна система е замърсена. Ще ти трябва поне седмица, за да се изчистят клетките ти и да станеш отново годен за ядене.

Ник силно пребледня.

— Готов ли си да тръгваме по следите на Съншайн? — обърна се Аш към Талон.

Талон кимна, изпълнен с непоклатима решителност.

— Да тръгваме.

Ахерон погледна и към Ник в кухнята.

— Ник, искам да отидеш при Зарек и за известно време да не му позволяваш да се показва навън. Той е под домашен арест, затова ако го хвана да се мотае навън, ще нагази в дълбоки лайна. Както и ти.

Ник сгърчи лице в гримаса.

— Добре, но държа да отбележа, че ако не се касаеше за живота на жена, щях да ти кажа къде да си завреш заповедта.

Ник излезе през вратата, като не спря да мърмори, докато минаваше покрай двамата Катагария:

— Ник, докарай ми колата, донеси ми дрехите, изчисти комина, оправи ми леглото, наблюдавай моя психопат, домъкни ми чехлите. Да, ще ти домъкна чехлите и ще ги завра в някое наистина неудобно място. — И тъкмо Талон си помисли, че беше свършил с мрънкането, когато се чу: — Кълна се, че майка ми трябваше да ме кръсти Фидо^[3].

— Хей, искам само да ти кажа, че най-добрият ми приятел се казва Фидо — извика по-високият Катагария през рамо.

Другият Катагария бутна леко Ник и подхвърли:

— Няма ли най-последно да престанеш?

Ахерон посочи по-високия Катагария, с къса черна коса, който бе направил първата забележка.

— Талон, запознай се с Фанг. — Махна с ръка и към втория, с дългата коса и зелени очи. — А този е брат му Вейн.

— Защо са тук? — попита Талон.

— Да кажем само, че ако лошите момчета отново са въоръжени с халогенни лампи, те няма да имат същия ефект върху двамата Катагария, както върху теб.

— Да — потвърди Вейн и се усмихна злобно. — Светлината само ни кара да нападаме още по-яростно.

Добре, поне щяха да имат една изненада в резерв. Сега оставаше само да успеят да се доберат до Камул.

— И така, какъв е планът? — попита Фанг.

— Нито един от нас да не загине — обясни Аш.

Вейн ги поведе навън от апартамента. Талон видя паркирани до автомобила си два черно-сиви мотора „Кавасаки Нинджа“, които сигурно принадлежаха на двамата Катагария. Тъй като Ловците шейпшифтъри трябваше да се придвижват много бързо, за да избягнат враговете си, те предпочитаха мощните спортни мотоциклети пред бягането или ходенето, защото тогава изразходваха много от силите си, необходими за схватките.

Талон погледна часовника си. Оставаха само двацет минути до срещата. Част от него искаше Аш просто да ги пренесе мълниеносно до сградата на склада, но беше достатъчно разумен, за да не го моли за това. Аш беше доста своенравен по отношение тази своя способност и често се дразнеше, когато го молеха да я използва.

Талон се настани в своя „Вайпър“ и пръв подкара извън алеята, докато другите трима потеглиха след него с мотоциклетите си към „Комърс Стрийт“. Само след няколко минути стигнаха до района на складовете.

Улиците гъмжаха от хора, както туристи, така и местни жители. Това бе много посещавана част на Ню Орлиънс, наричана Сохо на Юга.

На Талон не му отне много време да открие стария запустял склад, където през осемдесетте се помещаваше една популярна художествена галерия. Бяха я затворили в началото на деветдесетте и оттогава пустееше. Големите прозорци бяха тъмни, като някои от тях бяха счупени, а други — със заковани дървени капаци. Вратите, някога боядисани в яркочервено, сега бяха напукани и с олющена боя, а отпред имаше дебела метална верига и катинар.

Когато мъжете слязоха от моторите и се събраха пред вратата, отвътре не се чуваше никакъв звук.

— Е, момчета — заговори Фанг бавно, като свали каската си, — не ви ли идва на ум, че може да се окаже капан?

— Не думай, ти така ли мислиш? — рече Талон подигравателно. Фанг завъртя очи.

Талон призова силите си, остави ги да се надигнат и разпрострат докрай. Тогава почувства колко са разпокъсани. Това не вещаеше нищо добро. Не знаеше какво го очаква вътре в тази сграда, но бе готов да си проправи път с битка и през самия Ад, само и само да спаси Съншайн. Със или без силите си.

Насочиха се към сградата, като Аш вървеше най-отзад.

— Ооо! — възкликна Фанг, докато гледаше как Талон се справя с катинара. — Счупваме го и влизаме. Това не ти ли навява приятни спомени, Вейн?

— Млъкни, Скуби-Ду — скастри го Вейн, като прибегна към унижителното обръщение, използвано от Катагария за безмозъчни, страхливи кученца. — Ти по-добре си пази гърба.

Талон разби катинара и отвори вратата, която изскърца шумно, преди да падне от пантите. Келтът изруга, след което я отмести ядосано встрани.

Влязоха в сградата един по един, разпръснаха се и образуваха ветрило, после се спряха в тъмното, празно помещение, пълно само с натрупан от десетилетия прах, паяжини и мръсотии. От време на време отвън преминаваше кола и фаровете ѝ осветяваха част от порутеното помещение.

Цареше пълна тишина, с изключение на странно ритмично туптене, достигащо някъде от горните етажи. Чуваха се и тихи шумове от пълзенето на плъхове по пода.

— Еееех — запя Фанг провлачено, имитирайки саундтрака на някакъв нискобюджетен филм. — Хей, Аш, искаш ли да ми изпиеш кръвчицата?

Аш го удостои само с един насмешливо безразличен поглед.

— Не, благодаря. Последното, което искам, е да хвана бяс или друга рядка кучешка болест, от която да вдигам крак край всеки стълб, за да пикая.

Вейн плесна брат си по тила.

— Следващият път ще те оставя у дома.

— Ей, заболя ме — оплака се Фанг и разтри удареното място.

— Да, но не толкова много, колкото ще те заболи сега — обади се непознат глас на безплътно същество, изскочило от нищото.

Талон чу как нещо се завихри във въздуха. Рязко извърна глава наляво, за да избегне удара, и го улови, когато профуча покрай рамото му. Повдигна вежди, докато оглеждаше голямата средновековна брадва, която държеше, след което я подаде на Вейн.

Вейн сви устни. Не изглеждаше много развеселен, докато изпробваше с палеца си острието на брадвата.

— Хей, който и да си, ти нападна брат ми и здравата ме раздразни.

С тези думи запрати брадвата обратно срещу този, който я бе хвърлил. Талон чу силен стон само миг, преди прожектори да разкъсат мрака. Той и Аш простенаха от болка, залегнаха и закриха очите си. В следващата секунда нещо изпука и светлините отново угаснаха.

Аш запрати една мълния в ъгъла, където вероятно улучи нещо, защото се разнесе силен писък. Помещението се изпълни с миризмата на изгоряла плът.

Тогава деймоните изскочиха от мрака и се впуснаха в атака. Талон сграбчи първия, който стигна до него, и го запрати на пода. Извади острието от ботуша си, но преди да убие деймона, друг деймон се нахвърли върху него, хвана го през кръста и го блъсна назад.

— Мамка му, каква готина кльопачка от деймони! — засмя се Фанг. — Хей, Вейн, какво месо предпочиташ — бяло или червено?

С ножа си Вейн прободде един от деймоните в гърдите, право в сърцето и деймонът мигом се разпадна. Вейн се засмя на брат си, който се бореше с друг деймон:

— Какво ще стане, ако аз грабна единия му крак, а ти другия и си поиграем на „Ядец — намисли си желание и дръпни“?

Талон завъртя очи към тях, но после се извърна рязко и с тока на обувката си довърши деймона, който го бе сграбчил. После се втурна след един друг, който се прокрадваше зад гърба на Фанг и го пипна, преди да го е достигнал. Деймонът се обърна към него със съскане, като се опита да го наръга, но Талон извъртя китката му и избви ножа от ръката му.

— Лош ход, боклук — каза му Талон, като удари силно вампира, който се олюля и се стовари на пода по гръб. Талон го довърши с ножа и деймонът се разпадна, щом откраднатите от него души излетяха, освободени от тялото му, и се устремиха нагоре.

Нещо привлече вниманието на Талон, макар да го съзря само с крайчеца на окото си. Извърна глава и видя Аш, обкръжен от група деймони.

Ахерон се сражаваше срещу тях с жезъла си, но толкова много врагове го атакуваха, че той приличаше на някой, който е стъпил върху мравуняк и се опитва да прогони всички мравки.

Талон се втурна на помощ. Откъде се взеха всичките тези деймони? Обикновено се събираха в Ню Орлиънс по това време на годината, но, по дяволите... като че ли сега тук, в това помещение, се бяха струпали половината от всички деймони на света.

С обединени сили Аш, Талон и двамата братя Катагария ги избиха до един.

— Благодаря — кимна Аш, когато и последният деймон изчезна.

Талон кимна, сгъна своя срад и го прибра в ботуша си.

— Е — въздъхна Фанг, имитирайки плътното южняшко провлачване на думите, — длъжен съм да призная, че е адски мило от страна на деймоните да се изпаряват, след като ги убиеш. Много по-добре е, отколкото да избиваш противници от Аркадия. — Вдигна ръце нагоре. — Вижте, всичко е почистено.

— Фанг има ли копче, с което да може да се изключва? — попита Талон.

С извинително изражение Вейн поклати отрицателно глава, но Талон вече бе насочил вниманието си другаде. Имаше много по-важна задача, на която трябваше да се посвети изцяло.

— Трябва да намерим Съншайн — заяви и се насочи към стълбите.

— Почакай — извика му Аш. — Нямаш представа какво ще завариш горе.

Талон обаче нито за секунди не забави крачките си.

— Няма как да го узная, докато не отида там.

Подвластен единствено на мисълта да спаси Съншайн, Талон се насочи към неспирния тътен, долитащ от една врата в далечния край на коридора на горния етаж. Когато се доближи до нея, Вейн, Фанг и Аш вече го бяха настигнали.

Талон блъсна вратата, готов за битка. Но вместо друга група деймони, вътре откриха Съншайн, завързана върху едно легло в малка стая, осветявана от фенер. Стенейки, тя се гърчеше и извиваше, все едно имаше треска.

Ужасен, че нещо с нея не е наред, Талон се втурна към леглото, докато Вейн и Фанг претърсваха стаята за още скрити деймони.

Какво ѝ бяха направили? Само ако я бяха докоснали или наранили, той щеше да ги открие дори и на другия край на земята и да ги разкъса на парчета.

Веднага щом Талон я освободи от въжетата, тя се вкопчи в него в страстна прегръдка.

— Здравей, скъпи — простена младата жена гърлено, като се търкаше в него, докато рошеше косата му и плъзгаше пръсти по цялото му тяло. — Само за теб си мислех. Така ми се искаше да дойдеш при мен.

Нехаеща за присъствието на другите мъже в стаята, тя го целуна страстно и започна да дърпа дрехите му, за да ги съблече. В първия момент Талон беше твърде смаян, за да помръдне. Но после и неговите хормони се събудиха. Сега и той я искаше така, както и тя него.

Съншайн го събори по гръб на леглото и бързо се покатери върху него, сякаш искаше да го направят веднага, тук и сега. Тялото му пламна. Талон никога не бе изпитвал нещо подобно. Буквално трябваше да се бори с нея, за да не го съблече гол. Не че би възразил, ако бяха сами. Но нямаше как да го направи пред публика.

Ахерон я наблюдаваше внимателно, с напрегнат поглед. Имаше нещо особено в изражението му. Талон си помисли, че му прилича на някой, който си припомня лош кошмар.

— Съншайн? — заговори я Талон, докато се опитваше да провери дали не е била ранена. — Добре ли си?

— Ъ-хм — простена разгорещено, докато го хапеше по брадичката и шията. Тялото му моментално се нагорещи и втвърди за нея.

— Хайде, бебче — прошепна тя задъхано в ухото му. — Нуждая се от теб. Веднага.

— Хей, Вейн — обади се Фанг. — Не знаех, че жените от човешката раса са толкова страстни. А ти?

Вейн изглежда брат си предупредително. Това обаче ни най-малко не смути Фанг.

— Мисля, че тя ще се нуждае от свежо попълнение, след като изтощи Талон, както е при женските Катагария. Обикновено не го правя с жени от човешката раса, но за такова парче мога да направя изключение.

Талон побесня.

Вейн притисна длан към устата на брат си и го тласна назад.

— Фанг, по-добре ще е да престанеш, иначе Талон ще те направи на вълчи кебап.

Аш поклати глава, сякаш се мъчеше да се събуди от транс и отдръпна Съншайн от Талон. Тя се съпротивляваше и фучеше като дива котка, докато се мъчеше да се освободи от хватката му. Аш обаче ѝ прошепна нещо на някакъв непознат език, който Талон също не разбираше, и Съншайн тутакси се отпусна безжизнена в ръцете му.

— Какво ѝ направи? — ядоса се Талон.

— Нищо опасно. — Аш внимателно намести Съншайн отново в скута на Талон. — Това е само една малка приспивна магия, за да се успокои и да можеш безопасно да я прибереш в дома ѝ.

Аш вдигна ръката на Съншайн и помириша кожата ѝ. Талон вече бе доловил някакво странно пикантно ухание на портокали, с което като че ли бе пропито тялото ѝ.

Аш се обърна към Фанг и Вейн.

— Ще ни изчакате ли на долния етаж?

Вейн наклони глава.

— Ще огледаме останалата част от сградата, за да сме сигурни, че някъде не се спотайват още деймони в засада.

И изведе брат си от стаята.

Талон притисна Съншайн към гърдите си, благодарен на съдбата, че отново са заедно, но разтревожен за това, което ѝ бяха сторили. Забеляза също колко странно се държеше Аш. Изглеждаше много по-особен от обикновено.

— Какво ѝ има?

Аш изпусна дълга и уморена въздишка.

— Тя е под въздействието на наркотик, наречен Еухаристиси. — Видя, че Талон смръщи вежди недоумяващо и му обясни непознатата дума: — Означава наслада.

— Което ще рече?

— Това е много силен афродизиак. Насища кръвта с ендорфини и премахва всякакви задръжки. Веднъж проникнал в организма на някого, той мисли единствено как да си намери партньор, който да го доведе до оргазъм.

Талон изпита силен пристъп на гняв, когато се замисли защо някой ще ѝ дава такъв афродизиак.

— Мислиш, че Камул е правил секс с нея?

— Не, мисля, че някой друг ми изпраща съобщение, което в същото време е предупреждение и за теб.

— Как така?

Лицето на Аш почервения. Това се случваше с него само когато бе адски вбесен. През последните хиляда и петстотин години Талон бе виждал само три пъти Аш в това състояние.

— Този афродизиак често се използваше в Атлантида, но не се е произвеждал, откакто целият ни континент потъна на дъното на Егейско море.

Лошо предчувствие се загнезди в стомаха на Талон, само че този път не заради него и Съншайн. Присви очи и изгледа тревожно Ахерон.

— Какво става, Ти Рекс? Първо, някой, който адски прилича на теб, но не си ти, си играе игрички с мен. А сега някой се сдобива с наркотик, изчезнал преди единайсет хиляди години, заедно с твоята древна родина, и го дава на Съншайн, докато е била отвлечена от Камул. Какво се цели с това?

— Засега мога да кажа само, че Камул се е сдружил с още някой.

— Кой?

— Трябва да стоиш настрана от всичко това. — Както можеше да се очаква, Ахерон не отговори на въпроса му.

— Доста е трудно да стоя настрана, когато тази личност въвлича и мен в играта. А и няма да стоя безучастен, докато Съншайн е застрашена.

— Ще направиш, каквото ти казвам, Талон.

— Аз не съм ти слуга, Аш. Добре е да смениш тона, когато говориш с мен. И то по-бързо.

Лицето на Аш почервения още по-силно.

— Оспорваш авторитета ми?

— Не, но се съмнявам в преценката ти. Искам да ми обясниш с кого или с какво си имаме работа и защо този мъж е дал наркотик на Съншайн.

— Не ти дължа обяснение, келте. Единственото, което трябва да знаеш, е, че един стар мой враг се представя за мен.

— Защо?

— Ами очевидно не е от добри чувства към мен, нито пък от желание да спечели приятелите ми, не мислиш ли?

Талон изръмжа заради неспособността на Аш да споделя за миналото си. Защо Ахерон беше така дяволски потаен?

— Да не е Ловец шейпшифтър или полубог?

— Последният път, когато имах работа с него, беше човек.

— Тогава защо толкова прилича на теб? Да не ти е някакъв роднина?

— Няма да си играя на въпроси и отговори с теб, Талон. Той не е твоя грижа, а моя.

— Поне ще ми обясниш ли как ще мога да ви различавам?

Ахерон свали слънчевите си очила.

— По очите ни. Аз съм единственият човек, роден с очи като тези. Той не може да ги имитира и затова няма да си свали слънчевите очила от страх да не се издаде.

— А защо те преследва?

— Иска ме мъртъв.

— Защо?

Ахерон отстъпи крачка назад.

— Заповедите ми към теб са прости. Заведи я в твоя дом в блатото. Не зная колко наркотик е поела, но съм сигурен, че и след като

се събуди, ще остане под въздействието му. Повярвай ми, когато отвори очи, тя ще те направи много щастлив.

— Повярвай ми — повтори Талон. — Странно, че непрекъснато го казваш, а ти самият нямаш доверие никому и никога не споделяш дори най-обикновени факти за себе си. Защо, Аш?

Както и очакваше, Аш не му отговори. И в този миг Талон осъзна какво навярно е изпитвала Съншайн, докато се е разправяла със самия него. Беше истинско чудо, че още го търпеше.

— Хей, Аш — провикна се Вейн от долния етаж. — Тук има нещо интересно, което трябва да видиш.

Талон взе Съншайн на ръце и я отнесе на долния етаж. Аш ги последва.

Вейн и Фанг бяха в една малка стая, до голямото централно помещение. На отсрещната стена беше нарисувана странна картина с гръцки символ, три жени и ято гълъби. Към картината бяха залепени три бележки — по една над главата на всяка жена.

Талон видя, че едната бележка беше за него, една имаше и за Съншайн, а третата бе за Аш.

Ахерон бързо прекоси стаята и взе листчетата. Отвори бележката за Талон и я прочете на глас:

Не ме послуша, келте. Предупредих те да я държиш в блатото си, където тя щеше да е в безопасност. Мога да се обзаложа, че сега се разкъсваш от мъка, задето не знаеш кога, къде и как ще я убия. Но бъди сигурен, че ще я убия.

Аш отвори и следващата бележка — за Съншайн. И нея прочете на глас.

Талон, да не би да четеш писмата на Съншайн? Какво? Не се ли доверяваш на приятелката си? Не се тревожи. Тя не ти е изневерила. Или поне не още, макар че никак не беше лесно. Трябваше да я завържем, за да не изчука всеки от нас.

Талон изрева от ярост.

— Боговете да са ми на помощ, но ще открия този кучи син и ще му изтръгна сърцето.

Вбесен, Аш отвори последната бележка, но този път не я прочете на глас. Тя бе адресирана до него. Само че почеркът беше различен.

Познавам те, малки братко. Зная какво вършиш. Зная как живееш. И най-вече зная за лъжите, с които се самозалъгваш, за да можеш да заспиш.

Каж ми какво биха си помислили твоите Нощни ловци, ако някога узнаят истината за теб?

Дръж ги настрана от пътя ми или ще се погрижа всички те да загинат.

А с теб ще се видим на Марди Гра.

Аш смачка бележката на топка в юмрука си и мислено я накара да изчезне. Обзе го безсилен гняв. Кръвта му закипя. Ако Стикс искаше война, тогава трябваше да събере доста повече деймони.

Стикс нямаше представа срещу какво се опълчва.

— Какво пише в последната бележка? — попита Талон.

— Нищо. Отведи Съншайн в колибата си и я дръж там, докато не премине въздействието на наркотика, а после ми се обади. — Аш разтърка очите си, когато двамата братя Катагария ги изведоха от сградата.

Щом се озоваха отвън, Талон нагласи Съншайн в колата. Останалите стояха наблизко.

Вейн скръсти ръце пред гърдите си и погледна към Аш.

— И така, Аш, как се чувстваш?

— Прецакан. През следващите двацет и четири часа трябва да намеря начин да изведа Зарек отгук, преди ченгетата да го открият. И ако не греша, следващата стъпка на моя отмъстител ще е да уведоми Кириан и Джулиън кой е новият им съсед.

Талон улови погледа на Аш.

— Той иска да те разсее и обърка.

Аш кимна.

— Да, при това се справя доста добре.

Една идея осени Талон.

— Знаеш ли, струва ми се, че всички ние забравяме нещо.

— И то е?

Талон посочи с ръка братята Катагария, за да напомни на Ахерон, че вълчата глутница не е единствената група от шейпшифтъри в града.

— Твоят двойник не знае за „Убежището“. Мисля, че трябва да поискаме от мечия клан да бъде в готовност. Сигурен съм, че папа Пелтие и момчетата ще бъдат много щастливи да ни помогнат по време на Марди Гра. Те ми дължат няколко услуги и ако деймоните нападнат, както направиха тази вечер, ще се нуждаем от всяка помощ, която можем да си осигурим.

— Така е.

— Ако бях на твое място — продължи Талон, — щях да уведомя Кириан за Валерий, както възнамеряваше първоначално. И ще държа Зарек в резерв, тук, в града.

— Ами полицията?

— Повярвай ми, Ти Рекс, познавам моя град. Полицията ще бъде толкова заета с Марди Гра, че Зарек може да им се представи лично и те пак няма да разберат, че това е той. Но ако бях на твое място, ще се престоря, че съм извел Зи от града. Това е просто застраховка, в случай че твоят „приятел“ ни следи. Обади се на Майк и му нареди да долети и да изведе Ерик под прикритието на нощта, така че да си помислят, че е Зи. В същото време дръж Зарек скрит и за тази нощ забрави за Валерий.

Ахерон се замисли.

— Рисковано е.

— Както и да се живее в блато.

Вейн пристъпи напред.

— Мога да поставя стражи около колибата на Талон. Ако отново се опитат да го нападнат, двамата с Фанг ще се озовем там за броени секунди.

— Защо си готов да ни помогнеш? — поинтересува се Талон. — Досега си мислех, че искате да оставите Нощните ловци да загинат.

— Така е. Но съм задължен на Ахерон. — Вейн се обърна към него. — Обаче още отсега да се разберем, че след като всичко това свърши, дългът ни ще бъде изцяло изплатен.

Ахерон кимна.

— Разбрахме се.

Талон се сбогува с групата, качи се в автомобила и потегли към дома си. Докато се отдалечаваше от района, се пресегна и пое ръката на Съншайн в своята. Стисна я здраво. Усецаше костите ѝ толкова крехки в дланта си, но при все това не се съмняваше в силата, която тази млада дама притежаваше. Едновременно грациозна и решителна...

Така се бе уплашил, когато Камул я отвлече.

Никак не му допаднаше да живее в такъв страх. Никак не му харесваше да чувства каквото и да било. Толкова дълго бе живял без емоции, че сега страдаше още повече. Как му липсваше в момента характерното за него спокойствие. Беше свикнал да се владее изцяло, но всеки път, щом я погледнеше, усецаше как губи контрола върху емоциите си.

Съншайн трогна сърцето му толкова дълбоко, че той знаеше, че вече нищо нямаше да е както преди. И не само заради факта че тя бе Ниния. Беше заради самата нея. Съншайн имаше сила, смелост, плам. Тя беше отделна личност и той обичаше предизвикателната ѝ природа.

За него тя бе безценна.

Талон я обичаше повече, отколкото някога бе обичал, докато беше смъртен. И болката от тази мисъл бе достатъчна, за да го съсипе.

Талон я отнесе в колибата си и я остави внимателно на леглото. Не беше сигурен какво бе направил Ахерон с нея, но тя спеше съвсем кротко.

Телефонът му звънна и той отговори на обаждането. Беше Ахерон.

— Прибра ли се заедно с нея?

— Да, тя все още спи.

— Добре. Тревожех се за вас двамата.

Келтът се намръщи. Гласът принадлежеше на Ахерон, но не беше обичайно за него да признае нещо подобно.

Всичките инстинкти на Талон бяха тревога. Това определено не беше Ахерон. Гласът и интонацията бяха същите, но след като вече знаеше за двойника, долавяше разликата. Това беше измамникът.

— Според теб, след колко време наркотикът ще бъде изхвърлен от тялото ѝ? — попита Талон.

— Не знам. Една доза може да те държи от един до три дни.

— Наистина ли? Явно знаеш много за това.

— Ами, да, докато бях смъртен, бях толкова силно пристрастен към тази отрова, че бях готов да продам душата си заради нея.

— И кой си ти? — попита Талон.

— Извинявай, не те разбрах.

— Зная, че не си Ахерон.

Мрачен смях прозвуча в ухото му.

— Много добре, Нощен ловецо. Много добре. Заради това ще оставя теб и Съншайн да поживеете още един ден.

Талон изсумтя сърдито.

— Момче, явно много малко ме познаваш, ако си мислиш, че някога можеш да бъдеш заплаха за мен или за моите хора. Ако отново я доближиш, ще си направя ботуши от кожата ти.

— О, не ми се вярва. Но съм впечатлен, че този път успя да ме разкриеш. Вече започвах да се чудя дали някога ще успееш да ни различиш.

Талон стисна здраво телефона.

— Щом си решил да се представяш за Ахерон, май трябва да понаучиш нещо повече за него.

— Повярвай ми, Нощен ловецо — заговори гласът отсреща, самоуверен и злобен, — познавам Ахерон доста по-добре от теб. Зная за него неща, от които ще онемееш и завинаги ще го намразиш. Той не е такъв, за какъвто го мислите ти и останалите.

— Познавам го от хиляда и петстотин години. Мисля, че вече поназнайвам това-онова за характера му.

— Така ли? — попита измамникът саркастично. — А знаеш ли, че той остави сестра си да умре? Че тя се намираще само на няколко метра от него в залата и крещеше за помощта му. И докато той лежеше в несвяст, пиян и дрогиран, тя бе разкъсана на парчета?

Талон остана ужасен от това, което му описа този мъж. Но познаваше Ахерон. Упоен или не, той никога нямаше да падне дотам, че да не помогне на някой непознат. А когато се касаеше за закриляните от него хора, Ахерон щеше да преобърне небесата, за да ги защити.

— Не ти вярвам.

— Ще повярваш. Преди да привърша тук, всички вие ще научите истината за него. — С тази закана измамникът прекъсна разговора.

Талон захвърли телефона си на нощното шкафче и потри лицето си с ръце. Това беше някакъв кошмар. Разкъсваше се между необходимостта да защити един приятел, когото познаваше от цяла вечност, и една жена, чиято душа означаваше за него много повече от собствения му живот. Никога не се бе чувствал така безпомощен. Дори когато видя как убиха чичо му. Тогава поне държеше оръжие в ръка и видя нападателите.

Този път нямаше нищо конкретно, за което да се залови. Някъде там се спотайваха двама опасни противници. Единият се представяше за Ахерон, а другият бе коварен бог, изцяло отдаден на злобното си отмъщение.

Какво да прави?

Обърна се и погледна към Съншайн. Черната ѝ коса се стелеше като тъмен облак върху възглавницата му. Лицето ѝ бе спокойно и отпуснато, а загорялата ѝ кожа представляваше успокояваща гледка на фона на чаршафите му. Дори сега си представяше как я държи в обятията си, усещаше жаркото ѝ тяло под своето, топлината от докосването ѝ по кожата си.

Как можеше да я защити?

„Вярвай в Мориган, Спиър. Никога не се съмнявай в лоялността ѝ към теб. Никога не оспорвай действията ѝ. Знай само, че когато може, тя винаги ще ти помогне.“ Това бяха последните думи, които баща му бе отправил към него.

Щом затвореше очи, Талон все още виждаше лицето на баща си на светлината на огнището през онази нощ. Виждаше как от стария мъж струеше гордост и любов, когато го прегръщаше бащински и го слагаше да спи в леглото.

Винаги се бе придържал към тези думи и никой никога не бе успявал да го победи в битка. Нито чрез засада, нито чрез коварни ходове. Накрая в дома му остана само един враг, който го унищожил. Последният човек, когото би заподозрял.

Братовчед му копнееше толкова страстно да стане крал и накрая реши, че единственият начин да задоволи амбициите си е като убие другите двама наследници на трона — Талон и Киара.

Талон научи за неговото коварно предателство чак след като друидите убиха него и Киара. В нощта, в която Талон се появи отново, за да си отмъсти на своя клан, братовчед му призна всичко, докато се молеше на Талон да го пощади.

Но нищо нямаше значение. Млад, гневен и жестоко наранен, Талон отмъсти на всички тях, а след това изхвърли всякакви емоции от вледененото си сърце. И то остана все така ледено, докато наред улицата не го погледна една красива фея с големи кафяви очи, от чийто поглед всичко в него пламна.

Обичаше я. Смеха ѝ, остроумието ѝ. Тя отново го бе накарала да изпитва чувства. Беше го направила цялостен. Не искаше да живее без нея. Но и нямаше да позволи да я види убита заради него.

— Трябва да я оставя да си отиде.

Нямаше друг избор.

[1] Наистина (гр.). — Б.пр. ↑

[2] Братко (гр.). — Б.пр. ↑

[3] В Америка често срещано име за домашни и улични кучета.
— Б.пр. ↑

Зарек беше навън, стоеше върху надлеза за пешеходци на „Джаксън Бруъри“. Опрял ръце на металните перила, гледаше хората долу, които се разхождаха по „Декатур Стрийт“, влизаха и излизаха от магазини, ресторанти и клубове.

Беше получил заповед от Ахерон да остане в къщата си до края на Марди Гра. Може би трябваше да се вслуша в нареждането, но да спазва заповеди не беше най-любимото му занимание. Освен това суровият климат през февруари в Аляска го бе принуждавал прекалено често да пази стаята по цели денонощия. А той мразеше да се чувства като в капан.

Когато потегли от Феърбанкс, температурата там беше -26°C . Сега в Ню Орлиънс термометърът показваше 14°C и въпреки студения вятър, идващ откъм реката, този хлад не можеше да се сравни с жестокия мраз, на който бе привикнал. В сравнение със зимните нощи в далечния север това тук беше като мека лятна нощ.

Макар че в края на юни и през юли денем във Феърбанкс температурата можеше да се покачи до 33°C , когато настъпваха прозрачните вечери и навън никога не се стъмваше напълно, той би бил дяволски радостен заради една топла нощ като тази тук, на юг.

Разбира се, в разгара на лятото във Феърбанкс би бил истински щастлив, ако можеше да излезе навън за повече от няколко минути, преди слънцето отново да го пропъди зад заключената врата.

От деветстотин години той бе заточен в онази сурова земя с изключително суров климат. И сега, най-после, му бе позволено да се измъкне оттам.

Зарек затвори очи и вдъхна от изпълнения с усещане за живот въздух. Долови смесените миризми на храни и река. Чу смеховете и глъчката от веселбите.

Наистина харесваше този град. Нищо чудно, че Талон и Кириан се бяха установили тук.

Искаше му се да може да остане за по-дълго. Да бъде тук, където имаше и други като него. Където имаше хора, които биха разговаряли с него.

Но той бе свикнал да желае неща, които не можеше да има.

Вдясно от него се отвори врата и едно малко момче пристъпи навън. Хлапето бе достатъчно пораснало, за да прави бели. Имаше къса кестенява коса и хлипаше неудържимо. Като видя Зарек да стои там, то се закова на място.

Но Зарек не му обърна внимание.

— Хей, господине? — заговори момчето с треперещ глас. — Можете ли да ми помогнете? Изгубих се.

Зарек пое дълбоко дъх и се отдръпна от перилата. Прибра ръката с острите нокти в джоба на панталоните си и се обърна.

— Повярвай ми, хлапе. Това чувство ми е познато.

Подаде на хлапето другата си ръка и се учуди колко малко и доверчиво беше то. Зарек не си спомняше кога в живота си бе молил за помощ и се бе доверявал някому, че няма да го нарани.

— И така, кого ще търсим? Мама или татко?

— Мама. Тя е много хубава и голяма.

Зарек кимна.

— Как се казва?

— Мама.

Е, това наистина щеше да е от голяма полза...

— На колко години си, хлапе?

— Аз съм на толкова. — Детето подсмръкна и вдигна четири малки пръстчета. — Ами ти?

— На доста повече от четири пръста.

Момчето вдигна всичките си десет пръстчета.

— На толкова много?

Зарек не се съдържа и се усмихна.

— Хайде — рече му и отвори вратата. — Сигурен съм, че вътре все ще се намери някой, който да ни помогне да открием майка ти.

Момчето избърса лицето си с ръкав и се остави Зарек да го поведе към „Джаксън Бруъри“. И скоро след това той чу как една жена ахна.

— Какво правите със сина ми?

— Мамо! — Момчето се втурна към жената.

Тя го сграбчи, вдигна го на ръце и изгледа Зарек така злобно и подозрително, че той тутакси разбра — най-мъдро ще бъде незабавно да се скрие от погледа ѝ. В някои вечери беше по-добре да не притежаваш мрачен и зловещ вид.

— Охрана! — изпищя жената.

Зарек изруга и се втурна назад към вратата. Прескочи перилата, свлече се устремено по стъпалата към долния етаж и бързо се изгуби в тълпата. Или поне така се надяваше.

След като измина половината път до дома си, надолу по Уилкинсън, видя Ахерон, притаен в сенките. Мамка му, най-малко от това се нуждаеше в момента — Ахерон да го заяде, че е заключил Ник в дрешника и е напуснал къщата, при това точно когато имаше заповед да не си подава носа навън.

— Само не започвай пак да ми опяваш, Аш — озъби се Зарек.

Ахерон учудено повдигна вежди.

— Да ти опявам за какво?

Космите на тила му настръхнаха. Ахерон изглеждаше прекалено спокоен и раменете му не бяха напрегнати, както бе обичайно за Аш при всяка тяхна среща. Дватамата не криеха взаимната си неприязън вече от две хиляди години. А мъжът пред него се държеше така, сякаш Зарек бе един от приятелите му Нощни ловци.

Ледена тръпка се спусна по гръбнака на Зарек. Можеше да понесе омразата и гнева, но един приятелски настроен Ахерон му лазеше по нервите.

— Няма ли да се нахвърлиш върху мен? — попита Зарек.

— Че защо да го правя? — учуди се Ахерон и го потупа по рамото.

Зарек изсъска и веднага се отдръпна от него.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Какво не е наред, Зарек?

Нямаше начин този да е Ахерон.

Зарек използва телекинеза, за да свали слънчевите очила от лицето на мъжа. Вместо очи с цвят на течен живак, този мъж имаше най-обикновени сини очи, които присви срещу него.

— Това не беше мъдър ход.

Следващото, което Зарек помнеше, беше как го поразил божествена мълния.

Талон тренираше на лоста за набиране и изпълняваше упражненията за укрепване на коремната си мускулатура, когато Съншайн най-после се събуди.

Тя си пое дъх и бавно седна в леглото, все още отпусната и сънена.

— Толкова е горещо тук — промълви, с тих, дрезгав глас.

Талон се отпусна с главата надолу, а пръстите му докоснаха пода.

— Как се чувстваш?

Тя съблече блузата си презглава и той мигом се напрегна, като видя черния ѝ дантелен сутиен, обхващащ гърдите ѝ.

— Гладна — въздъхна младата жена и освободи закопчалката отпред на сутиена си. — И то не за храна.

При това признание той повдигна вежди, които се стрелнаха още по-нагоре, когато тя плъзна ръце по гърдите си, надолу до панталоните си. О, това бе жестоко.

Съншайн смъкна панталоните си, бавно и чувствено.

— Нуждая се от теб, Талон.

— Мисля, че се нуждаеш от един студен душ.

Тя пристъпи към него като дебнеща лъвица.

Хипнотизиран, Талон не посмя да помръдне, когато тя стигна до него и прокара ръка надолу по бедрата му. Наведе глава, за да зарови нос в сгъвката отзад на коляното му и го близна леко.

Талон простена от удоволствие от близостта ѝ. Тялото му се напрегна и запулсира, когато се надигна нагоре с намерението да освободи краката си от лоста на стената. Но така и не успя. Съншайн намери устните му и го целуна страстно.

Тя не можеше да мисли разумно, когато най-после се отдръпна от него и впи поглед в черните му очи. Тялото ѝ се оживи, цялото пламна. Можеше да се фокусира единствено върху пулсиращото желание да го поеме вътре в себе си. Мъчеше я изгарящия копнеж да усети ръцете му по цялото си тяло. Не помнеше някога да я бе връхлитала такава чувственост. Такъв глад да го вкуси и да усети всяка част от мъжкото му тяло. О, как само го желаше.

Пое ръцете му в своите и ги притегли върху гърдите си.

— Люби ме, Талон. Моля те.

Талон се поколеба.

— Не зная дали трябва да правим това, докато все още си под влия... — Млъкна наскре изречението, когато тя свали шортите му до коленете.

Обсебена от всепоглъщаща страст, каквато никога досега не бе познавала, Съншайн нежно го ухапа от страни по таза. От гърлото му се изтръгна дълбок стон, който я възбуди още повече, докато прокараваше ръка през късите му къдрави косъмчета, а накрая го обхвана в шепата си.

Талон застина. Една след друга го заляха вълни на невероятна наслада.

Тя прокара ръка надолу по възбуждения му член, който стана още по-твърд.

— Хмм — въздъхна младата жена с копнеж. — Какво имаме тук?

Пое върха му в устата си, но първо го обиколи с език, притегляйки го все по-навътре във влажната си топлина. Талон протегна ръце към голите й бедра, изръмжа от удоволствие и я притисна по-близо до себе си.

Засмука още от него в топлатата си уста, докато пръстите й деликатно опипваха тестисите му, разпрацайки лъчи на екстаз по цялото му тяло.

Добре, че висеше на лоста. Сладостта да я усеща бе толкова неударжима, че ако беше прав, несъмнено щеше тутакси да се свлече на пода. Затворил очи, Талон се наслаждаваше на интимните ласки на езика и устните й, как го галеха, ближеха, смучеха, на ръката й, извисяваща екстаза му до опасно ниво.

Талон галеше с ръка талията й, сетне целуна чувствителното място близо до слабините й. Тя простена гърлено. Вибрациите от това стенание отекнаха в цялото му тяло.

Съншайн потръпна, щом Талон разтвори краката й. Докато той нежно я галеше с пръсти, тя на свой ред обви ръце около кръста му, като усещаше как мускулите на корема му се стягат с всяко негово помръдване. Изпадна във възторг от твърдостта им, а когато той я пое в устата си, тя шумно простена.

Със замаяна глава, Съншайн продължаваше да го възбужда с език и устни, докато той със своята уста й действаше като магия.

Никога не бе изпитвала такова взаимно отдаване. Такава нужда да се докосват един друг, да споделят насладата си.

Езикът му се плъзна по сърцевината на женствеността ѝ, като я галеше, пришпорвайки екстаза ѝ до такива висини, че коленете ѝ омекнаха. Тя прокара ръце по гърба му, по раменете му, притискайки го по-плътено към себе си без никакъв свян, като през цялото време го ближеше и възбуждаше, за да вкуси солта на тялото му.

Тялото ѝ изтръпна в блаженство, миг преди вълните на насладата да я залееят. Изкрещя неистово, когато достигна върха на забравата. Той продължаваше да я хапе и вкухва, докато не изтръгна и последната тръпка от тялото ѝ.

Едва тогава Съншайн се отдръпна. Талон погледна нагоре към нея и се усмихна.

— Обичам вкуса ти — рече с дрезгав глас.

Тя му върна усмивката.

— Знаеш ли, цялото ти лице е много зачервено.

Той се засмя, като се изтегли нагоре, за да освободи краката си от лоста.

— Ще ме заболи главата от това упражнение, но не ми пука, дори и главата ми да се пръсне. Определено си струваше.

Понечи да вдигне шортите си, но тя го спря. Прокара ръце и устни по идеално стегнатите му коремни мускули, спусна се надолу по краката му и накрая смъкна както обувките, така и шортите му.

— Смятам да те оближа от главата до пръстите на краката.

Той само повдигна вежди.

Съншайн прокара пръсти по ходилата му и тръпки полазиха цялото му тяло.

— Ще те накарам да крещиш за милост, преди да свърша с теб.

Ето, това бе обещание, което той държеше да бъде спазено.

Талон затвори очи и простена, когато тя заблizza пръстите на краката му, един по един. Езикът ѝ се движеше чувствено между тях, изпращайки електрически импулси до всяка клетка от съществуването му, възбуждайки го до крайност. После се плъзна нагоре по тялото му, като ноктите ѝ драскаха кожата му.

— Ти си моя играчка и ще си поиграя с теб — закани се, имитирайки силен славянски акцент.

Талон нададе хриплив стон, когато тя започна да го хапе леко по краката. Езикът и зъбите ѝ го възбуждаха, докато си проправяха път нагоре по вътрешната страна на бедрата му. С гърлен смях тя се отдръпна и му се усмихна съблазняващо.

Талон я наблюдаваше как пое в ръце гърдите си и ги събра около члена му. Той стисна ръцете си в юмруци, докато тя ги търкаше нагоре и надолу.

— Харесва ли ти така? — попита го дяволито.

— Да — промълви той, с дълбок, дрезгав глас.

— Тогава нека да видим какво друго мога да измисля, което да ти хареса.

Съншайн го отведе до матрака и го нагласи да легне по гръб, след което бавно се плъзна по тялото му и го възседна. Ахна, когато пръстите му се плъзнаха вътре в нея. Беше така влажна, така гореща за него. Зажадняла за докосването му.

На свой ред Талон я превъртя по гръб, преди да коленичи между краката ѝ.

Сърцето ѝ диво се разтуптя. Не можеше да откъсне очи от лицето му.

— Опри краката си на стената зад мен.

Съншайн се подчини.

Той повдигна бедрата ѝ и проникна в нея. Съншайн изкрещя, когато я обля сладост. Беше толкова едър, така изпълващ, а проникванията му, докато се движеше между краката ѝ — тъй майсторски. Проникваше в нея докрай, докато тя надигаше таза си все повече и повече, за да посреща мощните му тласъци, поемайки го все по-надълбоко.

Талон заръмжа от удоволствието, с което тя го даряваше. Обхвана с ръце бедрата ѝ, прониквайки все по-бързо.

После се изви над нея, като подпря едната си ръка върху матрака, и впи устни в нейните, а свободната му ръка се спусна надолу, за да може да зарови пръсти във влажния триъгълник от черни косъмчета и да погали клитора ѝ.

Цялото ѝ тяло потръпна, когато пръстите му се задвижиха в синхрон с тласъците му. Навлизаше дълбоко в нея, но после се спираше, за да вкуси влажната ѝ топлина. О, как се нуждаеше от тази жена. От връзката си с нея.

Това между тях не беше само чисто физическо сливане. Беше нещо много повече.

Тя простена, сетне се задвижи бавно срещу него.

— Точно така, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. — Язди ме, както искаш.

И тя го направи.

Затворил очи, той стисна зъби, за да възпре оргазма си. Искаше единствено да се наслади на нейното удоволствие. Обичаше я точно такава. Дива и искаща. Тя беше напълно безсрамна в ръцете му.

Колко му липсваше и колко бе благодарен, че отново бе с него. Искаше да я притежава. Да я привърже към себе си за цяла вечност.

Ако само знаеше как да го постигне.

Отчаяно измъчван от желанието да я има докрай, той приседна на колене и отново пое контрола.

Съншайн изръмжа от екстаз, когато Талон отново започна да прониква в нея, дори още по-дълбоко от преди. Поемаше ударите му с френетична жажда. И когато тя отново свърши, простена името му.

Миг преди и той да се присъедини към нея, тя чу дълбокия му смях в ухото си.

Когато Талон се отдръпна от нея, Съншайн му се усмихна и се излегна на леглото. Целуна го и се намести върху него, обгръщайки го като одеяло.

— Ммм — въздъхна. — Точно това исках да направим още първата вечер, когато се срещнахме.

— Какво? Да ме чукаш до полуда?

Тя го перна игриво по корема.

— И това също, но не, исках да бъда твоето одеяло.

Талон прокара ръце през косата ѝ, преди да обгърне главата ѝ.

— Скъпа, можеш да бъдеш мое одеяло всеки път, когато изпиташ такова желание.

Тя определено изпитваше желание. Усмихна се порочно, отърка се в него, след което го дари с една дълбока, страстна целувка.

— Нали не си мислеше, че съм свършила с теб? — каза, като използва неговите думи.

— Не си ли?

Тя поклати глава.

— Аз едва сега започвам.

На разсъмване Талон беше потен и напълно изтощен. Болеше го на места, за които не предполагаше, че един мъж може да изпитва болка. Не беше сигурен дали някога пак ще поиска да прави секс...

При тази мисъл Талон се засмя. Да бе, как не. Но искаше да си почине поне няколко часа, преди да започнат следващия секс маратон.

Още дишаше тежко, когато Съншайн най-после се унесе в сън, излегната до него, заровила пръстите на едната си ръка в косата му и преметнала крак върху голите му бедра.

Господи, Аш не се бе шегувал за сексуалния й апетит. Беше накарала тялото му да се извива в пози, които не бе и подозирал, че е способен да направи. Точно сега не му бяха останали сили за каквото и да било. Искаше му се никога повече да не стане от леглото и ако тя още веднъж го нагребеше, нищо чудно да се разплаче.

Простена при тази мисъл, протегна ръка към нощното шкафче, взе телефона и позвъни на Ахерон. Надяваше се поне този път телефонът му наистина да е включен.

Оказа се включен.

Както винаги, Ахерон отговори още след първото позвъняване.

— Хей, добрият Аш или лошият Аш?

— Добър, лош, аз съм този с пистолета.

Талон изсумтя при този отговор. Това бе реплика от приключенския филм „Армията на мрака“, който Ахерон много харесваше.

— Само истинският Аш може да е толкова странен, че да цитира точно тази реплика.

— Брей, благодаря, келте. Какво има? Съншайн събуди ли се вече?

— Да, събуди се.

— А ти можеш ли още да ходиш?

— Нека да не задълбаваме в това.

Аш се засмя.

— Да, добре. И така, какво има?

— Обади ми се измамникът, скоро след като се прибрах у дома със Съншайн.

От другата страна на линията надвисна пълна тишина. Не се чуваше дори пукотът от статичното електричество.

— Хей, Ти Рекс, там ли си?

— Тук съм. Какво ти каза той?

— Най-вече, че те мрази. Отначало помислих, че си ти, но той спомена някои неща, които ми се сториха странни.

— Като например?

— Каза, че той — имайки предвид теб — бил пристрастен към наркотика, който са дали на Съншайн. А да измъкнеш нещо толкова лично от теб е все едно да вадиш зъб на лъв без упойка.

Ахерон отново не каза нищо.

— Хей, приятел, още ли си на линия? — попита Талон.

— Каза ли още нещо?

— Да, каза, че си имал сестра, която си оставил да умре. Нарекох го лъжец и си разменихме още няколко любезности, след което той прекъсна разговора.

Талон чу как Ник извика нещо на Аш, докато Зарек му крещеше да го остави на мира.

— Нещо не е наред ли?

— Ник току-що доведе Зарек, който е ранен. Трябва да затварям.

— Добре, но после ми се обади, за да знам какво става.

— Ще ти се обадя. — Връзката прекъсна.

Това бе странно. Талон се намръщи, остави телефона и отново се обърна към Съншайн.

Съншайн се събуди с писък. Талон я прегърна, докато тя се мяташе върху матрака.

— Шшт — зашепна й задъхано, притиснал лице в косата ѝ. — Аз съм, Талон. В безопасност си.

Тя още трепереше, когато се притисна до него.

— Помислих си, че все още съм... — Прегърна го силно. — О, господи, Талон, толкова съм изплашена.

Гняв разкъсваше сърцето му.

— Съжалявам, че не можах да те защитя. Нараниха ли те?

Младата жена поклати глава.

— Само ме изплашиха. Особено онзи, когото наричаха Стикс.

— Стикс? Като гръцката река Стикс?

Тя кимна.

— Излъчваше нещо налудничаво. Призрачно. В очите му се четеше невероятна омраза. Непрекъснато ръмжеше злобно. Наложил се Камул да го успокоява.

Талон стисна зъби. Реши на всяка цена да намери двамата задници и здравата да ги разпердушини.

— Съжалявам, бейби. Обещавам ти, че никога повече няма да те докоснат.

Съншайн го прегърна още по-силно.

— Така се радвам, че ме намери, но как разбра къде се намирам?

— Камул ми се обади.

Разкритието я слиса.

— Защо?

— Не знам. Мисля, че просто е искал да ме подразни. Той е извратен в това отношение.

Както си седеше, ненадейно на Съншайн ѝ прилоша.

— Какво са ми дали?

— Някакъв наркотик. Афродизиак. Да не са се възползвали от теб?

— Не — успокои го тя. — Накараха ме да го изпия, после ме оставиха сама. — Тя го погледна и се усмихна. — Но пък помня какво правехме с теб.

— Да, аз също си спомням.

Съншайн се засмя, но при движението болката отново напомни за себе си.

— И ти ли се чувстваш натъртен и протрит?

— Да кажем, че просто не бързам да ставам от леглото.

Съншайн погали татуировката му, черпейки утеха от присъствието му. С него се чувстваше защитена. Беше толкова хубаво отново да го усеща до себе си. Да чува гласа му. Припомни си изстрелите, които го бяха улучили, и колко бе ужасена, че може да умре от раните си. Сега по него не се виждаха никакви белези от куршумите.

— Толкова се радвам, че не те убиха — промълви тя.

— Повярвай ми, и аз чувствам същото.

Тя прокара ръка по едното му зърно, сетне застина, защото внезапно ѝ прилоша.

— Съншайн?

Тя скочи от леглото и хукна към тоалетната. Талон веднага я последва и я държа, докато тя изхвърляше последните остатъци от наркотика от организма си.

Съншайн не знаеше колко време прекара в тоалетната. Струваше ѝ се, че никога няма да спре да ѝ се повдига. Талон остана до нея през цялото време, придържаше косата ѝ и миеше лицето ѝ със студена мокра кърпа.

— Сега по-добре ли си? — попита, когато тя най-после спря да повръща.

— Не зная. Чувствам се ужасно.

Той я целуна по темето.

— Ще отида да ти донеса една кока-кола и няколко крекера. Ще помогнат на стомаха ти да се успокои.

Тя му благодари, след което отиде до умивалника, за да си измие зъбите. Като излезе от банята, завари Талон да я чака в леглото. Приседна до него и придърпа завивките върху тялото си. Все още трепереше и ѝ се гадеше.

Талон ѝ подаде един крекер и кутийка кока-кола.

— Хмм — промърмори тя, като ги пое от ръцете му. — Сигурно много ме обичаш, щом ми позволяваш да ям крекери в леглото ти.

Той отметна косата от лицето ѝ. Очите му я изгаряха с напрегнатия си поглед.

— Да, обичам те.

Думите му я смразиха.

— Наистина ли, Талон? Или Ниния е тази, която обичаш? Когато ме погледнеш, коя виждаш — Съншайн или съпругата си?

— Виждам и двете.

Съншайн се сгърчи при този отговор. Не беше това, което искаше да чуе. През целия си живот се стремеше да бъде самата себе си. Родителите ѝ я приемаха такава, каквато бе, но всички мъже, с които бе имала връзка, се бяха опитвали да я променят. Дори и Джери.

Последният тип, с когото беше излизала, се интересуваше от нея само защото му напомняше за бившето му гадже. А сега напомняше на Талон за бившата му съпруга.

Всичко можеше да е страхотно, ако не беше толкова скапано. Защо никой не я обичаше просто защото е Съншайн? Щеше ли Талон да е толкова нежен и внимателен с нея, ако тя не беше преродената му жена?

— Какво харесваш в мен? — попита го, докато отхапваше от крекера.

— Харесвам твоя плам и обичам тялото ти.

— Брей, благодаря, все пак. Това означава ли, че ако бях дебела и грозна, щеше да побегнеш през вратата?

— А ти щеше ли да избягаш, ако аз бях такъв?

Туш. Този мъж беше бърз с отговорите.

— Вероятно. Сигурно щях да я изпотроша, опитвайки се да избягам от теб.

Той се засмя.

— А аз щях да хукна след теб, ако се опиташ да ми избягаш.

— Щеше ли?

— Да, щях.

Но след коя щеше да тича? След Съншайн или Ниния? Въпросът продължаваше да я измъчва.

Съншайн се наведе и го целуна по челото.

— Нуждаеш се от малко сън. Изглеждаш уморен.

И наистина беше. Вече приближаваше пладне, а за разлика от нея той не бе свикнал да будувва през деня.

— Добре. Но не забравяй, че ако имаш нужда от нещо, трябва да набереш 4 и диез и ще се свържеш с Ник. Не се отдалечавай много. Камул ще се върне, само че нямам представа кога точно. Поне съм сигурен, че алигаторите ще го забавят. Затова стой наблизо, че ако нещо се случи, да стигна бързо до теб.

Тя кимна.

— Ако не съм в колибата, ще бъда пред вратата и ще рисувам. Обещавам.

— Добре. — Той нежно я погали по бузата и я целуна. — Ще се видим след няколко часа.

Съншайн го зави, облече се, изгаси лампите и излезе тихо навън да рисува.

Докато следобедните часове се нижеха, а тя рисуваше на верандата, изведнъж осъзна, че Талон живееше тук от векове, но през цялото това време нито веднъж не е виждал красотата на блатото на дневна светлина. Никога не се е любувал на слънчевите лъчи, проблясащи върху водната повърхност. Никога не е виждал наситенозеления мъх върху пъна до пристана му. Защото през нощта цветовете губеха яркостта си.

Жалко, задето е принуден да живее така. Напълно сам на света без... Тя потръпна, когато думите слънчева светлина изникнаха в главата ѝ.

— Господи — промълви младата жена, — колко мелодраматично.

Но самоиронията не намали болката в сърцето ѝ. Той бе самотен. Заради Камул, Талон не смееше да позволи на някого да се сближи с него. Колко ли ужасна е такава съдба...

Привечер тя събра нещата си и се нареди да се прибере вътре, докато Бет зорко я следеше от пристана. Съншайн сбърчи нос пред надменния алигатор и ѝ хвърли остатъците от крекерите си.

Физически се чувстваше по-добре, но душата ѝ продължаваше да е угнетена. Загледа се в Талон, който все още спеше. Той беше създание на нощта. В буквалния смисъл. И тя не можеше да го промени. Никога.

Той беше безсмъртен.

Тя беше човек.

За тях двамата нямаше надежда.

От тази мисъл ѝ идеше да се разплаче.

„Нощните ловци могат да се възползват от специална клауза в договорите си, «вратичка», през която да се измъкнат от дадения обет.“

Но първо Талон трябваше да се съгласи с това, а после... какво? Трябваше ли да стане негова жена? И дали той очакваше тя да бъде като Ниния?

Изтръпна от тази мисъл. Не искаше да обижда никой, но като Ниния тя е била глупава^[1]. Не че имаше нещо лошо в това да живее само за да угажда на съпруга си, но в съществуването ѝ като Ниния това е означавало и много други неща. Ниния никога не е спорила с него, никога не му противоречала.

Ако той ѝ е казал да скочи, тя е щяла да се подчини, без изобщо да си помисли да пита от колко високо. Правела е всичко, което той е искал, независимо дали това е съвпадало с нейните мисли и желания. Била е Степфордска съпруга^[2]. Пфу!

Съншайн не смяташе, че би могла да се държи по този начин, дори и да ѝ се наложеше. Тя беше изключително пряма и твърдоглава. Понякога дори ставаше леко себична. От един мъж би искала взаимност и партньорство. Някой, който ще уважава стремежите ѝ като

художник. Някой, който ще я цени, ще ѝ прощава грешките и всичко останало, и тя ще му отвръща със същото.

Харесваше се такава, каквото бе. Харесваше начина си на живот. С Талон никога нямаше да е напълно сигурна дали я обича, защото е Съншайн, или му е мила заради Ниния. Дали някога щеше да узнае истината?

Талон се събуди от нежното докосване на ръка, галеща косата му. Не бе нужно да отваря очи, за да разбере чия ръка го докосва. Усещаше я все едно гали сърцето му.

Съншайн.

Отвори очи и я видя седнала до него.

— Добро утро — рече тя.

— Добър вечер — отвърна той.

Тя му подаде чаша кафе. Талон отпи глътка, като очакваше да е неприятно на вкус, но всъщност се оказа добро. Много добро.

Тя се засмя, като го видя как я изгледа изненадано.

— В бара на родителите ми се предлага кафе. Може да не пия тази отрова, но знам как да я приготвям.

— Справила си се отлично.

Лицето ѝ грейна.

Талон седна в леглото и продължи да ѝ се любува.

— Какво прави, докато спях?

— Работих. Трябва да се срещна с един клиент и да му покажа някои неща, които той поръча. Ако наистина ги хареса, може да ми предложи договор да рисувам картини и фрески за веригата му ресторанти.

— Наистина ли? — попита я той, впечатлен от тази новина.

Очите ѝ светеха от възбуда, а бузите ѝ бяха порозовели. Той бе готов да се закълне, че това означава много за нея.

— Ако получа договора, край със сергията на площада. Най-после ще разполагам с достатъчно пари, за да си отворя собствено студио.

— Знаеш, че мога да ти дам парите, необходими за това.

Тя се натъжи.

— Както и родителите ми, но това е нещо, което искам да постигна сама. Не искам никой да ми помага.

Разбираше я отлично. Нали и той бе прекарал по-голямата част от живота си като смъртен в усилия да се доказва пред другите.

— Но никога не вреди да получиш помощ.

— Зная. Само че няма да е същото. Освен това мисля, че наистина ще е много приятно да отида в някой ресторант и да видя моите творби да висят по стените.

— Да, разбира се. Надявам се да получиш договора.

Тя отново се усмихна.

— Ами ти? На какво се надяваш?

— Надявам се моята колиба никога да не бъде пометена от някой ураган посред бял ден.

Тя се засмя.

— Питам те сериозно.

— Напълно сериозен съм. Ще бъде много лошо, ако това се случи.

Тя приседна на пети.

— Наистина ли не кроиш никакви планове за бъдещето?

— Няма какво да планирам, Съншайн. Аз съм Нощен ловец.

— Никога ли не си мислил да се откажеш?

— Никога.

— Дори и сега?

Като се замисли за това, той се умълча.

— Може би, ако мога да се отърва от Камул. Но...

Съншайн кимна, разбираше, че това бе непреодолима пречка. Камул й се бе присмял, когато го попита дали някога би простил на Талон.

„По-скоро земята ще се продъни, отколкото да го оставя на мира. Докато съм жив, той ще си плаща, задето отне живота на сина ми.“

Но не каза на Талон за това. Не искаше да го тревожи. Някак си трябваше да открие друг начин да се справи с Камул.

— Добре — кимна младата жена. — Повече няма да го споменавам. Нека се порадваме на времето, с което разполагаме.

— Звучи ми като много приятен план.

Прекараха нощта тихо и кротко, играха на различни игри и разговаряха. Съншайн претърси цялата му кухня и дори успя да открие достатъчно запаси, за да направи ядивна боя за рисуване по тялото. А

Талон я запозна с достоинства на шоколадовия спрей „Реди-Уип“ и с огромно удоволствие наблюдаваше очарованото ѝ изражение, докато облизваше от тялото му едно греховно произведение на изкуството, сътворено от сметана. Накрая Талон я покри с чист шоколад и на свой ред го изблиза до последната капка.

Кой да предположи, че да имаш любовница художничка ще се окаже така забавно?

Никога през живота си Талон не бе прекарвал по-приятно, отколкото тази нощ. Никога не се бе смял толкова. Никога не се бе чувствал толкова непринудено и спокойно. Вече нямаше какво да крие от нея. Тя знаеше всичко за него — какъв бе като човек и като Ноцен ловец.

Съншайн заспа малко след полунощ и го остави сам да размишлява за всичко свързано с тях двамата. Талон излезе навън, на верандата. Наоколо цареше пълно спокойствие, но беше студено. Мъглата над блатото бе гъста и до слуха му достигаше единствено тихия плисък на водата.

От векове насам това бе неизменна част от самотното му съществуване. Не можеше да преброи колко пъти бе седял тук сам, заслушан в мрака. Но сега, от другата страна на затворената врата, го очакваше самият рай. Само ако можеше да я задържи...

Но как можеше да се пребори с един бог? Възможно ли бе това? Като простосмъртен такава мисъл никога не би му хрумнала, но сега...

Сега се чудеше дали би могъл да...

След изгрева Талон се върна в леглото. Беше спал само около час, когато чу как Съншайн рови из бюрото му.

— Какво правиш? — попита я сънено.

— Търся ключовете за лодката.

— Защо?

— Нали ти казах, че трябва да се срещна с един клиент.

Талон потърка уморените си очи, докато се опитваше да се съсредоточи върху казаното от нея.

— Какво?

— Снощи ти казах, забрави ли? В единайсет трябва да се срещна с него на сергията. Обещах му да се видим, а после ще се върна колкото мога по-скоро.

— Не можеш да отидеш.

Тя замълча и го погледна.

— Казах ти колко е важно това за мен. За кариерата ми.

— Съншайн, не ставай глупава. Говорим за живота ти.

— Да, така е. — Тя продължи да претърсва бюрото. — Но нямам намерение да позволя на някакъв психопат да прецака единствената възможност, която ми се е предоставила до момента. Повярвай ми, ако този шибаняк припари днес до мен, ще се погрижа това да е последната грешка в живота му. Преди това не знаех, че ме преследват. Но сега вече знам и ще се погрижа за себе си.

Разгневен, че тя се осмелява да не зачита мнението му, Талон скочи от леглото.

— Няма да ти позволя да отидеш.

— Не ми казвай какво да правя, Талон. Собственият ми баща не ми заповядва. Аз съм зряла жена, с право на собствено мнение и няма да позволя на никой да ми диктува как да подреждам живота си.

— По дяволите, Съншайн, бъди разумна. Не искам да пострадаш.

— Защо? Защото ме обичаш?

— Да, обичам те.

И двамата се вцепениха, когато той изръмжа гневно думите. Сърцето ѝ запрепуска бясно. Искеше да повярва. Отчаяно. Но дали беше истина?

— Наистина ли? — попита, с натезал от вълнение глас.

Талон я наблюдаваше докато тя отваряше сребърното ковчеже с кадифена подплата, поставено върху бюрото му. В него Талон пазеше една торква, подобна на неговата, само че по-малка. Женска торква. Торквата на Ниния.

Съншайн му подаде отвореното ковчеже.

— Или обичаш Ниния?

Талон затвори очи, неспособен да понесе гледката с торквата на жена си. Трябваше да я унищожи още преди векове. Но не бе намерил сили за това. Беше я скрил в ковчежето, за да не я вижда. Ала така и не бе успял да я прогони от мислите си.

Съншайн затвори капака на ковчежето и го върна в бюрото.

— Трябва да го направя. Заради самата мен. Не искам да живея в страх. Камул знае, че сме заедно. И тук може да ме отвлече или убие

също толкова лесно, колкото и в града. Той е бог, Талон. Надали ще успеем да се скрием от него.

Талон трепна, когато думите ѝ се забиха в него като остър нож. В спомените си още виждаше чичо си, който се сражава. Виждаше смъртоносния удар, с който той бе повален на земята, преди Талон да успее да стигне до него.

Болка разкъса гърдите му. Много добре разбираше стремежа на Съншайн да се докаже, да се справи без ничия помощ. Но не можеше да я пусне навън сама, без никаква защита.

Освен това се нуждаеше от цялата си сила, за да се бори и да я защитава, което означаваше, че му трябва още почивка, за да възстанови формата си. Ако тази нощ излезеше навън, както бе изтощен, можеше и двамата да загинат. Но ако се върнеше в леглото, докато тя е тук, бе почти сигурен, че в мига, в който затвори очи, тя ще се измъкне тайно от колибата. И ако вземеше лодката му, той ще бъде принуден да остане тук, докато не се свърже с Ник, за да му нареди да докара другата лодка, която държеше в бараката.

По дяволите.

— Добре — промърмори раздражено, като извади мобилния си телефон. Имаше само един познат, освен Аш, който притежаваше достатъчно способности и сили, за да се противопостави на един бог и евентуално да избегне смъртта. — Можеш да тръгнеш, но ще вземеш някого със себе си за охрана.

— Кого?

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи, защото Вейн отговори. Убиецът Катагария не прозвуча особено щастливо, като чу гласа на Талон.

— Не съм ти разрешил да ми звъниш, келте.

— Не ми пука, вълк. Нуждая се от услуга.

— Тогава и ти ще ми дължиш услуга.

Той погледна към Съншайн. За нея бе готов на всичко.

— Готов съм да ти се издължа — увери той Вейн.

— Добре, тогава, от какво се нуждаеш?

— Можеш ли да приемаш човешка форма през деня?

Вейн се изсмя.

— Очевидно е, че мога. Опитвал ли си някога да се обаждаш по телефон с лапа? Да не говорим, че в момента разговарям с теб на

английски, а не вия като вълк.

При тази саркастична забележка Талон глухо изръмжа.

— Да, но способен ли си да поддържа човешката си форма и да се биеш при дневна светлина?

Вейн изсумтя. Започваше да му става досадно.

— Разбира се. Слънцето не ми пречи.

— Супер. Тази сутрин Съншайн трябва да отиде до „Джаксън Скуеър“ за малко.

— Това уговорено ли е с Аш?

— Не.

Вейн се засмя.

— Живееш на ръба. Това ми харесва. Добре, какво искаш да направя?

— Искам да я охраняваш, докато аз не поема охраната ѝ след падането на нощта.

— Добре, кучето пазач е вече на път. До половин час съм при теб.

— Много добре, благодаря.

— Бих отвърнал пак заповядай, келте, но това си остава еднократна сделка.

— Да, зная.

Съншайн се намръщи, когато Талон затвори телефона.

— Кой беше този?

— Казва се Вейн.

— И той ли е Нощен ловец?

— Не, скъпа. Сега ще се срещнеш с твоя върколак.

[1] Непреводима игра на думи с името Ninia (Ниния) и прилагателното pinny — глупав и послушен. — Б.пр. ↑

[2] Синоним на покорна и послушна съпруга, робот, каквито са съпругите от едноименния роман на Айра Левин. — Б.пр. ↑

Вейн не беше обикновен върколак, установи Съншайн. Той беше супер върколак, съдейки по грубата му, рязко очертана аура.

Влезе в колибата, облечен в избелели дънки, бяла тениска, протъркано кожено рокерско яке и черни каубойски ботуши. И имаше тяло, което би предизвикало улично задръстване. А когато свали слънчевите си очила, дъхът заседна в гърлото ѝ.

Висок колкото Талон, той бе зашеметяващо красив. Смайващо зелените му очи бяха в съвършен контраст с косата му, която на пръв поглед изглеждаше тъмнокестенява, но при по-внимателно виждане сякаш преливаше във всички познати цветове. Имаше нюанси в пепелно и златисто, червено и черно. Съншайн никога през живота си не бе виждала подобна коса.

Поне не у човешко същество...

Той я носеше дълга, стигаше малко под яката му. Виждаше се, че не полага особени грижи за поддържането ѝ, само прокараваше пръсти през нея, за да я приглади.

Ала най-силно я плени първичната, ясно осезаема мъжка сексуалност, която излъчваше. Сексуалност, която си съперничеше по сила с чувствеността на Талон. Вейн се движеше с плавната грациозност на хищник, със сведена глава, като че ли бе готов за атака.

Брр, този мъж беше неустоим звяр.

— Подрани — рече Талон.

Вейн сви рамене и сякаш за миг цялото му тяло се превърна в симфония от движения.

— Отне ми по-малко време да напусна глутницата, отколкото очаквах.

Върколакът я погледна и я дари с усмивка, от която коленете ѝ омекнаха.

— Наистина ли ми поверяваш своята женска, келтски воине?

— Да, поверявам ти я, защото в това блато управлявам аз.

Вейн повдигна скептично вежди.

— Това заплаха ли е?

— Обещание, Вейн. Разположих армията си пред дома ти, за да защитя семейството ти. Сега искам същото от теб.

— Уважавам доверието ти, келте. Но само защото зная колко рядко го даваш някому.

Двамата се спогледаха разбиращо.

Вейн надяна отново очилата си.

— Готова ли си, бейби?

Съншайн настръхна от безцеремонното свойско обращение. Може и да беше готин, но тя нямаше да позволи да му се размине подобна наглост.

— Ти не си ми гадже, нито брат, така че най-добре се откажи от „бейби“ и тям подобни, става ли?

Този път той я удостои с убийствените си трапчинки.

— Да, госпожо — рече и ѝ отвори вратата, за да мине покрай него. — Ще се видим след залез-слънце, келте.

— Да, ще се видим.

Съншайн се поспря на верандата и се огледа, за да разбере с какво ще пътуват.

— Къде е лодката ти?

— Не ползвам лодка. Шумна е и твърде бавна.

— И как ще се измъкнем оттук?

Вейн се усмихна дяволито и ѝ протегна ръка.

— Вярваш ли ми?

Да не би да се шегуваше?

— Не, аз дори не те познавам.

Той се засмя — топъл, плътен звук, който бе съблазнителен и чаровен, но колкото и да е странно, не ѝ въздейства. Оценяваше привлекателността му, ала сърцето и лоялността ѝ принадлежаха на Талон.

— Добре тогава, Дороти^[1] — рече спътникът ѝ, — затвори очи, тракни три пъти с токове и кажи: „Няма по-хубаво място от дома.“

— Какво?

Преди Съншайн да успее да мигне, той улови ръката ѝ и двамата се изстреляха от верандата, озовавайки се в гористата местност, където между дърветата лъкатушеше пътека. Съншайн нямаше представа как се бяха озовали тук, ала от колибата на Талон нямаше и следа.

— Какво направи? — ахна тя.

— Телепортирах те.

— Ти какво, да не си Скоти^[2]?

Той я изгледа присмехулно, все едно се наслаждаваше на недоумението ѝ.

— Правилното название е страничен скок във времето. Просто те пренесох през хоризонталното време от верандата на Талон през блатото към мястото, където съм скрил мотора си. Съвсем просто е.

— Хоризонтално време? Не разбирам.

— Времето се движи в три посоки — обясни той. — Напред, назад и странично. Ако не правиш нищо, времето винаги тече напред, но ако уловиш Ритис в удачния момент, можеш да избереш една от другите посоки.

Напълно объркана, тя сбърчи чело, опитвайки се да проумее какво ѝ казва.

— Какво е Ритис?

— Поради липса на по-добро определение, това е изкривено или деформирано пространство.

Докато тя продължаваше да се мръщи, той свали якето си.

— Нека ти го обясня по следния начин. — Хвана горната част на ръкава при рамото с дясната си рака и края на ръкава с лявата. — Времето прилича на този ръкав... Ако искаш да се придвижиш оттук — повдигна дясната си ръка — до тук — после повдигна лявата, — виждаш ли колко дълго трябва да пътуваш?

Тя кимна, отбелязвайки дължината на ръкава му. Този тип наистина имаше дълги ръце.

— По същество Ритис представлява невидими вълни, които през цялото време се движат около нас. Преминават през всичко на тази планета. Те се движат непрекъснато, отразяват се и понякога се изкривяват. По същество правят това. — Той събра ръкава между ръцете си, така че лявата и дясната се озоваха една до друга. — Сега пътуването от ръка до ръка отнема няколко секунди, вместо няколко часа.

— Леле — промълви тя, сякаш разбираше. — Значи можеш да пътуваш във всяка посока на времето? Дори можеш да се връщаш назад в миналото?

Той кимна.

— И как го правиш? Как улавяш този Ритис?

Той облече отново якето си.

— Бейби, в този свят аз съм всемогъщият Оз и не са много нещата, които не бих могъл да направя.

О, този тип наистина започваше яко да ѝ лази по нервите.

— Престани да ме наричаш „бейби“.

Той наклони глава и се придвижи до дървото. Две секунди по-късно като с магическа пръчка изневиделица се появи черен лъскав мотор.

— Добре, как го направи?

— Накратко, аз съм магьосник. Мога да променя всеки физичен закон, познат на човечеството и още няколко, които все още не са известни.

Съншайн бе искрено впечатлена.

— Това е сериозно постижение.

Отново прозвуча дълбокият му, мрачен смях.

— Бейби, ако не беше с Талон, щях да ти покажа кои са истинските ми таланти.

Съншайн можеше да се обзаложи, че щеше.

Той ѝ подаде една каска.

— Наричаш ме бейби, само за да ме дразниш, нали?

— Баща ми винаги казваше, че съм роден, за да му лазя по нервите. Предполагам, че не мога да се сдържам.

— Направи ми услуга. Опитай.

Той се ухили, показвайки отново обезоръжаващите си трапчинки, свали очилата, пхна ги в джоба на якето си и нахлузи каската на главата си.

— Я ми кажи — поде Съншайн, — след като владееш всички тези магии, защо ти трябва мотор, за да стигнеш до града? Не може ли просто да прескочиш във времето и да ни телепортираш до площада?

— Бих могъл — отвърна той, докато пристягаше кожената каишка на каската под брадичката си. — Но както Ахерон обича често да казва, само защото умееш да правиш нещо, не означава, че трябва да го правиш. Лично аз не бих искал да се превърна в нечия лабораторна мишка, затова се опитвам да не се появявам изневиделица в населени места, ако мога да го избегна.

Обяснението му ѝ прозвуча съвсем логично.

— След като можеш да пътуваш във времето, хрумвало ли ти е някога да промениш миналото?

— Да.

— А някога правил ли го?

Той поклати глава, а лицето му доби мрачно и сериозно изражение.

— На този свят има сили, които е по-добре да не бъдат закачани. Да промениш нечия съдба определено е едно от тях. Повярвай ми, мойрите прилагат доста сурови методи, за да накажат всеки, който е достатъчно глупав, за да се намеси в решенията им.

Заплашителните му думи отекнаха в ушите ѝ. Звучеше все едно някога бе сторил тази грешка и на Съншайн ѝ се прииска да го попита дали е така, ала вътрешният ѝ глас ѝ нашепна да не го прави.

Сложи си каската, сетне се качи отзад на мотора, като се опита да запази максимална дистанция помежду им. Вейн беше красив мъж, но нещо в него я изнервяше и това далеч не бе фактът, че е върколак, нито че броди във времето. Имаше нещо у него, което не ѝ вдъхваше доверие.

По нейна молба той я отведе в малката художествена галерия, където държеше заключена количката с творбите си и ѝ помогна да я откара на „Джаксън Скуеър“. Когато стигнаха, беше малко след десет и вече се бе събрала огромна тълпа.

— Не разбирам — промърмори Вейн, докато буташе количката ѝ до мястото, където беше сергията на Селена. — Защо трябва да излагаш стоката си, щом само ще се срещнеш с клиент?

— Камерон каза, че първо иска да види всичко, което продавам. Щом се налага да излагам работите си заради него, защо в същото време да не продавам и на други клиенти.

Показа му къде иска да разположи количката. Вейн се подчини, но не изглеждаше особено щастлив от задълженията си.

Селена се ококори, като ги видя двамата.

— Отново някой нов, Съни?

— Не, той просто е...

— Куче пазач — уточни Вейн и ѝ протегна ръка. — Ти си Селена Лорънс, нали? По-голямата сестра на Аманда?

Селена кимна и разтърси ръката му.

— Познаваш Аманда?

— Познавам Кириан.

— Нима само аз не познавам Кириан? — нацупи се Съншайн.

Селена се засмя, сетне се обърна отново към Вейн, който тъкмо разгъваше малката маса на Съншайн, върху която тя обикновено подреждаше евтините си керамични изделия.

— Сега сме посред бял ден, така че съм сигурна, че не си Нощен ловец. Скуайър ли си?

Вейн се вцепени.

— Не ме обиждай. Не служа на никого.

— За съжаление той не е особено дружелюбен — обясни Съншайн, докато подреждаше сергията си. — Мисля, че има бяс или нещо подобно.

Вейн я изгледа наполовина развеселено, наполовина смутено.

— Знаеш ли, Съншайн, харесва ми твоя дух.

Тя понечи да отговори, но усети, че някой я наблюдава.

Уплашена и обезпокоена, младата жена огледа тълпата наоколо и видя едно ведро, усмихнато лице, което ѝ бе не по-малко познато от нейното собствено.

Съншайн грейна.

Макар че не беше много висока, възрастната жена се открояваше сред множеството и то не само заради безумно яркочервената риза, която носеше. От нея се излъчваше присъствие и атмосфера, също толкова силни и могъщи като тези на Талон или Вейн.

Стоманеносивата ѝ коса бе сплетена на плитки, увити на венец около главата ѝ. От годините лицето ѝ бе прорязано от бръчки на щастие и безброй усмивки, а тъмнокафявите ѝ очи бяха блестящи и пълни с доброта. Това бяха очи, които привличаха хората към тази изключително мъдра жена.

— Бабче! — извика Съншайн, когато възрастната жена я приближи. — Какво правиш тук? Мислех, че се закле никога повече да не стъпваш в Ню Орлиънс по време на Марди Гра.

Баба ѝ я притисна силно към гърдите си, после я погледна. Беше минала почти година, откакто двете се бяха видели за последен път. О, беше толкова страхотно да види отново баба си!

Старата жена прокара длан нагоре-надолу по ръката на внучката си, сякаш искаше да се увери, че е добре.

— Е, такава беше намерението ми, но майка ти ми се обади и ми каза, че си била пълна с въпроси за келтското си потекло. Затова реших да дойда и да те изненадам.

— И определено го стори. Но се радвам, че си тук.

Баба й повдигна неодобрително вежди, когато зърна Вейн.

— А ти си?

— Вейн Каталакис.

Тя извърна поглед към Съншайн.

— Къде е този Талон, за когото ми каза майка ти?

— Ще дойде по-късно, бабче.

Възрастната жена кимна, извади изпод ризата си малък медальон и го сложи на шията на внучката си.

— Какво е това?

Баба й го нагласи така, че да е видим за всеки, който я погледне.

— Пази го близо до сърцето си, малка моя. Ако онзи мъж отново те преследва, нека знае кой те закриля.

— Какъв мъж? — попита Съншайн, надявайки се, че баба й не знае за отвличането.

Напразно.

— Зная какво се е случило, Съни. Знаеш, че зная.

По дяволите. Баба й притежаваше някои тайнствени ясновидски способности.

— Не мисля, че твоят медальон ще го уплаши, бабче.

— Ще останеш изненадана. А ако не го стресне, значи си заслужава това, което ще го сполети. — Баба й я потупа по рамото и се извърна към Селена. — Правиш ли онези упражнения, които ти показвах, госпожо Лорънс?

— Да, госпожо. Усещам как силите ми нарастват с всеки изминал ден.

— Чудесно. А сега е по-добре да се връщам при Старла. Ако онова смрадливо копеле приближи до бебчето ми...

— Бабо! — ахна Съншайн. Никога досега не бе чувала баба си да използва подобна дума.

— Е, такъв е. Щом тормози внучката ми, ще сваря брадавиците му в олио и ще нахраня вълците с главата му.

Последното накара Вейн да се задави.

— Знаете ли, всъщност вълците изобщо не обичат да ядат глави. Месо, да, но главите са наистина доста твърди за дъвкане. Да не говорим, че черепът засяда между зъбите.

Баба ѝ го изгледа унищожително.

— Да не би да ми се правиш на умник, момче?

— Да.

— Млади човече — поде старицата с надменен тон, — нима майка ти не те е научила как да се държиш?

— Майка ми ме е научила само на едно нещо и мога да ви уверя, че то не включва добрите обноски.

Баба ѝ кимна.

— Виждам. Но ти предстои да научиш много важен урок в този живот.

— И той е?

— Един ден ще трябва да допуснеш по-близо до себе си и някой друг, освен брат си и сестра си.

Лицето на Вейн се вкамени, а очите му засвяткаха диво и свирепо.

— Какво знаете за най-близките ми?

— Повече, отколкото можеш да си представиш. Чака те труден път, Вейн Каталакис. Искане ми се да можех да го облекча, но трябва сам да го извървиш. Само едно запомни: ти си по-силен, отколкото си мислиш.

— Повярвайте ми, госпожо, силата ми е единственото, в което никога не се съмнявам.

При тези думи баба ѝ се усмихна.

— Изумително е какви лъжи казваме на другите, нали?

След това му обърна гръб.

— Селена, Съншайн. Двете внимавайте и се грижете за себе си. И, Съншайн, когато настъпи нощта, следвай сърцето си. Прави каквото ти казва и то няма да те подведе.

— Добре, бабо, ще го направя.

Баба ѝ я целуна по бузата, после се запъти към „Света Ан“.

След като изчезна от погледите им, Съншайн се извърна и видя, че Вейн изглежда обезпокоен и напрегнат.

— Съжалявам. Тя доста често се държи така с хората. Има навика да казва каквото ѝ хрумне.

Вейн не отвърна нищо. Вместо това скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на черната желязна ограда, заобикаляща площада.

Съншайн довърши подреждането на сергията си, после погледна часовника си. Имаше още малко време, преди уречената среща с Камерон, затова извади скицника си и започна да драска. Преди да се осъзнае, бе нарисувала портрета на мъжа, който я бе отвлякъл.

Вейн погледна скицата.

— Дяволски добра прилика.

Съншайн се смрази.

— Познаваш ли този тип?

— Ами, да. Разбира се, че го познавам. Както и Талон. Селена навярно също го познава.

— Селена — рече Съншайн и подаде скицата на приятелката си, — познаваш ли този мъж?

— Разбира се, това е Ахерон.

— Кой е Ахерон? — попита Съншайн. Всички около нея не спираха да споменават името му, ала тя нямаше представа кой е.

— Поради липса на по-добро определение — рече Вейн, — това е шефът на Талон.

— Защо шефът на Талон ще ме отвлича? Смяташ ли, че е защото иска да ме държи по-далеч от него?

Вейн се засмя.

— Не е в неговия стил. Ако Аш иска да те държи далеч от Талон, просто ще цъфне на прага ти и ще те изплаши до смърт. Освен това, тъкмо той бе начело на спасителния отряд, който те освободи от похитителите ти.

Е, хубаво беше да го знае. Но защо приличаше толкова много на мъжа, който я бе отвлякъл? Смръщи чело.

— Той е бил там, когато Талон ме измъкна от лапите на Камул?

— Да, и аз също бях там. Не си ли спомняш?

Младата жена поклати глава. Спомняше си единствено Талон.

— Колко добре познаваш Талон и Ахерон? — попита тя Вейн.

Той сви рамене.

— Съвсем наскоро срещнах Талон, но пътищата ми с Ахерон са се пресичали веднъж или два пъти през вековете.

— Ти също ли си безсмъртен?

Вейн завъртя отрицателно глава.

— Моята раса просто живее доста по-дълго от човешката.

— Колко по-дълго?

— Около хиляда години, плюс-минус век или два.

Леле. Това наистина си беше дълго.

Съншайн не можеше да си представи какво би било да има на разположение толкова много време, за да планира бъдещето си. Ала нещо дълбоко в нея ѝ подсказваше, че навярно толкова дълъг живот би бил по-скоро проклятие, отколкото благословия, особено ако трябва да го изживееш сам.

Наблюдаваше как Вейн оглежда зорко множеството около тях. Лешниковозелените му очи явно не пропускаха нищо.

— Защо говориш толкова открито за това, докато Талон отказва да ми каже каквото и да било?

Той сви рамене.

— Аз не съм се заклел да пазя тайна, освен това предполагам, че през последните няколко дни си видяла достатъчно стряскащи и откачени гадории, така че аз съм най-малкият ти проблем. А и ще се осмелиш ли да кажеш на някого, че всъщност съм вълк, който се прави на човек? — Замълча и ѝ се ухили лукаво. — Предизвиквам те да го сториш — изрече бавно. — Това, приятелко, е най-бързият начин да се озовеш заключена в килия с гумени стени.

Тя не се съмняваше в думите му. И това обясняваше защо на него не му пукаше да говори открито за „различията си“.

— Ти наистина ли си вълк?

Той кимна.

— Тогава как можеш да бъдеш и човек?

— Ние сме различна порода от вас, хората. Моята раса е създадена преди около девет хиляди години, когато прапрадядо ми е решил да спаси живота на синовете си, като с помощта на магия преплел нишката на тяхната ДНК с тази на неколцина избрани животни. Така сме се родили ние. От един син са произлезли две същества, нещо като полубратя, като едното е притежавало човешко сърце, а другото — животинско. Аз съм пряк потомък на животните.

— Значи имаш сърце на вълк?

Вейн отново кимна.

— Както и морала му и инстинктите му за самосъхранение.

— А искал ли си някога да бъдеш човек?

— Не, никога. Защо да го искам?

Но Съншайн долови, че той крие нещо. Изпитваше много повече чувства, отколкото искаше да признае и беше очевидно, че не иска тя да задълбава в това. Така че младата жена смени темата.

— А боли ли, когато си сменяш формата? Като във филмите ли е, където върколаците се покриват с козина, докато костите им хрущят зловещо?

Той изсумтя презрително.

— Не. Това са чисти холивудски драматизации. След като сме родени с магия, през повечето време използването ѝ е безболезнено. Болката ми не е по-голяма от тази, която почувства ти, когато се телепортирахме от колибата на Талон до моя мотор. Усещаш само нещо като съвсем лек токов удар, който разтърсва тялото ти. Всъщност дори може да ти достави удоволствие, ако го направиш както трябва.

— Сигурно е много яко да можеш да правиш всичко това. — Тя наклони глава, присви очи и се вгледа в него.

— Какво правиш?

— Опитвам се да си представя как би изглеждал като вълк.

— Моли се никога да не разбереш.

Младата жена отстъпи крачка назад.

— Знаеш ли, мисля, че вие, момчета, наистина плашите хората.

— Понякога го правим.

Тъй като не желаше да се задълбочава повече, Съншайн продължи да чака. Но за нещастие, Камерон не се появи.

Вейн се опита да я убеди да се върне при Талон, но тя отказа.

— Може би той просто закъснява. Навярно е имал друга среща или нещо подобно. Не мога просто да си тръгна.

При тези думи Вейн издаде ниско ръмжение, също като на вълк, и седна зад сергията ѝ. Облегна се на черната желязна ограда и докато тя седеше на стола си и драскаше в скицника си, той наблюдаваше зорко керамичните ѝ изделия и рисунките ѝ.

Следобедът се влачеше бавно, но нищо не се случи. Камерон така и не се появи. Селена напусна сергията си в четири за кратка почивка.

Сега Вейн се бе разположил на тротоара зад нея. Дългите му крака, кръстосани при глезените, бяха протегнати и стигаха чак до

улицата. Беше се облегнал на лакти. Позата му изпълваше тениската върху свършеното му тяло.

— Всеки ден ли правиш това? — попита той.

— Да.

— Човече, адски е отегчително. Какво правиш, за да не полудееш?

— Обикновено скицирам или рисувам и преди да се усетя, денят е минал и е станало време да се прибирам у дома.

— Е, не го разбирам.

Хората, които не притежаваха артистична душа, обикновено не разбираха.

— Здравсти, Съншайн, имаш ли нещо ново?

Съншайн се обърна и видя Брайди Мактиърни да приближава от срещуположната страна. Висока, едра и пищна, Брайди имаше лице на някой от ангелите на Ботичели. Косата ѝ бе толкова тъмнокестенява, че изглеждаше черна, докато притежателката ѝ не излезеше навън. Тогава се виждаше, че е блестящо тъмночервена. Брайди обикновено я пристягаше с шнола, като оставяше няколко дълги къдрици да обрамчат лицето ѝ.

Истинска сладурана, Брайди бе една от постоянните ѝ клиентки. Дори бе купила някои от картините на Съншайн и бе украсила стените на бутика си с тях.

— Не — поклати глава Съншайн, — съжалявам. Напоследък не съм развихряла въображението си, нито съм рисувала „Джаксън Скуеър“. Най-вече работих върху поръчки на клиенти.

— По дяволите, току-що се нанесох в нов апартамент и се надявах да ми предложиш нещо, което да направи голите стени по-поносими.

Съншайн се намръщи. Брайди обичаше жилището си на „Ибервил“.

— Защо се премести?

— На Тейлър не му харесваше да изминава целия този път до града през нощта, затова реших, че ще е по-удобно, ако живея по-близо до местоработата му.

— Но ти работиш във Френския квартал.

— Зная. Това е една от жертвите, които се налага да правим в името на любовта. — Усмихна се на Съншайн, но си пролича, че беше

насила.

Тъкмо от това се боеше Съншайн. Защо винаги жената трябва да се жертва в името на любовта? Защо поне веднъж мъжът да не го направи?

Брайди въздъхна.

— Обади ми се, когато нарисуваш нещо ново, което би ми харесало, става ли?

— Разбира се. Между другото, изглеждаш наистина страхотно. Да не си отслабнала?

Брайди засия.

— Вече съм петдесети размер. Но трябва да ти призная, че постоянно гладувам.

— Да, но пък си супер.

— Благодаря. Тейлър ме записа за часовете по аеробика в клуба му, които са четири пъти седмично. Те също помагат да се свалят много килограми.

— Не ми звучиш особено въодушевена.

Болка засенчи очите на Брайди и тя извърна поглед.

— Честно казано мразя да обличам анцуг и да влизам в стая, пълна с кльошави жени в трика, като че ли изобщо имат нужда да правят тези упражнения. Това ме кара повече от всичко да закопнея за понички със сметанова глазура, напук на всяка диета.

Съншайн прихна.

— Няма нужда да ми го казваш. Лично аз смятам, че трябва да се забрани на всички под размер четиридесет и четири да носят нещо друго, освен панталони от зебло.

Брайди отново се усмихна.

— Като заговорихме за размери на дрехи и кльошави жени, май е време да се връщам в магазина. Грижи се за себе си.

— Ти също.

Брайди се запъти към бутика си.

— Кой беше това? — Вейн се бе изправил и се взираше след отдалечаващата се Брайди с жаден блясък в очите.

Как го правеше? Мъжът, или по-скоро вълкът, се движеше удивително безшумно.

— Името ѝ е Брайди Мактиърни. Собственичка е на бутик на „Ибервил“.

— Тя е... много хубава.

Съншайн бе смаяна, че го мисли. Повечето мъже се плашеха или просто губеха интерес от ръста на Брайди и рубенсовата ѝ фигура. Докато Вейн изглеждаше така, сякаш току-що бе видял супермодел от плът и кръв. Той примигна и отново се отпусна върху тротоара.

— Знаеш ли, бих могла да те запозная с нея.

Вейн я погледна, сетне извърна очи. Но Съншайн успя да зърне проблесналото съжаление в зелените му очи.

— Вълците не общуват с хората. Вие, приятелчета, се плашите до смърт, когато разберете какви сме. Да не споменавам, че жените от вашата раса са твърде крехки. Не бих искал да имам вземане-даване с никоя от вас, от страх да не я нараня или убия, докато се съвкупяваме.

— А хората казват, че аз не си поплювам и говоря, каквото ми е на ума. Господи. Ти просто си плещиш каквото ти хрумне, нали?

— Вече ти казах — аз не съм човек. Нямам вашите задръжки.

Предполагаше, че е вярно. Но беше жалко. На Брайди щеше да ѝ се отрази добре да има мъж, който да я приема такава, каквата е, да не я подлага постоянно на строга диета, нито да ѝ предписва убийствени упражнения.

— И така — поде Вейн след няколко минути, — какво има между теб и келта? Вие двамата просто се наслаждавате на секса или споделяте нещо много повече?

— Защо питаш?

— Защото ти пожела да узнаеш цялата ми биография. Предполагам, че е съвсем честно да ми кажеш нещо и за себе си.

Съншайн седна до него.

— Не зная. Когато съм с Талон, имам чувството, че си пасваме идеално. Все едно той е част от мен, която не съм съзнавала, че ми е липсвала, докато не го срещнах.

— Той не се ли чувства по същия начин?

Съншайн въздъхна тъжно.

— Кой знае? При него е трудно да се каже. Не съм сигурна, че тъкмо аз съм жената, която обича.

— Вярно е. Изглежда Талон не си пада много по емоциите. Въпреки това, мисля, че ти означаваш много за него, след като ми се обади да те пазя.

— Защо така мислиш?

— Първо, да се противопостави на заповедите на Ахерон не е най-разумното, което може да стори един Ноцен ловец. Онзи мъж ги контролира на живот и смърт. Второ, Талон бе готов да се спазари с мен, за да се погрижа за безопасността ти. А това също никак не е разумно.

— Защо? Ти няма да го нараниш, нали?

— Не и в момента, но като вземеш предвид постоянната опасност, в която живеят моите хора, да имаш дълг към един Убиец Катагария граничи с чистата глупост.

— Какъв Убиец?

— Истинското определение на това, което съм.

Съншайн се намръщи насреща му.

— Добре, но какво по-точно означава Убиец Катагария?

— Някой, който убива без угризение.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки, но при все това ѝ бе трудно да повярва, че той е способен на хладнокръвно убийство. Без съмнение, той беше див и първичен, но въпреки всичко, което бе изрекъл, не изглеждаше напълно лишен от съвест.

— Наистина ли би го направил?

— Бейби, бих убил майка си, без да се замисля нито за миг.

Припомни си какво бе казала баба ѝ за най-близките му роднини.

— Да, но би ли убил брат си или сестра си?

Вейн извърна поглед.

Съншайн го сръчка в рамото.

— Не си толкова аморален, на колкото се правиш, Вейн Каталакис. Мисля, че дълбоко в себе си ти си повече човек, отколкото си мислиш.

Съншайн се върна при сергията си и седна на стола. Продължи да оглежда хората наоколо, но докато слънцето бавно клонеше към хоризонта, а от Камерон продължаваше да няма следа, тя не видя никого, който дори отдалеч да изглежда заплашителен.

Е, поне никой, освен пазачът ѝ.

Талон бе буден и облечен преди залез-слънце. Кръстосваше колибата, нетърпелив да излезе и да намери Съншайн. Накрая безпокойството го надви и той се обади на Вейн.

— Тя все още е жива и здрава — информира го Вейн, без да си дава труд да го поздрави. — Съншайн — подвикна, — келтът иска да

се увери, че не съм те изял или нещо подобно.

Докато чакаше Съншайн да се обади, Талон потърка главата си при странното чувство за хумор на Вейн.

— Талон?

— Здравей, скъпа, добре ли си? — попита келтът, тутакси облекчен да чуе провлаченото южняшко звучене на гласа ѝ.

Беше най-красивият звук, галил някога слуха му.

— Добре съм. Абсолютно нищо не се е случило. Денят наистина бе доста отегчителен. Като се изключи Вейн. Той е много интересен типаж в стил Куджо.

Талон се усмихна. Настроението му мигом се подобри, но едва след като разбра, че тя е добре.

— Обзалагам се. Просто бъди внимателна, а аз ще дойда при теб колкото се може по-бързо.

— Добре. До скоро.

Сърцето му се сви, когато чу звука от целувката, която Съншайн му изпрати, преди да подаде телефона на Вейн. Господи, колко обичаше тази жена.

— Ах, Тали, аз също те обичам, скъпи.

— Млъквай, развратнико. Не ти е позволено да ми се глезиш, само моята любима може.

Вейн изпръхтя възмутено.

— Знаеш ли, някой ден наистина ще те накарам да ми платиш.

— Да, а аз ще ти донеса допълнително няколко кутии с кучешки бисквити.

Вейн се засмя добродушно.

— Заради това последното, ми дължиш допълнително цяло блюдо сочни ребърца, блатен плъх такъв.

— Имаш го. Между другото, как се справяш? Удържаш ли човешкия си облик без проблеми?

— Аз съм просто супер. Дори успях да задържа върху себе си повечето дрехи и всичко останало.

— Да, постарай се и занапред да е така. Не ми се иска Съншайн да ослепее при вида на мършавото ти тяло.

— Повярвай ми, щом още не е ослепяла при вида на тлъстия ти, космат задник, моят изобщо няма да ѝ навреди.

— Космат? Извини ме, но май определено ме бъркаш с брат ти.

Вейн отново се засмя.

— А сега сериозно, слънцето ще залезе след петнайсет минути. Веднага ще тръгна към вас.

— Държа фронта, Къстър^[3]. Не се тревожи.

— Благодаря, Седящ Бик. Доскоро.

Талон затвори и зачака, докато усети познатия сърбеж по кожата си, което винаги бе знак, че слънцето е залязло и вече е безопасно да излезе навън.

Бяха изминали четирийсет и пет минути след залез-слънце, когато Съншайн помоли Вейн да измине краткото разстояние до ъгъла, където се намираще сергията с разхладителни напитки и да ѝ донесе нещо за пиене. Отначало той се възпротиви, но накрая тя го убеди, че ще му е пред очите през цялото време и няма да изчезне, докато той се върне.

Веднага щом той се нареди на опашка, тя чу тихото изсвирване на Селена.

— Боже, онзи мъж там е наистина ужасно страховит. Все едно на челото му е написано „сериен убиец“.

Съншайн се обърна и видя изключително висок, тъмнокос мъж да завива иззад ъгъла. Когато мина покрай тях, конете от двете страни на „Декатур Стрийт“ изпръхтяха и се изправиха неспокойно на задните си крака. Все едно бяха усетили някакво зло в него. Непознатият изглеждаше толкова невероятно зловец, че стомахът на Съншайн се сви на топка.

— Дали да извикам на Вейн да се върне?

— Не зная. — Селена стана от масата си за карти, приближи се и застана до приятелката си. — Ако направи някакво движение към теб, ще го сграбча, а ти викай с все сила.

— Добре. Може би просто ще ни подмине.

Но мъжът не го направи.

Когато се изравни със сергията ѝ, погледна към нея, сетне спря.

На свой ред Съншайн прикова поглед в ужасяващите сребърни нокти на лявата му ръка.

Докато се приближаваше към масата ѝ, той не бе промълвил нито дума. Младата жена преглътна и инстинктивно пристъпи по-близо до

Селена. Мъжът би бил удивително красив, ако не изглеждаше толкова свиреп.

Съншайн и приятелката ѝ се спогледаха нервно.

Тъмният му, смразяващ кръвта поглед се бе насочил към купите, украсени с древногръцки изображения, които бе заимствала от един музеен каталог. С нежност, на която не би ѝ хрумнало, че е способен, той прокара ръка по червените фигури върху една от купите. В тъмните му очи проблесна копнеж, сякаш рисунките бяха събудили у него някакви горчиво-сладки спомени.

— Ти ли си ги правила? — попита той Съншайн буквално потрепери, когато настойчивият му черен взор срещна нейния. Мъжът имаше дълбок, предизвикателен глас с толкова силен акцент, че ѝ бе нужна минута, за да разбере въпроса му.

— Да.

— Хубава изработка.

Съншайн нямаше да се слия повече, ако бе извадил пистолет и я бе застрелял.

— Благодаря.

Когато бръкна в джоба си, тя се стегна, готова крещейки да повика Вейн, но после осъзна, че мъжът просто е извадил портфейла си.

— Колко струва?

— Ти какво правиш тук?

Погледът на Съншайн се плъзна покрай мъжа и видя, че Талон се приближава. Озова се до нея с дългите крачки на разярен хищник. Бързо.

— Не е твоя работа, келте — изръмжа непознатият.

— Разкарай се от Съншайн, Зарек, или се кълна, че лично ще ти помогна.

Зарек пхна обратно портфейла в джоба си и се извърна с лице към Талон.

— Опитай, келте, и ще изтръгна сърцето ти.

Талон се хвърли напред и избута Зарек, който политна, но се окопоти светкавично и на свой ред му се нахвърли. Но Талон приклепна и успя отново да го бутне назад.

Вейн се появи изневиделица и ги разтърва.

— Хей, хей, хей! — озъби се на Талон. — За какво е всичко това?

— По-добре никога да не те видя близо до нея, Зарек. Говоря сериозно.

Зарек се отърси, после се обърна и се отдалечи с гневни крачки към сградата на презвитерианската църква.

Съншайн се ужаси, когато видя свирепото изражение на Талон. Наистина изглеждаше готов да убие някого.

— Талон?

— Не се приближавай — предупреди я Вейн. — Добре ли си, келте?

Талон не отговори. Усещаше единствено яростта, надигаща се в гърдите му. Настойчивото, изгарящо желание да разкъса Зарек на парчета. В мига, в който го зърна, в съзнанието му проблесна образът на Зарек в алеята с неговата жертва. Бог да му е на помощ, ако някога нападне Съншайн по този начин. Щеше да го убие, независимо от последствията.

Без да каже нищо, привлече Съншайн към гърдите си и здраво я притисна. Плъзна ръка в косите ѝ, уви един кичур около юмрука си и вдъхна топлото ѝ ухание на пачули, умиротворен от сладостта да я държи в прегръдките си.

— Трябваше да я наглеждаш, Вейн — озъби се на Ловеца шейпшифтър.

— Това беше просто Зарек. Успокой се. Не правеше нищо лошо, просто разглеждаше грънците ѝ.

— Можеше да я нарани.

— Но не го направи.

— Да, и имаш дяволски късмет за това.

Зарек все още кипеше от гняв, докато вървеше надолу по Пиратската алея. Кога най-сетне щеше да го проумее? Всеки път, щом се опиташе да помогне на някого, това винаги се обръщаше срещу него и го цапардосваше по задника. Позна жената в мига, в който я видя, и се зачуди защо Талон я бе оставил незащитена. Стисна зъби.

— Супер. Нека тогава момичето да умре.

Какво му пукаше?

Спря, когато наближи края на алеята. Обзе го непознато, студено усещане. Не бе изпитвал нищо подобно от нощта, когато пресече границата между човешкото си съществуване и се превърна в Нощен ловец.

— Зарек.

Обърна се и се озова лице в лице с Дионисий. Гръцкият бог имаше безупречно сресана къса кестенява коса. Носеше тъмно сако от туид върху тъмносиньо поло и приличаше на високоплатен корпоративен бос.

— Ако смяташ да ме порaziш, Дионисий, давай, направи го.

Дионисий се засмя.

— Моля те, наричай ме Дион. Дионисий звучи толкова старомодно.

Зарек се скова, когато богът се приближи към него. Мощта на божественото същество бе толкова явна, че въздухът около него прашеше.

— Защо говориш с мен?

Дионисий посочи с палец към пешеходната зона.

— Чух малката ти препирня с Талон. Мислех си, че бихме могли да се споразумеем, ти и аз.

Самата идея накара Зарек да изсумти подигравателно.

— Би било равносилно на това да склуча сделка с Луцифер.

— Да, но аз не мириша на сѳра. И се обличам по-добре. Луц винаги прилича на сутеньор. — Предложи цигара на Зарек. — Хайде, вземи си. Дори е от предпочитаната ти марка.

Зарек се възползва от поканата, но изгледа подозрително грѳцкия бог, докато палеше цигарата.

— И така, каква е сделката?

— Много е просто. В този град има едно момче, което ми прави някои услуги. Снощи ти налетя на него. Онзи, който прилича на шефа ти.

— Да, познавам копелето. Дѳлжа му няколко удара.

— Зная. Жалко, че двамата се срещнахте при подобни обстоятелства. Но ако забравиш гнева си, мисля, че предложението ми доста ще ти допадне.

— И то е?

— Моето момче се нуждае от някои неща. Е, ние бихме могли да те убием, но лично аз смятам, че е по-добре мъж с твоите „специални“ качества и умения да е на наша страна, отколкото да се носи във вечността като безплътна сянка. — Дионисий замълча.

— Продѳлжавай да говориш.

— От теб искам единствено да не ходиш на лов. Върни се у дома, както иска Ахерон и остани там до началото на Марди Гра. По време на празненствата в моя чест Стикс ще се свърже с теб. Помогни му с окончателните приготовления и аз ще ти дам това, което искаш най-много.

— И какво искам най-много?

— Край на мъченията ти.

Зарек не можеше да не му го признае — богът знаеше какво да предложи.

— Не се опитваш да ме изиграеш, нали?

— Кълна се в реката Стикс, че ако ни помогнеш, ще те избавя от болката ти. Напълно. Без номера. Без никакво увъртане. Една мълния и ти ще си по-мъртъв от мъртъв.

— А ако не се съглася?

Дионисий се усмихна злобно.

— Хадес пази едно много приятно кътче от Тартар за теб.

Зарек всмукна дълбоко от цигарата си и се изсмя мрачно.

— Като че ли това може да ме изплаши. Какво ще ми направи той? Ще откъсне плътта от костите ми? Ще ги натроши? Май ми хрумна нещо по-добро. Защо не ме тръшне на земята и не ме тъпче, докато кръвта ми изтече. Или пък да ме застави да пълня бездънна яма? О, почакай, вече съм бил там, преживял съм го и дори го имам на видеозапис.

Зелените очи на Дионисий засвяткаха гневно.

— Не мога да повярвам, че Артемида те оставя жив.

— А аз не мога да повярвам, че ти си бог и не разполагаш с пострашна заплаха от тази. Но не се тревожи — додаде, когато видя, че Дионисий се кани да го порази. — И без това мразя тези задници и не ми пука колко от тях ще се превърнат в сенки.

Древногръцкият бог тутакси се успокои.

— Предполагам, че знаеш номера на мобилния ми? — попита Зарек.

Дионисий кимна.

— Ще се чуем.

— Супер. Ще се видим във вторник.

[1] Героиня от романа „Добрият вълшебник от Оз“ на Франк Баум. — Б.пр. ↑

[2] Има се предвид култовата реплика от сериала „Стар трек“: „Телепортирай ме сега, Скоти“. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид генерал Къстър (1839–1876), прочут с преследването на индианските племена шайени и сиукси. — Б.пр. ↑

По настояване на Талон, Съншайн прибра масата си и позволи на мъжете да закарат количката обратно в художествената галерия. Но тъкмо понечиха да тръгнат, когато тя ги спря.

— Какво правиш? — попита Талон, когато Съншайн отвори малка вратичка отстрани на количката.

— Нищо.

Той се намръщи, когато тя извади купата, която Зарек си бе харесал. Подаде я на Вейн.

— Нали нямаш нищо против да занесеш това на Зарек от мое име?

Талон се встрещи.

— Да не си откачила?

— Не, Талон. Онзи мъж страда много. Смятам, че ще му се отрази добре, ако някой прояви любезност към него.

Вейн изсумтя презрително.

— Това, което ще му се отрази добре, са няколко яки ритника по задника.

— Вейн, моля те. — Съншайн бутна купата в ръцете му.

Той я пое неохотно.

— Добре, но ако я запрати в лицето ми, ще настоявам за компенсации.

Тя го целуна по бузата.

— Доста нищожна компенсация, но в присъствието на Талон ще се наложи да се задоволя с нея. — С купата в ръце, Вейн закрочи надолу по улицата.

Съншайн се обърна към Талон, който продължаваше да се мръщи.

— При първа възможност Зарек ще я разбие на хиляди парчета в стената.

— Не мисля така. А дори и да го стори, винаги мога да изработя друга.

Той ѝ помогна да заключи количката и я поведе обратно към улицата.

— Ти имаш толкова щедро сърце.

— Всички все това ми казват. И така, ще отидем ли да потърсим Стикс?

— По дяволите, не. Няма да рискувам да пострадаш.

Тя изръмжа срещу него.

— Слушай, моята баба ми каза нещо този следобед. Каза ми тази вечер да следвам сърцето си. Не зная какво имаше предвид, но аз ѝ вярвам. Тя притежава изключителна ясновидска дарба. Всичко, което ми е казала, се е сбъднало.

— Виж, Съншайн, не мога да се противопоставя на казаното от нея. Зная само, че няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Когато Ниния умря, бях изгубен и всичко в мен изстина. Оттогава не съм чувствал топлина. Не и докато ръцете ти не ме докоснаха. Единственият начин да оцелея без теб, е да погребя чувствата си, но не мисля, че ще мога да го направя отново. Когато съм с теб, мога само да чувствам и да изгарям от желание.

— Точно това изпитвам и аз.

— В такъв случай какво ще правим?

— Не зная, Талон. Повярвай ми, бих искала да знаех.

Талон я прегърна през рамо, докато вървяха обратно към площада. Забеляза двойките, които минаваха покрай тях. Колко му се щеше двамата да са нормална, щастлива двойка, която няма никакви тревоги, освен изплащането на ипотеката.

Но това никога нямаше да стане. Камул си играеше с тях двамата и Съншайн щеше да пострада. Талон знаеше само един начин, за да ги защити.

— И така, къде отиваме? — попита Съншайн.

— Ще се видим с един бог, за да го помолим за чудо.

Ахерон скръцна със зъби, когато Артемида прокара ръка през дългата му руса коса. Наблюдаваше я през наполовина притворените си клепачи как уви един кичур около пръстите си и започна да си играе с него.

— Трябва да вървя — рече той.

Тя се нацупи съблазнително и плъзна изящната си ръка надолу по голите му гърди, а ноктите ѝ драскаха нежно кожата му.

— Не искам да си тръгваш.

— Освободи ме, Арти. Трябва да намеря Стикс, преди да нарани някой друг. Миналата нощ едва не уби Зарек.

— Кого го е грижа? По-добре Зарек да е мъртъв.

— Това може да се каже за повечето от нас.

Ноктите ѝ се забиха болезнено в ръцете му, завързани с меки златисти шнурчета за двата срещуположни стълба на леглото.

— Мразя, когато говориш така. Толкова си неблагодарен след всичко, което направих за теб.

О, да, тя бе направила толкова много неща за него. По-скоро на него и много малко от тях бяха мили или приятни.

— Не ме карай да късам тези въженца, Арти. — Ако използваше силите си, за да развърже нейните „специални“ въженца, това щеше да изпрати сигнал през целия Олимп и да предупреди останалите богове за присъствието му в храма. Всеки път, когато я „посещаваше“, ограничаваше силите си. Можеше да прави незначителни салонни трикове като отваряне на врати или да се съблича и облича, но нищо повече, което можеше да бъде засечено от боговете на Олимп и щеше да ги накара да разследват този непознат източник на сила.

А това бе единственото, от което се боеше Артемида.

— Би ти харесало Зевс или някой от останалите да те намерят в леглото ми, нали?

— Тогава ми позволи да си отида.

Златните шнурове около китките му се развързаха. Аш въздъхна, когато за пръв път, откакто бе настъпила зората, раздвижи ръцете си, за да възстанови кръвообращението в тях. Заля го вълна на изтощение, ала побърза да се отърси от нея. Както обикновено, Артемида не му бе позволила да заспи, докато е с нея и вече му се събираха два поредни дни без никакъв сън. Беше толкова уморен, че не искаше нищо друго, освен да спи непробудно.

— О, познай какво открих, което те засяга — заговори богинята. — Безполезният ми брат Дион се е сдушил с твоя брат и с келтския бог на войната Камул, с намерението да увеличи силата си. Това добре ли е или зле?

Ахерон застина.

— Какво каза?

— Дион и Кам възнамеряват да възстановят блясъка на божествения си статус, но се прикриват, като използват брат ти за свой водач. Мислиш ли, че имат някакъв шанс? — Тя се засмя. — Само си представи: забравен от всички келтски бог на войната, моят брат, чиято единствена слава се свежда до наливане с вино и разврат, и твоят брат, чието единствено хубаво качество е, че прилича на теб. И те си въобразяват, че с тъпите си мозъци могат да си извоюват слава. — Артемида изсумтя презрително, сетне отново се засмя. — Нямам търпение да видя какво са намислили тези загубеняци.

Аш се втрени в нея. Тя може и да ги подценяваше, ала той имаше конкретно подозрение за това, което възнамеряваха да направят. По време на Марди Гра преградата между този свят и онзи, където бе заключен унищожителя на Атлантида, ставаше достатъчно тънка, за да бъде премината. Значи можеше да има само една причина, поради която бяха включили Стикс в плановете си...

Те искаха да освободят Унищожителя и убийството на Аш бе единственият начин да се постигне това.

По един или друг начин Аш щеше да се погрижи това да не се случи. С приближаването на Марди Гра всички тях ги очакваше голяма изненада. Те нямаха представа с какво си имаха работа. Унищожителя бе отвъд техните способности за контрол или власт. Веднъж пусната на свобода, тя щеше да се превърне в най-безмилостната богиня, която някой би могъл да си представи. Богиня, която бе убила всички членове на собственото си семейство. Ако не я бяха спрели и затворили, щеше да разруши цялата земя.

Камул и Дионисий жестоко се лъжеха, ако си въобразяваха, че ще се спазарят с нея, след като го убият. Почти се усмихна при мисълта как двамата се опитват да я убедят. Несъмнено се очертаваше много интересен карнавал Марди Гра.

— Между другото — поде Артемида, докато се излежаваше гола върху леглото и лениво галеше гърба му с хладния си бос крак, — твоите деца бяха много непослушни, докато ти беше тук.

Аш спря да разтрива китките си и я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— В пряко нарушение на заповедите ти, по-рано тази вечер Зарек беше навън и двамата с Талон се сбиха във Френския квартал.

В гърдите му избухна гняв.

— Какво? Кога?

— Преди около два часа.

— По дяволите, Артемида! — озъби се той. — Защо не ми каза?

Богинята сви рамене и плъзна ръка по голите си гърди, опитвайки се да привлече вниманието му.

— Харесваше ми да си тук, а знаех, че ако ти кажа, ще си тръгнеш.

Аш я изгледа кръвнишки. Егоизмът ѝ нямаше граници. Изпълнен с яд към нея, той щракна с пръсти и дрехите му мигом се озоваха върху тялото му. Направи косата си черна и грабна раницата си от пода.

— Мразя този цвят на косата ти — изви капризно устни Артемида и косата му тутакси отново стана руса.

Той се скова.

— Да, но пък що се отнася до мен, единственият цвят, който мразя повече от русия, е кестенявия. — Превърна отново косата си в черна, а след това с един замах придаде на нейната подобен оттенък.

Гневният ѝ писък още отекваше сред стените на храма, когато Аш мислено си заповяда да се върне в Ню Орлиънс.

Съншайн усети силен прилив на адреналин, докато приближаваха рокерския бар на „Урсулинки Авеню“, № 668. Това беше най-готиното място в града, където можеш да се срещнеш с приятели, да похапнеш вкусна храна и да се позабавляваш на воля.

— Не ми каза, че отиваме в „Убежището“.

Талон се намръщи.

— Ти откъде знаеш за „Убежището“?

— Скъпи, няма жена в този град, която да не знае за „Убежището“, Царството на най-сексапилните парчета. По дяволите, ние с момичетата искаме да се съберем и да гласуваме награда за Мама Ло заради строгата ѝ политика да не наема мъж, който не е мускулист и секси.

Тя забеляза обиденото му изражение и не можа да сдържи смеха си.

— Не че ти не си секси. Определено си достоен съперник на всяко горещо парче от „Убежището“. Но я си признай, не си ли

забелязал, че е като „Хутърс“^[1] за жени?

— Не. Мога съвсем честно да заявя, че не съм забелязал колко добре изглеждат мъжете в „Убежището“. Нито пък ме интересува.

Отвън клубът представляваше типична за Ню Орлиънс сграда, построена през 1801 г. Тухлите бяха с ръждив цвят, а над двойните старомодни летящи врати, като на баровете в Дивия запад, висеше огромна табела. Изобразяваше кръгла луна, изгряваща над хълм, където бе паркиран мотор и гордо съобщаваше, че това място е „Убежището“, домът на „Хаулерс“ — бандата, която свиреше в клуба, а членовете ѝ също представляваха група готини мъже.

Барът бе отворен двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата и беше притежание на семейство Пелтие. Собственичката, Мама Ло, имаше единайсет расови синове, които бяха поредното доказателство, че жената заслужава награда, задето разкрасява града. Всеки един от тях беше образец за първокласен мъжкар, абсолютна гаранция, че може да накара всяка жена да примре от удоволствие.

Когато Съншайн и Талон влязоха, Дев дежуреше на входа. Редовен охранител, той беше един от четиримата близнаци. Съншайн никога не бе срещала жена, която да не е пожелала поне веднъж да отведе някой от тях в дома си. Всъщност, момичетата искаха да отведат направо всичките четирима в домовете си, за да ги използват за подпорка на книгите в спалнята си. Макар книгите да бяха последното, което приятелките ѝ искаха да подпират с близнаците.

Дев притежаваше пронизващи сини очи и дълга руса коса, която падаше на меки вълни и стигаше до средата на гърба му. Единственото, по което Съншайн го отличаваше от братята му, бе татуировката върху ръката му, изобразяваща лък и стрела. Тя се спря, когато осъзна, че е еднаква с тази върху рамото на Талон.

— Хей, човече! — възкликна Дев с дълбокия си сгорещяващо секси акцент, кръстоска между френски и кажунски, щом зърна Талон. — Къде беше?

— Навън и наоколо. А ти?

Дев му се ухили мръснишки.

— Най-вече вътре и навън.

Талон се засмя.

— Не искам да зная подробности.

Дев погледна Съншайн и ѝ смигна.

— Хей, малка Съншайн, защо си се хванала с този загубеняк? Да не си изгубила бас или нещо подобно?

— Или нещо подобно — отвърна тя с усмивка.

— Ти познаваш Дев? — попита я Талон и тялото му се напрегна, сякаш мисълта за това го караше да ревнува.

— Да — отвърна Дев, преди тя да успее. — Тя е редовен клиент. Двете с Ейми играят билиард отзад.

— Идваш тук сама?

Съншайн сръга игриво Талон в рамото.

— Ще престанеш ли? Не си ми баща, а и никой тук не ме притеснява, благодарение на Дев и братята му.

— Съвсем вярно, Талон, познаваш правилата. В „Убежището“ никой не сваля някоя жена, освен ако тя самата не го пожелае.

— Но това не важи за Ейми — не можа да се сдържи Съншайн. Като единствена дъщеря на клана Пелтие, Ейми не можеше да се приближи до никой мъж, без да я придружава някой от братята ѝ, иначе невероятно високият ѝ, мускулист баща щеше да получи удар.

— Дяволски си права. — Дев наклони глава към ковчега, който държаха в ъгъла на клуба и се набиваше на очи веднага, щом някой прекрачеше прага.

— Онова там беше последният малоумник, който покани сестра ми на среща.

Талон отново избухна в смях.

— Едно място, където не бих искал да се озова. Търся Ерос, наскоро да се е навъртал тук?

— Горе е в стаята до склада и играе покер с Руди, Джъстин и Етиен.

— Благодаря.

Талон поведе Съншайн през предната половина на бара, където бяха разположени масите и сепаретата за хранене. Тази вечер заведението беше доста претъпкано и живата музика бе доста силна и оглушителна.

— Хей, Талон! — изкрещя Съншайн в ухото му. — Защо двамата с Дев имате една и съща татуировка, изобразяваща лък и стрела?

Той погледна към Дев, който стоеше до вратата.

— Дев си мисли, че е много забавно да носи символа на... — Гласът му заглъхна, ала тя разбра неизреченото обяснение по блясъка в очите му.

Лъкът и стрелата навярно бяха отличителният знак на Нощните ловци.

— И той ли е такъв?

— Не, той е съвсем друга порода.

Прозрението я заля като вълна.

— Порода като тази на Вейн?

Талон се спря и наведе глава, за да може да говори, без да го чуват.

— Да, и в същото време — не.

Сигурно беше върколак от друг тип.

— Това означава ли, че цялото му семейство може да сменя... дрехите си с нещо съвсем ново? — завърши неочаквано, когато един клиент се приближи твърде много до тях.

Той кимна.

Леле! Кой да се досети? Цяло семейство върколаци държаха едно от най-популярните заведения в града. Много шик.

Талон вдигна глава и се насочи към дъното, където бяха масите за бiliarд. Богато украсена дъбова стълба водеше към помещението на горния етаж, където допълнително бяха разположени маси за посетители, които искаха да се хранят и да слушат групата, свиреща долу. А тази вечер дори салонът горе бе пълен.

Без да спре, Талон я поведе покрай посетителите и се насочи към последната маса вляво, сгушена в ъгъла. Около нея седяха петима и четирима от тях играеха покер. Етиен Пелтие беше по-слаб от по-големия си брат Дев, но не по-малко мускулест. Правата му руса коса стигаше до раменете, а лицето му можеше да бъде определено единствено като ангелско. Но както Съншайн неведнъж бе имала възможност да се увери, самият дявол обитаваше това красиво тяло. Никой не искаше да си навлече гнева на Етиен.

Руди Сейнт Мичъл седеше до Етиен. Обикновен на външен вид, той изглеждаше като типичен нюорлиънски пройдоха с дълга черна коса и живописни татуировки, които покриваха всеки сантиметър видима плът. Беше започнал работа тук преди година и отговаряше за игралните автомати на долния етаж.

Другият охранител, Джъстин Портокалийн, бе подпрял гръб на стената, а единият му дълъг крак, обут във висок кожен ботуш, бе повесен върху облегалката на дървен стол, докато подаваше две карти на Руди. Той беше великолепен екземпляр, също като всеки от клана Пелтие, със средна по дължина тъмнокестенява коса и лешникови очи, които блестяха злобно. Висок близо два метра и с поведение, което внасяше ново значение на определението „лошо“, той беше от онези хора, които Съншайн винаги се бе старала да отбягва. Не говореше много и бе изхвърлил последното й гадже през задната врата. Буквално.

Освен това младата жена бе дочула, че Джъстин е излязъл съвсем наскоро от затвора за убийство, а нещо в зловещото му държание добавяше нотка на достоверност в този слух.

Съншайн не познаваше останалите двама. Единият беше русокос рокер, в чийто скут се гушеше червеночоса красавица с доста оскъдно облекло. Той вдигна глава, видя Талон и усмивката му се стопи.

— Какво правиш тук, келте?

— Трябва да поговорим.

— Не виждаш ли, че тъкмо печеля?

Талон погледна към покер чиповете до лакътя му.

— Да, и освен това виждам, че мамиш.

— Какво? — Другите мъже внезапно се оживиха.

— Талон, гадняр такъв! — Русокосият се прокашля. — Той просто се шегува. Дайте ми минута, става ли?

Руди изсумтя към Джъстин и Етиен, докато подреждаше петте карти в ръката си.

— Не разбирам защо вие, момчета, се оплаквате. И двамата също мамите.

Етиен се усмихна с онази непукистка усмивка, докато Джъстин метна не особено доброжелателен поглед към Руди.

Русокосият рокер стана и тръгна да се отдалечава от масата, но побърза да се върне и да грабне картите си.

— За всеки случай — промърмори към останалите.

Веднага щом блондинът пристъпи към тях, Талон представи двойката.

— Съншайн, запознай се с Ерос и Психея.

Съншайн ги изгледа с любопитство.

— Те просто смятат, че тези имена са готини, нали? Всъщност не се казват така.

Ерос я стрелна раздражено с поглед.

— Тя защо ми говори така?

— Купидоне — рече Талон със застрашителна нотка в гласа, — дръж се прилично. — Извърна се към Психея. — Психея, ще ми направиш ли услуга да забавляваш Съншайн, докато се разбере със съпруга ти?

— Разбира се, скъпи. — Психея обви ръка около раменете на Съншайн. — Хайде, ела да видим в какви неприятности ще успеем да се забъркаме на долния етаж.

Съншайн последва Психея по украсената стълба, която водеше до долния етаж и свършваше недалеч от сцената. Цялото пространство бе задръстено от танцуващи и от хора, които искаха да чуят песните на „Хаулерс“, както и с жени, които просто искаха да позяпат влюбено страхотните членове на бандата.

Двете с Психея се запътиха към билиардната маса, където Ник Гошей играеше с Рен, един от помощник-сервитьорите в „Убежището“. Рен беше тих и срамежлив младеж, който създаваше впечатлението, че предпочита да е невидим. При все това около него витаеше нещо опасно. Като че ли бе готов да се сбие с всеки глупак, дръзнал да наруши вътрешния му мир. Тъмнорусата му коса беше дълга и не беше сплетена точно на дредове, но стилът не беше много различен. Очите му бяха толкова бледосиви, че изглеждаха почти безцветни.

Колкото до Ник Гошей, Съншайн го бе срещала тук няколко пъти. Майка му бе една от готвачките и той идваше често да обядва и да изиграе набързо един билиард с Рен.

— Здравейте, дами — поздрави ги Ник с лекия си, провлачен кажунски акцент.

Психея взе щеката от ръката му.

— Разкарай топките си от тук, Ник. Ние искаме да поиграем.

Ник се засмя.

— Психея, едно от нещата, които жената никога не бива да казва на мъжа, е да си разкара топките.

Без да му обръща внимание, Психея погледна към Рен.

— Ти нямаш нищо против, нали?

Рен поклати отрицателно глава и подаде щеката си на Съншайн. Без да каже нито дума, изчезна сред тълпата.

— Нямах намерение да ви обезпокоя, момчета — рече Съншайн извинително на Ник.

— А, не се тревожи. С Рен играем доста често. А и без това той трябваше да се връща в кухнята. Вие, дами, искате ли нещо за пиене?

— Бира — отвърна Психея.

— Вода.

Ник кимна и се отдалечи. Съншайн го проследи с поглед как се провира сред тълпата. После се извърна към новата си позната.

— Значи вие двамата с Ерос често идвате тук?

Психея кимна.

— Виждала съм те няколко пъти. Обикновено се движиш с Ейми и една много шикозна чернокоса дама.

— Трина.

— Точно така.

Психея грабна бялата билиардна топка, нагласи я върху масата и се прицели.

— Да — кимна и удари бияча, изпращайки шест от топките в джобовете. — Аз съм богиня, а Ерос е бог.

— Откъде знаеш...

— Нали ти казах, че съм богиня. Мога да чуя всяка мисъл в главата ти. — Усмихна се на Съншайн, докато търкаше с кредата върха на щеката си.

— Това действително е доста смущаващо.

— Нали? — Психея духна върха на щеката, остави кредата настрана и с един удар изпрати още три топки в джобовете. — И тъй като зная за какво мислиш, отговорът е „да“.

— Отговорът на какво?

— Дали Талон те обича, или не.

Съншайн се намръщи, когато Психея вкара в джобовете останалите топки върху масата.

— Не зная. Има моменти, когато имам чувството, че той не може да ме отличи от Ниния. Мисля, че обича повече нея, отколкото мен.

Психея отново подреди топките.

— Не се обиждай, но това е глупаво. Двамата с Талон сте сродни души. Той винаги ще те обича, независимо коя или какво си. Ти,

приятелко, може да се преродиш в гърбат кит и той пак ще те обича. Това не зависи от него. Двамата сте предопределени един за друг.

— Да, но...

— Няма никакво „но“, Съншайн. — Тя се приближи до нея. — Аз съм богиня на душите и сродните души. За разлика от останалите богове на Олимп, зная кога двама души са създадени един за друг. Ако двамата с Талон умрете тази нощ и по-късно се преродите в противоположни части на земята, рано или късно пак ще се съберете. Това е най-характерното качество на сродните души. Отделно може и да оцелеете, по дяволите, дори може да бъдете с други партньори, но нито един от вас няма да е завършен без другия. — Погледна нагоре, където бяха оставили мъжете си. — Вие двамата може да се борите с това, ако искате. Но единственото, което ще постигнете, е и двамата да бъдете нещастни. — Потупа Съншайн по рамото. — Зная, че не ми вярваш. Зная, че ще ти е нужно време, за да го приемеш. И проблемът във вашата връзка не е дали той те обича, или не. Въпросът е, че той не може да си позволи дори да си го помисли.

— Защо?

— Защото в мига, в който го направи, Камул ще те убие. Талон го знае. Той няма да си позволи да те обича от страх, че ти отново ще умреш.

При думите ѝ Съншайн преглътна мъчително. Всичко продължаваше да се свежда до онзи дразнещ келтски бог.

— Има ли някакъв начин да се заобиколи Камул?

— Може би.

— Може би? Това ли е най-доброто, което можеш да кажеш?

— Хей, все пак е по-добре от „не“.

Вярно беше, но все пак тя искаше повече надежда от едно „може би“.

— Ами Артемида? — попита Съншайн. — Дори и да преодолеем Камул, как ще се справим с нея?

Психея завъртя щеката между ръцете се, сякаш обмисляше този факт, който никога не биваше да се забравя.

— Тя е опасна и лукава. С нея трябва да се преговаря много внимателно.

— Значи е възможно да говоря с нея?

— Възможно е.

Умът на Съншайн запрепуска бясно при тази идея. Нима наистина можеше да има надежда за тях?

Талон въведе Ерос в склада и затвори вратата. Още преди няколко десетилетия Куин Пелтие беше поръчал да шумоизолират помещението, за да е сигурен, че в случай на нужда семейството му и доверените им приятели ще разполагат с безопасно място за уединение.

Първоначално помещението бе предвидено за място, където да държат някой от семейството, в случай че внезапно приеме меча форма, докато клубът е пълен с посетители, но през годините се бе превърнало в удобна стая за братята, където водеха нетърпеливи жени, изгаряни от желаниа, които не можеха да почакаат.

Но това бе друга история.

Талон запали мъждивата лампа над главите им и се извърна към Ерос.

— Нуждая се от услуга.

— Услуга, как ли пък не! Не ти ли е известно, че трябва да изпепелявам всеки Нощен ловец, който се приближи до мен?

Талон го изгледа развеселено.

— Ще го запомня за следващия път, когато ми поискаш пари назаем за покер, без знанието на Психея.

Ерос се усмихна добродушно.

— Добре казано. Окей, какво искаш да направя?

Талон се поколеба. Мислено се помоли Ерос да му даде друг отговор, а не този, от който се боеше.

— Познаваш ли келтския бог Камул?

Ерос сви рамене.

— Бегло. Той се движи с Арес, Кел, Ара и всички онези богове на войната. Като бог на любовта и на сладострастието нямам навика да общувам с тях. Защо?

— Защото бях прокълнат от него и искам да знам дали има някакъв начин да разваля проклятието.

— Честно?

— Да.

— Най-вероятно не. Като правило боговете на войната не са от онези, които прощават. Дължи се на множество умствени и психически

увреждания, характерни за тях. Но все пак зависи от това, какво си направил и в какво те е проклел той.

— Убих сина му и той ми забрани някога да обичам човешко същество. Ако обикна някого, той го убива.

— Ооо — въздъхна Ерос. — Съжалявам, човече, но при такова нещо не можеш да разчиташ на „вратичката“ за измъкване. Отмъщението е неделима част от същността на боговете на войната. Е, ако във вените ти тече божествена кръв, могат да се намерят средства и начини да се отмени проклятието. Тече ли?

— Не. Аз съм изцяло човек, поне по кръвно родство.

— Тогава си напълно прецакан.

Талон стисна зъби като чу истината, въпреки че не беше изненадан. До този миг не беше осъзнал, че е започнал да вижда някакво бъдеще за тях двамата със Съншайн. В едно далечно кътче на съзнанието си винаги бе тляла надежда.

Но напразно.

— Значи няма начин да задържа Съншайн.

Не се усети, че го е изрекъл на глас, докато Ерос не отбеляза:

— Ако я обичаш, тогава съм сигурен, че тя ще си плати за това.

Талон се стегна, за да се подготви за неизбежното. Самата мисъл за това, което трябваше да направи, късаше сърцето му. Идеше му да вие от болка. Но знаеше, че е длъжен да го направи.

— Добре тогава. Имам една последна молба.

Ерос го погледна разбиращо.

— Искаш да ви прострелям с оловна стрела, за да убия любовта ви.

Келтът кимна.

Ерос свали колието си с формата на лък със стрела, което носеше около врата си, и го уголеми. Когато се прицели в него, Талон улови ръката му.

— Все още не. Става ли? Просто искам да прекарам още малко време с нея. Можеш ли да почакаш до полунощ?

Ерос кимна, отново смали лъка до размерите на колие и потупа Талон по рамото.

— Любовта боли, човече. Повярвай ми, аз знам.

Талон си помисли за Психея и го жегна ревност.

— Да, но ти запази любовта си.

— Вярно е. В това отношение съм дяволски късметлия. — Ерос пристъпи от крак на крак, сякаш нещо го смущаваше. — Къде искаш да ви прострелям?

— На някое място, където няма да боли.

Богът на любовта завъртя очи.

— Клуб „Рънингуолф“ — рече сериозно Талон. — Ще я доведе там в полунощ.

Ерос кимна и отстъпи две крачки назад.

— Ще се видим в полунощ.

— Благодаря ти, Ерос. Задължен съм ти.

— Да, така е.

Келтският воин наклони глава в знак на взаимно разбиране. Сега бе задължен на Вейн и на Ерос. Ако продължаваше по този начин, щеше да изгуби много повече от душата си, преди всичко да приключи. Само се молеше накрая Съншайн да не изгубеше живота си.

Но сега нямаше да мисли за това. Разполагаше само с няколко часа, които да прекара с жената, която обича. Искаше да се наслади на малкото време, което имаха, преди тя да го намрази.

Талон излезе от склада и се закова на място, когато видя Съншайн да играе на долния етаж бiliarд с Психея. Толкова бе красива. Светлините от сценичните прожектори танцуваха в косите ѝ, черни като нощта. А чувственото ѝ, сладко тяло... Самото съвършенство. Съншайн беше всичко за него.

Мислите на Талон мигом се разпръснаха, когато осъзна, че слаб мъж, среден на ръст, разговоря с любимата му и тя не изглежда никак щастлива от това. Внезапно разговорът премина в словесна схватка. Силно възбудена, Съншайн мушна мъжа с пръст и го избута назад. Психея остави щеката си и пристъпи между тях.

Пред очите на Талон се спусна червена пелена. Без да мисли за клиентите или за нещо друго, освен за Съншайн, той се хвана за парапета, праметна се през него и скочи долу. Хората на първия етаж ахнаха смаяно и се разпръснаха.

Остра болка прониза крака му и се засили, когато стъпи на него. Но Талон не ѝ обърна внимание. Единственото, което виждаше, беше разстроеното лице на Съншайн. Единственият звук, който отекваше в главата му, бе гневният ѝ глас.

— Как можа да направиш това, Джери, змия такава!

— Казвал съм ти го и преди, Съни, в бизнеса всички средства са позволени.

— Но той беше мой клиент. Седях там цял ден, за да го чакам да се появи.

— Да, но когато не си отваряш очите, губиш.

— Ето ти още една мъдрост — процеди Талон, сграбчи нахалника и го извъртя с лице към себе си. — Никой не закача моето момиче.

Съншайн замръзна, като видя изражението на Талон. Наистина беше страховито. Той се взираше в Джери сякаш всеки миг щеше да го накълца на парчета.

— Всичко е наред, Талон — опита се да го успокои, защото не желаше той да се забърква в неприятности или още по-лошо — да го арестуват, задето е пребил този плъх.

По изражението на Джери си пролича желанието му да каже нещо злобно, но ръстът и свирепата физиономия на Талон го караха да държи устата си затворена.

Съншайн хвана ръката на Талон.

— Хайде, скъпи, да си вървим.

Талон наистина искаше да разкъса нищожеството на парчета. Как се осмеляваше да отмъкне клиент на Съншайн? Знаеше колко много означава това за нея. Гневът му се зъбеше и съскаше, борейки се срещу контрола, с който той винаги го обуздаваше.

— Кой е този тъпак? — обърна се Талон към Съншайн.

— Някога бях неин мъж, ами ти?

Очите на Талон хвърляха мълнии.

— Аз също.

Джери нямаше да се шокира повече, ако Талон го бе цапардосал.

Талон погледна към Съншайн. Част от него се чувстваше невероятно предадена, задето тя се бе осмелила да се омъжи за някой друг. Нямаше значение, че не е имала представа за съвместното им минало. Въпреки това го болеше.

Очите ѝ мълчаливо му се извиняваха.

— Смятах да ти кажа.

— Кога, Съншайн?

Младата жена се извърна и погледна към Джери.

— Ти, негодник такъв. Не мога да повярвам, че някога съм била толкова глупава, че да се омъжа за теб — каза тя и си проправи път сред притихналата тълпа.

— Хей, Съни — подвикна Джери след нея. — Намери време да отскочиш до галерия „Фалини“, за да се възхитиш на творбите ми. И докато го правиш, не забравяй, че по-добрият творец побеждава.

Талон видя сълзи да напират в очите на Съншайн. Гневът му избухна с пълна сила. Изпъна рамене, обърна се и удари Джери толкова силно, че го събори. Мъжът полетя и здравата се халоса в масата за билиард. Топките се затъркаляха и заподскачаха във всички посоки.

Неколцина от членовете на мечешкия клан изругаха, когато засвяткаха фотоапарати.

— Добър начин да не привличаш вниманието, келте — прошепна Джъстин злостно до него.

Талон пренебрегна пантерата. Улови Съншайн за ръката и я поведе през тълпата.

Ник ги пресрещна на вратата.

— Човече, Аш ще избухне, когато разбере за това. Не мога да повярвам, че изнесе това представление, докато цялата любопитна тълпа те зяпаше. Ти си по-лош и от Зарек.

— Само се постарай да почистиш всичко.

— Да почистя, как ли пък не! Знаеш ли колко много камери уловиха ефектния ти скок от горния етаж? Сега майка ми е убедена, че здравата си се надрусал с наркотиците, които подозира, че Кириан продава. Издънихме се. Животът ми се скапа. Сега ще ми държи поучителна лекция за това, че работя за наркочилдъри... за пореден път. Майка ми, да е благословено сърцето ѝ, е толкова простодушна, че дори не осъзнава, че работи за мечки. Абсолютно съм прецакан.

— Не се тревожи за това — успокои го Дев, като се присъедини към тях. — Ще те покроем, келте. Да почистваме излагащите е нашата специалност. Утре нито един човек тук няма да си спомня за случилото се, а ние ще се погрижим да няма никакви електронни записи. Всички присъстващи ще се спукат от яд, че снимките им ще показват едно голямо черно петно.

— Ами аз? — попита Ник. — Не желая да съм част от вашето промиване на мозъци.

— Казах човек, Ники.

Ник доби изключително обидено изражение.

— Благодаря — рече Талон на Дев.

— Пак заповядай. Ще се видим утре за Марди Гра.

Талон кимна на мечока и поведе Съншайн навън, въпреки че кракът адски го болеше, сякаш бе счупен от скока.

Когато се озоваха на улицата, той се нахвърли върху нея.

— Била си омъжена?

— Това беше преди седем години, Талон. Бях млада и глупава.

— Била си омъжена — повтори той. — За него.

Съншайн пое дълбоко дъх и издиша.

— Да.

— Не мога да повярвам.

— О, я стига, Талон, престани да ме дразниш. Не ме дръж отговорна за нещо, което се е случило по времето, когато дори не съм подозирала за съществуването ти. Ако някой има право да е бесен, мисля, че това съм аз.

— Моля?

— Селена ми разказа за теб и репутацията ти, приятелче. Излиза, че си спал с почти всяка жена в Ню Орлиънс. Искаш ли да ми споделиш нещо по въпроса?

— Това е различно.

— Защо? Защото съм жена? Ти знаеше, че не съм девствена, Талон. Какво очакваше?

Талон не знаеше. Но всъщност нямаше значение. След тази нощ тя и без това щеше да го намрази. Последното, което искаше, бе да прекара вечерта в разправии с нея. Това бе единственото време, което им оставаше.

— Добре, Съншайн. Права си. Съжалявам.

Съншайн се слиса. За пръв път, откакто го познаваше, Талон се предаваше толкова лесно.

— Наистина ли?

— Да — отвърна той искрено. — Не искам да се караме, става ли? Нека забравим за него и да отидем да хапнем.

Тя вдигна ръката му до устните си и целуна кокалчетата му.

— Звучи добре.

Докато вървяха към малкото кафене на „Ибервил“, тя забеляза, че той леко накуцва.

— Добре ли си?

— Да, просто си изкълчих крака, когато прескочих онзи парапет. Когато побеснея, губя силите си на Нощен ловец, а без тях тялото ми се превръща в човешко.

— Имаш ли нужда от лекар?

Той поклати глава.

— Стига да съм спокоен, кракът ми ще се излекува, докато се храним.

Талон се държеше близо до нея през цялото време, докато стигнаха до ресторанта и се настаниха. Опитваше се да запамети всичко у нея. Винаги щеше да я помни такава и тези спомени щяха да се запечатат дълбоко в него, заедно с тези, които бе скътал за Ниния.

Или щеше да ги изгуби, когато Ерос го простреля? Дали съзнанието му някак си щеше да ги изкриви, за да не може той повече да я обича?

При тази мисъл стомахът му се присви болезнено. Какво би било, ако нямаше дори утехата от спомените си за Ниния и Съншайн? Да не си спомня нежното ѝ докосване, уханието на пачули, оставено от нея върху кожата му? Начинът, по който очите ѝ светваха всеки път, щом го погледнеше?

Скръцна със зъби и се опита да не мисли за това, да не чувства болката в сърцето си. Не ставаше дума за него и за това, което щеше да изгуби. Ставаше дума за нея. Трябваше да го направи заради нея.

Тя седеше в сепарето срещу него, леко наклонила глава, докато се хранеше. Меката светлина на свещите контрастираше с тъмния цвят на косата ѝ, придаваше кадифен отблясък на кожата ѝ. Сметанова мекота, която караше устата му да се пълни със слюнка от желанието да я вкуси.

Талон наблюдаваше грациозните движения на ръцете ѝ, докато загребваше деликатно с ножа и вилицата в салатата си с боб гарбанзо. Обичаше тези дълги, тънки пръсти. Обичаше да ги дразни с устни, да усеща как се плъзгат по тялото му.

— Защо си избрала да бъдеш художник и творец? — попита той.

— Обичам да работя с ръцете си.

Талон се пресегна през масата и пое лявата ѝ ръка в своята. Огледа внимателно деликатната ѝ извивка, наслади се на изящната лекота, с която почиваше върху дланта му.

— Имаш толкова красиви ръце.

Тя му се усмихна и стисна неговата ръка между своите.

— Благодаря ти. За един творец те са най-ценното притежание. Имала съм кошмари, че нещо се случва с тях — жестока рана или изгаряне, което ще ми попречи да ги използвам, за да вая керамиката си и да рисувам картините си. Изкуството е моят живот. Не знам какво бих правила, ако не мога да творя.

Талон затвори очи, докато мъката го заливаше като огромна вълна. Емоциите му се вихреха в шеметна спирала, но той ги застави да се укротят. Трябваше да го направи. Часовникът тиктакаше неумолимо за тях.

Съншайн бодна с вилица от салатата си и му я подаде, а той събра цялата си воля, за да не се сгърчи.

— Защо очите ти вече не са кехлибарени? — попита младата жена.

Талон преглътна хапката и я прокара с глътка вино.

— Част от особеностите на Нощните ловци. Превръщаме се в хищници, за да проследяваме и убиваме деймоните. Очите ни стават черни, а зениците ни се разширяват много повече от човешките, за да виждаме в тъмното.

— А острите ти, удължени кучешки зъби? Използваш ли ги, за да пиеш кръв?

Той поклати глава.

— Не. Никога не съм си падал по кръвта. Зъбите също са част от общия ни облик.

— Обичаш ли това, което правиш?

— Понякога е забавно и пълно с предизвикателства, а друг път е донякъде отегчително. Но през по-голямата част от времето ми е безразлично.

Тя изглежда прие обяснението му. За няколко минути Съншайн продължи да се храни мълчаливо, преди отново да заговори:

— Талон, защо си се отказал от душата си?

Келтът извърна глава. В съзнанието си все още виждаше съвсем ясно онзи ден. Лежеше върху жертвения олтар, с ръце, вързани над

главата, с голи гърди, нашарени с жертвените символи. Денят беше студен и всички членове на клана присъстваха.

Облечен в черна роба, друидският жрец сведе поглед към него и устните му се извиха в жестока усмивка.

— Доведете Киара.

Думите на братовчед му отекнаха в главата му. Отне му цяла минута преди да разбере какво става. Ужасен, Талон гледаше как неговите хора сграбчват ръцете на сестра му.

— Спиир! Помогни ми, братко, моля те!

Той се мятеше и извиваше, опитвайки се да се освободи от въжетата, докато китките му прокървиха и запариха от болка. Крещеше да я пуснат. Като животно, затворено в клетка, той се опитваше да я достигне. А тя го викаше отново и отново.

— По волята на боговете и двамата трябва да умрете заради това, което вашата майка стори.

Братовчед му заби дълбоко ножа си в сърцето на Киара.

Тя бе погледнала към Талон с ужасени и пълни със страх очи, докато се бореше за глътка въздух. Ала най-лошо от всичко бе разочарованието, което видя в очите ѝ. Тя бе вярвала в него, беше му се доверила, че ще я защити.

Мъжете я пуснаха, тя се олюля и се свлече на колене върху земята, подпирайки се на ръце.

— Спиир? — Гласът ѝ затрепери, когато протегна окървавената си ръка към него. — Не искам да умирам — прошепна с тъничък гласец на малко дете.

Умря пред очите му.

Задъхан от ярост, той нададе гръмовния си боен вик, който се понесе над главите им, докато ги проклинаше до един. Призова гнева на Мориган да се стовари върху всички, ала тя остана глуха за молбите му.

Артемида бе тази, която отвърна на неговия зов за мъст.

Последното, което видя, бе друидът да дърпа главата му назад, а сетне да прерязва зверски гърлото му.

Талон пое дълбоко дъх и го издиша, докато се опитваше да погребее мъчителните спомени. Това бе минало, а сега трябваше да се погрижи за Съншайн.

— Беше младежка ярост — изрече той със спокойствие, което не изпитваше. — Изгубих страшно много за толкова кратко време — леля ми, чичо ми, теб и нашия син. След като изгубих теб, бродех наоколо, потънал в безмерна печал. За мен бе мъчително да преживявам всяка минута от новия ден. Единственото, което ме държеше жив, бе мисълта, че кланът и Киара се нуждаят от мен. Когато друидите дойдоха и ми заявиха, че трябва да принеса в жертва живота си на боговете, за да закрилят племето, почувствах единствено облекчение. Изобщо не се поколебах и с радост се съгласих да легна върху жертвеника. — Талон стисна зъби, когато в съзнанието му отново изплува образът на сестра му. Как изглеждаше през онзи ден. — Киара плачеше, но се опитваше да бъде силна. Всичко вървеше по план, когато Мърдид се извърна към нея и заповяда на хората ми да я хванат. Каза, че и двамата трябва да умрем, за да умиловим боговете.

— Това ли бе истината?

— Не. Той искаше да стане крал. Трябваше да премахне двама ни с Киара от пътя си, тъй като ние бяхме законните наследници. Разбирам желанието му да убие мен, но не биваше да убива Киара. Това бе несправедливост, която не можех да понеса.

Тя покри ръката му със своята.

— Скъпи, толкова съжалявам.

Талон стисна ръката ѝ и примигна, за да събере сили да се справи с огромната болка, която го изгаряше. Единствената утеха, която някога бе познал в живота си, бе докосването на тази жена.

— Както и те накрая.

— Какво направи?

Талон се прокашля, докато се опитваше да пропъди спомените от онази нощ. Докато бе вилнял из родното си село, приличаше на разбеснял се див звяр, воден от една-единствена мисъл. И тази единствена мисъл бе да докопа братовчед си. Да накара копелето да си плати.

— Пребродих селото, убивайки всеки мъж, изпречил се между мен и убийците на Киара. Жените и децата се разбягаха в ужас, докато си проправях път до Мърдид. След като му отмъстих, изпепелих цялото село, изравнявайки го със земята.

— И оттогава служиш на Артемида?

Той кимна.

— Срещал ли си я някога?

— Само веднъж, когато дойде да се спазари за душата ми. Срещна се с мен в онази дълбока част на отвъдното, където попада душата, след като напусне този свят, но още не е отпътувала за следващия.

— И оттогава не си я виждал?

Той поклати глава.

— Не ни е позволено да общуваме с боговете. За тях ние сме нещо низко и противно.

— Ами Ерос?

Талон пое дълбоко дъх и внезапно се развесели при мисълта за обичайния развлеченията, непочтителен бог на любовта.

— Той е малко по-различен. Поради някаква причина обича да е в нашата компания.

Докато довършваха вечерята си, Съншайн размишляваше върху думите му. Горкият Талон. Беше преминал през толкова много болка. Толкова много мъка. Донякъде все още се притесняваше, че я бърка с Ниния. Двете може и да имаха една и съща душа, но всъщност бяха две съвсем различни личности. Не че това наистина имаше значение. Докато бе обвързан с Артемида и прокълнат от Камул, той никога нямаше да бъде свободен. Никога нямаше да има бъдеще.

Докато разговаряха с Психея, тя ѝ каза как да призове Артемида. Съншайн действително искаше да си побъбри задушевно с тази богиня и да разбере дали е възможно Талон отново да извоюва свободата си. Ако постигнеше това, тогава може би двамата биха могли някак си да спрат и Камул.

Малко по-късно те платиха за вечерята, излязоха от ресторанта и се запътиха към клуба на баща ѝ. Съншайн не знаеше защо Талон настоява да я изпрати до дома ѝ, но двамата се вмъкнаха незабелязано, за да може поне още малко време да останат насаме.

Талон я поведе към дансинга. Съншайн никога досега не бе осъзнавала колко секси може да бъде един мъж, докато танцува. Лично тя винаги бе смятала, че повечето мъже изглеждат по-скоро глупаво. Но не и Талон. Той бе най-сексапилното парче, което бе виждала през живота си.

Когато песента свърши, Талон настоя тя да го запознае с баща си и брат си. Те седяха наблизко и се занимаваха с някакви документи и

сметки на клуба, а Уейн им помагаше.

— Здравейте, татко, Сторм и Уейн.

Близките ѝ вдигнаха глави и разцъфнаха в усмивки, докато не видяха Талон зад нея.

— Съншайн, добре ли си? — попита баща ѝ.

— Добре съм. Просто исках да се запознаете с Талон. Талон, това е баща ми Даниъл Рънингуолф.

Талон протегна ръка, но баща ѝ не я пое.

— Аз съм жрец и не мога да те докосна.

Талон кимна към него с разбиращо изражение.

— Извинете, не съобразих.

Уейн се извини и след като си тръгна, тъмнокафявите очи на баща ѝ блеснаха сурово, докато погледът му обхождаше Съншайн.

— Старла не ми каза, че приятелят ти няма душа, котенце.

— Навярно е сметнала, че ще се ядосаш. Ядосан ли си?

— Да.

Съншайн побърза да смени темата.

— Между другото, как е мама?

— Тя е добре. А ти как си?

— И аз съм добре, татко. Не се тревожи.

— Аз съм твой баща, Съншайн. Да се тревожа за теб е основното ми занимание.

Младата жена му се усмихна.

— И се справяш много добре.

Но думите ѝ не успяха да го умилостивят.

Талон пристъпи напред.

— Даниъл, може ли да разменя няколко думи с теб?

Съншайн се намръщи при заплашителната нотка в гласа на Талон. Очите на баща ѝ се присвиха още повече, преди да кимне едва забележимо.

— Съншайн, остани със Сторм.

Тя наблюдаваше как двамата мъже се отдалечават и усети как я залива вълна на ужас. Определено нещо не бе наред.

Талон поведе баща ѝ към другия край на бара. Погледна към Съншайн и сърцето му се сви от болка.

— Какво искаш от мен? — попита Даниъл.

— Виж, зная, че не ме харесваш.

— Не те харесвам? Много меко казано. Ти си бездушен убиец. Вярно, правиш го за защита, ала това не променя основния факт, че ти повече не си човек.

— Знам. Затова съм тук. Тази вечер ще освободя Съншайн и ще я оставя на твоята закрила. Има хора, които искат да я наранят и наистина ще съм ти изключително благодарен, ако я наблюдаваш и се грижиш за нея. Ще остана наблизо, извън полезрението ви, и след утре вечер, просто в случай че нещото, което я преследва, отново се опита да я отвлече.

— Съдейки по това, което ми каза съпругата ми, Съншайн няма да те остави да си тръгнеш доброволно.

— След още четири минути няма да поиска да ме погледне отново. Обещавам ти.

Бащата на Съншайн се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Талон се прокашля и погледна към големия часовник „Будвайзър“, закачен на стената над бара. Тяхното време почти изтичаше. Проклети да сте, мойри.

— Нищо — отвърна Талон тихо. — Просто ми повярвай, че дъщеря ти ще е изцяло твоя.

Даниъл кимна.

Докато Талон се връщаше при Съншайн, цялото му същество се късаше от мъка. Не можеше да понесе мисълта за това, което щеше да направи Ерос. Болката бе толкова всеобхватна, а дълбините ѝ — неизмерими.

Но трябваше да бъде сторено. Не можеха да бъдат заедно. Беше глупаво да си въобразява нещо друго. Трябваше да направи това, за да спаси живота ѝ.

С угълчето на окото си видя Ерос да се появява в божествената си форма. Невидим за хората, богът на любовта бе лесно уловим за сетивата на Талон.

— Сигурен ли си? — отекна гласът на Ерос в главата му.

Талон се наведе, целуна нежно Съншайн по устните и сетне кимна.

Държеше лицето ѝ в ръцете си и се взираше в кафявите ѝ очи, очаквайки мига, в който ще потъмнеят от омраза. Чакаше тя да се вцепени и да го прокълне.

Ерос вдигна лъка и изстреля стрелата си право в Съншайн. Талон преглътна, когато в гърдите му избухна болезнена експлозия.

Сбогом, любима.

Тя смръщи лице срещу него.

— Ох! Талон, да не би да ме удари?

Той поклати глава, очакващ омразата да загори в очите ѝ.

Но не стана нищо. Секундите се нижеха бавно, а бръчката върху челото ѝ се задълбочи.

— Не се чувствам добре. — Младата жена разтри сърцето си там, където Ерос го бе прострелял.

После внезапно вдигна глава и фокусира поглед в Ерос.

— Купидон?

Ерос се озърна нервно.

— Ти можеш да ме видиш?

— Ами, да — кимна Съншайн.

Богът се размърда неспокойно, а лицето му леко позеленя.

Талон се намръщи, обхванат от лошо предчувствие.

— Какво стана, Ерос? Защо тя не ме мрази?

Ерос доби още по-смутен вид.

— Вие двамата да не би да сте сродни души?

— Да — отвърна Съншайн. — Психея каза, че сме.

Ерос се ухили глуповато.

— Опа. Мисля, че ще се наложи да си поговоря със съпругата си. По дяволите, трябваше да ми каже.

— Опа? — повтори Талон. — Ерос, по-добре изтрий това „опа“ от речника си.

Ерос се изкашля.

— Никой не ми каза, че вие двамата сте сродни души. Разбирате ли, това... — вдигна лъка си — действа само когато между мъжа и жената съществуват само похот и нетрайно привличане. Сродните души са съвсем друга работа. Аз не мога да убия такава любов. Нищо не може.

Съншайн зяпна смаяно, когато разбра какво става. В този миг ѝ се искаше да удуши Талон.

— Използвал си го, за да ме накараш да те намразя?

Сега Талон изглеждаше не по-малко смутен от Ерос.

— Скъпа, мога да обясня.

Тя го изгледа свирепо, докато гневът се разпростираше до всяка клетка на тялото ѝ.

— О, наистина ще ми обясниш. Как се осмеляваш да се опитваш да си играеш с ума и сърцето ми? Никога не съм очаквала от теб да направиш нещо толкова подмолно и съм възмутена от постъпката ти.

— Съншайн — намеси се баща ѝ. — Той е прав. Нямах бъдеще с него. Той не е човек.

— Не ми пука какво е. Между нас двамата съществува нещо и аз не мога да повярвам, че е направил подобна гадост.

— Забранявам ти да се виждаш повече с него. — Тонът на баща ѝ беше доста твърд и непоколебим.

Гневът ѝ тутакси се пренасочи към баща ѝ.

— А аз вече не съм на тринайсет. И не ме интересува какво ми забраняваш, татко. Това е само между него и мен.

— Няма да гледам как отново умираш — рече Талон бавно, натъртвайки на всяка дума.

— А аз няма да позволя да ме манипулират. Нито пък ще се откажа от теб.

Талон се обърна и изхвърча от клуба, едва сдържайки кипналите си емоции. Трябваше да се разделят. За нейно, а и за негово добро.

Без да погледне назад, се отправи към мотора си. Възседна го, ала преди да отпраши, Съншайн го настигна и го сграбчи за ръката.

— Няма да се отървеш по този начин от мен.

Талон се озъби с острите си кучешки зъби срещу нея.

— Нима не разбираш какво представлявам?

Съншайн преглътна. Внезапно доби смисъл всичко, което Психея ѝ бе казала. Той не беше Спиир, вождът на келтския клан. Изплашеното малко момче, превърнало сърцето си в камък, за да оцелее. Мъжът, откраднал сърцето на Ниния, а след това я взел за своя жена, когато е била презряна от всички останали.

Това беше Талон, Нощният ловец, който бе прекарал цяла вечност, за да закриля непознати от тъмните демони на нощта.

Обичаше го още по-силно.

Той караше сърцето ѝ да пее. Не можеше да си представи бъдещето без него. Не знаеше как да победи всичко, което стоеше помежду им, ала той заслужаваше тя да се бори.

— Зная какъв си, Талон. Ти си мъжът, когото съм родена да обичам. Единственият мъж, когото съм родена да обичам.

— Аз не съм обикновен мъж. Вече не.

— Ти си мой и аз няма да се откажа без борба от теб.

Талон не знаеше какво да направи. Решителната нотка в гласа ѝ направо го разкъса. Искаше да я притисне до гърдите си и да я задържи там завинаги. Искаше да я отблъсне и да я проклина. Да я накара да го намрази.

Тя се сгуши в обятията му и го целуна страстно.

Талон простена, когато вкусът ѝ превзе сетивата му. Макар да знаеше, че не бива, той я притегли върху седалката на мотора, завъртя стартера и се включи в движението.

Със съзнание, помътено от любов и ярост, подкара мотора извън града към покрайнините на блатистата местност, където бе убежището му. През цялото време уханието ѝ и усещането за нея се просмукваха в него, събуждайки все по-силни и опасни емоции. Притиснатото към гърба му гъвкаво тяло на Съншайн бе единственото, за което можеше да мисли.

Топлината ѝ, любовта ѝ.

Трябваше да я има.

Неспособен да издържи повече, той навлезе в гората и изключи двигателя.

Съншайн малко се изплаши от дивия му поглед, когато се втренчи в нея. Очите му горяха от огън и страст, когато я сграбчи в прегръдките си и грубо я целуна. Необузданото му желание проникна и в нея, запали кръвта ѝ. Тя обви ръце около раменете му, когато той облегна гърба ѝ на резервоара.

Никога не го бе виждала такъв. Сякаш всичките му емоции бяха излезли от контрол, все едно живееше единствено, за да я докосва. Обсипваше с целувки шията и лицето ѝ, докато ръцете му повдигнаха блузата ѝ, за да обхване гърдите ѝ в шепите си. Беше див и обезумял, и на нея ѝ се струваше, че има повече от две ръце. Като че ли едновременно я докосваше навсякъде.

Съншайн го искаше отчаяно. Желаяше го със същата неутолима жажда, както и той нея. Целуна устните му, търкайки се в набъбналата му мъжественост, докато издърпваше тениската му през главата.

Прокара ръце по широките му, стегнати гърди, усещайки как всеки мускул потръпва.

Той вдигна широката ѝ пола до бедрата.

— Нуждая се от теб, Талон — прошепна младата жена.

Талон искаше да я притежава. Всяка частица от съществуването му крещеше за това. Никога в живота си не се бе чувствал по този начин. Трябваше да проникне в нея. Трябваше да я докосне. Да почувства ръцете ѝ върху кожата си, парещия ѝ дъх върху шията си. Желанието му бе толкова могъщо, че го разтърси.

Пръстите ѝ се бореха трескаво с ципа на панталоните му, докато накрая го свалиха и освободиха набъбналата му мъжественост. Талон потръпна, когато ръцете ѝ го обвиха и простена от прекрасното усещане на ръцете ѝ върху тялото му.

— Това е, Съншайн — промълви задъхано в косите ѝ, — отведи ме у дома.

Тя изви гръб и нежно го насочи към най-влажната и гореща част от тялото си. Талон изръмжа със свирепа сласт, когато я изпълни докрай. Любеше я като разгонено животно, грубо и бясно.

Задъхана и омаломощена от желание, Съншайн се бе вкопчила в него, докато той проникваше със силни тласъци в нея. Зави ѝ се свят от удоволствие. За пръв път, откакто се бяха срещнали, той не скри дългите си, кучешки зъби от нея. Позволи ѝ да го види такъв, какъвто беше в действителност. Да опознае неопитомения звяр, обитаващ човешкото му тяло.

Погледите им се преплетоха и тя се опи от екстаза, изписан върху лицето му, докато се движеше трескаво между бедрата ѝ. Съншайн улови лицето му между дланите си, хипнотизирана от мъжа и хищника, слети в едно същество.

През целия си живот бе слушала легенди за безсмъртни създания, за вампири, които обсебват жертвите си. Тази нощ тя искаше да бъде негова.

Талон губеше всякакъв контрол, когато бе с нея. Знаеше го. Емоциите му бушуваха, не можеше да мисли. Можеше единствено да чувства. Тя беше центърът на съществуването му. Беше всичко за него. Уханието ѝ проникваше в съзнанието му, обгръщаше тялото му, подсилваше сетивата му. Чуваше препускането на кръвта във вените ѝ,

усещаше туптенето на сърцето ѝ до гърдите си. Горещината на меката ѝ, женствена кожа, плъзгаща се върху неговата.

Взemi я!

Заповедта бе груба. Първична. Безапелационна.

Ако беше с разума си, би могъл да се контролира. Ала в момента не можеше.

Сега той бе звяр, дебнещ в нощта. Подвластен на единствената мисъл да я притежава, нахлу докрай в нея, а след това заби остриите си зъби дълбоко в шията ѝ.

Усети изненадата ѝ и мигновеното ѝ сепване, докато пълният сексуален екстаз не разтърси и двамата. Телата и съзнанията им се преплетоха, слети в едно. Той долавяше всяка мисъл в главата ѝ. Всяка емоция. Всеки страх. Всяка радост.

Талон достигна до най-съкровените глъбини на сърцето ѝ и прозря страха ѝ, че не я обича толкова, колкото бе обичал Ниния. Че никога няма да я обича толкова много. Усети безпомощността и решителността ѝ. Ала над всичко това почувства любовта ѝ.

Изръмжа с целия си плам и се остави на есенцията ѝ да го залее. Да се просмуче във всяко ъгълче на съществуването му. Помежду им нямаше повече тайни. Никакви скрити кътчета. Тя беше докрай открита за него, както и той за нея.

А нейната любов беше най-невероятното чувство, което някога бе изпитвал.

Талон проникна още по-надълбоко, докато главата и тялото му експлодираха. Оргазмът им бе толкова бурен, че той не можа да задържи мотора изправен. Преди да се усетят, и двамата лежаха на земята, все още с преплетени тела, докато разумът им бавно се завръщаше.

Съншайн се вгледа в него на лунната светлина. Дрехите ѝ бяха изпомачкани и раздърпани, а лицето ѝ бе поруменяло и грейнало от обожание. В ума си все още чуваше мислите му. Страхът му да я загуби, нуждата му да я закриля. Видя вината му, задето бе позволил сестра му да умре. Желанието му да отмъсти за злото, сторено на Ниния. Тъгата и болката, които живееха в него, като негови неразделни спътници. Но най-вече видя жаждата му да я задържи. Желанието да не я разочарова.

Тя бе усетила силата и мощта му, които не приличаха на нищо, което си бе представяла. Той беше хищник. И той беше мъжът, когото

тя обичаше. Този, който я обичаше и който бе готов да направи всичко за нея.

Дори да пожертва собствения си живот.

— Обичам те, Талон — промълви Съншайн.

Талон не можеше да повярва какво бе сторил, докато прокарваше нежно ръка по врата ѝ, изтривайки издайническите капки кръв. Вкусът ѝ се бе просмукал в съзнанието му, в сетивата му.

Зарек беше прав, че това е най-невероятната наслада, която някога бе познал. И сега, когато бе проникнал в сърцето ѝ...

О, богове, какво бе сторил?

В един миг на безумна страст той бе посял разрушението и на двама им.

[1] Американска верига ресторанти, известна със сексапилните си сервитьорки. — Б.пр. ↑

Чувствата ѝ.

Любовта ѝ.

Винаги щяха да го преследват.

Съншайн отиде в банята да се освежи, а той запали лампата на бюрото. Само след няколко секунди някой почука на вратата. Талон измъкна срада от ботуша си. В дома му не идваха често посетители.

— Кой е?

— Аш, келте. Не бързай да получаващ сърдечен удар.

— Ахерон ли е или Стикс?

— Ти Рекс. И не нося очила.

Подготвен за евентуална измама, Талон отвори предпазливо вратата. Наистина видя насреща си познатите призрачни очи и никак не остана доволен.

— Какво правиш тук? — попита неканения си гост.

— Бия се с деймони. Ами ти?

На келта не му убягнаха сарказма и упрека в гласа на Аш.

— Нима тук има деймони? Къде?

— Нападнаха бърлогата на Катагария и аз отидох да помогна на Вейн и Фанг.

Талон потрепери при новината. През нощта трябваше да е тук и да помогне в битката. По дяволите, здравата се бе издънил.

— Те добре ли са?

— Не. Сестра им и кутретата ѝ са били убити в схватката.

Сърцето на Талон се сви мъчително. Отлично познаваше тази болка. Братята сигурно бяха съсипани от загубата ѝ.

— Човече, съжалявам.

— И така, къде беше?

Преди да успее да отговори, Аш го изпревари.

— Почакай, май знам. Бил си в „Убежището“ и си се перчил със силите си пред цял автобус японски туристи, въоръжени с цифрови

фотоапарати и камери. Поздравления, приятелче, вече си световна знаменитост.

Талон закри лицето си с ръка.

— О, боже, сериозно ли говориш?

— Да ти приличам на шегаджия?

Не, изглеждаше адски ядосан.

— Не мога да повярвам — промълви келтът.

— Ти? Ти не можеш да повярваш? Аз съм този, който ще трябва да отиде при Артемида, за да спасява задника ти. Тя се разфуча заради Зарек, а сега как, по дяволите, да ѝ обясня, че господин Супер Самоконтрол Хладнокръвие и Спокойствие се е превъплътил в ролята на Спайдърмен в един бар, претъпкан със сащисани туристи? А за капак на всичко е завършил изявата си като водеща сензация в токийските новини, предизвиквайки оживени коментари на тема: „Какво не е наред в американската култура?“ Я ми кажи: колко правила си нарушил за по-малко от минута? А най-лошото от всичко е, че Ник ми се обади напушен, настоявайки да узнае защо той е длъжен да пази всичко в тайна, докато вие, момчета, се развявате свободно наоколо, разкривайки се, без да се замислите? Малкият негодник дори иска увеличение на заплатата, защото той, за разлика от вас, можел да пази тайна.

— Мога да обясня.

— Добре, чакам.

Талон се опита да измисли разумна причина за това, което бе сторил. Но не му хрумна нито една.

— Добре. Не мога да обясня. Дай ми минута.

Аш присви очи.

— Все още чакам.

— Мисля.

Съншайн излезе от банята и като видя Ахерон, пребледня. Грабна от стената една от тоягите на Талон и замахна. Ахерон я улови, когато тя нападна, целейки се в главата му.

— Хей!

Съншайн се обърна към Талон.

— Това е онзи, който ме отвлече!

— Не съм — тросна се Ахерон обидено, докато измъкваше оръжието от ръката ѝ.

— Съншайн, това е моят шеф. Ахерон.
Устните ѝ образуваха едно малко „о“.

— Вейн каза, че двамата изглеждате еднакво. Не се е шегувал. Макар че сега, след като малко се поуспокоих, виждам, че не си приличате чак толкова. Той беше заплашителен, но ти... ти си наистина страшен...

— Ако разполагах с повече време, щях да се почувствам поласкан. — Подаде тоягата на Талон. — Излез навън, келте, за да довършим нашия разговор.

Талон не обичаше да го командват, но в този случай нямаше избор. Наистина беше оплескал нещата и Аш имаше право да е бесен. Беше поставил всички в много лошо положение.

Излезе навън и застана на пристана зад колибата, където Аш го чакаше с ръце на кръста. От гняв по лицето на древния атлант бяха избили червени петна.

— Знаеш ли, наистина прекарах една прекрасна нощ. Трябваше да съобщя на Кириан и Джулиън, че Валерий е в града и да прекарам, о, не зная точно, три, може би четири часа, опитвайки се да им попреча да хукнат да преследват римлянина. Сетне, тъкмо когато се успокоих достатъчно, за да се заема с работата си, узнах, че в блатото има деймони, но никакъв Талон не е налице, за да ги убие. И защо Талон не е тук? Защото се прави на Тарзан, прелитайки с ефектен скок от балкон, за да спаси своята малка Джейн от леопарда. И сега ми остава единствено да стоя тук и да заявя: „Следващият провал, моля, очаквам го с нетърпение.“

Талон го изгледа свирепо.

— Не е нужно да си толкова саркастичен. Зная, че се издъних, ясно ли е?

— Не, да се издъниш означава да те заловят без гащи в апартамента на Съншайн. Това е много повече от една обикновена издънка.

— Няма да се извинявам за това, което съм направил.

Един мускул заигра върху челюстта на Аш и той извърна глава.

— Все още трябва да се свършат доста неща за утре вечер. Необходимо е да се вземат предвид множество неизвестни фактори, а това, което знаем, не вещае нищо добро. Трябва да се справя с Джулиън и Кириан, които искат да напъхат Вал в чамов ковчег. От

друга страна, Вал не иска да си помръдне пръста, за да помогне на някого, който не е потомък на древните римляни. Два побеснели върколака, които ще искат отмъщение за случилото се тази вечер. Зарек, който дори когато е в най-добрата си форма, е пълна откачалка и в момента е издирван от полицията на Ню Орлиънс. Ник, който врещи и заплашва да напусне, защото се уморил да разчиства след ненормалници. Разгневена богиня, която ще поиска главата на всички заради това. И единственият надежден Ловец, на когото мога да разчитам, това си ти. — Аш млъкна и го измери със суров поглед. — И приятелче, не се обиждай, но напоследък не си от най-надеждните.

— Наред съм, Ти Рекс.

— Не, Талон, не си. Прелиташ през перилата на балкони от втория етаж и раздаваш юмруци на невинни човешки същества заради Съншайн. Подлагаш на риск не само себе си, но и всички нас, както и Пелтие, само за да защитиш наранените чувства на една жена. Къде ти е умът?

Гневът завладя Талон.

— Аз не съм дете, Аш. Знам кои са приоритетите ми.

— Обикновено ги знаеш. Но ти мислиш със сърцето си, не с главата си и това ще убие всички ни. Ние сме Нощни ловци, Талон, ние нямаме чувства.

При всеки друг случай, Талон щеше да се съгласи с това, но в момента изпитваше огромно количество безсилен гняв. Нямахше нужда от тази лекция. Познаваше рисковете и опасностите дори по-добре от самия Аш. Разбираше напълно, че всичко е заложено на карта.

— Вече се контролирам.

— Наистина ли? — попита шефът му. — Защото, доколкото виждам, съвсем не е така. Ти директно не се подчини, когато ти наредих да задържиш Съншайн тук. Сключи сделки с Катагария и Ерос, а това не е типично за теб. Не можеш да поемаш такива ангажименти, Талон. Имаш ли някаква представа какво може да ти струва това?

— Трябваше да го направя. Трябваше да защитя жена си. Не ми пука какво ще ми струва.

— Твоята жена? — Аш поклати глава. — Талон, погледни ме.

Талон го направи.

Аш се втренчи настойчиво в него със студен и безчувствен поглед.

— Твоята жена е мъртва. Умря преди хиляда и петстотин години и бе погребана в родната ти земя. Съншайн не е Ниния.

От гърдите на Талон се изтръгна рев на гняв и болка. Не беше вярно. Съншайн беше неговата жена. Усещаше го. Тя бе всичко, което имаше значение за него.

Всичко, което имаше значение.

Преди да успее да размисли, се нахвърли върху Ахерон.

Стисна гърлото му между ръцете си и го разтърси, опитвайки се да го накара да разбере.

— Тя не е мъртва! — озъби се келтът. — Проклет да си, тя не е мъртва!

Аш се изтръгна от хватката му и използва силите си, за да го възпре. Талон изсъска и отново се озъби, опитвайки се да се освободи, ала усилията му бяха напразни. В този момент осъзна колко далеч бе стигнал.

Нападнах Ахерон.

Мисълта го отрезви. Аш беше прав. Ако не се успокои и не се овладее, можеше да причини гибелта им.

Гибелта на всички тях.

Аш пое дълбоко дъх и го пусна.

— Талон, трябва да вземеш решение. Нощните ловци нямат жени. Ние нямаме семейства. В края на деня ние нямаме никого друго, освен себе си. Нашата отговорност, нашата единствена отговорност е към хората, които не могат да се защитят срещу деймоните. Трябва да се осъзнаеш.

— Зная — изрече Талон задъхано.

Аш кимна. После очите му добиха странен, дълбок сребрист оттенък.

— Кажи ми какво искаш да направя. Искаш ли да помоля Артемида да ти върне душата?

Талон се замисли над думите му. В момента стоеше на ръба на бездна, пред която никога не бе мислил, че ще се изправи. Нито веднъж през цялото си съществуване като Нощен ловец не се бе осмелявал да мечтае, че Ниния може да се завърне.

Че тя би могла...

Затвори очи и потръпна. Жената, която в момента беше в колибата му, не беше неговата съпруга. Тя беше Съншайн. Бликаща от живот и енергия, грижовна младата жена, страстна и смела.

Тя може и да притежаваше душата на съпругата му, но беше съвсем различна личност. Жена, без която той не би искал да живее. Жена, която не се осмеляваше да задържи.

Имаше чувството, че сърцето му се разбива на хиляди парчета. Съншайн беше човешко същество. С времето щеше да го забрави и да има друг живот. Да има някой друг, когото да обича.

Независимо от всичко, той щеше да я изгуби. Поне по този начин тя щеше да има шанс за щастие, което нямаше да ѝ струва живота.

— Не — отрони Талон тихо. — Не искам да получа обратно душата си, знаейки, че ще изгубя Съншайн заради гнева на Камул. Не желая свободата си на тази цена.

— Сигурен ли си?

Келтът кимна, сетне поклати отрицателно глава.

— Честно, Ти Рекс, вече не съм сигурен за нищо. — Погледна шефа си. — Ти обичал ли си някога?

Ахерон срещна спокойно погледа му, но не отговори на въпроса му.

— Знаеш ли, особеното при живота и любовта е, че постоянно се променят, докато хората рядко го правят. Ако си срещнал тази жена и наистина я обичаш, не си ли струва да се бориш за свободата си, за да я имаш?

— Но ако я изгубя...

— Винаги има „ако“, келте. Според мен единственото сигурно нещо е, че ако поне не се опиташ, тогава определено ще я изгубиш.

— Но ако я оставя да си отиде, поне ще е жива.

— Както ти си жив, откакто Ниния умря?

— Това не беше честно.

— Не ми се плаща, за да бъда честен. Плащат ми, за да се бия с деймоните и да ги унищожавам. — Ахерон въздъхна уморено. — Знаеш ли, преди много векове срещнах един мъдрец в Китай, който ми каза следното: *„Този, който оставя страхът да го управлява, се превръща в негов роб.“*

— Конфуций?

— Не, Мин Куан. Беше рибар, за когото се твърдеше, че продава най-вкусните zong zi^[1], приготвяни някога.

Талон се намръщи при този коментар на Ахерон. Това бе една от особеностите на Атланта — никога не се знаеше какво може да се очаква от него.

— Ти си много странен мъж, Ахерон Партенопей. Каж ми, какво щеше да направиш, ако беше на мое място?

Ахерон скръсти ръце пред гърдите си.

— Никога не съм си представял, че може да съм някой друг, освен самия себе си, Талон. Не аз съм този, който ще понесе последиците от действията ти. Всичко зависи от теб, единствено от теб.

Келтът въздъхна.

— Възможно ли е да се опълчиш срещу някой бог и да спечелиш?

Очите на Ахерон потъмняха. Талон го наблюдаваше с любопитство. Имаше нещо в миналото на Ахерон, което въпросът му пробуди. Нещо дълбоко и тъмно, съдейки по изражението на Ахерон.

— Келтските и гръцките богове приличат много на хората. Те правят грешки. И тъкмо тези грешки ни правят по-силни или накрая ни унищожават.

— Сега звучиш като оракул.

— Страшно е, нали?

— Не е страшно, а просто дразнещо. — Талон се извърна и понечи да си тръгне.

— Талон.

Келтът спря и се обърна с лице към Ахерон.

— В отговор на въпроса ти. Да, можеш да спечелиш битката с някой бог. Но е много по-лесно да преговаряш с него. — Тонът на Ахерон му подсказа, че говореше от личен опит.

— И как се преговаря с бог, който иска да страдаш във вечността?

— Много внимателно, братле. Много внимателно. — Ахерон насочи поглед към блатото. — Знаеш ли, струва ми, че пропускаш нещо много важно.

— И какво е то?

— Малцина от нас получават втори шанс да си върнат това, което са изгубили. Ако Ниния се е върнала при теб, може би има причина за това. — Ахерон отпусна ръце. — Имаш номера ми, келте. Ако размислиш за молбата към Артемида, обади ми се. Но трябва много бързо да решиш. До утре вечер искам умът ти е бистър и ясен.

— Защо ми даваш право на избор, когато не даде такъв на Кириан? Ти помоли Артемида и даде душата му на Аманда, без дори той да знае.

Ахерон сви рамене.

— Кириан нямаше какво да избира. Без душа, Дезидерий щеше да го убие. Твоят живот не е в опасност, ако не получиш обратно душата си, Талон. Само сърцето ти е застрашено. А както ти отлично знаеш, можеш да живееш и без сърце. Но дали наистина го желаш?

Имаше мигове, когато сериозно му се искаше Ахерон да е двайсет и една годишен сополив младеж, на какъвто приличаше, а не мъдрец на единайсет хиляди години. Сега беше един от тези моменти.

— Ще отведе Съншайн обратно в града със себе си.

— Не — възрази келтът машинално. — Тя ще остане тук, за да мога да я защитя.

— Не ти искам позволение, келте. Нужно е да се отдалечиш от нея, за да помислиш. Трябва ти време, за да проясниш мислите си преди утрешната вечер.

Талон понечи да възрази, но осъзна, че Аш е прав. Рано или късно трябваше да я остави да си отиде. И може би беше по-добре това да стане сега. Щеше да е по-лесно и за двамата.

— Добре, ще отида да я доведа.

Съншайн разбра, че нещо не е наред в минутата, когато видя Талон да влиза през вратата. Лицето му бе измъчено, а погледът — мрачен.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Ахерон ще те заведе в апартамента ти. — Гласът му прозвуча толкова безстрастно, че стомахът ѝ се сви на топка.

— Разбирам. И ти се съгласи?

— Да. Мисля, че така ще е най-добре.

Но тя не искаше да си тръгва. Силата на желанието ѝ да остане я сепна.

— Разбирам.

Със сковани движения започна да събира нещата си, ала отвътре умираше.

Талон не можеше да понесе да я гледа така. Искаше да я сграбчи и да избягат на някое място, където никой нямаше да ги намери. Да я скрие там, където щеше да е в безопасност. Единственият проблем беше, че никой не можеше да се скрие от един бог. Рано или късно, Камул щеше да ги открие и тогава Съншайн щеше да умре.

Взе раницата ѝ, когато тя се протегна за нея.

— Аз ще я нося.

Младата жена кимна. Очите ѝ блестяха от напиралците сълзи.

Никой от двамата не проговори, докато я водеше навън, където ги чакаше Ахерон. Талон му подаде раницата ѝ.

— Беше, ь... беше забавно, Талон — промълви тя. — Ще те видя ли отново?

Погледна към Аш, сякаш самият той очакваше отговор на този въпрос.

— Не — рече бавно.

Тя се прокашля, но не каза нищо. Вместо това, пристъпи към Ахерон.

— Готова съм.

Аш отстъпи назад и я остави да тръгне първа към катамарана.

— Келте — рече, — ако промениш мнението си по онзи въпрос, обади ми се.

Талон кимна.

Сърцето му се късаше, докато гледаше как Съншайн се качва в лодката. Ахерон включи двигателя и двамата се насочиха към вътрешността на блатото.

Всичко свърши.

Тя си отиде.

Аз съм мрак. Аз съм сянка.

Аз съм господарят на нощта.

Аз единствен стоя между хората и тези, които искат да ги унищожат. Аз съм техният пазител.

Пазител без душа.

Нито човек, нито аполит, аз съществувам отвъд Царството на живите, отвъд Царството на мъртвите.

Аз съм Нощен ловец.

И съм безсмъртен... освен ако не намеря онова чисто сърце, което никога няма да ме предаде. Чиято вяра и кураж ще върнат душата ми и ще ме отведат към светлината.

Ако не беше Камул...

„Малцина от нас получават втори шанс да си върнат това, което са изгубили. Ако Ниния се е върнала при теб, може би има причина за това.“

Изпълнен с безмерна болка, Талон се извърна, за да не вижда как Съншайн се отдалечава от него, и влезе в колибата. Затвори вратата и я заключи. Вътре го посрещна огромна пустота, след като Съншайн вече я нямаше. Тя бе изпълнила дома му с щастие. А най-вече бе изпълнила него с щастие.

Погледът му се спря върху тоалетната ѝ чантичка върху бюрото му. Беше я забравила заедно с четката и ластичите за коса. Милата Съншайн, винаги си забравяше вещите.

— Спиир?

Талон се извърна рязко и видя Киара, застанала до него.

— Lurach, и ти ли ще ме съдиш?

— Naе, мой brathair, тук съм, за да говоря с теб.

— За какво?

Сестра му протегна ръка, но я отпусна, когато си спомни, че не може да го докосне.

— Просто исках да ти кажа, преди да си тръгна завинаги, че приех предложението на бог Бран да се преродя.

Въздухът заседна в дробовете на Талон. Не можеше да помръдне. Не можеше да диша. Киара щеше да си отиде?

Naе! Мисълта го прободеше като остър нож.

Тя не можеше да го напусне. Не и сега. Не и след цялото това време. Тя бе единствената утеха, която му бе останала.

И в същото време не можеше да ѝ го каже. Не можеше да ѝ позволи да разбере колко силно искаше тя да остане. Колко много се нуждаеше от присъствието ѝ. Никога не би могъл да бъде такъв егоист.

— Какво те накара най-накрая да се решиш? — попита, старайки се да говори спокойно.

— Време е, Спиир. Искам отново да живея живота си. Да имам всички онези неща, които последния път не успях да получа. Любов. Деца. Дори работа и ипотека.

Опитът ѝ да се пошегува не го разсмя, не и когато болката вътре в него бе толкова пареща. Толкова омаломощаваща. Но в сърцето си знаеше, че тя е права. Заслужаваше щастието, което животът можеше да ѝ донесе.

— Ще ми липсваш.

— Ти също ще ми липсваш, мой brathair.

Талон ѝ се усмихна, макар и доста неубедително.

— Желая ти всичко най-добро, iugach. Сърцето ми ще е с теб.

— Зная, Спиир. Аз също те обичам, но сега имаш Ниния. Няма да си самотен без мен.

„Да, ще бъда. Защото и нея също не мога да задържа.“

Той кимна стоически.

— Винаги ще те помня, Киара.

Очите ѝ бяха тъжни и тя въздъхна скръбно.

— По-добре да вървя. Сбогом, Спиир.

Неговото „сбогом“ заседна в гърлото му. Не можа да го произнесе. Болеше твърде много, за да го изрече. Ако чуеше думата, всичко щеше да стане реално, а той отчаяно искаше да не е истина. Искаше всичко да е само един лош сън, от който скоро щеше да се събуди.

Но не беше. Беше реално. Всичко.

Съншайн си отиде.

Киара си отиваше.

Той си нямаше никого.

Чувствайки се напълно изоставен, Талон гледаше как Киара чезне от стаята. С разбито сърце, се отпусна на колене на пода и направи нещо, което не бе правил от деня, в който Ниния бе погребана.

Заплака.

В съзнанието му изплува ужасяващият спомен как саксонците посичат баща му, докато малкото момче Спиир спасява майка си и сестрите си от жестоките воини.

Видя майка си и сестра си болни от опустошителната шарка. Видя се как работи усърдно за Гара, докато старицата се наслаждава на страданията му. През нощта се грижеше за сестрите си, а през последните месеци от живота на майка си, когато тя беше твърде болна, за да се гледа сама, се грижеше и за нея.

Видя Киара като бебе, което плаче неутешимо, докато той се стараеше всячески да го успокои. Припомни си как Гара ги прокуди в тъмната нощ, а те нямаше къде да отидат. През онази нощ валеше сняг и единствената му мисъл бе да опази сестра си жива. Имаше само нея.

И той я носеше през снежната буря, докато тя пицеше. Извървя километри по замръзналата земя, докато намери клана на майка си. Заради сестра си той се унижи и моли, остави се да го бият, докато изгуби съзнание.

Никога не поиска нищо за себе си. Не и докато не срещна Ниния. Той я отведе, направи я своя и заради собствената си глупост я изгуби. Двата никога нямаше да могат да бъдат заедно. Никога.

Аз съм самота.

Аз съм тъга.

Вик на ярост се изтръгна от гърдите му.

Внезапно, нещо от дясната му страна привлече вниманието му. Талон се намръщи. Подаваше се изпод леглото. Той се приближи и го измъкна. Сърцето му спря да бие. После започна бясно да препуска.

Съншайн ги бе оставила за него. Бяха три картини, изобразяващи колибата му, пристана отзад и гледката от верандата.

Келтът се втренчи в ярките, живи цветове, улови мястото в светлината на зараждащия се ден. Картините бяха прекрасни, но не толкова красиви, колкото жената, която му ги бе дала. Жената, която му бе направила най-големите дарове в живота му.

Откри малка бележка, пхната между две от картините. Разгъна я и усети как стомахът му се сви на топка.

Това е блатото, така, както аз го виждам, но това, което не мога да улова и запечатам върху платното, си ти, такъв, какъвто те виждам.

Нито четките, нито боите някога ще покажат героя, който си ти. Никога няма да съумея да нарисувам звука на гласа ти, когато нашепваш името ми. Начинът, по който кожата ми настръхва, когато ме докоснеш. Страстта, която събуждаш у мен.

Обичам те, Талон. Зная, че не мога да те задържа. Никой никога не може да опитоми див звяр.

Ти имаш своя съдба, аз също. Надявам се само, че от време на време мисълта за мен ще извиква усмивка на устните ти.

С обич завинаги:

Съншайн

Препрочете бележката четири пъти. Много векове бе обичал Ниния. Ала това, което изпитваше към Съншайн, бе много повече.

„Да, можеш да спечелиш битката с някой бог.“ Думите на Ахерон отекнаха в съзнанието му.

Талон пое пресекливо дъх. Да, можеше да победи. Утре вечер ще излезе и ще се погрижи за Марди Гра заради Ахерон. Но когато празникът свърши...

Ще призове Камул и веднъж завинаги ще сложи край на всичко.

С настъпването на зората в сряда или той, или Камул щеше да е мъртъв.

Докато влизаха в апартамента ѝ, Съншайн не бе сигурна какво да си мисли за Ахерон. Той беше слаб, изключително висок, а и тези негови очи...

Тя потръпна.

Нещо в тях я караше да си мисли, че проникват право в душата ѝ. Все едно можеше да чуе всяка мисъл, която минаваше през ума ѝ.

Съншайн пусна раницата си на пода до дивана и го загледа как обикаля апартамента ѝ, сякаш искаше да се увери, че наоколо няма никой друг. Струваше ѝ се, че това по-скоро е навик, отколкото истинска необходимост да провери, че са сами.

Имаше толкова страховити, грациозни движения. Походка на хищник. От Ахерон се излъчваше нещо невероятно сексуално. Примамващо и съблазнително. Само близостта му я караше да изпитва желание да го докосне.

Като че ли излъчваше мощни феромони, ала в същото време Съншайн изпитваше страх от него. Той приличаше на смъртоносно, красиво диво животно, която част от теб иска да приласкае, макар

другата част да знае, че с еднаква вероятност може да откъсне ръката ти или да се погали в нея.

Беше магнетичен и свиреп и я изпълваше с желание да побегне през вратата.

Когато заговори, силата на гласа му я накара да подскочи, но това, което я порази най-много бе колко еротично прозвуча гласът му. Беше толкова дълбок, че всяка сричка, която изричаше, се плъзгаше по гърба ѝ като съблазнителна ласка.

Никога досега не се бе озовавала в компанията на някого, чието тяло и същество сякаш бяха създадени единствено за да привличат сексуално една жена.

Боже, наистина бе неустоим.

— Брат ти Сторм е долу, почиства. Може би не е зле да го помолиш да пренощува при теб.

— Откъде знаеш, че Сторм е долу?

— Просто знам.

Тя се намръщи. Той бе по-странен дори от баба ѝ.

— А защо ти не останеш?

— Искаш ли да остана?

Не, всъщност не искаше. Но не искаше и да го обиди.

— Навярно имаш други задачи, които да свършиш.

Той изви устни в някакво подобие на усмивка, която издаваше, че е отгатнал истинския ѝ отговор.

— Тогава ти пожелавам лека нощ, Съншайн.

Запъти се към вратата.

— Ахерон, почакай.

Атлантът се спя и я погледна.

— Постъпвам правилно, като оставям Талон, нали? — попита младата жена. — Ти имаш нужда от него, права ли съм?

Променливите му сребристи очи се втренчиха в нея.

— Мисля, че трябва да се вслушаш в това, което ти каза баба ти, Съншайн. Следвай сърцето си.

— Откъде знаеш за това?

По устните му пробягна лека усмивка.

— Аз знам много неща.

Наистина беше много мистериозен мъж. Зачуди се дали не беше липсващият член на семейство Адаме.

Ахерон се обърна на пети и се запъти към вратата.

Съншайн остана неподвижна няколко минути, питайки се как трябва да постъпи с Талон. Но накрая прие това, което сърцето ѝ настояваше да стори... Беше попитала Психея дали е възможно да призове богинята. Не беше сигурна дали Психея бе честна с нея, но имаше само един начин да разбере.

— Артемида — изрече младата жена високо, — призовавам те в човешката ти форма.

Нищо не се случи. Не последва нито звук, нито светкавица. Нищо.

Обезверена, тя се запъти към спалнята си.

— Коя си ти? И защо ме повика?

Съншайн замръзна при звука на раздразнения глас със силен акцент, прозвучал зад гърба ѝ. Обърна се и видя невероятно висока, красива жена, застанала до дивана ѝ. Артемида имаше дълга, вълниста кестенява коса, обрамчваща ангелското ѝ лице с блестящи зелени очи, които в момента не изглеждаха никак щастливи.

Богинята беше облечена в дълга бяла рокля без ръкави, прилепнала по тялото ѝ. Извисяваше се величествено с ръце на кръста.

— Наистина ли си Артемида?

— А ти кого призова, Артемида или Литър Пан?

Е, Артемида определено не беше нощна птица. Придаваше съвсем ново значение на думата „раздразнен“, защото Съншайн я бе събудила.

— Призовах Артемида.

— Тогава, след като не съм облечена в зелено, имам тяло на жена и не съм някой пъпчив пубер, предполагам, че съм Артемида.

— Винаги ли си толкова раздразнителна?

— А ти винаги ли си толкова глупава? — Богинята скръсти ръце пред гърдите си и изгледа унищожително Съншайн. — Виж, незначително човешко създание, нямам намерение да те търпя. Ти не си един от моите подчинени и този медальон около врата ти много ме обижда. Така че, най-добре ми кажи какво искаш, за да ти кажа да се разкараш.

Нещата не изглеждаха добре. Върховната господарка на Талон явно беше истинска кучка.

— Исках да те попитам дали мога да получа душата на Талон от теб.

Богинята наклони глава.

— Имаш предвид Спиир Моригантски? Келтският вожд, когото откъгнах от Мориган?

— Да.

— Не.

— Не? — повтори Съншайн невярващо.

— Това ехо ли е? Не, човешко създание, душата му ми принадлежи и ти не можеш да я имаш.

— Защо не?

— Защото аз така казвам.

Съншайн беше слисана. И бясна. Артемида никога нямаше да бъде избрана за мис Добри обноски. Явно богинята имаше нужда доста да поработи върху уменията си за общуване.

— Това последната ти дума ли е?

Артемида повдигна надменно вежди.

— Момиченце, имаш ли представа с кого си имаш работа?

Съншайн пое дълбоко въздух и призова на помощ цялото си търпение. Не можеше да си позволи да си изтърве нервите пред особата, която притежаваше душата на Талон. Не и ако искаше да я получи обратно.

Да не споменаваме незначителния факт, че като богиня, Артемида можеше да пожелае смъртта ѝ, ако я вбесеше прекалено много.

— Зная, Артемида. Извини ме. Не исках да те обидя. Обичам Талон и искам двамата да имаме бъдеще. Бих направила всичко, за да го задържа при себе си. Не можеш ли да го разбереш?

Изражението на Артемида омекна малко, сякаш бе способна да прояви съчувствие.

— Да, разбирам.

— Тогава може ли...

— Отговорът все още е „не“.

— Защо?

— Защото нищо на този свят не е безплатно. Ако искаш да получиш душата му, трябва да я заслужиш или да платиш за нея.

— Как?

Артемида сви рамене.

— Ти не можеш. Не притежаваш нищо, което аз да искам или да ценя, така че нямаш какво да ми предложиш в замяна.

— О, я стига, сериозно ли говориш?

— Дяволски сериозно. — Артемида се превърна в дим и изчезна.

Уф! Съншайн изпитваше желание да удуши проклетницата. Как може да е такава егоистка?

— Артемида! — викна младата жена, преди да успее да се спре. — Ти си голяма гаднярка!

Съншайн затвори очи и въздъхна. Какво ще прави сега?

Явно тази заклета егоистка никога нямаше да се откаже доброволно от душата на Талон.

Какво щяха да правят?

[1] Сарми от бамбукови или тръстикови листа с ориз и различен пълнеж, сварени или приготвени на пара. — Б.пр. ↑

Аманда Деверо Хънтър се събуди в седем и половина сутринта. Погледна разсеяно към часовника и затвори очи, сетне се разсъни внезапно, когато осъзна колко е часът. Беше седем и половина сутринта, а нейното бебе, съкровището ѝ Мариса, не я бе събудило за храненето си в пет. Не съвсем паникьосана, но определено загрижена за бебчето си, младата майка стана и отиде в детската, свързана с междинна врата със спалнята.

Когато наближи люлката, сърцето ѝ спря да бие.

Беше празна.

Тъй като беше само на три седмици, нямаше никаква вероятност Мариса да е станала и да е излязла.

О, господи, беше Дезидерий! Той се бе върнал, за да ги унищожи!

При мисълта ужасът я сграбчи в желязната си хватка. Откакто двамата с Кириан победиха чудовището, тя постоянно сънуваше кошмари как то се завръща от мъртвите, за да им отмъсти.

— Кириан! — Тя се върна тичешком при леглото и събуди съпруга си.

— Какво има? — промърмори сърдито той.

— Мариса. Няма я.

Кириан седна в леглото, вече напълно разсънен.

— Как така я няма?

— Не е в люлката си. Не зная къде е.

Той скочи от леглото и грабна панталоните си от пода. Без да чака Кириан, Аманда обиколи тичешком горния етаж с разтуптяно сърце. Къде би могло да е бебето ѝ? Мисълта да изгуби детето си бе най-ужасният ѝ кошмар.

Хукна надолу по стълбите, за да провери дали входната врата е отключена. Дали някой не е дошъл и не я е отмъкнал.

Аманда прекрачи прага на дневната и тутакси застина. Потресена до дъното на душата си, тя се втренчи в най-невероятната

гледка, разкривала се някога пред погледа ѝ.

Ахерон лежеше върху кожения диван, а Мариса се бе сгушила доволно върху мускулестите му гърди, точно под брадичката му. Върху масичката за кафе се виждаше пакет с памперси и празно шише с биберон.

Наред с огромното изумление я заля вълна на облекчение.

Когато преди малко повече от година се срещна за пръв път с Ахерон, той беше най-ужасяващото същество, което бе виждала. Притежаваше невероятни сили и изглеждаше толкова противоречив, че тя не се съмняваше, че би могъл да изпрати всички тях в забвение. А ето че сега лежеше тук, сгушил нежно малката ѝ дъщеря в огромните си ръце.

— Има ли нещо... — Гласът на Кириан секна, като ги видя.

Аманда го стрелна с поглед през рамо.

— Не знаех, че Аш харесва бебета.

— Нито пък аз. Заради явното му неудобство от присъствието на Мариса в къщата, просто предположих, че не ги понася.

Кириан беше прав. Аш избягваше всячески да бъде близо до Мариса. Всеки път щом тя се разплачеше, той потръпваше и бързо си тръгваше. На Аманда никога не би ѝ хрумнало, че би могъл да се грижи за дъщеря ѝ.

Тя прекоси стаята и протегна ръце към бебето.

Аш се събуди с толкова диво и свирепо изражение, че младата майка едва успя да сподави вика си. После примигна, като видя Кириан и съпругата му.

— Съжалявам — промърмори Аш. — Не включих, че сте вие.

— Просто исках да я взема.

Той сведе поглед към Мариса, която продължаваше да спи спокойно, сгушила се в ръцете му.

— О, явно съм заспал, докато съм я вдигнал, за да се оригне.

Подаде я на Аманда и начина, по който го стори, бе твърде красноречив. Ахерон притежаваше опит, свидетелстващ, че неведнъж е държал бебета.

— Надявам се, че не съм ви изплашил — рече той извинително. — Когато дойдох, тя плачеше и аз се качих горе, за да се уверя, че е добре. — Изглеждаше странно пребледнял, сякаш мисълта, че едно

бебе плаче, беше болезнена за него. — Тъй като и двамата спяхте, а аз бях буден, реших, че мога да ви отменя.

Аманда се наведе и го целуна по бузата.

— Ти си добър човек, Аш. Благодаря.

По лицето му премина болезнена сянка, докато се отдръпваше от нея. Стана от дивана и взе раницата си, която бе оставил на пода.

— Ще се кача да си легна.

Кириан го спря, когато Аш се запъти към коридора.

— Добре ли си, Ахерон? Изглеждаш ми някак разстроен.

Аш се засмя.

— Някога да съм бил разстроен?

— Добре казано.

Той потупа Кириан по рамото.

— Просто съм уморен.

— Да, чудех се къде си прекарал вчерашния ден. Така и не се прибра, за да поспиш.

— Трябваше да се погрижа за нещо. Нещо, което не можеше да чака.

Аманда въздъхна.

— Знаеш ли, Аш, някой ден може би трябва да се научиш да споделяш.

— Лека нощ, Аманда — пожела ѝ Аш, кимна на Кириан и се запъти към стълбите.

Аманда пристъпи към съпруга си, когато Аш се скри от погледа им.

— Не мога да повярвам, че го познаваш от две хиляди и сто години, а знаеш толкова малко за него, че дори не можеш да ми кажеш какъв е истинският цвят на косата му.

Той сви рамене.

— Аш е толкова потаен и сдържан, че се съмнявам, че някой някога ще узнае за него нещо повече от името му.

На сутринта Съншайн остана да се излежава в леглото си, припомняйки си дълбокото и равномерно дишане на Талон, докато спи. Спомняше си начина, по който коляното му се сгушваше между

бедрата ѝ, а дясната му ръка бе положена собственически върху гърдите ѝ, докато лявата бе заровена в косата ѝ.

Колко много ѝ липсваше.

Сетне мислите ѝ се насочиха към миналото. Надалеч, към другия ѝ живот...

„Не отивай, Спиър. Има нещо прокълнато в това. Зная го.“
Ядосан, той се изтръгна от обятията ѝ.

— Те убиха чичо ми, Ниния. Посякоха го пред очите ми. Няма да намеря покой, докато не отмъстя за смъртта му.

Като Ниния тя твърде много се боеше да не го изгуби, за да настоява. Винаги за всичко му се бе подчинявала. Той беше неин съпруг. Ала дълбоко в сърцето си знаеше, че той щеше да отрица лавина от събития, от които няма връщане назад.

И беше права.

Също както знаеше, че тази нощ, незнайно как, всичко щеше да се уреди по един или друг начин.

Ами ако загубеше Талон?

Не можеше да понесе мисълта, както не можеше да си представи, че ще живее без него.

Огледа апартамента си, всички познати вещи. От деня, в който се разведе с Джери, се посвети единствено на кариерата и изкуството си. Сега, останала сама сред своя свят, вече нищо не ѝ се струваше толкова важно.

Изкуството ѝ не я прегръщаше през нощта. Не предизвикваше смеха ѝ, нито я прелъстяваше. Не караше тялото ѝ да изгаря от желание, нито да тръпне в екстаз. Не то цапардоса Джери по носа, задето се бе изявил като пълен негодник.

Само Талон го правеше.

Само Талон можеше да го направи.

Погледът ѝ се спря върху „Снупи“ диспенсера, а очите ѝ се наляха със сълзи.

Ако само знаеше как да го задържи.

Зарек седеше в притъмнелия ъгъл на дневната, заслушан в пробуждащия се град навън. Трябваше да спи, да си почива и да се

готви за приближаващата нощ, ала изглежда не можеше да намери покоя, от който се нуждаеше.

Телефонът му иззвъня. Вдигна и чу гласа на Дионисий.

— Готов ли си за тази нощ?

Преди да отговори, Зарек отпи от чашата с водка.

— Винаги съм готов за лоши дела.

— Добре. След като Талон вече е нащрек за Стикс, са нужни малко повече приготовления за тази нощ. Искам да отдалечиш Съншайн от келта и да ми я доведеш. Момичето трябва да бъде в склада в единайсет и половина. А сега си почини и бъди готов да убиеш Талон и Валерий.

Това можеше да направи без проблем.

— Ами Ахерон?

— Остави го на нас.

Връзката прекъсна.

Зарек захвърли мобилния си и отново насочи вниманието си към водката. Вече бе пресушил три четвърти от бутилката. Жалко, че Нощните ловци не можеха да се напиват. Единствено човешката кръв можеше да им достави истинско удоволствие.

Зарек затвори очи и си припомни жената, която бе вкусил миналата нощ. Тя наистина бе пълна със страст. Смях. Дори любов. И за кратко той бе изпитал нещо друго, освен болката, която го обгръщаше.

Подпря глава върху стената и довърши водката, оставяйки изгарящата течност да се плъзне по гладкото му гърло. И докато седеше там, самотен, той не можеше да не се запита какъв ли щеше да бъде вкусът на Съншайн...

Талон се събуди сам от миризмата на терпентин върху чаршафите. Трябваше да ги изпере, ала не можеше да понесе мисълта, че ще изгуби и тази последна частица от нея. Искаше своята Съншайн. Нуждаеше се от нея.

Ала тя бе винаги изгубена за него.

Той въздъхна, стана, взе си душ и се облече, готов да поеме към града. Тази вечер всичко щеше да се реши.

Щом слънцето залезе, подкара мотора си към „Убежището“, където Аш му бе казал, че трябва да се види с останалите. Вместо да

се срещне с тях в самия бар, той отиде до вратата на съседната сграда, която също бе собственост на мечешкия клан.

Свързана с бара с една врата в кухнята, която винаги беше заключена, другата сграда бе мястото, където живееха мечките и вълците. Къщата бе оборудвана с импровизирана болница, в която работеха лекар и ветеринар. „Убежището“ бе нещо повече от бар. То беше безопасен оазис за всеки Ноцен ловец или Ловец шейпшифтър, който се нуждаеше от помощ.

Когато Талон бе въведен в гостната на семейство Пелтие, близнаците Пелтие вече бяха разпратени да патрулират из тълпата, честваша Марди Гра, и да я пазят от деймони.

Джулиън и Кириан бяха заключени в килиите на горния етаж, където Мама Ло Пелтие щеше да ги охранява до сутринта. Дори от гостната Талон ги чуваше как заплашват да убият Валерий, който стоеше до камината, изкривил лице в презрителна гримаса.

Ник се бе разположил в дълбокото, меко кресло и хрупаше чипс, а Ерик Сейнт Джеймс седеше на дивана и се взираше в пространството.

Почти трийсетгодишен, Ерик изглеждаше доста по-млад. Имаше дълга черна коса и беше поредният член на готическата общност. Беше се присъединил към комуната им като второ поколение скуайър, но предпочиташе дорийски статус, което означаваше, че не беше на служба при конкретен ловец. Служеше на всеки, който се нуждаеше от него.

— Ахерон, по-добре да ме пуснеш! — изрева от горния етаж Кириан. — Чуваш ли ме?

— Изглежда май съм пропуснал купона — рече Талон на Аш, който стоеше с гръб до отсрещната стена.

— И представа си нямаш. Реших, че е най-добре да държа Кириан и Джулиън заключени до сутринта. Вече се обадох на Аманда и Грейс, за да не се тревожат за тях.

— Наистина бих искал да ги пуснеш — заяви Валерий на Ахерон.

Аш не го удостои с отговор. Вместо това се втренчи в Талон.

— Тази вечер изглеждаш почти нормален. Смяташ ли да запазиш това си състояние?

— Казах ти, че мога да се контролирам. — Е, поне досега успяваше. Талон се бе успокоил от мисълта, че с настъпването на зората ще се конфронтира с Камул.

Когато Аш пристъпи напред, за да говори, Талон осъзна, че Зарек отсъства. И той ли бе заключен на горния етаж?

— Къде е Зарек? — обърна се Талон към Аш.

— Наредих му да пази Съншайн.

Това вече разби на пух и прах спокойствието на келта.

— Как ли пък не! — изрева той.

— Довери ми се, Талон. Мисля, че Зарек ще се справи със задачата.

— Не му вярвам — заяви Талон категорично. — Изобщо. А след всичко това, не съм сигурен, че мога да вярвам и на теб.

— Престани да се заяждаш — скастри го шефът му. — Просто прави това, което ти казвам, и всичко ще е наред.

— Сигурен ли си? — попита Талон язвително.

Когато Аш заговори, в тона му прозвуча странна нотка, която накара Талон да се запита дали шефът му не знае повече, отколкото им казва.

— Нашата съдба е предопределена, Талон, но човешката воля може да осуети това, което ни е предназначено. Ако всички изпълнят нарежданията ми, събитията ще се развият така, както е описано.

Талон стисна зъби.

— А ако не ги изпълним?

— Всички ще бъдем прецакани.

— Мамка му, Аш — изпръхтя Ник саркастично, — винаги си толкова дяволски успокояващ.

Аш го изгледа накриво.

— Въпреки всичко наистина се опитвам.

— И провалът ти е пълен — заключи Ник невъзмутимо.

Талон все още кипеше от гняв.

— Искам всички да знаете, че ни очаква злокобна нощ — обърна се Аш към присъстващите. — Изглежда, че Дионисий и Камул са обединили силите си, за да се опитат да възстановят пълната си божествена мощ.

— И как възнамеряват да го постигнат? — попита Валерий.

— Дватамата не са достатъчно силни, за да успеят сами. Нуждаят се от помощта на трети бог.

— Кой бог? — попитаха всички в един глас.

— Аполими.

— Коя, по дяволите, е Аполими? — попита Талон. — Никога не съм чувал за нея.

Тъглчето на устата на Аш се изкриви едва забележимо.

— Тя е древна богиня, моя съвременница. Мощта ѝ се простира върху живота, отмъщението и смъртта. Атлантите я наричат с обич Унищожителя.

— Нещо като Хадес ли? — поинтересува се Валерий.

— О, не — отвърна Аш със злокобен тон, — в сравнение с нея Хадес прилича на бойскаут. Аполими довършва жертвите си с железен чук и командва армия от уродливи демони. Последният път, когато бе освободена, най-страшни болести и страдания завладяха света и тя запрати Атлантида право на дъното на океана. Прекоси Гърция, опустошавайки цялата страна и връщайки цивилизацията им с хиляди години назад, преди накрая да успеят да я въдворят в затворническата ѝ килия. Унищожителя ще изсипе целия ад върху тази земя. Започвайки с Ню Орлиънс.

— Жестоко! — възкликна Ник хапливо. — Страшно обичам да научавам такива неща.

Аш подмина сарказма му.

— И как възнамеряват да освободят Унищожителя? — попита Талон.

Аш пое дълбоко дъх.

— Единственият начин да го сторят, е чрез кръвта на някой атлант.

— С твоята кръв — уточни Талон.

Това се подразбираше, след като Ахерон бе единственият жив атлант.

Аш кимна.

— В полунощ, преградата между това измерение и онова, в което тя живее, ще бъде достатъчно тънка, за да може да бъде премината. Ако я освободят...

— Някой друг да го присвива стомахът? — обади се Ник.

Талон пренебрегна въпроса му.

— Как можем да ги спрем?

— С много вяра и като правите точно това, което ви кажа.

Ник изсумтя възмутено.

— Някой друг, освен мен, да смята, че указанията на Аш са твърде неясни?

Всички, с изключение на Аш, вдигнаха ръце.

— Никак не сте забавни — намръщи се Аш и се обърна към Валерий.

— Искам да патрулираш из улиците заедно с Пелтие. В единайсет и половина Дионисий възнамерява да освободи деймоните под негово командване и да ги насъска срещу хората, за да отвлече вниманието ни. Убий всеки, който ти се изпречи на пътя. Ник — продължи Аш, — искам двамата с Ерик да сте готови за действие, ако имаме нужда от вас.

Скуайърите кимнаха. Аш надяна тъмните си очила.

— Талон, ти оставаш с мен. Ние ще се заемем с Дионисий и хората му.

— Просто от любопитство, ти откъде знаеш всичко това? — попита го Талон.

Аш не му обърна внимание.

— Добре, деца — продължи, — да вървим да охраняваме улиците.

— Само един въпрос — обади се Ерик.

— Разбира се.

— Може и да съм тъп, но не разбрах защо тези типове са решили точно сега да си връщат божествените сили? Защо не са го направили миналата година или някой друг път? Защо са чакали досега?

Отговорът на Аш не бе никак успокоителен.

— Това не е първият път, когато се опитват да си върнат господството. Просто сега има най-голяма възможност да успеят.

— Добре — рече Ерик бавно. — А какво всъщност е станало с божествените им сили?

Талон отговори вместо Аш.

— Когато един бог престане да бъде почитан, силите му отслабват. Ако един бог бъде победен от друг бог, тогава голяма част от силите му се предават на победителя и той губи възможността да възвърне предишното си положение.

Ерик кимна.

— Добре, още нещо. Какво става, ако възвърнат силите си?

Аш извърна поглед.

— Да се надяваме, че няма да разберем.

— Защо?

— Защото според легендата от Атлантида, Унищожителя е предопределен да доведе Теликос — крайт на света. Несъмнено Дионисий и Камул смятат, че Аполими ще им е толкова благодарна, когато я освободят, че изобщо няма да се замисли и ще сподели силата си с тях. Това, което не знаят, е, че е имало наистина много основателна причина боговете на Атлантида да заключат Аполими. И други богове са се страхували от гнева на Аполими и накрая тя ги избила всички до един. Каквото и да правим, не бива никога да ѝ позволяваме да избяга. Ако тази нощ те я освободят, животът на земята, какъвто го познавате, ще се промени. Напълно.

— Много обичам да спасявам света — заяви Талон. — Това е моето ежедневие.

Аш пое дълбоко дъх.

— И в тази връзка, чака ни доста работа.

Талон кимна, но в сърцето си копнееше да види Съншайн поне още веднъж. Не искаше да умре, без отново да зърне лицето ѝ. Започваше да му писва да се подчинява единствено на дълга.

Валерий тръгна пръв.

Талон, Ник и Ерик излязоха през задната врата, следвани от Аш. Докато Аш излизаше, вратата се затръшна, затискайки края на дългото му черно палто. Той спря рязко и изруга, а Ник се задави от смях.

— Къде отиде нашият супермен?

Аш повдигна вежди. Вратата се отвори сама, освободи палтото му и сетне отново се затвори.

Ник тутакси стана сериозен.

— Е, отново се завърна.

Аш разроши снизходително косата на младежа.

— Пази ни гърбовете и успокоявай нервите на Аманда, докато Кириан се върне.

— Дадено.

Аш и Талон излязоха от двора и се насочиха към гъстата тълпа от туристи и местни. По улиците бяха наизлезли стотици хора, които

дори не подозираха, че съдбата на света е в ръцете на двамата мъже, облечени в черно, които бавно си проправяха път сред тях.

Двама мъже, които бяха много уморени. Отегчени.

Единият, защото много отдавна бе спрял да усеща каквото и да било, освен тежкото бреме на отговорностите си.

Аш не искаше нищо друго, освен да има един ден, през който само да лежи и да си почива. Един ден, за да познае кратките мигове на спокойствието. Беше прекарал цяла вечност в очакването на втори шанс. В очакване да се измъкне от руините на миналото и проклятието, белязало бъдещето му.

Тази вечер, за пръв път от единайсет хиляди години щеше да застане лице в лице с брат си. Двамата никога не са били на равна нога. Стикс го мразеше от момента на раждането му. За Аш се очертаваше една дълга, много дълга нощ.

Мислите на Талон бяха заети със Съншайн. Представяше си нежните очертания на лицето ѝ. Красотата на докосването ѝ. Дали рисуваше в апартамента си? Дали си мислеше за него?

„Обичам те.“ Думите ѝ направо късаха сърцето му.

Талон стисна зъби, изгаряйки от желание да я докосне. Надяваше се, че когато тази нощ свърши, тя завинаги ще бъде защитена от Камул.

— Вярвай, Талон — каза Аш, сякаш отгатнал мислите му.

— Опитвам се.

Келтът пое дълбоко дъх. Мисълта, че може да умре, не го плашеше. Единствената му грижа беше Съншайн да остане жива. По един или друг начин щеше да се погрижи за това и когато утрото настъпеше, тя завинаги щеше да е в безопасност.

Без значение какво ще му струва.

Съншайн следваше указанията на Зарек — двамата пътуваха към търговската част, където се намираха складовете — но при това натоварено движение не беше лесно да се стигне до там. Може би пеша щяха да се придвижат по-бързо.

Обикновено натовареният трафик не я притесняваше, но Зарек не беше особено приятелски настроен, а заради вкиснатото му настроение и пияните гуляйджии наоколо, които постоянно изскачаха

на платното, нервите ѝ бяха доста опънати. Не бе сигурна, че трябваше да излизат тази вечер, но Зарек я бе уверил, че Аш иска да я премести от съображения за сигурност. Той ѝ бе обяснил, че Талон ще се бие по-добре, ако знае, че тя е скрита на безопасно място, недостъпно за Камул и Стикс.

— От колко време си Нощен ловец? — попита Съншайн, опитвайки се някак си да разсее напрежението помежду им.

— Не ти пука, тогава защо питаш?

— Хей, ама ти си истински господин Топлина и Дружелюбие, а? Той я изглежда студено.

— Когато убиваш, за да живееш, едва ли ти остава много топлина и дружелюбие.

— Талон не е такъв.

— Е, браво на него.

Младата жена изръмжа, когато натисна рязко спирачки, за да избегне удара с мъж, облечен като бик. Той удари с юмрук капака на колата, изкрещя и хукна през улицата.

Съншайн продължи да кара още по-бавно през върволицата от коли.

— Ти не харесваш Талон, нали?

— Всеки път, когато го видя, ми се иска да е мъртъв.

Отегченият и нехаен тон на спътника ѝ я накара се намръщи.

— Не мога да разбера дали говориш сериозно, или не.

— Говоря сериозно.

— Защо?

— Той е задник, а аз съм имал твърде много задници в живота си и ми е писнало от тях.

— И Аш ли мразиш?

— Скъпа, аз мразя всички.

— Дори мен?

Той не отговори.

След това Съншайн реши повече да не го закача. Наистина около Зарек витаеше някаква странна атмосфера. Нещо студено и далечно. Сякаш му доставяше удоволствие да отблъсква всички от себе си.

Изминаха поне двацет минути, преди Зарек да я сепне, задавайки ѝ въпрос:

— Ти обичаш келта, нали?

— Да.

— Защо? Какво има у него, което те кара да го харесваш?

Тя долови, че във въпроса на Зарек се крие нещо по-дълбоко. Като че ли самата идея за любовта беше толкова чужда за него, че му бе трудно да я проумее.

— Той е добър човек, който ме кара да се смея. Щом ме погледне, се разтапям. Когато съм с него, имам чувството, че мога да летя.

Зарек извърна глава и се загледа навън, в тълпата събрала се за Марди Гра.

— Ти бил ли си влюбен? — пак опита да го въвлече в разговор Съншайн.

Той отново не отговори. Вместо това я упъти как да стигне до склада на „Сейнт Джоузеф Стрийт“.

Мястото беше тъмно и заплашително.

— Тук ли трябваше да дойдем? — попита младата жена.

Зарек кимна.

Съншайн паркира на алеята зад сградата и двамата слязоха от колата. Зарек я поведе през задната врата, нагоре по някакви стълби. Отвори една врата в края на коридора и ѝ направи път да влезе първа.

Съншайн пристъпи вътре. Отначало си помисли, че високият рус мъж е Ахерон с нов цвят на косата. Но когато видя Камул, застанал до него, разбра, че не е Ахерон. Беше Стикс, застанал между Камул и брюнет, когото тя не познаваше. Тогава Съншайн се обърна, за да побегне.

Зарек затвори вратата със зловещ звук и застана пред нея. Изражението на лицето му красноречиво подсказваше, че няма намерение да я пусне да мине.

— Ела, ела, казал паякът на мухата — рече Камул.

Съншайн вирна брадичка и се изправи гордо пред мъжете. Камул беше изключително красив, но от злобната му усмивка можеха да те побият тръпки. Дори беше по-злокобна от тази на Зарек, а това не се постигаше лесно.

Мъжът, когото не познаваше, беше невероятно висок, със светлокестенява коса и козя брадичка. Излъчваше елегантност и финес, характерни за добрия произход.

— Ще направя дръзкото предложение, че ти си Дионисий — заяви Съншайн, припомняйки си какво ѝ бе казала веднъж Селена за бога, в чиято чест е Марди Гра.

Той се усмихна, сякаш бе поласкан, че тя го е познала.

— Виноват.

Камул изпусна дълга въздишка.

— Тя е толкова умна. Почти съжалявам, че ще трябва да я убия. Но... е, няма как.

— Не можеш да я нараниш — обади се Зарек от вратата. — Обещахте ми, че няма да ѝ сторите нищо, ако я доведе тук.

— Е, излъгах — сви рамене Дионисий. — Съди ме.

Зарек пристъпи заплашително към бога, но Съншайн го спря. Не беше сигурна защо го направи, но ѝ се струваше, че в тази стая той бе единственият, който би могъл да бъде определен като неин съюзник. Обърна се отново към Камул. Знаеше съвсем точно как е планирал да нарани Талон тази нощ.

— Няма да ти позволя да ме убиеш пред Талон.

Всички се засмяха. С изключение на Зарек.

— Не можеш да ни спреш — осведоми я Камул.

Зарек погледна надолу към нея, сетне трепна, когато погледът му попадна върху медальона ѝ.

— Хм, богове, струва ми се, че сте пропуснали нещо.

Дионисий изви устни.

— Ние никога не пропускаме нищо.

— О, добре — рече Зарек саркастично, — тогава навярно вече знаете, че тя носи Беязващия медальон.

Боговете тутакси добиха сериозни изражения.

— Какво? — озъби се Камул.

Съншайн извади колието, което ѝ бе дала баба ѝ, и го вдигна пред очите им. Тя не вярваше, че може да ѝ помогне, но при това положение си струваше да опита.

— Моята баба ми каза, че Мориган винаги ще ме закриля.

Камул изруга.

— О, това не е добре. — Отново изруга.

— Това нещо наистина ли действа? — прошепна тя на Зарек.

— Повече, отколкото си мислиш — прошепна ѝ той в отговор. — Той не може да те убие, без да си навлече гнева на Мориган.

— Брей, да не повярва човек, нали? — промълви младата жена, смаяна от наученото. — Супер.

— Да — подкрепи я Зарек. — По-добре е, отколкото да си въоръжен с кръст срещу Дракула.

Лицето ѝ грейна.

— Действа ли и срещу Дионисий?

Той кимна.

О, това беше добре. Много, много добре.

— Добре, тогава да поговорим.

— Да поговорим за какво? — изсъска Дионисий.

— Нямах предвид теб, а него. — Тя кимна към Камул. — Искам да поговорим за проклятието над Талон.

Очите на Камул изпуснаха гневни мълнии.

— Какво за него?

— Искам да го отмениш.

— Никога.

Съншайн вдигна медальона пред него.

— Направи го или... — Стрелна кос поглед към Зарек. — Това нещо притежава ли силата да го нарани?

— Само ако той първо нарани теб.

По дяволите. Що за защита бе това? Трябваше да говори с някой, който разбираше от тези неща.

В очите на Камул блесна пресметливо пламъче.

— Е, добре, след като не мога да те убия, предполагам, че вместо това ще трябва да се задоволя с убийството на Талон.

Ужасът я сграбчи с все сила.

— Какво?

Камул сви нехайно рамене.

— Би било доста глупаво да го оставя да си живее щастливо с теб, след като намерението ми е да го накарам да страда. След като ти не можеш да умреш, той ще трябва да загине.

Ръката ѝ затрепери, когато стисна медальона във внезапно изпотената си длан.

— А Артемида няма ли да ти се разгневи, ако убиеш един от воините ѝ?

Той погледна към Дионисий, който избухна в смях.

— Артемида, скъпа, определено ще се нацупи. Но въпреки това едва ли ще започне война с келтски бог заради това. За разлика от мен, Кам е недосегаем за гнева ѝ.

— Не е ли гадно? — попита Камул. Щастливата му усмивка противоречеше на злостните му думи.

На Съншайн ѝ се искаше да се разплаче. Това не можеше да се случва. Спасявайки себе си, тя обричаше Талон на смърт. Не! Не можеше да позволи това да се случи.

— Добре, трябва да има и друг начин.

Камул присви очи, все едно обмисляше думите ѝ.

— Може би има. Я ми кажи, Съншайн, колко означава щастието на Талон за теб?

— Всичко — отвърна младата жена искрено.

— Всичко. Е, това със сигурност е много. — Погледът му доби студено и заплашително изражение. — Това означава ли, че си готова да пожертваш душата си?

— Съншайн — намеси се Зарек. — Недей.

— Млъквай! — озъби се Дионисий.

Зарек изпука с кокалчетата на пръстите си.

— Не ми казвай какво да правя. Това не ми харесва.

Съншайн подмина препирнята им.

— Какво искаш да кажеш, Камул?

Богът пъкна ръце в джобовете си. Имаше нехаен вид, сякаш обсъждаше времето, а не подпечатваше съдбата на безсмъртната ѝ душа.

— Става дума за съвсем проста размяна. Аз отменям проклятието му. Ти ми даваш душата си.

Съншайн се поколеба.

— Изглежда лесно.

— Лесно е.

— И какво ще правиш с душата ми, след като я получиш?

— Нищо. Ще я задържа при мен, също както Артемида държи душата на Талон.

— А тялото ми?

— Едно тяло не се нуждае от душа, за да функционира.

Зарек сложи ръка на рамото ѝ.

— Не го прави, Съншайн. Никога не бива да се доверяваш на един бог.

— Напротив — обади се Стикс. — Да вярвам на боговете е най-доброто нещо, което някога съм правил.

— Не зная — прошепна младата жена, търсейки отговора в сърцето и душата си, за да реши какво трябва да направи.

Ахерон и Талон стояха на оживената улица. Навсякъде гъмжеше от хора, повечето от тях пияни в чест на Марди Гра. Талон се сепна, когато покрай него с танцова стъпка мина мъж, облечен с огромен памперс и снабден с чифт фалшиви златни криле. Дългата му руса коса бе привързана отзад със златен шнур, в едната си ръка държеше арбалет, а в другата бутилка „Джак Даниълс“. Пиян, мъжът стреляше напосоки със златните си стрели в минаващата тълпа.

— Ерос! — възкликна Талон, като сграбчи арбалета. — Какво правиш?

— Празнувам.

Ахерон огледа скептично „костюма“ на бога на любовта.

— Какъв е този смахнат костюм?

Ерос сви рамене.

— Ако не можеш да ги победиш, най-добре е да се съюзиш с тях. Те очакват Купидон да е в пелени и ето ме в това одеяние. Сладкият Купидон в памперс. — Обви ръка около рамото на Талон. Богът беше толкова пиян, че едва се държеше на крака. — Хей, разбрах нещо интересно. Дион се е сдушил е друг бог за тържествата тази вечер. И можеш ли да повярваш, че това е същият тип, за когото ти ме питаше? Как му беше името, Камулу?

Талон изстина като чу името.

— Камул?

— Да, точно той. Дион каза, че ще купонясват с твоята жена, а онзи психопат от Аляска щял да я заведе при тях.

С кипнала кръв, Талон отблъсна Ерос и се запъти към колата си. Ахерон го сграбчи за ръката. По изражението на Аш му стана ясно, че шефът му знае за ставащото.

— Талон...

— Ти си знаел! — избухна Талон, потресен от предателството му. — Как можа?

Аш го изгледа сурово.

— Всичко е наред, Талон.

— Да бе, наред! — Яростта го сграбчи в ноктите си. Как е могъл Ахерон да го предаде по този начин? Как е могъл да повери Съншайн в ръцете на Зарек, след като знаеше, че той ще я предаде на единствения бог, жадуващ да го накаже?

— Проклет да си! Проклет да си! Дано се продъниш право в ада!

Цапардоса Ахерон в челюстта. Аш понесе удара, без да трепне, но когато Талон замахна, за да го удари отново, улови ръката му.

— Това нищо не решава.

— Но ме кара да се чувствам по-добре.

Аш го сграбчи за рамото и го спря.

— Изслушай ме, Талон. Единственият начин да спасиш и двама ви, е да запазиш самообладание. Довери ми се.

— Уморих се да ти се доверявам, Аш. Особено, когато ти не ми отвърщаш със същото. Каж ми какво става тук и защо си изпратил Зарек при нея, след като си знаел, че ще я нарани?

— Така е предопределено да стане.

Вълна на ярост заля Талон. Той не беше някое дете, което трябваше да слуша лекции за съдбата.

— Кой си ти, по дяволите, че да го казваш? Ти не си бог, макар да се правиш на такъв с мъглявите си коментари и призрачни сили. Ти знаеш за бъдещето не повече от мен — озъби му се келтският воин. — Ако тя умре, нека боговете са ми на помощ, но ще те убия.

— Чуй ме, келте — рече Аш остро. — Ако искаш да сложиш край на проклятието на Камул, вие двамата ще трябва да му се опълчите тази нощ. Това е единствената възможност, която някога ще имаш, за да се освободиш от него.

Нищо от чутото не се понрави на Талон. Дяволите да го вземат Аш с неговата тайнственост.

— Къде са те?

— В един склад. Ако се успокоиш, ще те заведем.

Талон се постара да се овладее, но му беше дяволски трудно. Почти невъзможно. Но нямаше избор. Трябваше да се стегне, иначе

нямаше да е от полза за Съншайн. Когато главата му се проясни, Ахерон го пусна.

Дръж се. — Гласът сякаш отекна в главата на Талон.

Аш сложи ръка на рамото му. В един миг двамата бяха на „Бърбън Стрийт“, а в следващия се намираха пред вратите на склада.

— Какво направи? — попита Талон, чудејки се колко много хора ги бяха видели да изчезват.

— Правя това, което трябва. Не се тревожи, никой не ни видя как изчезваме или се появяваме. Не допускам подобни грешки.

Талон се надяваше да е така.

Аш задържа вратата отворена, за да премине Талон, а после и той влезе в сградата. Бяха изминали половината път през основното помещение, когато нещо подобно на светкавица блесна от горния етаж. Писъци разцепиха въздуха.

Талон изгуби самообладание и хукна към стълбите, следван по петите от Аш. Двамата се втурнаха през една врата и едва не бяха съборени от излизация Зарек, целият в кръв, понесъл Съншайн на ръце.

— Какво става, по дяволите! — изкрещя Талон, ужасен от гледката. — Какво се е случило с нея?

Преди Зарек да отговори, вратата изхвъркна от пантите.

— Бягайте! — извика Зарек.

Но нямаше възможност. Рояк ужасяващи демони влетяха в стаята. Талон изруга. Никога не бе виждал нещо подобно. Бяха с ръждив цвят и когато се нахвърлиха върху тях, пищяха като банши. Имаха по три космати опашки, които размахваха като камшици.

Ахерон вдигна ръце и ги порази с електрически заряд. Те се отдръпнаха за миг, но бързо се съвзеха и подновиха атаката си.

— Изведи Съншайн отгук! — нареди Ахерон.

Насочиха се отново към стълбите, но видяха, че от долу връхлитаха други деймони. Талон хвърли два срада и повали четири от създанията, но това дори не ги забави.

— Обградени сме.

Ахерон заговори на език, който Талон не разбираше. Демоните се спряха и се разбягаха, сякаш замаяни от заповедта му.

— Това няма да задържи демоните за дълго! — изкрещя Ахерон, а гласът му едва се долови сред ефирните плясъци на крилете и

тряска на гръмотевиците.

Аш вдигна ръце и деймоните се сблъскаха с нещо, което приличаше на невидима бариера между тях.

Талон поведе Зарек надолу по коридора, надявайки се да намери друг изход от сградата. Бутна една врата, водеща към малка стая.

— Мисля, че тя умира. — Гласът на Зарек го разтърси като електрически ток.

— Тя не умира.

— Талон, мисля, че тя умира — повтори Зарек.

Забравил за деймоните, Талон я пое от ръцете на Зарек и я положи внимателно на пода.

Лицето ѝ беше толкова бледо, че го обзе безмерен ужас.

— Съншайн? — промълви той задъхано, докато сърцето му блъскаше лудо в гърдите. — Скъпа, можеш ли да ме погледнеш?

Тя го направи, но вместо бликащата жизненост, която винаги струеше от очите ѝ, той видя болка и дълбока печал.

— Ти си свободен, Талон — прошепна младата жена. — Накарах го да отмени проклятието.

— Какво?

— Тя даде душата си на Камул, за да те освободи. — Зарек сви устни. — Казах ѝ да не го прави, че това е номер. Ала тя не ме послуша и веднага щом се съгласи, копелето я порази.

Талон се задави.

— Не! — изкрещя и на двамата. — Съншайн, защо?

— Той каза, че ще те убие. Мислех, че само ще вземе душата ми, Талон. Не знаех, че ще направи това. Не знаех, че не може да притежава душата ми, без първо да ме убие.

Талон откъсна медальона от врата на Съншайн.

— Проклета да си, Мориган! — изкрещя и го запрати в стената. — Как можа да изоставиш и нея?

Съншайн притисна студената си ръка до устните му.

— Шшт, скъпи. Не го казвай. Вината е моя.

— Казах ѝ, че винаги има уловка.

По бузите на Талон рукоуха сълзи, докато гледаше как любимата му се бори за глътка въздух. Отново и отново в главата му се редуваха сцени от миговете, прекарани заедно — в този живот и в предишния. Виждаше искрящото, нежно лице на Съншайн, когато се любиха за

пръв път. Виждаше я как се бори за триножника си с Бет. Чуваше я да пее „Да прогониш магическия дракон“, докато рисуваше в скицника си.

Пое ръцете ѝ в своите и ги целуна, вдъхвайки миризмата им на боя, терпентин и пачули. Ръце, които бяха създали изумителни произведения на изкуството. Ръце, които можеха да го разкъсат само с едно леко докосване...

— Няма да те изгубя отново — дрезгаво прошепна древният воин. — Не и по този начин.

Зарек пристъпи напред.

— Какво правиш, келте?

— Махни се от мен.

Талон постави ръце върху раната на гърдите ѝ и затвори очи. Заповяда си да се успокои, пропъди всичките си емоции, призова силите си на Нощния ловец и се остави да го залееят. Безсмъртната му мощ пулсираше и бушуваше. Надигаше се като мощна вълна, преливайки се от ръцете му в нейното тяло.

Ръцете му изгаряха, докато гърдите му попиваха нейната рана. Обикновено, докато правеше това, не изпитваше болка. Но тази нощ болката бе парализираща, защото раната не бе малка. Беше смъртоносна.

Талон простена от жестоката агония на сърцето му, пронизано докрай, и падна по гръб встрани от Съншайн, която лежеше неподвижно в очакване болката да се завърне. Ала нищо не се случи. Изплашена, че е вече мъртва, тя докосна гърдите си, където я бе ударила мълнията на Камул. Нямаше рана.

— Талон? — Надигна се и седна. Видя, че Зарек се взира слисано в него.

— О, господи, не! — изпищя, когато видя любимия си, проснат сред локва кръв на пода. Допълзя до него и го притегли в прегръдките си. — Какво си направил?

— Всмука раните ти в своето тяло — обясни Зарек. — И сега ще умре вместо теб.

— Не, Талон, не! Моля те, не умирай — простена тя.

— Шшт — отрони Талон немощно. — Всичко е наред.

Аш нахлу през вратата, огледа сцената и изруга.

— Какво се е случило?

— Келтът пое раните ѝ. — Гласът на Зарек бе едва доловим шепот, тръпнещ от изумление.

Нещо заблъска по вратата. Силно.

— Не се тревожете — успокои ги Аш. — Издигнал съм защита около стаята. Боговете не могат да се появят, докато не пробият защитата.

— Да, но като гледам с каква скорост действат, всеки миг ще разбият вратата — отбеляза Зарек и побутна Аш към Талон. — Върви и го измъкни оттук. Аз ще ви прикривам.

— Сигурен ли си? — попита Аш.

Зарек кимна.

— Помогни ми, робе! — озъби се Дионисий от другата страна на вратата. — Ще те превърна в пепел заради това!

Зарек се изсмя студено.

— Ела и се опитай.

Аш отвори вратата в другия край на стаята.

Съншайн бе ужасена. Не разбираше какво става. Все още не можеше да повярва, че Зарек се е обърнал на сто и осемдесет градуса и сега им помага. А и не можеше да мисли за нищо друго, освен за покрития с кръв Талон. Всичко се случваше толкова бързо, че ѝ се искаше единствено да побегне и да се скрие някъде. Но не можеше. Трябваше да бъде силна заради Талон и тя нямаше да го разочарова.

Понечи да се отдалечи от Зарек, когато той я повика.

— Хей, Съншайн?

Тя се извърна и го погледна.

— Благодаря за купата. — Сетне Зарек се обърна и зачака боговете да преминат през преградата, изградена от Аш, и вратата.

Все още изумена от действията му, Съншайн хукна, за да помогне на Аш да пренесе Талон надолу по коридора до последната стая вляво. Аш го положи внимателно на пода, после използва силите си, за да запечата стаята.

Ръката на Съншайн трепереше, когато коленичи до Талон. Той беше блед и трепереше. Окървавеното му тяло бе плувнало в студена пот.

— Дръж се, скъпи — прошепна младата жена, макар да не беше сигурна дали я чува. — Той е безсмъртен, нали? — обърна се към Аш. — Значи ще се оправи.

Аш поклати глава.

— Сърцето му е пронизано. Когато спре да бие, той ще умре.
Отново.

С мрачно лице Аш вдигна глава към тавана.

— Артемида — изкрещя, — домъкни си веднага задника тук!

Ярка светкавица почти заслепи Съншайн, когато богинята се появи до нея.

Артемида изгледа кръвнишки Ахерон.

— Какъв ти е проблемът?

— Искам душата на Талон. Веднага.

Тя му се изсмя невярващо.

— Извини ме, Ахерон, но ти не си платил цената за нея.

— По дяволите, Арти, той умира! Нямам време за пазарлъци.

Тя сви рамене.

— Тогава го излекувай.

— Не мога и ти го знаеш. Той е поразен смъртоносно от бог. Не ми е позволено да се намесвам в това.

Съншайн усети електрическа вълна да преминава през стаята. Ярост замъгли погледа ѝ, когато се втренчи в егоистичната богиня. Младата жена понечи да се нахвърли върху нея, но Аш я сграбчи и я дръпна назад.

Съншайн трепереше от страх и гняв.

— Дай ми душата му, веднага. — Дълбокият глас на Ахерон отекна като гръм. — Направи го и цяла седмица ще бъда твой покорен слуга.

Пресметлив блясък затъмни очите на Артемида.

— Нека са две.

Съншайн видя яростта и примирението, пробягнали по лицето на Аш.

— Дадено.

Артемида вдигна ръка и в дланта ѝ се появи голям червеникавокафяв камък. Когато Аш се протегна да го вземе, тя го дръпна.

— Ще дойдеш при мен с първите лъчи на зората.

— Ще дойда, кълна се.

Артемида се усмихна доволно, после подаде камъка на Аш, който се върна при Талон и срещна погледа на Съншайн.

— Съншайн, ще вземеш това в ръката си и ще го държиш над жигосания белег, докато душата му не се върне обратно в тялото.

Тя посегна да вземе камъка, ала Талон я улови за китката. Съншайн дори не подозираше, че той е в съзнание, докато не усети немощната му хватка.

— Не може да го направи, Аш.

— Талон! — възкликна тя, ядосана, че я спира. — Какво правиш?

— Не, Съншайн — прошепна умиращият келт с напрегнат глас. — Ако го вземеш, той ще остави дълбок белег върху ръката ти. Има вероятност да те осакати и никога повече да не можеш да рисуваш.

Най-големият ѝ страх.

Съншайн се взря в пълните с болка очи на Талон.

Най-голямата ѝ любов.

Не можеше да има сравнение.

Грабна камъка от ръката на Аш и извика, когато изгори плътта ѝ.

— Гледай очите на Талон — чу тя гласа на Аш в главата си. — И в името на Зевс, моля те, не изпускай душата му. Концентрирай се... — Тя се подчини и болката намалая, но камъкът продължаваше да гори в ръката ѝ.

Времето се нижеше бавно, докато Съншайн се вираше в кехлибареночерните очи на Талон. В съзнанието ѝ изплуваха спомени от този и предишния им живот. Върна се към момента на собствената си смърт, видя Талон, който я притискаше в обятията си.

Наведе се и го целуна.

— Аз съм с теб, любими.

Талон пое последния си дъх и се отпусна. Сърцето ѝ спря да бие, сграбчено в безмилостните клещи на ужаса.

Моля тя, моля те, нека се получи!

Аш сложи ръката ѝ върху жигосания върху кожата на Талон символ, изобразяващ лък и стрела. Камъкът бавно изстиваше, добивайки мътен цвят. Ала ръката ѝ още гореше. Когато стана съвсем студен, тя пусна камъка и зачака.

Талон не помръдваше.

Не дишаше.

Лежеше там напълно неподвижен и не реагираше.

— Талон? — извика го тя, докато цялото ѝ тяло трепереше при мисълта, че си е отишъл завинаги.

И тъкмо, когато вече бе сигурна, че любимият ѝ е мъртъв, той пое дълбоко дъх и отвори очи.

Съншайн нададе радостен вик, когато видя кехлибарените му очи. Притисна го здраво към гърдите си и в този миг вратата се разтвори с трясък. Деймоните, демоните и двамата богове се изсипаха в стаята. Зарек не се виждаше никъде. Съншайн се надяваше, че не са го убили.

Талон скочи и застана между Съншайн и останалите. Аш се изправи на крака, готов за битка.

— Полунощ е — засмя се Дионисий. — Нека шоуто да започне.

Демоните се отместиха настрани и сред тях изникна „близнакът“ на Ахерон.

— Здравей, Ахерон — изрече Стикс с тон, който не беше нито дружелюбен, нито любезен. — Мина доста време, нали? Около единайсет хиляди години.

Талон затаи дъх. Не можеше да повярва на очите си. Имаше своите подозрения, но сега реалността се стоварваше с пълната си сила отгоре му. През цялото това време Аш е имал брат близнак. Защо го бе скрил? И как така Стикс все още беше жив, без да е Ноцен ловец? В това нямаше смисъл.

Стикс се приближи към Ахерон.

— Откажи се, Стикс — рече Ахерон твърдо. — Не искам да те нараня, но ще го направя, ако се наложи. Няма да ти позволя да я освободиш.

Стикс срещна погледа на Талон и се засмя.

— Също като в някоя сапунена опера, нали? Добрият брат близнак и лошият. — Гневният му поглед се върна към Ахерон. — Но ние всъщност не сме близнаци, нали, Ахерон? Просто за малко сме споделяли една и съща утроба.

Стикс се придвижи и застана зад Аш, който видимо се напрегна. Не беше типично за Аш да позволява на някого подобна волност, но сега изглеждаше като скован от невидима сила.

Стикс се намираще толкова близо до него, че ги делеше по-малко от една ръка разстояние. Не се докосваха. Стикс се наведе напред и заговори с нисък тон до ухото на Аш.

— Да му кажем ли кой от нас е добрият, Ахерон? Да му разкажа ли кой от двамата ни е живял достойно живота си? Кой от двамата ни е уважаван от гърци и атиняни и на кого са се присмивали?

Стикс обви ръка около врата на Аш и я притисна точно към мястото, където често се появяваше белегът на Аш. После го придърпа към себе си, за да може да шепне в ухото му на език, който Талон не разбираше.

Аш дишаше накъсано, сякаш в плен на ужасен кошмар. Очите му бяха добили изцъклено и измъчено изражение, дишането му излизаше на пресекулки. При все това не помръдваше, не се опитваше да се изскубне от хватката на Стикс.

Талон ги наблюдаваше, несигурен какво да предприеме. Сигурно Аш можеше да се справи с това. Досега не бе виждал нещо, с което да не е могъл да се справи.

— Това е, Ахерон — процеди Стикс на английски между стиснатите си зъби. — Спомни си миналото. Спомни си какво беше. Искам да преживееш всичко отново. Да изпиташ всяка гадост, която си сътворил. Всяка сълза, която си накарал родителите ни да пролеят заради теб. Всеки миг, когато съм те поглеждал и съм се чувствал засрамен, че имаш моето лице.

Талон видя как очите на Аш се наляха със сълзи и се разтрепери. Не знаеше какви тайни крие Аш, ала сигурно бяха ужасни, за да имат такъв ефект върху него. На Талон не му пукаше какво бе направил шефът му в миналото. За хиляда и петстотинте години, откакто го познаваше, Аш винаги е бил грижовен и почтен. Независимо от тайните, двамата бяха приятели.

— Пусни го — заповяда Талон.

Стикс наклони глава, но не се подчини, а стисна още по-силно шията на Аш.

— Спомняш ли си, когато Естес умря, Ахерон? Как те открихме двамата с баща ми? Никога няма да го забравя. Всеки път, когато си помисля за теб, този образ изплува в ума ми. Ти си противен. Отвратителен.

— Убий го — нареди Дионисий — и отвори портала.

Стикс изглежда не го чу, цялото му внимание бе съсредоточено върху Аш.

Камул пристъпи към тях с кинжал в ръка. Талон се хвърли върху него и двамата се сбиха за оръжието.

Демоните нападнаха, докато Стикс продължаваше да дразни и обижда Аш.

— Убий го, Стикс — нареди Дионисий отново. — Иначе ще изпуснем портала.

Стикс измъкна кинжал от гънките на палтото си.

Забравил схватката си с Камул, Талон се опита да ги достигне. Ала не успя.

Стикс вдигна ръка и прониза с кинжала сърцето на Аш. Острието се заби дълбоко, до дръжката.

Аш простена и изви гръб, сякаш нещо го бе обладало. Кинжалът изхвъркна във въздуха и рикошира в стената над главата на Дионисий. От раната на Ахерон заструи светлина и след миг тя зарасна. В следващия миг стаята се разтърси от ударна вълна, помитайки всички. Стикс бе запратен в далечния ъгъл, докато боговете се озоваха притиснати към пода.

Ахерон се надигна от пода и се понесе във въздуха е разперени ръце и крака.

Неспособен да се задържи прав срещу невидимата сила, Талон пропълзя до Съншайн и я покри с тялото си, за да я защити от случващото се.

Никой не можеше да се удържи прав. Дори боговете.

Ярки светкавици пронизаха тялото на Ахерон, пръснаха стъклата на прозорците и изгасиха светлините. Искрящите електрически заряди танцуваха и пукаха наоколо. Ахерон отпусна глава назад, докато снопове светлина пронизваха очите и устата му. Все едно проникваха в него, сетне струяха навън, заливайки помещението с блестящи ивици светлина.

Деймоните и демоните избухнаха в ярки пламъци.

Като че ли от ръкава на Ахерон изплува крилат дракон, който се обви около него като защитен щит. Или може би го поглъщаше. През целия си живот Талон не бе виждал подобно нещо.

— Какво, по дяволите, е това? — изуми се Камул. — Стикс, какво направи?

— Нищо. Да не би да е излязло от отворения портал?

— Не — поклати глава Дионисий. — Това е нещо съвсем различно. Нещо, за което никой не ме е информирал. — Погледна към тавана и изкрещя: — Артемида!

Артемида се появи и тутакси се приземи на пода до останалите.

Талон обгърна още по-здраво Съншайн, която се вкопчи в него, докато тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии.

Артемида погледна към Ахерон и лицето ѝ пламна от гняв.

— Кой е идиотът, разгневил Ахерон? — настоя да узнае богинята.

Двамата богове посочиха към Стикс.

— Глупаци! — озъби се Артемида. — Какво си въобразявахте?

— Трябваше да убием един атлант, за да събудим Унищожителя — рече Дионисий. — Ахерон е единственият останал жив потомък на древна Атлантида.

— О, колко си тъп! — избухна Артемида. — Знаех си, че планът ти е скапан. Не можеш да го убиеш само с един кинжал. В случай че не си забелязал, той не е човек. Къде ти беше умът?

Дионисий сви устни.

— Откъде да знам, че любимецът ти е убиец на богове? Що за кретен ще има връзка с такъв като него?

— А какво се предполагаше, че трябва да правя? — върна му го Артемида. — Да се хвана с господин Всемогъщи богоубиец или да си намеря карнавална платформа и да се повлека в неговата компания? — Посочи към Камул, който изглеждаше изключително обиден от думите ѝ. — Ти си такъв загубеняк — заяви тя на брат си. — Нищо чудно, че си бог на пияните слабоумни недодяланици.

— Извинете ме. — Талон прекъсна ядно словоизлиянията им. — Богове, ще благоволите ли да се успокоите за секунда? Намираме се в доста сложна ситуация.

— О, я млъквай! — скастри го Дионисий. — Знаех си, че трябва да дам на заден и да мина през теб, когато те съборих на улицата.

Ченето на Талон увисна.

— Ти ли ме удари с платформата?

— Да.

— По дяволите, момче! — нахвърли се Камул върху Дионисий. — Ти си пълна издънка. Довчера беше гръцки бог... а днес — само един некадърен кормчия на карнавална платформа. Мамка му, а аз да

се съюзя с теб! Къде ми е бил умът? Артемида е права, що за идиот ще използва платформа, за да блъсне някакъв тип с намерението да го събере отново с мъртвата му съпруга? Имаш късмет, че не си го убил още тогава и не си провалил целия ни план.

— Хей, опитвал ли си се някога да управляваш някоя от онези платформи? Изобщо не е лесно. Освен това той е Нощен ловец. Знаех, че не трябва да го убивам. Просто се нуждаех от нещо, което да го нарани достатъчно, че да я накара да го заведе в дома си. Нужно ли е да ти напомням, че в крайна сметка успях?

— Толкова сте жалки — изръмжа Артемида и ги изгледа презрително. — Не мога да повярвам, че споделяме общи гени.

Артемида изгледа злобно брат си, докато се бореше с невидимата сила, която не им позволяваше да се изправят. Също като останалите и тя не можеше да стигне до Аш.

— Ахерон! — извика богинята. — Чуваш ли ме?

Безплътен смях изпълни стаята. Аш се наведе напред и нова, по-силна светкавица прониза тялото му. Подобният на дракон звяр стегна хватката си около него и избулва огнена струя към богинята. Артемида се опита да се изправи, хващайки се за крака на Ахерон, но бе отблъсната от него.

— Вижте какво! — извика Камул. — Планът беше да убием Ахерон, да освободим Аполими и да възстановим божествения си статус. А не да го разгневим дотолкова, че да предизвикаме края на света. Лично аз нямам желание да господствам над каквото и да било. Но ако някой не спре този тип, побърканите му бръцолевения ще съсипят живота, който познаваме, и ще унищожат света.

— Какво ще правим? — обърна се Съншайн към Талон.

Хрумваше му само едно нещо. Трябваше да накара Ахерон да се осъзнае.

Талон я целуна по устните, сетне се отдръпна от нея. Не бе преминал през изпитанието на смъртта само за да я изгуби отново. Призова останалите му сили и се остави да го обгърнат. Вече не притежаваше безсмъртието на Нощен ловец, ала все още владееше психическата мощ, с която бе надарен. Надяваше се да е достатъчно.

Изправи се бавно на крака. Към него се насочи светкавица, която успя да избегне. Промъкваше се внимателно през вихрушката от

мълнии и гръмотевици и накрая стигна до Аш. Докато оставаше спокоен, изглежда бе защитен от яростта на Аш.

— Откажи се, Ти Рекс.

Аш му отговори на език, който Талон не разбираше.

— Казва да се махнеш или ще умреш — преведе Стикс. — Той призовава Унищожителя.

— Не мога да ти позволя да го направиш — заяви Талон.

Отекна гръмовен смях.

Искаше да отвлече вниманието на Ахерон от заклинанията, които изричаше, но в същото време не знаеше какво да стори, затова Талон се нахвърли отгоре му. Сграбчи Аш за кръста и го повали на пода. Драконът се изви и изписка. Талон не му обърна внимание, опитвайки се да стегне в желязна хватка своя доскорошен настойник.

Съншайн затаи дъх, докато наблюдаваше схватката помежду им. Цялата сграда се тресеше, като че ли всеки миг щеше да се разпадне. Подът под краката ѝ затрепери.

Двамата се бяха вкопчили един в друг като два праисторически звяра и съдбата на света зависеше от победата или загубата на един от тях.

Устните ѝ шепнеха молитви, докато ги гледаше, изпълнена с благоговение пред страховитата красота и смъртоносната елегантност на битката им.

Зарек прекрачи прага, целият в кръв, и мигом бе запратен назад към стената.

Артемида се опита да достигне Ахерон и отново бе отхвърлена назад, докато той се бореше с Талон.

— Трябва да му го призная на келта — промърмори Камул с неохота. — Винаги е бил боец.

Когато чу тези думи, Талон спря да се бие.

„Никога няма да се научиш къде ти е мястото, Спиир. Никога не знаеш кога да прибереш меча и да се покаеш.“

Камул беше прав. Досега Талон никога не знаеше кога да се бие и кога да отстъпи. А именно спокойствието му бе помогнало да достигне до Аш.

Тогава Талон си припомни какво му каза Аш в нощта, когато стана Нощен ловец. *„Мога да ти покажа как да погребеш болката толкова дълбоко в себе си, че да не я усещаш повече. Ала знай, че нищо*

не ни се дава даром и нищо не трае вечно. Един ден ще се появи нещо, което ще пробуди чувствата ти, а с тях и трупаната с векове болка. Всичко, което си потискал, ще излезе на повърхността и това може да погуби не само теб, но и всички около теб.“

Запита се за кого наистина са били предназначени тези думи. За него или за Аш? Погледна към Ахерон и видя яростта му. Тъкмо това бе имал предвид Аш през онази нощ. Двамата се бяха сдържали толкова дълго, че сега бяха заслепени от яростта си. Тя ги караше да нападат, когато трябваше да се оттеглят и да преосмислят какъв е смисълът от битката.

Талон затвори очи и призова магията на успокоението, както го бе учил Ахерон, който отново се нахвърли отгоре му.

Изпълнен със сила и мощ, каквито до този момент не бе подозирал, че притежава, Талон сграбчи в длани лицето на приятеля си и се опита да го накара да го погледне. Чертите на Аш вече не бяха красиви, нито притежаваха нещо човешко. Очите му бяха кървясали и жълти и в тях нямаше милост. Бяха студени. Злобни.

Талон никога досега не бе виждал подобно нещо. Кой би могъл да предположи, че Аш притежава подобна сила?

Но той трябваше да го спре. По един или друг начин.

— Ахерон — заговори бавно и спокойно. — Достатъчно.

Отначало реши, че Аш не го е чул. Но после той извърна глава и видя Съншайн, просната на пода.

— Талон — изхъхри Аш дрезгаво. Очите му блеснаха, сетне погледна обратно към Талон.

Внезапно стаята бе разтърсена от нова ударна вълна, този път в противоположна посока на първата. Като че ли отприщаната сила се връщаше обратно в Ахерон. Драконът се изстреля към тавана и изчезна. Чертите на Аш отново добиха очертания на човешкото лице, което Талон познаваше през всичките тези векове.

Аш примигна с вече сребристите си очи и се озърна, сякаш се пробуждаше от кошмар. Без да продума нищо, атлантът се отдръпна от Талон, обви ръце около гърдите си и прекоси стаята все едно нищо не се бе случило. Докато минаваше покрай Артемида, тя протегна ръце към него, ала той избягна докосването ѝ и продължи да върви.

Артемида се извърна към брат си и се озъби.

— Само почакай татко да те пипне.

— Мен? Той знаеше какво съм намислил за тази вечер. Почакай, докато аз му кажа за Ахерон!

Артемида сви устни.

— О, млъквай, ревяло! — Щракна с пръсти и го накара да изчезне от стаята.

Стикс се сви, когато погледът на Артемида се насочи към него.

— Ти — изрече тя с глас, натежал от омерзение.

Стикс преглътна с усилие.

— Как можеш да закриляш такива като него? След като умрях, бях изпратен в Елисейските полета, докато той беше...

— Това не те засяга — прекъсна го богинята. — Ти и безценното ти семейство му обърнахте гръб и го осъдихте за нещо, което не беше негова вина.

— Не е негова вина? Моля те. — Стикс се опита да каже още нещо, но гласът му пресекна.

— Така е по-добре — заяви Артемида. — Странно, че вие двамата имате еднакви гласове, но въпреки това твоят звучи толкова хленчецо. Благодаря на Зевс, че Ахерон не притежава този отблъскващ навик. Но пък и той винаги е бил истински мъж, а не подсмърчащо и сополиво хлапе. — Притисна Стикс към стената. — Не мога да повярвам колко си нагъл. Осигурих ти идеално съществуване. Имаш собствен остров, пълен с всичко, което би могъл да пожелаеш, а какво направи ти? Прекара вечността, изпълнен с омраза към Ахерон, плетейки долни интриги как да го убиеш. Ти не заслужаваш милост.

— Ти не можеш да ме убиеш! — извреця Стикс. — Ако го направиш, Ахерон също ще умре.

— Проклинам деня, в който мойрите обвързаха жизнените ти сили с неговите. — Артемида присви очи и се втренчи в него, сякаш искаше на мига да го разкъса на хиляди парчета. — Прав си. Не мога да те убия, но мога да превърна живота ти в ад, какъвто не си и сънувал.

— Какво ще правиш с мен? — изхленчи Стикс.

Тя се усмихна злобно.

— Ще разбереш, човешко нищожество, ще разбереш.

И Стикс изчезна.

Артемида се извърна с лице към останалите. Пое дълбоко дъх и видимо се успокои.

— Грижи се за душата си, Спиир — каза на Талон. — Знай, че е изкупена на много висока цена. — След тези думи богинята също изчезна.

Така останаха само с Камул.

— Е — обърна се Талон към келтския бог, — изглежда приятелите ти те изоставиха.

Камул въздъхна.

— Колко жалко. Жестокост, Война и Разруха. Заедно можехме да господстваме над този свят. Е, няма значение. Просто ще трябва да се задоволя с насладата отново да ти отнема Съншайн. В крайна сметка тя ми даде душата си и сега си я искам. И, разбира се, най-забавното на душите е, че можеш да ги вземеш само от мъртво тяло.

Камул се запъти към Съншайн.

Талон извади срадовете си и се приготви за битка.

Изведнъж ярка светлина озари помещението. Сетне избледня и доби очертания и форма, почти толкова скъпи за Съншайн, колкото тези на Талон.

— Бабо? — прошепна младата жена невярващо.

Баба ѝ пристъпи между тях и Камул. Извърна се към келтския бог и го изгледа свирепо.

— Боя се, че грешиш, скъпи. Ти не притежаваш нищо.

Камул се вцепени от появата ѝ.

— Мориган? Какво правиш тук? Това не те засяга.

— О, напротив, засяга ме. — Баба ѝ се преобрази от дребничката възрастна дама в красивата богиня на войната, която Талон бе срещал в дните си като смъртен.

Келтският воин се смрази.

— Извинете? Какво значи това? — запелтечи Съншайн.

Баба ѝ я погледна извинително.

— Не исках да го узнаваш по този начин, мъниче, но двамата с Ахерон трябваше да им попречим да пуснат на свобода Аполими. А за да освободим Талон, вие двамата трябваше да се изправите срещу Камул.

Талон зяпна смаяно. Аш е знаел за всичко това? Но защо не му бе казал?

Мориган се извърна отново към Камул.

— Съжалявам, Кам. За пръв път и ти да пропуснеш да изпипаш нещата докрай. Заради злобните ти интриги си се уговорил с Бран да позволи Ниния да бъде преродена в семейството на смъртни родители. Но не си уточнил, че и баба ѝ и дядо ѝ също трябва да са смъртни. Тъй като не можах да помогна на Спиир да избегне проклятието ти, нито да попреча на сключената от него сделка, без да обявя война на теб и Артемида, реших, че най-малкото, което мога да сторя, е да му върна съпругата в тялото на някой, който е недосегаем за теб. Ниния сега е преродена като Съншайн, плът от моята плът и кръв от моята кръв. Когато Спиир пи от кръвта ѝ, в тялото му се вля от моята кръв и сега той също е под моя закрила. — Камул изруга, а тя се засмя. — Гадно е, нали? Не можеш да ги убиеш, освен ако не искаш да ми обявиш война.

Талон и Съншайн се спогледаха смаяно.

— Един ден, Мориган. Един ден... — Камул изчезна от стаята. Келтската богиня пое дълбоко дъх и се извърна към тях.

— Поздравления, деца.

— Свободен ли съм? — попита Талон, който още не смееше да го повярва.

Мориган кимна.

— И силите ти на Нощен ловец са непокътнати.

Съншайн се поколеба.

— Той още ли е Нощен ловец?

— Не — поклати глава баба ѝ. — Артемида го освободи от клетвата му, когато върна душата му. Но когато някой е надарен със специални психически сили, те си остават завинаги в него.

Съншайн се усмихна.

— Значи сега може да излиза на дневна светлина?

— Да. — Внезапно Мориган доби смутено изражение. — Между другото има нещо, което трябва да ви кажа.

— Какво? — попитаха двамата влюбени едновременно, изплашени от това, което следваше да чуят.

— Заради нашите божествени правила, вие двамата сте... — Мориган прехапа устни и закърши ръце.

— Ние сме какво? — настоя Талон, ужасен какво ще последва. Когато си имаш работа с някой бог, прекалената предпазливост никога не е излишна.

— Вие сте безсмъртни, освен ако сами не се откажете.

— Какво? — примигна Съншайн.

Баба й се прокашля.

— Ти и братята ти сте родени безсмъртни, скъпа. Затова все още приличаш на малко момиче, макар да приближаваш трийсетте.

— Това означава ли, че и мама е безсмъртна? — попита младата жена.

— Не. Тъй като баща ти е смъртен, майка ти реши да се откаже от своето безсмъртие, за да остарее заедно с него. Ала понеже моята кръв й е дала безсмъртието, то се е предало от нея на теб, а от теб на Талон.

Вълна на огромна радост заля Талон.

— Искаш да кажеш, че никога вече няма да я видя как умира?

— Никога. Не и ако и двамата не пожелаете да станете смъртни.

— О, по дяволите, няма! — засмя се Талон.

— И аз така предположих. — Мориган отстъпи назад. — Е, сигурна съм, че ви очаква доста работа. Като например организирането на сватбата. Да създадете и отгледате много деца. — Взе ръцете им в своите и ги притисна едни до други. — Очаквам да ме дарите с много внуци и правнуци.

Мориган изчезна, оставяйки ги да се взират в захлас един в друг. Съншайн облиза устни, без да откъсва поглед от Талон. Не можеше да повярва на всичко, което им се бе случило тази нощ. Но най-вече не можеше да повярва, че Талон вече завинаги беше неин.

— И така, с какво ще се заемем най-напред?

В кехлибарените му очи лумна познатият пламък.

— Да се опитаме да си направим бебе?

Тя се засмя.

— Звучи добре, но вероятно ще ни отнеме цялата нощ, докато стигнем до колибата ти.

— Да, но апартаментът ти не е много далеч...

— Не, не е — усмихна се Съншайн.

Той целуна ръката й и я поведе навън.

Двамата излязоха от сградата и се сляха с огромната тълпа празнуващи Марди Гра, запътили се към домовете си. Сърцето на Съншайн преливаше от радост, докато вървяха ръка за ръка. Ала щом излязоха на улицата, тя ахна и побърза да дръпне Талон назад. Беше се

разминал на косъм с гигантска карнавална платформа, която едва не го събори на земята. СЪншайн избухна в смях.

— Какво ти става? Привличаш карнавалните платформи като магнит!

— Работата не е в платформите, любима, а в теб. Когато си наоколо, не забелязвам нищо друго.

Спътницата му прехапа устни и го стрелна дяволито с поглед.

— Продължавай да говориш в същия дух и аз определено ще те заведа у дома, ще те заключа и ще изхвърля ключа.

— Нямам нищо против, само се постарай да си гола, когато го направиш.

Зарек гледаше как Талон и Съншайн изчезват в тълпата. Радваше се за Съншайн, ала не разбираше това, което двамата изпитваха един към друг. Той никога не бе познавал подобна любов.

— Мамка му! — озъби се, докато накуцвайки, се отдалечаваше от сградата. Трябваше да се прибере в градската си къща.

— Дионисий ще дойде за теб.

Спря се, когато гласът на Ахерон прозвуча зад гърба му.

— Е, и?

Аш въздъхна, докато се приближаваше.

— Не може ли да сключим примирие?

Зарек изсумтя пренебрежително.

— Защо? Взаимното презрение устройва идеално и двамата ни.

— Зи, твърде уморен съм за подобни препирни. Дай ми нещо, което да използвам пред Артемида. Нещо, което ще я накара да ти даде втори шанс.

Зарек се изсмя горчиво.

— Да бе, как ли пък не. След това, което видях там, да не би наистина да очакваш да повярвам, че тя те командва? Толкова тъп ли ти изглеждам?

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Може би, но Зарек нямаше намерение да се хване на тази въдица. Тази нощ се бе издънил тотално. В мига, в който се обърна срещу боговете, знаеше, че е обречен и че те ще го накарат да си плати за предателството.

Не че му пукаше. Нека да дойдат за него.

— Виж — рече той, като се обърна с гръб към Ахерон. — Уморен съм и съм гладен и просто искам да си легна, докато раните ми заздравеят, ясно ли е?

— Добре.

Зарек се спря, когато група студенти минаха, препъвайки се, като се смееха и закачаха. Изгледа ги с любопитство, как завиват зад ъгъла

и изчезват.

Той се озърна към пианите туристи и местни, които крещяха, надаваха радостни възгласи и свиркаха одобрително. Почти приближаваше един през нощта, а градът все още бе буден и кипящ от живот, въпреки че полицаите вече подканяха тълпата да се разпръсне.

— Кога се връщам? — попита Зарек, страхувайки се от отговора.

— Утре. Ник ще дойде да те вземе около два. Ще бъде с ван с тъмни стъкла, който ще те закара до пистата, без да се излагаш на дневна светлина.

Зарек затвори очи и потръпна при мисълта за завръщането си в Аляска. Още няколко седмици и щеше да настъпи пролетта. Отново щеше да е затворник в дома си.

Някакво движение отляво привлече вниманието му. Три секунди по-късно през тълпата тичешком се приближи деймон. Дългите му и остри кучешки зъби блеснаха и той се озъби на Зарек, сякаш нямаше представа срещу какво се изправя.

Зарек се усмихна зловещо, предвкусвайки с наслада това, което щеше да направи.

— Какво си ти? — попита деймонът, когато разбра, че ни най-малко не го е уплашил.

Зарек сви устни.

— О, моля, нека ти опиша накратко ситуацията. Аз съм Нощен ловец. Ти си деймон. Аз удрям, ти кървиш. Аз убивам, ти умираш.

— Не и този път. — Деймонът се хвърли в атака.

Действайки по инстинкт, Зарек го сграбчи за гърлото и използва ноктите си, за да го убие.

Деймонът се изпари тъкмо в мига, когато от тълпата изникна тичащият Валерий. Римлянинът дишаше тежко и очевидно от известно време преследваше деймона. Валерий погледна към Аш и наклони глава, сетне се извърна към Зарек и застина.

Зарек срещна шокирания му поглед, без да трепне. По нареждане на Аш беше обръснал козята си брадичка. Немигащите очи на Валерий потъмняха, когато го познаха.

Зарек се усмихна накриво.

— Изненада — промълви тихо. — Обзалагам се, че не си го очаквал.

И без да каже нито дума повече, се смеси с тълпата, оставяйки Валерий и Ахерон да се оправят, както намерят за добре.

Ню Орлиънс, на зазоряване

Той се взираше в мраморния бюст във фойето на дома си. Беше лицето на баща му.

Беше лицето на брат му.

Зарек.

Прониза го болка, докато се опитваше да нагоди миналото с настоящето. Защо никога не бе забелязал приликата?

Но той знаеше защо. Допреди тази нощ никога не се бе вглеждал в Зарек. Жалкият, нищожен слуга стоеше толкова под него, че едва бе забелязвал момчето. Само един-единствен път в живота им го бе видял истински.

Сега не можеше да си спомни за какво беше набит тогава Зарек. Всъщност не можеше да си спомни кой от братята му бе извършил провинението, за което бе наказан Зарек. Можеше дори да е самият той. Спомняше си само, че тогава за пръв път бе погледнал на Зарек като личност.

Той лежеше върху каменните плочи на пода, притиснал ръце към гърдите си, а голият му гръб бе окървавен и нашарен с дълбоки резки от камшика. Това, което най-много бе изумило Валерий, беше изражението на Зарек. Очите на момчето бяха пусти. Празни. Не проляха нито една сълза.

Тогава Валерий се бе учудил защо Зарек не плачеше заради жестокия побой, но после осъзна, че той никога не плачеше. Жалкият слуга не бе промълвил нито дума, докато го бичуваха. Без значение какво казваха или правеха, момчето приемаше всичко с достойнството на зрял мъж, без хленч и без молби. Само твърда и студена издръжливост.

Валерий не можеше да проумее как някой по-млад от него може да притежава подобна сила. Преди да осъзнае какво прави, той се пресегна и докосна една от червените резки върху гърба на Зарек. Дълбока и кървяща, раната изглеждаше толкова болезнена, че той се опита да си представи какво ли е да усещаш дори само една, камо ли целият ти гръб да е покрит с тях.

Зарек не помръдна.

— Имаш ли нужда... — Валерий се задави и не можа да довърши изречението. Искаше да помогне на Зарек да се изправи, но знаеше, че ще бъде наказан, ако някой го види да прави подобно нещо.

— Какво правиш?

Сърдитият глас на баща му го накара да подскочи.

— А-а-аз г-г-гледах гърба му — отвърна честно той.

Баща му присви очи.

— Защо?

— Бях л-л-любопитен. — Валерий мразеше как винаги заекваше в присъствието на баща си.

— Защо? Мислиш ли, че го боли?

Валерий се боеше да отговори. Баща му имаше онова злоещо изражение, което често се появяваше в очите му. Погледът означаваше, че добрият, любящ баща е изчезнал и на негово място се е появил жестокият военен командир. Колкото и да обичаше баща си, младежът се страхуваше от военния командир, който бе способен на най-коравосърдечна жестокост дори срещу собствените си синове.

— Отговори ми, момче. Мислиш ли, че го боли?

Той кимна.

— Ще те е грижа ли, ако го боли?

Валерий преглътна сълзите си, преди да го издадат. Истината беше, че го бе грижа, но знаеше, че баща му ще избухне в дива ярост, ако някога се осмели да го каже на глас.

— Н-н-не. Н-н-не ме е грижа.

— Тогава го докажи.

Валерий примигна, внезапно изплашен от това, което думите можеха да означават.

— Да го докажа?

Баща му свали камшика от стойката и му го подаде.

— Удари го още десет пъти или ще се погрижа ти да получиш двайсет удара.

Покрусен, с трепереца ръка, Валерий пое камшика и нанесе ударите.

Несвикнал да си служи с камшика, той пропусна гърба му и ударите се стовариха върху ръцете и краката на нещастното момче. Върху плътта, дотогава небелязана от камшика.

За пръв път Зарек изсъска и се сви от ударите. Като за капак последният удар се стовари върху лицето на Зарек, точно под едната му вежда. Нещастникът изкрещя и закри окото си, докато кръвта се стичаше между мръсните му пръсти.

Валерий едва се сдържаше да не повърне, когато чу как баща му го хвали, задето бе ослепил жалкия роб. Баща му дори го потупа доволно по гърба.

— Запомни това, синко. Винаги ги удряй по най-уязвимото място. Един ден от теб ще излезе отличен генерал.

Тогава Зарек погледна към него. Празнотата в очите му бе изчезнала. Дясната страна на лицето му бе покрита с кръв, но с лявото си око Зарек изразяваше цялата болка и мъка, които изпитваше. Цялата омраза, която изпълваше душата му, се изливаше навън.

Този поглед се бе запечатал в паметта му и до ден-днешен. Тогава баща му бе набил Зарек заради дързостта на онзи поглед.

Нищо чудно, че Зарек ги мразеше. Той имаше право на това. Още повече че сега Валерий знаеше истината за бащата на Зарек. Зачуди се кога ли той я е узнал. Дали някой изобщо му я бе казал.

Обзет от гняв, Валерий сграбчи каменния бюст на баща им.

— Защо? — изкрещя въпроса, макар да знаеше, че никога няма да получи отговор.

В този миг мразеше баща си повече от всякога. Мразеше кръвта, която течеше във вените му. Но в крайна сметка той беше римлянин. Това беше неговото наследство. Правилно или грешно, не можеше да се отрече от него.

Вдигна високо глава и се запъти към спалнята си на горния етаж. Но докато изкачваше първото стъпало, гневът му избухна с нова сила. Обърна се, замахна силно с крак и ритна пиедестала.

Бюстът на баща му падна върху мраморния под и се разби на парчета.

Ню Орлиънс, същият следобед

Зарек се облегна назад, докато хеликоптерът се издигаше във въздуха. Прибираше се у дома. Без съмнение там щеше да умре. Ако Артемида не го убиеше, беше сигурен, че Дионисий ще го стори. Заплахата на Дионисий отекна в ушите му. Заради щастиято на

Съншайн той се бе опълчил срещу един бог, който със сигурност щеше да го накара да страда много по-ужасно, отколкото бе страдал в миналото си. Зарек все още не знаеше защо го бе направил, като се изключи факта, че да дразни и вбесява всички бе единственото нещо, което му доставяше искрено удоволствие.

Погледът му попадна върху раницата му. Преди да осъзнае какво прави, извади ръчно изработената купа и я задържа в ръцете си. Прокара пръсти по красивата, сложна плетеница от фигури, които Съншайн бе сътворила. Навярно бе прекарала часове да майстори тази купа. Галела я бе с любящите си ръце...

„Те си губят времето за някоя парцалена кукла и тя става много ценна, а ако им я вземат, те плачат...“

Този откъс от „Малкия принц“ отекна в ума му. Съншайн бе изгубила голяма част от времето си за тази вещ, а накрая му бе подарила творбата си. Тя навярно изобщо нямаше представа колко много го бе трогнал обикновения ѝ подарък.

— Ти наистина си сантиментален — прошепна той, стиснал купата в ръце, а устните му се извиха отвратно. — Това не означава нищо за нея, а за едно безполезно парче глина ти се обрече на смърт.

Затвори очи и преглътна. Истина беше. Още веднъж щеше да умре за нищо.

— И какво от това?

Нека да умре. Може би тогава ще намери някакъв покой.

Вбесен от собствената си глупост, Зарек разби купата на парчета с мисълта си. Извади MP3-плейъра си, избра „Hair of the Dog“ на Назарет и надяна слушалките. Зачака Майк да махне защитата от прозорците на хеликоптера, за да го залее смъртоносната слънчева светлина.

Нали в крайна сметка Дионисий бе платил на скуайъра да направи точно това.

Тартар^[1]

Письци звучаха навред около Стикс, пронизваха мрака. Той с все сили се опитваше да види нещо, но различи само някакви странни блещукащи, призрачни точки — очи, които отчаяно се опитваха да съзрат нещо.

Това място беше студено. Ледено. Беше се придвижил пипнешком покрай назъбена каменна стена, за да установи, че е затворен в малка килия, метър и осемдесет на метър и осемдесет. Дори нямаше достатъчно място, за да легне удобно.

Внезапно до него се появи светлина, която избледня и доби очертанията на млада, красива жена с тъмночервена коса, бяла кожа и зелени, искрящи очи на богиня, която той тутакси позна.

Беше Мними, богинята на паметта. Бе виждал изображенията ѝ безброй пъти по стените на храмовете и върху древни свитъци.

Тя вдигна в ръката си старинна газена лампа, докато го изучаваше внимателно.

— Къде съм? — попита Стикс.

Гласът ѝ беше тих и нежен като бриз, нашепващ през кристални листа.

— Ти си в Тартар.

Стикс потисна гнева си. Когато преди много векове умря в древна Гърция, бе изпратен в рая на Елисейските полета. Тартар беше мястото, където Хадес държеше във вечно изгнание най-злите души, които искаше да изтезава.

— Аз не принадлежа на това място.

— А къде принадлежиш? — попита богинята.

— Там, където е семейството ми.

В очите ѝ се мярна сянка на тъга, докато го гледаше.

— Те всички бяха преродени. Единственото семейство, което сега ти е останало, е братът, когото мразиш.

— Той не е мой брат. Никога не е бил мой брат.

Тя наклони глава, все едно се бе заслушала в нещо далечно.

— Странно. Ахерон никога не е изпитвал същото към теб. Без значение колко пъти си проявявал жестокост към него, той никога не те е мразил.

— Не ми пука какво изпитва той.

— Вярно е — кимна тя, сякаш знаеше най-съкровените му мисли, като че ли го познаваше по-добре, отколкото той сам се познаваше. — Наистина, не те разбирам, Стикс. Преди векове Островът на изчезналите ти бе даден за твой дом. Имаше приятели и живееше в разкош. Там бе красиво и спокойно, както в Елисейските полета и при все това, единственото ти занимание бе да заговорничиш

срещу Ахерон, да плетеш интриги, за да си отмъстиш. За да ти доставя удоволствие, ти дадох спомените за твоя красив дом и за семейството ти, за мирното ти и щастливо детство, а вместо да изпиташ удоволствие от тях, ти ги използваш само, за да подхранваш омразата си.

— Упрекваш ли ме? Той ми открадна всичко. Всичко, за което някога съм се надявал и съм обичал. Заради него семейството ми е мъртво, а царството ми — отнето. Дори животът ми свърши заради него.

— Не — тихо възрази богинята. — Можеш да лъжеш себе си, Стикс, но не и мен. Ти предаде брат си. Ти и твоят баща. Ти позволи на страха от него да те заслепи. Собствените ти действия осъдиха не само него, но и теб.

— Какво знаеш ти за това? Ахерон е зло. Нечестив. Осквернява всичко, до което се докосне.

Мними прокара пръсти през пламъка на лампата, който проблесна зловещо в тъмната килия. В същото време очите ѝ прогаряха Стикс със своята настойчивост.

— Тъкмо в това е красотата на спомена, нали? Собствената ни реалност винаги е забулена с нашето възприятие за истинността. Ти си спомняш събитията по един начин и съдиш брат си, без да знаеш какви са били за него.

Мними положи ръка върху рамото му. Топлината ѝ опари кожата му и когато заговори, тихият ѝ глас прозвуча злобно и коварно.

— Ще ти дам най-ценният дар, Стикс. И най-сетне ще те озари истинското прозрение.

Той се опита да побегне, ала не можеше. Огненото докосване на Мними го бе парализирало. Главата му се замая, когато се върна назад във времето.

Видя красивата си майка да лежи върху позлатеното си ложе, с плувнало в пот тяло и преbledняло лице, докато личната ѝ прислужница отмяташе влажните, руси кичури, паднали върху светлосините ѝ очи. Никога не бе виждал майка си толкова тръпнеща от радост, както през онзи ден.

Стаята бе пълна с придворни и баща му, кралят, се бе изправил до леглото, заобиколен от висшите управници на държавата. Високите прозорци с красиви стъклописи бяха разтворени, за да пропуснат свежия морски въздух, носещ хладина в късния летен ден.

— Още едно момче — обяви с гордост акушерката, увивайки новороденото бебе в одеяло.

— В името на нежната ръка на Аполими, Аара, ти ме направи най-щастливият мъж на тази земя! — Силният, ликуващ вик на баща му отекна сред стените на стаята. — Две момчета близнаци, които да управляват нашите два острова!

Засмяна, майка му гледеше как акушерката почиства първородния син. И в този миг Стикс осъзна истинския ужас от раждането на Ахерон, научи тъмната тайна, която баща му бе скрил от него.

Ахерон беше първородният. Не той.

Стикс, сега в тялото на бебето Ахерон, се опитваше да диша с новородените си дробове. Най-сетне успя да поеме дълбок, освежаващ дъх, когато чу тревожен вик.

— Нека Зевс се смили над нас, по-големият е увреден, Ваши Величества.

Майка му вдигна глава, а веждите ѝ се извиха тревожно.

— Как така?

Акушерката го отнесе при майка му, която притискаше второто бебе до гърдите си. Уплашено, бебето искаше само да бъде утешено. Протегна ръчички към брата, с който месеци наред бе споделял утробата на майка им. Ако можеше да докосне брат си, всичко щеше да бъде наред. Знаеше го.

Вместо това майка му отдръпна брат му далеч от погледа и ръцете му.

— Това не може да е истина — проплака майка му. — Той е сляп.

— Не е сляп, Ваше Величество — рече възрастна жена, която пристъпи напред от тълпата. Бялата ѝ роба бе богато украсена със златно везмо, а върху посивелите си коси носеше златен венец. — Той ви бе изпратен от боговете.

Кралят присви гневно очи към кралицата.

— Ти си ми била невярна? — обвини той Аара.

— Не, никога.

— Тогава как така той излезе от твоята утроба? Всички бяхме свидетели на раждането.

Присъстващите като един отправиха погледи към орисницата, която се взираше безизразно в мъничкото, безпомощно бебе, което

плачеше някой да го гушне и утеши. Да го приласкае и да му даде топлина.

— Това дете ще бъде унищожител — продължи старицата, а гласът ѝ отекина високо и силно, за да могат всички да чуят думите ѝ. — Докосването му ще донесе смърт на мнозина. Дори самите богове няма да са защитени от гнева му.

— Тогава трябва да умре още сега. — Кралят нареди на един от стражата да извади меч си и да убие бебето.

— Не! — извика орисницата, като възпря стража да изпълни заповедта на краля. — Ако убиете това бебе, другото също ще умре, Ваше Величество. Техните жизнени сили са свързани. Желанието на боговете е да го отгледате и възпитате, докато възмъжее.

Бебето плачеше, без да разбира страха, който усещаше край себе си. Искаше единствено да го гушнат грижовно като брат му. Някой да го прегърне и да му каже, че всичко ще е наред.

— Аз няма да отглеждам чудовище — заяви кралят.

— Нямайте избор, кралю. — Орисницата взе бебето от ръцете на акушерката и го подаде на кралицата. — Той беше роден от утробата ви, Ваше Величество. Той е ваш син.

Бебето се разрева още по-силно и отново протегна ръце към майка си. Тя се отдръпна от него, притискайки още по-силно втория син към гърдите си.

— Няма да го кърмя. Няма да го докосна. Махнете го от очите ми.

Орисницата отнесе бебето на баща му.

— Ами вие, Ваше Величество? Няма ли да го признаете?

— Никога. Това дете не е мой син.

Орисницата въздъхна дълбоко и показа новороденото на присъстващите. Държеше го небрежно, в докосването ѝ нямаше любов и състрадание.

— Тогава той ще се казва Ахерон по името на реката на болката. Също като реката на подземното царство, неговият път ще е тъмен, дълъг и труден. Той ще може да дарява живот и да го отнема. Ще крачи през живота си самотен и изоставен — винаги ще търси доброто, ала винаги ще намира жестокост. — Старицата сведе поглед към новороденото в ръцете си и изрече простата истина, която щеше да

преследва момчето през остатъка от съществуването му. — Нека боговете се смият над теб, дете. Никой друг няма да го стори.

Планината Олимп

Докато се приближаваше към свещения храм на Артемида, у Аш отвори високите двойни порти със силата на мисълта си. Вдигнал високо глава, той стисна кожения каиш на черната си велурена раница и си заповяда да мине през богато украсените позлатени врати, водещи към тронната зала на Артемида, където тя седеше и слушаше една от придворните си дами, която свиреше на лютия и пееше.

Девет чифта женски очи се извърнаха и се втренчиха любопитно в новодошлия. Без да им бъде заповядано, осемте придворни дами събраха нещата си и побързаха да напуснат залата, както правеха винаги при появата му. Затвориха дискретно вратата зад себе си и го оставиха насаме с Артемида.

Аш смътно си спомняше първия път, когато му бе позволено да пристъпи в личните покои на Артемида на Олимп. Като млад мъж, той се бе изпълнил с благоговение при вида на богато украсените мраморни колони, които заобикаляха тронната зала. Те се издигаха на шест метра от мраморния под със златни орнаменти, до куполовидния златен таван, покрит с живописни сцени, изобразяващи дивата природа. От трите страни стаята нямаше стени. Вместо това се откриваше невероятна гледка към идеалното небе, където бели, пухкави облачета плуваха на нивото на очите.

Самият трон не беше толкова богато украсен, колкото удобен. Една голяма отоманка, която лесно можеше да се разпъне в легло, заемаше средата на откритата стая и бе покрита с малки, плюшени възглавнички, обточени със златни кантове и пискюли.

Само двама мъже имаха привилегията и честта да пристъпят в този храм. Аполон, братът близък на Артемида, и той.

Чест, от която Аш с радост би се отказал.

Артемида беше облечена в прозрачен бял пеплос, който оставяше гъвкавото ѝ тяло напълно открито за взора му. Твърдите, тъмнорозови връхчета на гърдите ѝ стърчаха и напиреха под тънката материя, надиплена толкова високо над стройните ѝ крака, че се виждаше тъмнокестенявия триъгълник, сгъшен между бедрата ѝ.

Тя му се усмихна съблазнително, привличайки отново вниманието му към съвършеното си, прекрасно лице. Дългите ѝ, кестеняви къдрици сякаш преливаха във всички цветове на дъгата, също като зелените ѝ очи, докато го наблюдаваше с очарован интерес. Богинята лежеше на една страна, подпряла брадичка на едната си длан.

Аш пое дълбоко дъх, прекоси разстоянието помежду им и застана пред нея.

Артемидата изви вежди в изящна дъга, докато изпиваше с алчен поглед тялото му.

— Интересно. Изглеждаш по-дързък от всякога, Ахерон. Не виждам и следа от покорството, което ми обеща. Трябва ли да си взема обратно душата на Талон?

Той не беше сигурен дали тя има силата да направи подобно нещо, но нямаше желание да рискува. В миналото я бе изобличил в измама и доживя да съжалява за това.

Свали раницата от рамото си и я пусна на пода. Сетне съблече коженото си яке и го разстла върху раницата. Падна на колене, постави ръце върху меката кожа, скръцна със зъби и склони глава.

Артемидата се надигна от отоманката и се приближи към него.

— Благодаря ти, Ахерон — промълви задъхано, докато заставаше до него. Прокара пръсти през косата му, превръщайки я в златисторуса. Разпусна плитката и тя се разстла на златисти вълни по раменете и гърдите му.

Артемидата отметна косата от лявата страна на врата му и откри гладката му плът. Плъзна дългия си нокът по голата кожа и той целият настръхна. После направи онова, което той най-много мразеше.

Духна в тила му.

Ахерон се пребори с желанието да се свие и отдръпне. Тя единствено знаеше причината, поради която той мразеше това усещане. Беше жестоко от нейна страна да му напомня какво място заема в света ѝ.

— Противно на това, което може би си мислиш, Ахерон, аз не изпитвам удоволствие да те карам насила да се подчиняваш на волята ми. Много повече предпочитам да си тук по свое желание, както някога идваше при мен.

Аш затвори очи, докато си припомняше онези дни. Толкова много я бе обичал тогава. За него бе огромна мъка, когато биваше

принуден дори за малко да се отдели от нея. Беше ѝ вярвал безусловно и ѝ бе отдал единственото, което никога не бе давал другиму — доверието си.

Тя беше неговият свят. Неговото убежище. Когато никой друг не го бе признавал и не бе искал да има нищо общо с него, тя го бе приветствала с радост в живота си и му бе показала какво е да бъдеш желан. Двамата се бяха смели заедно и се бяха обичали. Той бе споделил с нея неща, които не бе доверявал никому — нито преди, нито след това.

И тогава, когато най-много се нуждаеше от нея, тя студено му бе обърнала гръб, оставяйки го да умре в мъки. Сам.

През онзи ден тя бе отхвърлила с презрение любовта му и в крайна сметка му бе показала, че и тя, също като семейството му, се срамува от него. Той не означаваше нищо за нея. И никога нямаше да означава.

Истината беше болезнена, но след цялото това време той вече се бе примирил. Никога нямаше да буди у нея нещо повече от любопитство. Непокорен домашен любимец, който тя държеше наоколо, за да я забавлява.

Артемида отново направи нещо, което знаеше, че той мрази: коленичи зад гръба му, а коленете ѝ се отъркаха нежно в бедрата му. Плъзна ръка по рамото му, сетне надолу по сложната татуировка на птица върху ръката му.

— Ммм — измърка богинята, заровила лице в косите му. — Какво има у теб, което ме кара да те желая толкова силно?

— Не зная, но ако някога разбереш, кажи ми и аз ще се постарая да го залича.

Тя заби ноктите си дълбоко в татуировката му.

— Моят Ахерон, както винаги, непокорен. Както винаги, сърдит.

Разкъса тениската и я смъкна от тялото му. Аш затаи дъх, когато тя погали жадно с пръсти голите му гърди. Както винаги, тялото му го предаде и реагира на докосването ѝ. Студени тръпки полазиха кожата му, коремът му се стегна, а слабините му пламнаха от желание.

Топлият ѝ дъх помилва врата му, докато езикът ѝ обхождаше ключицата му. Той наклони глава надясно, за да ѝ бъде по-удобно, докато тя разкопчаваше тесните му кожени панталони.

Дишането му се учести и Аш вкопчи ръце в бедрата си, зачакал това, което предстоеше.

Тя освободи набъбналата му мъжественост и я обхвана с ръце.

Докато милваше врата му с език, тя прокара дясната си ръка нагоре до върха на възбудата му и продължи да го гали, докато стана толкова твърд, че го заболя.

— Толкова си мъжествен, Ахерон — прошепна богинята дрезгаво, докато усилваше ритъма. — Обичам да те усещам в ръцете си. — Зарови нос в косите му и вдъхна дълбоко.

— Обичам уханието ти. — Отърка лице в рамото му. — Звука на гласа ти, когато изричаш името ми. — Плъзна език по раменната му кост до врата. — Начинът, по който поруменяват страните ти, когато се напрягаш. — Тя захапа меката част на ухото му. — Изражението на лицето ти, докато се освобождаваш в мен. — Потърка гърдите си в гърба му и продължи да нашепва в ухото му: — Ала най-много обичам твоя вкус.

Аш се напрегна, когато тя заби дългите си кучешки зъби във врата му. Мигновената болка много бързо се превърна във физическа наслада. Той се пресегна през рамо и притисна главата ѝ към шията си, докато тя продължаваше да го гали все по-бързо. Той я усещаше, а нейната мощ се вливаше в него, свързвайки ги много по-силно от интимността на секса.

Главата му се замая, вече не виждаше нищо. Усещаше единствено Артемида. Настойчивите ѝ ръце, парещия ѝ дъх върху шията си, сърцето ѝ, пулсиращо в ритъма на неговото.

Двамата бяха в пълен синхрон. Нейното удоволствие беше и негово и в този миг от вечността те бяха едно същество, с едно сърце, свързани на ниво, което надхвърляше човешките представи.

Той усещаше желанието ѝ за него. Нуждата ѝ да притежава всяка частица от ума, тялото и сърцето му. Атлантът имаше чувството, че потъва. Сякаш тя го отдалечаваше от самия него, теглеше го към студена, тъмна килия, откъдето той никога нямаше да излезе.

Чу я да нашепва в съзнанието му: „*Освободи се, Ахерон. Дай ми мощта си. Силата си. Отдай ми цялата си същност*“.

Той се съпротивляваше на нахлуването ѝ, ала, както винаги, изгуби битката. Накрая нямаше друг избор, освен да ѝ даде това, което тя искаше. Аш отметна глава назад и изрева, когато тялото му се

разтърси от невероятен и съвършен оргазъм. Тя продължаваше да пие от него, всмуквайки силите и съществуващото му в своето тяло.

Той беше неин. Независимо от това, което си мислеше, желаше или чувстваше, той винаги щеше да ѝ принадлежи.

Задъхан и изнемощял от дивата страст, с която го бе обладала, Аш се облегна на нея и загледа тънката кървава струя, стичаща се по гърдите му...

[1] В древногръцката митология Тартар е дълбока бездна, най-мрачното място в подземния свят, затвор за победените богове и титани, място за наказаните от боговете. — Б.р. ↑

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно

Съншайн се усмихна, докато пренасяше малката кутия с маслени бои в дневната. Възнамеряваше да ги занесе в новото си, малко ателие с изглед към блатото на Талон, ала спря, щом съзря съпруга си да окачва картините ѝ върху стената на старата му колиба.

Той явно не знаеше, че тя е там. От задния джоб на дънките му се подаваше чук, когато вдигна пейзажа в рамка и го сложи върху стената.

Веднага щом двамата най-после нарушиха уединението си и излязоха от апартамента ѝ след Марди Гра, Талон бе решил да им построи нова къща. Заедно проектираха всяка подробност. Една огромна компютърна зала и гараж, където да се поберат играчките му, както и просторно ателие за творбите ѝ. Дори имаха зала за игри, опасана с рафтове, по които бе изложена огромната му колекция от диспенсъри. „Снупи Пез“ заемаше главно място в центъра на средния рафт.

Но любимото ѝ място бе малката стая, свързана с голямата спалня. Тази, която се надяваше някой ден да стане детска.

— Така добре ли е? — попита той, изненадвайки я, че знаеше, че стои зад него.

— Струва ми се добре.

Той я погледна през рамото и я хвана как се взира с възхита в добре оформените му задни части.

— Говорех за картината.

— А аз за дупето ти, но картината също изглежда добре.

Той се засмя, приближи се към нея и пое кутията от ръцете ѝ. После отметна нежно кичур от косата ѝ и я целуна нежно. Съншайн прокара ръце по бедрата му и го стисна здраво за дупето.

— Продължавай в същия дух — изстена Талон, — и днес едва ли ще продължим с разопаковането.

Тя му се ухили лукаво.

— Няма проблем. Разполагаме с цяла вечност, за да се нанесем.

— Е, в такъв случай... — Той остави кутията на пода и я привлече в обятията си.

Съншайн се засмя, когато любимият ѝ я поведе към вътрешния басейн.

— Къде ме водиш?

Погледът му бе изгарящо чувствен.

— В единственото помещение, което още не сме изпробвали.

— Ти си ненаситен.

— Зная. Порочен до дъното на душата.

Докато прекосяваха дневната, тя го накара да я пусне за миг, за да грабне малък пакет, увит в опаковъчна хартия. Талон се намръщи, сетне я метна през рамо и хукна към задната част на къщата. Съншайн все още се смееше, когато той я положи нежно до басейна.

— Какво е това? — попита Талон, когато тя му връчи подаръка си.

— Подарък по случай настаняването в новия ни дом.

Той го отвори и пред смаяния му поглед се появи диспенсър „Еди Мюнстер Пез“^[1]. Върху лицето му се разля широка усмивка.

— Не мога да повярвам, че си го намерила.

Съншайн вдигна белязаната му дясна ръка и я целуна, после се вгледа в белега от изгаряне. Първото, което Талон бе направил, когато през онази нощ я бе завел в апартамента ѝ, бе да премахне белега от ръката ѝ, който бе получила, държейки камъка с душата му. Сега белегът прорязваше неговата ръка, вместо нейната.

— Обичам те, Талон — прошепна младата жена. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Пръстите на лявата му ръка погалиха нежно бузата ѝ, докато кехлибарените му очи я изгаряха със страстния си плам.

— Аз също те обичам, Съншайн. Благодаря ти за вътрешната ти сила и затова че се отказа от соевата гадост.

Тя се засмя, сетне го целуна страстно.

Талон се отдръпна от нея и погледът му попадна върху кашона, който тя бе донесла преди малко. Вътре бяха вещите от бюрото му, както и ковчежето, в което се намираше торквата на Ниния.

— Смятах да направя нещо. — Свали своята торква от врата си и я сложи до тази на Ниния.

Съншайн се намръщи, докато го гледаше как отваря плъзгащата се врата към задната веранда, гледаща към блатото.

— Какво правиш?

— Оставям миналото да почива в мир. Колкото и да обичах Ниния, теб обичам повече и не искам никога да се съмняваш в кои очи се вирам, докато се любя с теб.

Замахна, за да хвърли торквите. Съншайн сграбчи ръката му. Отлично знаеше какво означават тези торкви за него и каква жертва правеше заради нея. Целуна го по устните и измъкна древните украшения от ръката му. Отстъпи назад и му се усмихна.

— Никога няма да се усъмня в теб, Талон — каза и сложи неговата торква около врата му.

Той се усмихна нежно, сетне положи другата около нейната шия. Кожата ѝ настръхна от допира на ръцете му.

Впила поглед в очите му, Съншайн си спомни нощта, в която го бе срещнала. Отново видя онази карнавална платформа, която го събори. Въпреки че би трябвало да ненавижда Дионисий за всичко, което ги бе накарал да преживеят, в сърцето ѝ нямаше омраза.

В крайна сметка, ако некадърният бог не се бе намесил, нейната история може би щеше да има съвсем различен край.

[1] Върколак от сериала „Семейство Мюнстер“, излъчван по Си Би Ес през 1964–1966 г. Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

На моите фенове, които ме подкрепят, които ме даряват с толкова мили усмивки на пресконференции и представяния на книги, както и когато чета моите имейли и писма.

На авторите на сайта RBL Romantica, които винаги ми вдъхват увереност. И на моите Ким и Нанси, които вярват в мен и искат да имам възможността да представя на света героите, които са в сърцето и ума ми.

Благодаря ви на всички вас! Надявам се всеки от вас да бъде благословен и да постигне това, което заслужава. Прегръщам ви!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.